BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

DANIELLE STEEL

AMĂGIRILE IUBIRII

DANIELLE STEEL

AMĂGIRILE IUBIRII

Danielle STEEL

PASSION'S PROMISE

Copyright © 1979, by **Danielle Steel**

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezerva
Editurii ORIZONTURI – București

DANIELLE STEEL

AMĂGIRILE IUBIRII

Traducere de: **Monica Epure Fusu**

Editura **ORIZONTURI**
București – 1995

CAPITOLUL 1

În biroul său, Edward Hascomb Rowlings frunzărea zîmbind ziarul de dimineață. În pagina a cincea o fotografie mare a unei tinere femei, coborînd surîzătoare de la bordul unui avion îi reținuse atenția. Era onorabila Kezia Saint Martin. Într-o alta, mai mică, apărea la brațul unui bărbat înalt și atrăgător, în timp ce părăsea terminalul și se îndrepta spre limuzina ce o aștepta. Bărbatul, din cîte știa Edward, era Whithey Hayworth al treilea, cel mai tînăr partener al firmei de avocați Benton, Thatcher, Powers și Frye. Edward îl cunoștea pe Whit încă de pe vremea cînd acesta abia terminase facultatea de drept. Asta se întîmplase în urmă cu zece ani. Dar pe Edward nu Whit îl interesa, ci micuța femeie aflată la brațul lui. Părul negru, strălucitor, ochii de un albastru intens și tenul ireproșabil, tipic englezesc, îi erau familiare. Arăta la fel de bine, chiar și în pozele din ziar. Zîmbea. Părea bronzată.

În sfîrșit se întorsese. Absența ei i se părea întotdeauna interminabilă lui Edward. Textul relata că tocmai se întorsese din Marbella, unde petrecuse week-end-ul, la reședința de vară, în stil spaniol, a mătușii sale, contesa di San Ricamini, născută Hilary Saint Martin. Kezia sosise acolo din sudul

Franței, unde își petrecuse vacanța de vară într-o „izolare aproape perfectă" Edward zîmbi citind aceste rînduri. Urmărise ziarele care publicaseră veşti despre ea pe parcursul verii: reportaje de la Londra, Paris, Barcelona, Nisa şi Roma. Avusese o vară agitată „departe de lume", îşi zise el.

Într-un alt paragraf, din aceeaşi pagină, erau menționate numele altor persoane care sosiseră cu acelaşi avion. Era vorba de fiica magnatului grec, în domeniul maritim, unica moştenitoare a unei imense averi. Se mai menționa numele prințesei belgiene, proaspăt sosită de la Paris pentru o mică escapadă la New York. Kezia beneficiase de o companie excelentă în timpul călătoriei; Edward se întreba cîți bani le luase la jocul de table. Era o jucătoare foarte bună. Îl surprinse din nou faptul că presa îi acorda atîta importanță Keziei, publicînd o mulțime de amănunte. Întotdeauna se întîmpla aşa. Ea se afla mereu în centrul atenției, strălucitoare, electrizantă, atrăgînd interesul tuturor fotografilor în timp ce intra în restaurante sau ieşea de la teatru. Dar perioada cea mai stresantă din viața ei fusese între vîrsta de treisprezece şi nouăsprezece ani; fotografii şi reporterii, avizi de ştiri, o urmăreau pretutindeni, asemeni unor peşti pirana dornici de pradă. Situația aceasta durase pînă cînd intrase în posesia averii tatălui său. În ultimul timp interesul lor părea să se afle în scădere.

La început Edward se străduise s-o protejeze împotriva indiscreților presei. Mai ales în acel prim an, îngrozitor, cînd ea avea doar nouă ani. Dar ziariştii o urmăreau de aproape. Pentru Kezia fusese un şoc cînd, la vîrsta de treisprezece ani, constată că este urmărită de o tînără ziaristă, cu părul roşcat, chiar şi în magazinul Elizabeth Arden. Nu putea să înțeleagă de ce, spre deosebire de reporteră. Chipul lui Edward se întunecă la amintirea acelei întîmplări. Tică-

loasa! Cum putuse să facă aşa ceva unui copil? O întrebase despre Liane, chiar acolo, în faţa tuturor. „Cum te simţi cînd mama ta..." Reportera aflase ştirea după patru ani. A doua zi era concediată. Edward rămăsese dezamăgit: sperase să fie concediată chiar în aceeaşi seară.

Acesta fusese primul contact al Keziei cu presa. Acestea erau urmările notorietăţii, puterii, averii şi numelui ei, datorate în egală măsură unor părinţi celebri şi unor bunici puternici şi bogaţi. Pe linie maternă existau nouă generaţii de oameni faimoşi şi puternici; din partea tatălui, numai trei generaţii erau demne de menţionat. Istorie. Putere. Bani. Lucruri pe care nu le poţi inventa, nici fura. Trebuie să te naşti cu ele, să le ai în sînge. Pe toate trei. Şi frumuseţea. Şi stilul, împreună cu alte însuşiri deosebite... Numai aşa poţi deveni Kezia Saint Martin. Un unicat.

Edward amestecă cafeaua din ceşcuţa de porţelan de Limoges şi se lăsă în spătarul fotoliului ca să poată admira peisajul. Rîul East, presărat cu mici bărcuţe şi şlepuri, părea o panglică gri ce şerpuia spre vale, în partea dreaptă. Se întoarse spre nord şi privi liniştit aglomeraţia din centrul Manhattan-ului, mîngîind cu privirea zgîrie-norii, coborîndu-şi ochii asupra reşedinţelor impunătoare din Park Avenue şi Fifth Avenue, îngrămădite în jurul bucăţii de pămînt înverzit ce reprezenta Central Park. În depărtare se zărea o pată estompată – Harlemul. Aceasta era priveliştea pe care o putea contempla prin ferestrele biroului, dar pentru care nu avea niciodată timp. Edward era un om ocupat.

Sorbi din cafea şi reluă lectura ziarului „Martin Hallam's", amuzîndu-se cu ultimele noutăţi – care din cunoştinţele sale erau, să zicem, îndrăgostite şi de cine, care dădea o petrecere şi unde, cine va participa la ea, şi cine nu. Era convins că va

găsi o ştire sau două şi din Marbelle. O cunoştea destul de bine pe Kezia, aşa că se aştepta să-i găsească numele menţionat. Şi avu dreptate. Meticuloasă şi prudentă, gîndi el citind: „Pe lista celor întorşi din vacanţa de vară figurează următorii: Scooter Hollingsworth, Bibi Adams-Jones, Melissa Sentry, Jean-Claude Reims, Kezia Saint Martin şi Julian Bodley. Hei, hei, trupa s-a refăcut! Toată lumea se întoarce acasă!"

Era septembrie. I se păru că aude vocea Keziei într-un alt septembrie, în urmă cu şapte ani...

– Bine, Edward, am terminat. Am fost la Vasar şi Sorbona şi tocmai am petrecut încă o vacanţa la mătuşa Hil. Am douăzeci şi unu de ani şi intenţionez să fac ce-mi place, să schimb lucrurile. S-a terminat cu călătoriile pe care tatăl meu ar fi vrut să le fac sau pe care mama le-ar fi preferat, ca şi cu judecăţile de bun simţ. Le-am făcut pe toate, pentru ei şi pentru tine. Acum vreau să fac ceva şi pentru mine...

Se plimbase de colo-colo prin biroul lui, cu o expresie de mînie pe chip, timp în care se gîndea, cu îngrijorare, la cele spuse.

– Şi ce anume ai de gînd să faci?

Se simţise cuprins de teamă. Era teribil de tînără şi foarte frumoasă.

– Nu ştiu precis. Dar am cîteva idei.

– Spune-mi-le şi mie.

– Ţi le voi spune, Edward, dar te rog să nu fii răutăcios. Se întoarse spre el privindu-l cu ochii ei albaştri, strălucitori ca nişte ametiste, ce aruncau fulgere de mînie. Era frumoasă, mai ales atunci cînd se înfuria. În acele momente, ochii ei deveneau strălucitori, obrajii i se îmbujorau, iar părul negru căpăta strălucirea onixului. Întreaga ei făptură degaja o forţă care te făcea să uiţi cît e de fragilă. Era sgndă, dar bine

proporţionată, cu un chip care la mînie atrăgea ca un magnet victima ţintuită de privirea ei pătrunzătoare. Această făptură se afla în grija lui Edward încă de la moartea părinţilor ei. De atunci, aceşti minunaţi ochi albaştri îi aparţinuseră lui, guvernantei – domnişoara Townsend şi mătuşii ei Hilary, contesa di San Ricamini.

De fapt, Hilary nu voia să fie deranjată. Era foarte binevoitoare, chiar încîntată în ultima vreme să o aibă pe fată în casa ei din Londra, de Crăciun, ori s-o găzduiască la Marbella, pe timpul verii. Dar nu dorea să se implice în viaţa de zi cu zi a fetei. Pasiunea Keziei pentru Corpul Păcii o catalogă „trivială", la fel ca şi aventura ei amoroasă, în urmă cu trei ani, cu fiul ambasadorului argentinian. Chiar starea depresivă a fetei, atunci cînd băiatul se însurase cu verişoara lui, o considerase tot „trivială", ca de altfel toate preferinţele Keziei, pentru oameni, locuri şi idei. Poate că Hilary avea dreptate, dar pînă la urmă, totul fu dat uitării. Pînă atunci, însă, problema rămăsese în seama lui Edward. Împlinise douăzeci şi unu de ani din care el îi purtase de grijă timp de doisprezece ani lungi. Şi o făcuse din toată inima.

– Ei bine, Kezia, mi-ai tocit covorul, dar tot nu mi-ai spus care sînt planurile tale misterioase. Ce s-a întîmplat cu acel curs de jurnalistică de la Columbia? Nu te mai interesează?

– Ca să-ţi spun drept, cam aşa stau lucrurile, Edward. Vreau să-mi iau o slujbă.

– Oh! Gîndul acesta îl înfioră. Se rugă să fie vorba de vreo organizaţie de binefacere. Pentru cine?

– Vreau să lucrez la un ziar şi să urmez jurnalistica la seral. Îi aruncă o privire sfidătoare, conştientă de felul în care el va reacţiona.

– Cred că ar fi mult mai înţelept să urmezi cursul de la

Columbia, să-ţi iei diploma şi apoi să te gîndeşti la o slujbă. Fii rezonabilă!

– Şi după ce-mi iau diploma, ce ziar îmi recomanzi, Edward? Poate „Women's Wear Daily"?

I se păru că observă lacrimi de mînie şi frustrare în ochii ei. Doamne, va fi complicat. Cu fiecare an care trecea devenea din ce în ce mai încăpăţînată. Semăna leit cu tatăl ei.

– Tu la ce ziar te-ai gîndit, Kezia? La „Village Voice"? sau la „Berkeley Barb"?

– Nu. La „New York Times".

Cel puţin fata avea stil, gîndi el. Niciodată nu-i lipsise stilul.

– Sînt din tot sufletul de acord cu tine, draga mea, cred că este o idee minunată. Dacă asta-ai de gînd, cred că ar fi mai înţelept să urmezi la Columbia, să-ţi iei diploma şi...

Ea îl întrerupse, ridicîndu-se de pe braţul scaunului unde stătuse, şi-i aruncă o privire mînioasă pe deasupra biroului.

– Şi să mă mărit cu un băiat teribil de „drăguţ", de la şcoală. Nu-i aşa?

– Numai dacă asta vrei tu. Obositor, obositor, obositor. Şi periculos. Devenise periculoasă. La fel ca şi mama ei.

– Ei bine, nu asta vreau. Ieşi ţanţoşă din birou şi el află mai tîrziu că avea deja slujba la „Times" O avea de trei săptămîni şi jumătate.

Totul se întîmplase exact aşa cum îi fusese teamă că se va întîmpla. Deoarece făcea parte din grupul celor cincizeci de femei, cele mai bogate din lume, devenise din nou păpuşa preferată a fotoreporterilor. Nu era zi în care să nu apară în vreun articol, o fotografie, o prezentare-reclamă, un citat sau vreo glumă. Existau ziare care trimiteau reporteri specializaţi s-o urmărească. „Women's Wear" avea şi de teren. Toate

acestea constituiau o continuare a coşmarului care-i umbrise viaţa: petrecerea stricată de fotografi, în ziua cînd ea împlinea paisprezece ani; acea seară petrecută la Operă, împreună cu Edward, din timpul vacanţei de Crăciun, cînd avea doar cincisprezece ani. Totul se transformase într-un coşmar. Ziariştii făcuseră o aluzie murdară la legătura dintre el şi Kezia. După această întîmplare, nu mai ieşi cu ea în public timp de mai mulţi ani... Şi în toţi aceşti ani, fotografi care o vînau numai pe ea; unii puteau fi înlăturaţi, alţii nu. Îi era frică să accepte o întîlnire şi cînd o făcea, regreta. La vîrsta de şaptesprezece ani era îngrozită de publicitate mai mult decît de orice pe lume. La optsprezece ani ajunsese să urască publicitatea, ca şi izolarea în care era nevoită să trăiască, prudenţa de care trebuia să dea totdeauna dovadă, discreţia şi toată atmosfera de mister din jurul ei. Era absurd şi nesănătos pentru o fată de vîrsta ei să ducă o asemenea viaţă, dar Edward nu avea cum să-i uşureze situaţia. Ea trebuia să trăiască conform tradiţiei, şi asta era un lucru foarte dificil. Nu se putea ca fiica lady-ei Liane Holmes-Aubrey Saint Martin şi a lui Keenan Saint Martin să treacă neobservată. De fapt, Kezia merita toată atenţia şi pe deasupra era şi frumoasă. Tînără şi interesantă, constituia subiectul preferat al ziarelor. Nu exista nici o posibilitate de a schimba lucrurile, indiferent cît de mult îi plăcea Keziei să creadă că va reuşi. Pur şi simplu nu avea cum. Aşa crezuse şi Edward, dar rămase surprins de iscusinţa cu care ocolea fotografii atunci cînd voia (acum mergeau din nou împreună la Operă) şi de graţia cu care îi punea la punct pe reporteri: arbora un zîmbet cuceritor şi cu o vorbă-două, îi făcea să se întrebe dacă nu cumva rîdea de ei sau cu ei, ori intenţiona să cheme poliţia. Avea un ceva al ei, ceva ameninţător, care te făcea să-i simţi puterea, la care se adăuga şi o

blîndeţe deosebită. Tocmai această combinaţie inedită îi zăpăcea pe toţi. De fapt, ea însăşi era o combinaţie specifică a trăsăturilor părinţilor ei. Moştenise delicateţea mamei şi tăria de caracter a tatălui. Cei doi formaseră, dintotdeauna, un cuplu neobişnuit, surprinzător. Kezia semăna cu amîndoi, dar ceva mai mult cu tatăl ei. Edward remarcase acest lucru, dar ce-l înspăimînta mai tare era asemănarea ei cu Liane. În trecutul ei existau sute de ani de tradiţie britanică. Pe linie maternă era descendenta unui străbunic care fusese duce – străbunicul din partea tatălui nu fusese decît conte – iar Liane primise o educaţie desăvîrşită, îşi formase un stil propriu, dovedind o reală eleganţă în comportare. Şi ce ţinută avea. Edward se îndrăgostise de ea de cum o văzuse. Liane nu ştiuse niciodată. Niciodată. Şi ea făcuse ceva îngrozitor. Nebunie... şantaj... coşmar. Cel puţin reuşiseră să prevină un scandal public. Nimeni nu aflase. Cu excepţia soţului ei, a lui Edward şi... a lui. Edward nu înţelesese niciodată ce găsise la acel băiat. Îi era inferior lui Keenan din toate punctele de vedere şi atît de... atît de vulgar. Aproape necioplit. Liane făcuse o alegere proastă, chiar foarte proastă – se combinase cu profesorul de franceză al Keziei. Totul fusese pur şi simplu grotesc şi plătiseră scump: Pînă la urmă, pe Liane a costat-o viaţa, iar pe Keenan mii de dolari ca să cumpere tăcerea.

Keenan îl îndepărtase pe tînăr din casă şi-l expediase în Franţa. Lui Liane îi trebuise mai puţin de un an de zile ca să se înece în coniac şi şampanie. De altfel, apelase şi la „pilule" Plătise un preţ mare pentru trădarea ei. Keenan a murit zece luni mai tîrziu, într-un accident. Nu existau dubii în privinţa accidentului, dar ce pierdere grea. Mult prea grea. Lui Keenan nu-i mai păsase de nimic după moartea Lianei şi Edward îl suspectase că a lăsat pur şi simplu Mercedes-ul să

alunece de-a lungul barierei şi să taie calea maşinilor care se apropiau pe şosea. Probabil că fusese beat sau, pur şi simplu, foarte obosit. Nu a fost chiar o sinucidere, ci un sfîrşit.

Nu, lui Keenan nu i-a păsat de nimic în acele ultime luni, nici măcar de propria lui fiică. Îi povestise o mulţime de lucruri lui Edward, numai lui. El era confidentul tuturor. Într-o zi, la ceai, Liane îi povestise partea urîtă a aventurii în timp ce el, dînd din cap aprobator, se ruga să nu leşine acolo, în salonul ei. Îl privise atît de disperată încît lui îi venea să urle.

Dar lui, lui întotdeauna îi păsase. Ţinuse prea mult la Liane, care i se păruse perfectă şi intangibilă (sau cel puţin aşa crezuse el) şi ţinea şi la copilul ei. Nu o dată Edward se întrebase dacă pe Liane o excitase faptul de a fi combinată cu cineva mult inferior ei sau pur şi simplu o atrăsese bărbatul tînăr şi frumos.

Cel puţin reuşise s-o protejeze pe Kezia de nebunia ce a urmat şi-şi promisese, cu mult timp în urmă, că va continua să o facă. Pentru el devenise o îndatorire, o responsabilitate şi dorea să-şi respecte obligaţiile şi să aibă grijă ca ea să trăiască conform educaţiei primite. Îşi jurase că nu va lăsa să se întîmple nici un dezastru în viaţa Keziei, nici un şantaj şi nici un profesor francez în jurul ei. În ce o privea pe Kezia, totul va decurge altfel. Va trăi la nivelul nobililor strămoşi din partea mamei şi al oamenilor puternici din partea tatălui. Edward simţea că le datorează acest lucru lui Liane şi Keenan. La fel şi Keziei. Ştia bine ce comportă această hotărîre. Va trebui să-i trezească sentimentul datoriei şi al tradiţiei familiei pe care o reprezenta. Pe măsură ce creştea, Kezia devenise conştientă şi se referea în glumă la acestea numindu-le „haina ei de ascet" Edward îşi spunea că acesta este singurul lucru obiectiv pe care i-l poate oferi: să ştie cu adevărat cine este şi ce este – Kezia

Saint Martin. Onorabila Kezia Holmes-Aubrey Saint Martin, descendentă a nobilimii britanice şi a aristocraţiei americane, cu un tată care investise imens pentru a obţine milioane din oţel, cupru, cauciuc, petrol şi gaze. Unde se întrezărea un profit uriaş, acolo era prezent şi Keenan Saint Martin. Devenise o legendă internaţională şi un fel de prinţ american. Kezia moştenise legenda, o dată cu averea. Bineînţeles că în unele cazuri Keenan fusese obligat să se murdărească un pic, dar nu cine ştie ce. Întotdeauna impunător, gentleman desăvîrşit, el reprezenta genul de om căruia îi ierţi orice, chiar şi faptul că-şi mărea, în mod constant, averea.

Liane, pe de altă parte, reprezenta ameninţarea şi teroarea pentru Kezia... Lui Edward îi era teamă să nu treacă anumite limite, invizibile, şi, la fel ca şi mama ei, să moară. Ar fi dorit ca ea să semene mai mult cu tatăl ei. În felul acesta ar fi fost mult mai uşor şi pentru el. Dar atît de des... mult prea des... ea era întruchiparea Lianei; e adevărat, mai puternică, mai bună, mai deşteaptă şi mult mai frumoasă decît Liane.

Kezia avea în ascendenţă nişte oameni extraordinari. Era ultima verigă a unui lung şir de frumuseţi feminine. Era datoria lui Edward să aibă grijă ca acest lanţ să nu se rupă. Liane ameninţase această continuitate, dar lanţul rezistase şi se afla, încă, în siguranţă. Edward, asemenea oamenilor singuri, nu prea îndrăzneţi, nici prea frumoşi, nici prea puternici – era impresionat. Familia lui modestă, dar cu tradiţie, din Philadelphia, părea neînsemnată pe lîngă aceşti oameni deosebiţi, cărora li se dăruise cu totul. Acum, el era gardianul lor. Paznicul sfîntului potir: Kezia. Comoara. Comoara lui. Iată de ce fusese foarte fericit cînd planurile ei de a lucra la „Times" eşuară. Totul avea să intre în normal. Pentru o vreme. El trebuia s-o protejeze, iar ea să comande. Încă nu-l comanda, dar îi era

teamă că într-o zi așa se va întîmpla. La fel cum făcuseră și părinții ei. El fusese omul de încredere și executantul ordinelor, dar niciodată nu-l iubiseră.

În episodul cu „Times", nu fusese nevoit să intervină. Ea renunțase. Revenise pentru o vreme la școală, zburase pe timpul verii în Europa, ca, în final, totul să se schimbe din nou. În special Kezia. Lui Edward i se părea de-a dreptul înfricoșător.

Revenise la New York afișînd o atitudine nouă, mai energică și un aer mult mai feminin. De data aceasta nu-l mai consultase pe Edward, nici după ce trecuse la fapte și nu mai apelase la argumentul că a devenit adultă. La vîrsta de douăzeci și doi de ani vînduse clădirea din Park Avenue unde locuise cu domnișoara Townsend – Totie – timp de treisprezece ani. Închiriase două apartamente mai mici, unul pentru ea și celălalt pentru Totie pe care, cu finețe, dar ferm, a îndepărtat-o din viața ei, în ciuda protestelor lui Edward și a lacrimilor acesteia. Apoi se dusese și-și rezolvase problema cu slujba, la fel de ferm cum procedase cu apartamentul. Soluția pe care a ales-o a fost surprinzător de ingenioasă.

Îl puse la curent pe Edward în timp ce luau cina în noul ei apartament, servindu-i un Pouilly Fumé '54 ca să îndulcească lovitura.

Kezia își angajase un agent literar și îl uimi pe Edward anunțîndu-l că publicase deja trei articole în acea vară, articole pe care le trimisese din Europa. Dar lucrul cel mai surprinzător era că le citise și îi plăcuseră. Își aducea aminte de ele – un articol politic pe care-l scrisese în Italia, un altul despre vînătoarea unui trib nomad pe care-l întîlnise în Orientul Mijlociu și unul foarte amuzant și înșelător despre Clubul de polo din Paris. Toate trei apăruseră în publicații naționale, sub numele

de K.S. Miller. Ultimul articol fusese cel care declanşase desfăşurarea ulterioară a evenimentelor.

Deschiseră încă o sticlă de vin şi Kezia îl privi strengăreşte, încercînd să-i smulgă o promisiune. Brusc, simţi cum i se strînge stomacul. Îşi dădea seama că mai urmează ceva. Avea acest sentiment ori de cîte ori în ochii ei apărea expresia aceea care-i amintea de tatăl ei, care însemna că planurile fuseseră stabilite, deciziile luate şi nu mai era mare lucru de făcut. Oare ce urma?

Kezia avea un exemplar din ziarul de dimineaţă pe care-l îndoise la o anumită pagină din partea a doua. Nu-şi putea imagina peste ce putuse el sări, doar citea ziarul în amănunt, în fiecare dimineaţă. Kezia îi indica articolul de societate, scris de Martin Hallam, pe care în acea dimineaţă el nu se obosise să-l citească.

Era o rubrică destul de ciudată, ce debutase cu o lună în urmă. Se baza pe informaţii precise, redate cu iscusinţă, uşor cinic şi consta într-o trecere în revistă a activităţii celor din înalta societate. Nimeni nu ştia cine este Martin Hallam şi toţi se străduiau să descopere trădătorul. Oricine ar fi fost, scria fără răutate, dar avea informaţii precise, din interiorul cercului. Kezia îi arătă ceva din capul coloanei. El citi cu atenţie, dar nu găsi nimic referitor la Kezia.

– Ei bine?

– Ei bine, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu un prieten de-al meu. Martin Hallam. Rîdea din tot sufletul şi Edward se simţi foarte încurcat. Apoi ea îi întinse mîna. Ochii îi străluceau, ca două ametiste.

– Bună, Edward. Eu sînt Martin. Încîntat de cunoştinţă.

– Poftim? Kezia, tu glumeşti!

– Nu. Şi nimeni nu va afla niciodată. Nici măcar editorul

nu ştie cine scrie articolele. Totul se rezolvă prin agentul meu literar care este extrem de discret. A trebuit să le dau articole de probă, timp de un an de zile, ca să-şi dea seama că ştiu despre ce vorbesc. Astăzi am primit răspunsul. Articolele mele vor apărea de trei ori pe săptămînă. E formidabil! Ce zici?

– Formidabil? Este lipsit de respect. Kezia, cum ai putut să faci aşa ceva?

– De ce nu? Nu spun nimic compromiţător, nimic pentru care să fiu dată în judecată, nu dezvălui secrete care să distrugă viaţa cuiva. Pur şi simplu furnizez tuturor informaţii precise şi... să zicem, amuzante.

Asta era Kezia. Onorabila Kezia Saint Martin K.S. Miller, alias Martin Hallam. Acum se întorsese acasă după încă o vară petrecută departe de casă. Şapte veri trecuseră de cînd îşi începuse cariera. Acum avea succes, ceea ce se adăuga în plus şarmului ei. Edward găsea că această activitate îi conferea o strălucire misterioasă şi o fascinaţie aproape de nesuportat. Cine în afară de Kezia, putea să facă aşa ceva? Şi atîta timp. Edward şi agentul ei ştiau că onorabila Kezia Saint Martin avea şi o a doua viaţă, mult diferită de cea somptuoasă, zugrăvită în „WWD", „Town and Country" şi, din cînd în cînd, în coloanele ziarului „Times"

Edward se uită din nou la ceas. Ar putea s-o sune acum. Era doar trecut de zece. Se duse la telefon şi formă numărul. La cel de-al doilea apel Kezia răspunse. Îi plăcea glasul acela răguşit ca-ntotdeauna dimineaţa. Avea ceva foarte intim. Adesea se întreba cu ce se îmbracă la culcare, dar îşi reprima rapid acest gînd.

– Bine ai venit acasă, Kezia. Zîmbi privind fotografia din ziarul lăsat pe birou.

– Edward! Îi făcu plăcere tonul de încîntare din glasul ei. Ce dor mi-a fost de tine!

– Nu suficient de tare ca să-mi trimiți și mie o ilustrată. Ștrengărițo! Am luat prînzul cu Totie sîmbăta trecută. Ea cel puțin a primit din cînd în cînd cîte o scrisoare de la tine.

– Cu ea este cu totul altceva. S-ar simți disperată dacă nu i-aș da nici un semn de viață. Rîse scurt și el auzi zgomotul ceștii ce se lovise de telefon. Ceai. Fără zahăr, doar cu un pic de frișcă.

– Nu crezi că m-a cuprins disperarea și pe mine ?

– Bineînțeles că nu. Tu ești un stoic. Ar fi o conduită greșită. „Noblețea obligă" etc. etc.

– Bine, bine. Adesea stilul ei direct îl incomoda. În fond nu greșea. El avea o idee bine conturată despre conduită. Tocmai de aceea nu-i spusese niciodată că o iubește. Și tot din aceeași cauză nu-i spusese nici mamei ei.

– Și cum a fost la Marbella?

– Îngrozitor. Cred că am început să îmbătrînesc. Casa mătușii Hil era plină de tot felul de copii de optsprezece ani. Doamne Dumnezeule, Edward, sînt cu unsprezece ani mai mici decît mine! De ce nu stau acasă cu dădacele lor?

El rîse ascultînd-o. Arăta de douăzeci de ani, dar ca o fată de douăzeci de ani foarte sofisticată.

– Slavă Domnului că n-am stat acolo decît în week-end.

– Și înainte de asta?

– N-ai citit ziarul în dimineața asta? Scrie că m-am refugiat în sudul Franței aproape toată vara. Rîse din nou și el zîmbi. Îi făcea bine să-i audă vocea. De fapt, am stat acolo un timp. Am închiriat un iaht și a fost plăcut. Și liniștit. Am scris destul de mult.

– Am citit articolul tău despre cei trei americani închiși în Turcia. Trist, dar excelent. Ai fost acolo?

– Bineînțeles că am fost. Da, a fost al dracului de trist.

– Și unde ai mai fost? Încerca s-o facă să-i spună totul. Subiectele neplăcute nu-și aveau rostul.

– Oh, am fost la o petrecere în Roma, la colecțiile din Paris, la Londra s-o văd pe regină... Pisicuță, pisicuță, unde ai fost? Am fost la Londra s-o văd pe...

– Kezia, ești imposibilă. Dar încîntătoare.

– Mda. Luă o gură mare de ceai și o înghiți zgomotos.

– Dar mi-a fost dor de tine. Mă doare că nu pot spune nimănui ce fac cu adevărat.

– Ei bine, vino și spune-mi ce faci cu adevărat. Luăm astăzi prînzul împreună la „Le Grenouille"?

– Perfect. Trebuie să-l văd pe Simpson și după aceea mă pot întîlni cu tine. Îți convine ora unu?

– E bine. Și, Kezia...

– Da? Vocea ei devenise moale și caldă. În felul ei și ea îl iubea. Se împlineau aproape douăzeci de ani de cînd el, în lipsa tatălui ei, încerca să-i îndulcească viața.

– Sînt foarte bucuros că te-ai întors acasă.

– Și eu mă simt foarte bine cînd știu că cineva se gîndește la mine.

– Copil prost ce ești, vorbești de parcă nu i-ar păsa nimănui de tine.

– Asta se numește „sindromul bietei fetițe bogate", Edward. O șansă profesională pentru o moștenitoare. Rîse, dar ceva în vocea ei îl tulbură. Ne vedem la ora unu.

După ce închise, Edward rămase gînditor cu privirea pierdută în gol.

La douăzeci și două de blocuri de unde stătea el, Kezia, lungită în pat, își termina ceaiul. În jurul ei zăcea o grămadă de ziare, iar pe măsuța de lîngă pat un morman de scrisori.

Perdelele trase lăsau să se vadă grădina din spatele casei de alături. O pasăre uguia lîngă instalația de aer condiționat. Soneria de la ușă o trezi din reverie.

„Fir-ar să fie" Luă repede capotul din satin alb, de la capătul patului, întrebîndu-se cine ar putea fi. Îi trecu prin minte o bănuială. Avu dreptate. Cînd deschise ușa, descoperi un puști portorican, subțire și nervos, ce ținea în mînă o cutie lungă, albă.

Îi dădu băiatului un dolar pentru truda sa. Știa ce era înăuntru. Știa și de la cine era cutia. Îl cunoștea chiar și pe florar. Mai știa că va recunoaște scrisul secretarei lui pe cartea de vizită. După patru ani, o lași pe secretară să-ți scrie cărțile de vizită: „Oh, știi, Effy, trebuie să scrii ceva de genul «nici nu-ți dai seama cît de mult mi-ai lipsit» etc., etc." Effy făcea o treabă minunată. Ea scrisese pe carte exact ce-ar fi spus orice domnișoară romantică, în vîrstă de cincizeci și patru de ani, atunci cînd oferea un buchet de trandafiri roșii. Dar Keziei nu-i păsa dacă biletul era de la Effy sau de la Whit. Oricum nu avea prea multă importanță. De fapt, nimic nu conta prea mult.

La mesajul ce însoțea florile Effy adăugase „Luăm cina împreună diseară?" și Kezia rămase pe loc cu cartea de vizită în mînă. Apoi se așeză pe un scaun îmbrăcat în catifea albastră, moștenire de la mama ei, jucîndu-se cu cartea de vizită. Nu-l văzuse pe Whit de o lună, de cînd venise la Londra cu afaceri și fuseseră la petrecerea lui Annabelle, înainte ca el să plece din nou. Se întîlniseră pe aeroport, cu o seară înainte, dar nu prea vorbiseră. Niciodată nu discutaseră cum trebuie.

Se îndreptă visătoare spre telefonul de pe birou, ținînd încă în mînă cartea de vizită. Aruncă o privire la teancurile de invitații frumos aranjate de secretară – unele erau depășite, le

ratase, iar celelalte încă valabile pentru prezent şi viitorul apropiat. Era invitată la cină, cocteiluri, la deschiderea unor noi galerii, la spectacole de modă şi adunări caritabile. Mai descoperi două invitaţii de nuntă şi una la o zi de naştere.

Formă numărul de telefon de la biroul lui Whit şi aşteptă.

– Te-ai şi trezit, Kezia? Probabil că eşti extenuată.

– Sînt, dar voi trăi. Ştii, trandafirii sînt splendizi. Zîmbi şi speră ca el să nu remarce veselia din tonul ei.

– Sînt frumoşi? Mă bucur. Kezia, arătai minunat aseară.

Ea rîse privind copacul din grădina vecinilor. Copacul crescuse mai mult decît Whit în cei patru ani.

– Ai fost drăguţ că ai venit să mă iei de la aeroport. Iar datorită trandafirilor mi-am început ziua într-un mod foarte plăcut. Începusem să mă întristez la vederea bagajelor nedesfăcute.

Îşi programase greşit sosirea, nimerind într-o zi în care orice femeie care se ocupa cu spălatul era liberă. Dar bagajele puteau să mai aştepte.

– Ce zici de invitaţia mea la cină? Familia Ornier dă o petrecere şi, dacă nu eşti prea obosită, Xavier a sugerat să mergem cu toţii la Raffles după aceea.

Familia Ornier deţinea un apartament imens, la etajele superioare ale hotelului „Pierre", pe care îl închiriau anual pentru călătoriile lor la New York. Chiar dacă era vorba doar de cîteva săptămîni, merita: „Ştii şi tu cît de groaznic e să schimbi mereu camera şi să locuieşti de fiecare dată în alt loc" Plăteau un preţ piperat pentru aceasta, amănunt pe care Kezia nu-l cunoştea. Petrecerea lor era exact ceea ce-i trebuia pentru articolul ei din ziar. Era necesar să reintre în societatea de aici. Prînzul cu Edward la „La Grenouille" constituia un bun început, dar... fir-ar să fie. Ar fi vrut să se

ducă în cartierul comercial al oraşului. Erau acolo nişte locuri încîntătoare despre care Whit nu şi-ar fi închipuit că ea le cunoaşte. Zîmbi în sinea ei şi brusc îşi aduse aminte că-l lăsase pe Whit să aştepte.

– Îmi pare rău, dragul meu. Mi-ar plăcea foarte mult, dar sînt îngrozitor de obosită. Cred că din cauza întîrzierii avionului şi a agitaţiei de la mătuşa Hil. Poţi să spui familiei Ornier că sînt moartă de oboseală şi că o să încerc să le fac o vizită înainte de plecarea lor. Pentru tine voi învia mîine. Astăzi sînt pur şi simplu absentă. Căscă uşor şi apoi chicoti: Dumnezeule, n-am vrut să casc în urechea ta. Scuză-mă.

– Nu face nimic. Cred că ai dreptate în privinţa acestei seri. Probabil că nu vor servi cina pînă la ora nouă. Ştii şi tu cum sînt ei şi cînd te vei întoarce acasă de la Raffles va fi deja ora două...

Kezia îşi zise că n-avea nici un chef să danseze în acel local supradecorat.

– Mă bucur că mă înţelegi, dragule. De fapt, cred că voi decupla telefonul şi mă voi arunca în pat pe la şapte, iar mîine voi fi ca nouă.

– Bine. Atunci luăm mîine cina împreună?

– Bineînţeles, dragule. Bineînţeles. Ştii, am pe birou un fel de invitaţie la gala de la St. Regis. Vrei să mergem? Cred că familia Marshes a închiriat „Maisonette" pentru cea de-a nouăzeci şi opta aniversare a căsătoriei lor, sau ceva în genul ăsta.

– Ce fetiţă sarcastică eşti! E doar a douăzeci şi cincea. Voi rezerva o masă la „La Côte Basque" şi putem merge acolo mai tîrziu.

– Perfect, dragule. Atunci pe mîine.

– Vin să te iau la ora şapte?

– Mai bine la ora opt. Mai bine niciodată, gîndi în sinea ei.

– Bine, draga mea. Atunci, pe mîine.

Închise şi rămase pe scaun, stînd picior peste picior, legănîndu-l pe cel de deasupra. Avea de gînd să se poarte mai frumos cu Whit. De ce să fie nesuferită? Toată lumea îi considera un cuplu, iar el se purta frumos şi îi era folositor într-un fel. Dragul de Whitney, însoţitorul ei constant... săracul Whit. Atît de previzibil şi atît de bun, atît de frumos şi impecabil îmbrăcat. Era de-a dreptul insuportabil. Exact şase picioare şi un inci înălţime, ochi de un albastru rece, păr blond, des şi scurt, treizeci şi cinci de ani, pantofi Gucci, cravată Dior, colonie Givenchy, ceas Piaget, un apartament pe bulevardul Park, o reputaţie bună ca avocat, iubit de toţi prietenii. Era bărbatul perfect. Un motiv suficient ca s-o facă să-l urască, dar nu îl ura cu adevărat. Era doar supărată pe el şi pe nevoia ei de a fi cu el. În ciuda amantei din Sutton Place, despre care habar n-avea că aflase.

Jocul dintre Whit şi Kezia era o farsă, dar una discretă. Şi folositoare. El reprezenta însoţitorul ideal şi etern şi atît de demn de încredere. În urmă cu un an sau doi se gîndise chiar să se mărite cu el. Nu exista nici un motiv să n-o facă. Ar fi continuat aceeaşi viaţă, ca şi acum, iar Kezia i-ar fi spus de articolele sale din ziar. Ar fi mers la aceleaşi petreceri, ar fi frecventat aceleaşi persoane şi şi-ar fi văzut fiecare de viaţa lui. El i-ar fi adus personal trandafirii, în loc să-i mai trimită prin comisionari. Ar fi avut dormitoare separate, şi cînd Kezia ar fi arătat cuiva casa, dormitorul lui Whit ar fi fost prezentat drept camera oaspeţilor. Ea ar fi mers în centrul comercial al oraşului, el în Sutton Place şi nici unul n-ar fi avut motive să se creadă mai deştept. Bineînţeles că niciodată n-ar fi discutat

acest subiect; ea ar „juca bridge" iar el ar „vedea un client", după care s-ar întîlni la micul dejun, în ziua următoare, liniştiţi, calmi, mulţumiţi şi iubiţi, fiecare de altcineva. Ce fantezie bolnavă! Îi veni să rîdă gîndindu-se la acele planuri. Mai avea şi altele, mai măreţe decît acestea. Acum îl privea pe Whit ca pe un vechi prieten. Era legată de el într-un mod aparte. Se obişnuise să-l aibă în preajmă, ceea ce, în anumite privinţe, era mult mai rău.

Zîmbind, se îndreptă agale spre dormitor. Ce bine e să fii din nou acasă. Se simţea excelent în apartamentul ei confortabil şi în patul alb, imens, acoperit cu o cuvertură din blană de vulpe argintie, amănunt cam extravagant, dar care îi făcea o deosebită plăcere. Piesele de mobilier, mici, delicate, aparţinuseră mamei ei. Tabloul pe care-l cumpărase anul trecut de la Lisabona atîrna deasupra patului: un soare ca un pepene, deasupra unui peisaj bogat de ţară şi un om muncind pe cîmp. Dormitorul avea un aer intim şi prietenos, cum nu mai găsise nicăieri în lume. Nici măcar în palatul lui Hilary din Marbella sau în casa încăpătoare din Kensington unde avea propria ei cameră – Hilary avea atît de multe camere în această casă din Londra, încît îşi permitea să le ofere pe gratis prietenilor şi familiei, la fel cum proceda cu numeroasele batiste din dantelă. Dar nicăieri nu se simţea Kezia mai bine ca aici, în apartamentul ei. În dormitor exista şi un cămin, iar patul din bronz îl achiziţionase la Londra cu cîtva timp în urmă; lîngă cămin se găsea un fotoliu îmbrăcat în catifea maro şi o blană albă care te ademenea să dansezi în picioarele goale. Mai multe plante erau aranjate în colţuri şi lîngă ferestre, iar lumînările de pe poliţa căminului dădeau încăperii, tîrziu în noapte, un aer strălucitor. „Ce bine e să fii din nou acasă."

Rîse uşor, mulţumită, şi îşi puse un disc cu Mahler, în timp ce se pregătea pentru baie. Iar diseară... în centrul comer-

cial, Mark. Mai întîi se va întîlni cu agentul ei, apoi va lua prînzul cu Edward şi, în sfîrşit, va fi cu Mark. Va păstra ce e mai bun pentru sfîrşit... dacă nimic nu se schimbase.

„Kezia" – îşi spuse ea stînd dezbrăcată şi privindu-se în oglinda de la baie, fredonînd melodia ce plutea prin casă „eşti o fată neastîmpărată!" Se ameninţa singură cu degetul şi rîse dîndu-şi capul pe spate. Părul ei lung şi negru îi ajungea pînă-n talie. Apoi rămase nemişcată şi se privi cu atenţie în ochi: „Da, ştiu, sînt un şobolan. Dar ce altceva pot face? O fată trebuie să trăiască şi sînt mai multe feluri de a o face" Se scufundă în apa din cadă, reflectînd la toate acestea. Dihotomiile, contrastele, secretele... dar cel puţin nu recurgea la minciuni. Nu spusese nimic nimănui, dar nici nu minţise. Aproape niciodată. Minciunile sînt prea greu de suportat. Cu secretele e ceva mai uşor.

Pe cînd se cufunda în apa caldă, gîndul îi zbură la Mark: Deliciosul Marcus. Părul lui răzvrătit, zîmbetul incredibil, mirosul mansardei sale, partidele de şah, hohotele, muzica, trupul său, focul său. Mark Wooky. Închise ochii şi-şi imagină cum îl mîngîie pe spate cu vîrful degetului şi apoi, uşor, pe buze. Simţi un freamăt în abdomen şi se răsuci uşor în cadă, unduind suprafaţa apei.

Douăzeci de minute mai tîrziu ieşi din baie, îşi perie părul, şi-l strînse, apoi îşi puse o rochie albă, simplă, marca Dior, peste lenjeria nouă din mătase, de culoarea şampaniei, pe care o cumpărase la Florenţa.

– Crezi că sînt schizofrenică? întrebă oglinda, aranjîndu-şi cu grijă pălăria şi înclinînd-o uşor peste un ochi. Nu, nu arăta ca o schizofrenică. Arăta ca „domnişoara Kezia Saint Martin" în drum spre prînzul de la „La Grenouille", în New York sau „Fouquet", la Paris.

– Taxi! strigă Kezia, trecînd rapid pe lîngă portar, pentru a prinde maşina oprită în curbă, cîţiva paşi mai încolo. Îi zîmbi în fugă portarului şi se aruncă în taxi. Sezonul ei în New York începuse. Oare ce îi pregătea acest sezon? O carte? Un bărbat? Mark Wooly? O mulţime de articole suculente pentru marile reviste? Multe clipe vesele? Singurătate şi secrete şi splendoare. Le avea pe toate. Şi încă un „sezon" plin care o aştepta.

În biroul său, Edward se plimba ţanţoş ignorînd tot ce se afla în jur. Se uita la ceas pentru a unsprezecea oară într-o oră. În cîteva minute o va vedea intrînd, ea se va apropia rîzînd şi-i va atinge faţa cu mîna... „Oh, Edward, ce bine-mi pare că te văd!" Îl va îmbrăţişa, va chicoti şi se va aşeza lîngă el. În acest timp „Martin Hallam" va observa cu atenţie cine se află la celelalte mese, iar K.S. Miller se va gîndi la o viitoare carte.

CAPITOLUL 2

Kezia îşi croi drum prin mulţimea de bărbaţi care mişunau între garderoba şi barul de la „La Grenouille". Mulţi veneau să ia prînzul aici. Barul era plin, mesele ocupate, chelnerii se agitau, iar decorul rămăsese acelaşi. Scaune roşii din piele, feţe de masă roz, picturi vesele pe pereţi şi flori la fiecare masă. Încăperea abunda de anemone roşii şi chipuri zîmbăreţe, frapiere argintii, în care se odihneau sticlele de vin alb, în timp ce dopurile de la şampanie pocneau cu prefăcută modestie.

Femeile erau frumoase, sau cel puţin se vedea că munciseră din greu să pară aşa. Produsele firmei Cartier – expuse cu ostentaţie, iar conversaţiile se duceau predominant în limba franceză. Bărbaţii purtau costume negre şi cămăşi albe, iar la tîmple aveau părul grizonat. Trăbucurile Romanoff din Cuba, via Switzerland, zăceau în pachete maro fără marcă.

„La Grenouille" devenise localul preferat al celor foarte bogaţi şi foarte şic. Dacă nu aveai decît atît cît trebuia ca să-ţi plăteşti cheltuielile, lăsai o impresie proastă. Trebuia să aparţii acestui loc, să fie parte integrantă a vieţii tale, să te asortezi cu stilul şi să respiri prin toţii porii acea atmosferă.

– Kezia? Simţi o mînă pe cot şi văzu chipul bronzat al lui Amory Strongwell.

– Nu, dragule. Nu sînt eu, este fantoma mea.

– Arăţi minunat.

– Iar tu eşti foarte palid. Săracul Amory. Se uită cu simpatie prefăcută la tenul lui bronzat, made in Grecia. El o strînse delicat de umăr şi o sărută pe obraz.

– Unde este White?

– Probabil în Sutton Place, dragule.

– Muncind ca un nebun, probabil. O să ne vedem mîine seară la petrecerea dată de Marsh? Întrebarea era retorică şi el dădu din cap absent.

– Mă întîlnesc cu Edward acum.

– Ce bastard norocos!

Ea îi aruncă un ultim zîmbet şi se îndreptă spre capătul mulţimii unde, ca de obicei, o aştepta şeful de sală pentru a o conduce la masa lui Edward. Îl găsi imediat la masa lui preferată, cu o sticlă de şampanie rece alături, marca Louis Roederer 1959, ca-ntotdeauna.

O văzuse şi el şi se ridică s-o întîmpine, în timp ce ea îşi croia cu uşurinţă drum de-a lungul încăperii, printre mese. Simţi că este privită. Trecu pe lîngă mesele la care se aflau cunoscuţi, răspunzînd la saluturi şi înregistrînd zîmbetele chelnerilor Venea aici de cînd era copil. Publicitatea. La şaisprezece ani o simţise ca pe o agonie, la optsprezece ani devenise un obicei, la douăzeci şi doi de ani încercase să lupte împotriva ei şi acum, la douăzeci şi nouă de ani, o amuza, o înveselea. Era gluma ei preferată. Femeile vor spune „minunată rochie", bărbaţii vor reflecta asupra lui Whit; femeile vor decide că avînd tot atîţia bani, pot purta şi ele acelaşi fel de pălărie, iar chelnerii se vor înghionti şi-şi vor şopti în franceză „Saint

Martin" Iar cînd va pleca, s-ar putea să fie aşteptată de un fotograf de la „Women's Wear", care ar poza-o ca de obicei, în timp ce iese pe uşă. O amuza. Juca excelent jocul acesta.

– Edward, arăţi minunat! Îi aruncă o privire cercetătoare, îl îmbrăţişă cu căldură şi se aşează pe banchetă lîngă el.

– Doamne, fetiţo, eşti minunată. Ea îl sărută uşor pe obraz şi îl mîngîie cu afecţiune, zîmbindu-i.

– Ca şi tine.

– Cum a fost întîlnirea de dimineaţă cu Simpson?

– Plăcută şi productivă. Am discutat nişte idei de-ale mele, în legătură cu o carte. Mi-a dat nişte sfaturi bune, dar hai să nu... aici... Amîndoi ştiau că era prea mult zgomot în preajmă pentru a putea întreţine o conversaţie de la cap la coadă. De altfel, rar discutau despre cariera ei în public. „Discreţia este un bun de valoare", spunea adesea Edward.

– Ai dreptate. Şampanie?

– Am spus eu vreodată nu?

El făcu semn chelnerului şi ritualul desfacerii şampaniei Louis Roederer începu.

– Doamne, ce-mi plac lucrurile acestea. Îi zîmbi din nou şi aruncă încet o privire în jurul încăperii, rîzînd încetişor.

– Ştiu cu ce te ocupi, Kezia, şi îţi comunic că eşti imposibilă.

Îşi strîngea material pentru articol. Edward ridică paharul şi zîmbi.

– În sănătatea ta, domnişoară. Bine ai venit acasă!

Ciocniră paharele şi sorbiră încet din şampanie. Era exact aşa cum le plăcea lor: anul potrivit de fabricaţie şi destul de rece.

– Apropo, ce mai face Whit? Te întîlneşti cu el diseară?

– Bine. Şi nu. Mă voi duce devreme la culcare ca să mă refac după călătorie.

– Nu pot să cred aşa ceva, dar dacă zici tu.

– Ce om înţelept eşti, Edward. Probabil că de asta te iubesc.

Privi spre ea, apoi îi luă mîna.

– Kezia, ai grijă. Te rog.

– Da, Edward. Ştiu. Voi avea.

Prînzul decurse cît se poate de plăcut, la fel ca-ntotdeauna. Ea îl întrebă despre toţi clienţii lui importanţi, îşi aduse aminte de numele tuturor şi se interesă de canapeaua din apartamentul lui care trebuia retapisată. Îşi salutară toţi cunoscuţii; li se alăturară la masă, pentru cîteva momente, doi dintre partenerii lui la firmă. Îi povesti un pic despre călătoria ei, observînd cu atenţie sosirile şi plecările celor prezenţi, şi în special cuplurile.

Se despărţi de el pe la ora trei, în faţa restaurantului. Fotograful „surpriză" de la „Women's Wear" îi fotografie cu conştiinciozitate şi Edward îi opri un taxi, înainte de a se întoarce la biroul lui. Întotdeauna se simţea mai bine cînd o ştia acasă. Putea să-i fie de ajutor dacă avea nevoie de el, şi astfel se simţea mai aproape de ea. Niciodată nu ştiuse sigur, dar bănuise că în viaţa ei se întîmplau mult mai multe lucruri decît petrecerile de la Raffles şi cele date de familia Marsh. Şi că mai existau şi alte persoane în afara lui Whit. Dar ea nu-i spunea nimic, iar Edward n-o întreba. De altfel nici nu ţinea să ştie, atîta timp cît ea era bine – „atentă" cum se exprima el. Dar Kezia semăna prea mult cu tatăl ei pentru a se mulţumi cu Whit. Edward era convins de asta. Îi trebuiseră mai mult de doi ani să clarifice testamentul tatălui ei, în mod discret şi să îndeplinească angajamentele stabilite pentru cele două femei din viaţa lui, de care nu ştiuse nimeni.

Taxiul o duse pe Kezia în zgomotul frînelor şi al curbelor luate brusc şi o lăsă în faţa casei. Urcă şi-şi aşeză frumos pe umeraş rochia albă. O jumătate de oră mai tîrziu, îmbrăcată

în jeanşi, cu părul lăsat liber, cuplă telefonul pe robot ca să-i înregistreze telefoanele primite. „Se odihnea" şi nu voia să fie deranjată pînă a doua zi la prînz. Cîteva minute mai tîrziu ieşi pe uşă. Merse pe jos pînă la staţia de metro de la întretăierea străzilor 77 şi Lexington Avenue. Nu era machiată, nu purta poşetă, avea doar un portofel cu monede în buzunar şi un zîmbet relaxat pe faţă.

Metroul reprezenta viaţa concentrată a New York-ului. Fiecare sunet era amplificat şi fiecare persoană extrem de interesantă: doamne în vîrstă, caraghioase şi machiate ca nişte măşti, băieţi veseli ce purtau pantaloni atît de strîmţi încît li se putea vedea părul de pe picioare, fete frumoase cu sacoşe mari, în drum spre casele de modă, bărbaţi ce miroseau a transpiraţie şi tutun, de care nu prea îţi doreai să fii aproape şi pasageri ocazionali de pe Wall Street, în costume vărgate, cu părul tuns scurt şi ochelari cu ramă de baga. O adevărată simfonie a figurilor, mirosurilor şi sunetelor, ce se mişca pe fundalul sonor al scrîşnetului de roţi, de frîne şi de semnale ale trenului. Kezia, cu ochii închişi, ţinîndu-şi respiraţia, întîmpina valul de căldură şi miros ce venea o dată cu trenul care se apropia. Păşi înăuntru. Găsi un loc liber lîngă o femeie în vîrstă, cu o sacoşă de piaţă. La următoarea staţie se aşeză lîngă ea un cuplu tînăr şi-şi împărţiră pe furiş o ţigară de haşiş, neobservaţi de poliţistul care trecea cu privirea aţintită înainte. Kezia se trezi zîmbind, întrebîndu-se dacă pe femeia în vîrstă din cealaltă parte o deranjează mirosul. Apoi trenul opri în staţia Canal Street şi ea coborî.

Urcă dansînd treptele şi privi împrejur. Se simţea acasă. O altă casă. Acolo erau depozite de mărfuri şi blocuri cu apartamente de închiriat, cu scări de incendiu şi cu magazine de produse alimentare. Cîteva blocuri mai încolo se aflau galeriile

de artă şi cafenelele şi mansardele pline cu artişti şi scriitori, sculptori şi poeţi, cu bărbi şi basmale. Un loc unde Camus şi Sartre erau încă veneraţi. O porni repede, cu inima zvîcnindu-i de emoţie. N-ar fi trebuit să fie atît de emoţionată... nu la vîrsta ei... nu în stadiul în care ajunsese relaţia lor... n-ar fi trebuit să-i pară atît de bine că s-a întors... era posibil ca totul să se fi schimbat acum... Adevărul era că-i părea bine că se întorsese şi ar fi vrut ca nimic să nu se fi schimbat.

– Hei, fetiţo. Unde ai fost pînă acum? Un negru înalt, subţire, îmbrăcat într-u costum de blugi o salută surprins şi încîntat.

– George!

O trase spre el într-o largă îmbrăţişare şi se învîrti ţinînd-o în braţe. Era dansator în trupa de balet a Operei Metropolitan.

– Oh, ce bine-mi pare că te văd!

O lăsă jos, fără suflare şi, zîmbind, îi îmbrăţişă umerii.

– Ai fost plecată cam mult timp, doamnă. Ochii lui o priveau jucăuşi, iar zîmbetul dezvăluia nişte dinţi de un alb strălucitor în contrast cu faţa neagră.

– Aşa se pare. Chiar mă întrebam dacă locurile nu s-au schimbat.

– Niciodată! Soho este sacru. Rîseră şi păşiră mai departe, unul lîngă altul.

– Unde te duci?

– Ce ai zice să mergem la „The Partridge" pentru o cafea? Dintr-o dată i se făcuse teamă de întîlnirea cu Mark. Dacă lucrurile se schimbaseră? George trebuia să ştie, dar ea nu voia să-l întrebe direct..

– Mai bine un vin, şi sînt al tău pentru o oră. Avem repetiţie la şase.

Împărţiră o sticlă de vin la „The Partridge" George o bău aproape pe toată, în timp ce Kezia se juca cu paharul.

– Ştii ceva, iubito?

– Ce anume, George?

– Mă faci să rîd.

– Grozav. Cum aşa?

– Ştiu de ce eşti aşa de nervoasă şi de speriată. Ţi-e şi frică să întrebi. Ai de gînd să mă întrebi sau îţi voi furniza eu informaţiile de bună voie?

Rîdea de ea.

– E ceva ce poate n-aş vrea să ştiu?

– La dracu', Kezia. De ce nu te duci pur şi simplu la studioul lui să afli singură despre ce e vorba? Este mai bine aşa.

El se ridică, băgă mîna în buzunar şi scoase trei dolari.

– Fac eu cinste. Tu du-te acasă.

Acasă? La Mark? Da, într-un fel... aşa era.

O împinse afară pe uşă, însoţind-o cu încă un hohot de rîs şi ea se trezi curînd în faţa uşii de la intrare, atît de familiară, de pe partea cealaltă a străzii. Nici măcar nu se uitase în sus, la fereastră. În schimb, cerceta nervoasă chipurile oamenilor străini.

Inima îi bătea cu putere în timp ce urca cele cinci etaje. Ajunse la apartament cu respiraţia tăiată şi ridică mîna să bată la uşă. Aceasta se deschise înainte de a o atinge şi se trezi în braţele unui bărbat înalt, dureros de slab şi foarte ciufulit. El o sărută şi o ridică în braţe, trăgînd-o în interior cu un ţipăt de bucurie.

– Hei, voi tipilor! Este Kezia! Cum dracu' te mai simţi, iubito?

– Fericită.

O puse jos şi ea se uită împrejur. Aceleaşi chipuri, aceeaşi mansardă, acelaşi Mark. Nimic nu se schimbase. Era o întoarcere triumfătoare.

– Christoase; mi se pare că am lipsit un an! Ea rîse din nou şi cineva îi întinse un pahar de vin roşu.

– Mie-mi spui! Şi acum, doamnelor şi domnilor...

Tînărul înalt făcu o plecăciune adîncă şi le indică prietenilor lui uşa:

– Doamna mea s-a întors. Cu alte cuvinte, băieţi, căraţi-vă!

Rîseră bine dispuşi şi murmurară saluturile de despărţire. De abia se închisese uşa, că Mark o cuprinse din nou în braţe.

– Oh, iubito, mă bucur că te-ai întors.

– Şi eu. Îşi strecură o mînă sub cămaşa lui pătată şi ruptă în care picta, şi îi zîmbi.

– Lasă-mă să mă uit la tine. El îi trase uşor cămaşa peste cap şi ea rămase nemişcată şi dreaptă, cu părul căzut pe un umăr, cu ochii albaştri luminoşi, ca o reflectare vie a schiţei de nud ce atîrna pe peretele din spatele ei. Acelaşi lucru făcuse şi în iarna trecută, curînd după ce se cunoscuseră. Ea se îndreptă încet spre braţele care o chemau, cînd se auzi un ciocănit la uşă.

– Pleacă!

– Nu, nu plec. Era George.

– La dracu'! Nenorocitule, ce vrei? Deschise cu furie uşa, în timp ce Kezia, pe jumătate goală, se duse în dormitor. George se ivi mare şi zîmbăreţ în uşă, cu o sticlă de şampanie în mînă.

– Pentru noaptea nunţii, Marcus.

– George, eşti minunat. George coborî dansînd scările, făcîndu-le cu mîna şi Mark închise uşa izbucnind în rîs.

– Hei, Kezia! Poţi să găseşti un pahar de şampanie?

Ea se întoarse în cameră zîmbind, complet dezbrăcată, cu părul atîrnîndu-i liber pe spate. Îşi aminti scena cu şampania de la „La Grenouille", îmbrăcată în rochia Dior, şi începu să rîdă. Comparaţia era absurdă.

Rămase în uşă, cu capul înclinat într-o parte, privindu-l cum desface şampania. Brusc, simţi că-l iubeşte, şi acest lucru era la fel de absurd. Amîndoi ştiau că ea nu-l iubeşte. Nu era vorba despre aşa ceva. Amîndoi înţelegeau... dar ar fi fost frumos să uite, măcar pentru un moment. Să nu mai fie raţionali. Ar fi fost drăguţ să-l iubească, să iubească pe cineva – pe oricine – şi de ce nu pe Mark?

– Mi-a fost dor de tine, Kezia.

– Şi mie, dragule. Şi mie. Şi chiar mă întrebam dacă nu cumva ai altă iubită acum.

Zîmbi şi luă o gură din lichidul spumos şi dulce.

– Mi-a fost al dracului de frică să vin aici. Chiar m-am oprit şi am băut un vin la „Partridge", cu George.

– Măgarul! Ai fi putut veni direct aici.

– Mi-a fost teamă. Se apropie de el şi-l mîngîie cu degetul pe piept.

– Ştii care-i partea tragică, Kezia?

– Care? Ochii ei priveau visători.

– Am sifilis.

– Ce? Îl privi îngrozită în timp ce el mustăcea.

– Eram curios ce vei spune. De fapt n-am nimic.

Părea amuzat de gluma lui.

– Iisuse. Se lăsă din nou în braţele lui, dînd din cap şi zîmbind forţat. Nu sînt prea sigură că îţi gust umorul, dragule. Dar era acelaşi Mark.

El o urmă în dormitor. Vocea îi părea răguşită, cînd îi vorbi:

– Am văzut o fotografie cu o fată, într-un ziar, zilele trecute. Arăta cam ca tine, numai că era mai matură şi foarte pusă la punct. În vocea lui se ghicea o întrebare la care ea nu avea de gînd să răspundă.

– Şi?

– Ultimul ei nume era franţuzesc. Nu „Miller", dar primul ei nume era neclar. N-am putut să-l citesc.. Ai legături cu cineva de genul ăsta? Arăta destul de sofisticată.

– Nu, n-am legături cu nimeni de genul ăsta. De ce?

Acum începea să-l mintă şi pe Mark. Nu era păcatul omisiunii, ci al înfăptuirii. Fir-ar să fie!

– Nu ştiu. Eram doar curios. Era interesantă. Avea un chip oarecum dur şi nefericit.

– Şi tu te-ai îndrăgostit de ea şi te-ai decis s-o salvezi şi să trăiţi fericiţi pînă la adînci bătrîneţi. Aşa e?

Vorbea degajat, dar nu atît de degajat cît ar fi vrut. Răspunsul lui se pierdu în timp ce o săruta şi o ducea blînd spre pat. Cel puţin avea la dispoziţie o clipă de adevăr printre orele vieţii pline de minciuni. Trupurile sînt, în general, oneste.

CAPITOLUL 3

Gata?

– Gata. Whit îi zîmbi din partea cealaltă a mesei pe care se găseau ultimele cafele şi crema de ciocolată. Erau în întîrziere cu două ore la petrecerea dată de familia Marsh din St. Regis. Oricum nimeni nu va observa, căci familia Marsh invitase peste cinci sute de persoane.

Kezia arăta splendid în rochia din satin, de culoare albastru-gri, care-i lăsa spatele gol pînă în talie, etalîndu-şi astfel pielea fină şi bronzată. Cerceii cu mici diamante îi străluceau la urechi, iar părul îi era prins într-un mic coc. Whit, în haine impecabile de seară arăta, ca de obicei, ireproşabil. Erau un cuplu spectaculos şi se obişnuiseră să producă senzaţie cînd apăreau undeva.

La intrarea în „Maisonette", din St. Regis, găsiră o mulţime de oameni. Bărbaţi eleganţi, îmbrăcaţi în haine de seară, al căror nume apărea regulat în „Fortune" Femei pline de bijuterii, îmbrăcate în toalete create de Balenciagas, Dior şi Givenchy ale căror chipuri le întîlneai constant în „Vogue" Erau acolo nobili din Europa, aristocraţi ai societăţii americane, prieteni de la Palm Beach şi Grosse Pointe, de la Scottdale şi Beverly Hills.

Familia Marsh se întrecuse pe sine. Chelnerii circulau prin mulțimea care continua să crească, oferind șampanie Moet et Chandon și aducînd platouri încărcate cu caviar și pateuri.

Pe un bufet din capătul salonului se aflau homari reci. Mai tîrziu avea să apară piesa de rezistență a meniului, un enorm tort de nuntă, replica celui original, servit cu un sfert de secol înainte. Fiecare musafir primea cîte o cutiuță cu prăjitura visată, iar pe ambalaj era înscris cu grijă numele cuplului și data. „Era mai mult decît ostentativ", după cum avea să noteze Martin Hallam în cronica sa de a doua zi. Whit îi oferi Keziei un pahar de șampanie și o apucă tandru de braț.

– Vrei să dansezi sau să circuli un pic?

– Să circul un pic, cred, dacă este posibil. Îi zîmbi ușor și el o strînse de braț.

Un fotograf angajat de gazde îi surprinse într-o ipostază drăgăstoasă, uitîndu-se unul la altul; White îi înconjură talia cu brațul. Se simțea bine cu el. După o noapte petrecută cu Mark, se simțea blîndă și mărinimoasă chiar și cu Whit. I se părea ciudat cînd se gîndea că în acea dimineață hoinărise pe străzile din Soho, împreună cu Mark și apoi se despărțise de el, fără prea mare tragere de inimă, pe la ora trei, pentru a-l suna pe agentul ei în legătură cu articolul. Apoi își făcuse ordine pe birou și se odihnise puțin înainte de această seară agitată. Edward o sunase să vadă ce face și glumiseră un pic pe seama faptului că ea menționase prînzul lor în cronica de dimineață.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kezia, cum mă poți numi „chipeș"? Am peste șaizeci de ani!

– Ai de abia șaizeci și unu și ești chipeș, Edward. Uită-te la tine.

– Încerc din răsputeri să n-o fac.

– Prostule.

Au trecut la alte subiecte, atenți amîndoi să nu aducă în discuție felul în care își petrecuse ea noaptea.

– Mai vrei șampanie, Kezie?

– Mmm? Terminase primul pahar fără să-și dea seama. Se gîndise la alte lucruri: Edward, noul articol care tocmai i se comandase, despre cele mai importante candidate în alegerile naționale care se apropiau. Uitase cu desăvîrșire de Whit și de petrecerea de la Marsh.

– Doamne Dumnezeule, l-am și băut? Îi zîmbi din nou lui White și el o privi încurcat.

– Încă mai ești obosită de drum?

– Nu, sînt doar un pic visătoare. Plutesc, cred.

– Asta chiar că e formidabil! Să plutești în nebunia frenetică de aici. Schimbă paharul gol cu unul plin și găsiră un loc mai liber, într-un colț, de unde puteau privi ringul de dans. Ochii îi fugeau de la un cuplu la altul și își notă în minte cine cu cine era și ce purtau. Remarcă dive de la operă, bancheri, frumusețe celebre, play-boy renumiți și o combinație extravagantă de rubine, safire, diamante și smaralde.

– Ești mai frumoasă ca oricînd, Kezia.

– Mă flatezi, Whit.

– Nu. Te iubesc.

Era o prostie din partea lui să spună așa ceva. Amîndoi știau asta. Totuși ea își înclină capul cu o modestie afectată și îi zîmbi suav. Poate că într-adevăr o iubea, dar în pas cu moda. Poate că și ea îl iubea ca pe un frate favorit sau ca pe un prieten din copilărie. Era un bărbat drăguț; puteai să-l îndrăgești. Dar să-l iubești? Asta era cu totul altceva.

– Se pare că vacanța de vară ți-a priit.

– Europa întotdeauna îmi face bine. Oh, nu!

– Ce este? Se întoarse în direcţia în care Kezia privea cu disperare, dar era prea tîrziu. Baronul von Schnellingen se îndrepta spre ei, cu transpiraţia şiroindu-i pe tîmple, entuziasmat că i-a descoperit.

– Oh, Christoase. Spune-i că eşti la menstruaţie şi nu poţi dansa, îi şopti Whit.

Kezia izbucni în rîs, iar dolofanul baron interpretă asta drept încîntarea de a-l vedea.

– Sînt aşa de fericit să te întîlnesc, draga mea. Bună seara, Vitney. He, he, he, arăţi splendid în seara asta.

– Mulţumesc, Manfred. Şi tu arăţi bine.

Încălzit, transpirat, obez, dezgustător de lasciv, ca de obicei.

– Se cîntă un valţ. Tomai pentru noi. Da?

Nu, dar de ce nu? Nu putea să-l refuze. Întotdeauna avea grijă să-i aducă aminte cît de mult îl iubise pe tatăl ei. Era mai simplu să-i acorde un vals în „amintirea tatălui ei" Era un dansator bun. De vals, cel puţin. Îşi înclină capul uşor şi întinse mîna să fie condusă spre ringul de dans. Baronul o bătu extaziat pe mînă şi o conduse, nu înainte ca Whit să-i spună la ureche „Te voi salva imediat după vals" „Aşa ar fi bine", îi răspunse ea printre dinţi, schiţînd un zîmbet prefăcut.

Cum ar fi putut să-i explice aşa ceva lui Mark? Rîse în sine ei la gîndul că ar trebui să explice unuia dintre acei oameni de la „Maisonette", incursiunile ei în Soho şi legătura cu Mark. În mod sigur că baronul ar fi înţeles. Probabil că el se strecura în locuri mult mai neobişnuite decît Soho, dar nu se aştepta la aşa ceva din partea ei. Nimeni nu se aştepta. Nu era doar o femeie, era Kezia Saint Martin... La fel ca majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea, baronul îşi trăia aventurile cu totul

diferit Cel puţin aşa i se părea. Oare era ea doar o simplă fată bogată, care alerga să se distreze cu prietenii ei boemi? Reprezenta vreunul din ei cu adevărat ceva? Ceva real? se întreba Kezia uneori. „Maisonette" era un loc real. Whit era real. Baronul era real. Atît de real, încît uneori o apuca disperarea. O colivie aurită din care nu putea scăpa. Nimeni nu poate scăpa de numele sau chipul său, de strămoşii săi, de tatăl sau de mama sa, indiferent cît timp a trecut de cînd au murit. Nimeni nu scapă de acea prostie sintetizată în expresia „Noblețea obligă" Sau se poate? Poate cineva, pur şi simplu, să ia metroul, şi, cu zîmbetul pe buze să nu se mai întoarcă niciodată? Dispariţia misterioasă a „onorabilei" Kezia Saint Martin. Nu, dacă cineva pleacă, o face elegant şi pe faţă. Cu stil. Nu pe furiş, cu metroul. Dacă într-adevăr şi-ar dori să trăiască în Soho ar trebui s-o spună deschis, măcar sie însesi. Măcar atîta trebuia să ştie. Dar era asta cu adevărat ceea ce voia? Cu cît mai bun putea fi Soho decît acest loc? Acolo aveai desert „zabaglione", în loc de sufleu Grand Marnier. Şi nici unul nu era foarte hrănitor. Ea avea nevoie de o friptură bună, zdravănă. Să te rezumi la modul de hrană al lui Mark era ca şi cum te-ai ascunde cu o provizie de mîncare Oreco, timp de şase luni şi nimic mai mult. Ea dispunea de două lumi care se compensau, doi bărbaţi care se completau unul pe celălalt. Mai rău era că îşi dădea seama de acest lucru. Nimic întreg... „Oare eu sînt?" Nu-şi dădu seama că vorbise cu glas tare.

– Esti ţe? îi şopti baronul în ureche.

– Oh, scuză-mă. Te-am călcat pe picior?

– Nu, frumoasa mea. Numai pe inimă. Si dansezi ca un înger.

Greţos. Îi zîmbi şi se învîrti în braţele lui.

– Mulţumesc, Manfred.

Mai valsară graţios încă o dată şi, în sfîrşit, ochii ei îi întîlniră pe ai lui Whit. Valsul se apropia de final. Se depărtă uşor de baron şi îi mulţumi din nou.

– Dar poate mai cîntă unul? Dezamăgirea lui era aproape copilărească.

– Aţi valsat minunat, domnule. Whitney era lîngă ei, înclinîndu-se uşor spre germanul transpirat.

– Şi tu esti un bărbat foarte norocos, Vitney. Kezia şi Whit schimbară priviri încîntate. Ea îi acordă un ultim zîmbet baronului şi amîndoi se îndepărtară tiptil.

– Mai trăieşti?

– Da, chiar foarte bine. Am fost îngrozitor de leneşă. În seara asta n-am vorbit cu nimeni.

Ea avea treabă şi seara abia începuse.

– Vrei să te opreşti şi să discuţi cu unele dintre cunoştinţele tale?

– De ce nu? Nu m-am întîlnit cu nimeni de cînd m-am întors.

– Atunci, la treabă, doamnă. Hai să ne aruncăm în groapa cu lei şi să vedem cine este aici.

Toată lumea se adunase aici, aşa cum Kezia observase încă de la intrare. După ce dădu ocol pe la mai multe mese şi la vreo şase sau şapte grupuri mici ce stăteau în apropierea ringului de dans, fu mulţumită să întîlnească două dintre prietenele ei. Whitney o lăsă cu ele şi se duse să fumeze un trabuc cu asociatul său principal. O mică discuţie, la un „Monte Cristo" bun, nu strică niciodată. Îi mai făcu un semn cu mîna şi se pierdu într-un grup de alb şi negru ce emitea cel mai usturător fum de havane fine.

– Bună, vouă. Kezia se alătură celor două femei tinere, înalte şi subţiri, care păreau surprinse să o vadă.

– N-am ştiut că te-ai întors.

Schiţară un sărut afectuos.

Cele trei femeie se priveau cu plăcere. Tiffany Benjamin era mai mult decît grizată, dar Marina Walters arăta strălucitoare şi vioaie. Tiffany Benjamin se măritase cu William Patterson Benjamin IV, numărul doi în cea mai mare bursă de pe Wall Street. Marina era divorţată. Şi se simţea bine astfel, sau cel puţin aşa declara. Kezia auzise altceva.

– Cînd te-ai întors din Europa? îi zîmbi Marina evaluîndu-i toaleta. Ai o rochie al naibii de interesantă. Apropo, este marca Saint Laurent?

Kezia dădu aprobator din cap.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

– Şi a ta este la fel, doamnă Hawkeye.

Marina confirmă încîntată din cap, dar Kezia ştia că este un model copiat.

– Christoase, m-am întors acum două zile şi am început să mă întreb dacă am fost cu adevărat plecată. Kezia vorbea în timp ce privea atentă prin încăpere.

– Cunosc acest sentiment. Eu m-am întors săptămîna trecută, tocmai la timp ca să duc copiii la şcoală. Pînă le-am făcut controlul la dentist, m-am ocupat de pantofi, uniforme şi de pregătirea a trei petreceri de zilele lor de naştere, am şi uitat că am fost plecată. Sînt gata pentru încă o vacanţă. Unde ai fost în această vară, Kezia?

– În sudul Franţei şi, ultimele zile, la mătuşa Hilary, în Marbella. Tu, Marina?

– La familia Hampton, toată vara. Afurisit de plictisitor. N-a fost una din verile mele cele mai strălucite.

Kezia ridică din sprîncene.

– Cum aşa?

– Nici un bărbat, sau ceva de genul acesta.

Se apropia de treizeci şi şase de ani şi se gîndea să facă ceva în legătură cu pungile de sub ochi. Vara trecută îşi ridicase sînii la „cel mai minunat doctor" din Zürich. Kezia pomenise de el în cronicile ei şi Marina se învineţise citindu-le.

Tiffany fusese în Grecia şi petrecuse cîteva zile şi la Roma, cu nişte veri îndepărtaţi. Bill fusese nevoit să se întoarcă acasă devreme, firma „Bullock şi Benjamin" se pare că avea nevoie de prezenţa directorului său. Făcuse avere cu ea. Era hrana lui, somnul lui şi o iubea. Indexul de valori Dow Jones ticăia undeva în inima sa, iar pulsul se ridica sau se cobora o dată cu piaţa. Aşa scrisese Martin Hallam în cronica sa. Dar Tiffany îl înţelegea: tatăl ei fusese la fel, preşedinte al bursei de valori şi, cînd în final se retrăsese pentru o lună de golf, îl suprinsese atacul de cord. Ce fel de a trăi! Cu un picior pe bursa de valori şi cu altul pe terenul de golf. Viaţa mamei lui Tiffany a fost mai puţin dramatică. Totuşi şi ea băuse. Dar mai puţin ca Tiffany.

Tiffany era mîndră de Bill. Devenise un om important. Chiar mai important decît tatăl sau fratele ei. Şi, la naiba, fratele ei muncea la fel de mult ca şi Bill. Aşa spunea Gloria. Fratele ei era avocatul unei corporaţii cu Wheeler, Spaulding şi Forbes, una dintre cele mai vechi firme de pe Wall Street. Dar bursa „Bullock şi Benjamin" era cea mai mare de acolo. Făcuse din Tiffany o persoană importantă – doamna William Patterson Benjamin IV Şi nu-i păsa că era nevoită să petreacă vacanţele singură. Îi ducea pe copii la Gstaad de Crăciun, la Palm Beach în februarie şi la Acapulco în vacanţa de primăvară. Vara, petreceau o lună la podgorii, cu mama lui Bill, şi apoi în Europa: Monte Carlo, Paris, Cannes, St. Tropez, Cap d'Antibes, Marbella, Skorpios, Atena, Roma. Era divin. Totul

era divin, după spusele lui Tiffany. Atît de divin, încît se îneca în băutură.

– Nu este aceasta petrecerea cea mai divină la care ai fost pînă acum? Tiffany dădea uşor din mîini şi îşi privea prietenele. Marina şi Kezia schimbară o privire rapidă şi Kezia dădu din cap. Ea şi Tiffany fuseseră împreună la şcoală. Era o fată drăguţă cînd nu bea. Despre asta Kezia nu pomenea în articolele sale. Toţi ştiau că bea şi era dureros s-o vezi aşa. Nu reprezenta ceva amuzant de citit la micul dejun, ca operaţia estetică a Marinei. Era cu totul altceva, dureros. Sinucidere cu şampanie.

– Ce planuri mai ai, Kezia? Marina îşi aprinse o ţigară, iar Tiffany se scufundă din nou în băutură.

– Nu ştiu. Poate voi da o petrecere. După ce voi citi articolul pe care l-am plănuit astăzi, se gîndi ea.

– Christoase, eşti curajoasă. Mă înclin în faţa ta. Meg a pregătit-o timp de opt luni. Eşti şi anul acesta în Comitetul Artriticilor?

Kezia aprobă.

– Mi-au propus să organizez Balul copiilor invalizi.

Tiffany se trezi cînd auzi aşa ceva.

– Copii invalizi? Ce îngrozitor!

Cel puţin nu spusese că e divin.

– Ce-i atît de îngrozitor? Este un bal la fel ca oricare altul. Marina era foarte promptă cu replica.

– Dar copii invalizi? Vreau să spun, cine ar putea să stea şi să se uite la ei?

Marina o privi enervată.

– Tiffany dragă, ai văzut vreodată un artritic la Balul artriticilor?

– Nu... nu cred...

– Deci nu vei vedea nici copii invalizi la Balul copiilor invalizi. Marina era prozaică şi Tiffany părea împăcată, în timp ce Kezia simţi un gol în stomac.

– Bănuiesc că ai dreptate, Marina. Ai de gînd să organizezi balul, Kezia?

– Încă nu m-am hotărît. Nu ştiu. Ca să fiu sinceră, m-am cam săturat de activităţile caritabile. Mă ocup de aceste treburi de foarte mult timp.

– La fel ca şi noi, spuse Marina mîhnită şi scuturâ scrumul pe tava chelnerului tăcut.

– Ar trebui să te măriţi, Kezia. E divin.

Tiffany zîmbi încîntată şi mai luă un pahar de şampanie. Era al treilea de cînd Kezia li se alăturase. La celălalt capăt al salonului începu să se cînte un nou vals.

– Şi acesta, scumpele mele prietene, este dansul meu cu ghinion. Kezia se uită în jur suferind în tăcere. Unde dracu' era Whit?

– Ghinion? Cum aşa?

– O să înţelegi imediat. Kezia le indică din privire în direcţia din care se apropia baronul. Îi ceruse acest dans şi de o jumătate de oră o urmărea să nu-i scape.

– Norocoaso! Marina rînji răutăcios, iar Tiffany se chinui să vadă despre cine era vorba.

– Şi acesta este motivul, iubita mea Tiffany, pentru care nu mă mărit.

– Kezia! Valţul nostru! Era inutil să protesteze. Se înclină graţios în faţa prietenelor ei şi se îndepărtă la braţul baronului.

– Vrei să spui că îl place? Tiffany era uimită. Omul arăta într-adevăr groaznic. Chiar şi beată îşi putea da seama de acest lucru.

– Nu, proasto. Vrea să spună că datorită unor handica-

pați ca ăsta, roind în jurul ei, nu-și poate găsi un tip decent. Marina cunoștea problema mult prea bine. Își căuta un soț de aproape doi ani și dacă cineva, cît de cît decent, nu se grăbea să apară, planul ei de căsnicie va da greș, sînii îi vor cădea din nou și îi va crește fundul. Își făcuse socoteala că mai avea la dispoziție cam un an ca să dea lovitura, înainte de a i se lăsa din nou pielea.

– Nu știu, Marina. Poate că îl place cu adevărat. Kezia este un pic cam ciudată. Uneori mă întreb dacă faptul că a moștenit la o vîrstă atît de fragedă o grămadă de bani nu a zdruncinat-o serios. Vreau să spun că, la urma urmei, acest lucru ar fi zăpăcit pe oricine. Nu poți duce o viață normală cînd ești una dintre cele mai bogate...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Tiffany, taci din gură. Și mai bine te-ai duce acasă să te culci.

– Vai, ce urît din partea ta să spui așa ceva! Tiffany avea lacrimi în ochi.

– Nu, Tiffany. E mai urît să vezi așa ceva. Rostind aceste cuvinte, Marina se întoarse pe călcîie și dispăru în direcția lui Halpern Medley. Auzise că el și Lucille tocmai se despărțiseră. Asta era ocazia cea mai bună ca să-l abordeze: înfricoșat și deprimat, speriat de moarte de viața care-l aștepta, lipsindu-i copiii. Avea și ea trei copii și ar fi fost mai mult decît încîntată să-l țină pe Halpern ocupat. Era o pradă excelentă.

Pe ringul de dans, Kezia se învîrtea ușor în brațele baronului. Whitney era prins într-o discuție aprinsă cu un tînăr agent de bursă, cu mîini lungi și fine. Ceasul de pe perete bătu ora trei.

Tiffany, ametită, se duse să se așeze pe o banchetă de catifea roșie, din fundul sălii. Unde era Bill? Parcă îi spusese ceva de o convorbire cu Frankfurtul. Frankfurt? De ce Frank-

fiert? Nu-şi putea aminti. Dar el ieşise pe hol... acum cîteva ore?... Lucrurile începeau să se rotească în jurul ei. Bill? Nu-şi putea aminti dacă el o adusese aici în această seară sau el era plecat şi ea venise cu Mark şi Gloria? Oare ea... fir-ar să fie, de ce nu-şi putea aminti? Ia să vedem, luase cina acasă cu Bill şi cu copiii?... Oare copiii mai erau încă la vie cu mama lui Benjamin?... Începuse să-i fie greaţă, camera se învîrtea şi simţi că o să i se facă rău.

– Tiffany? Era fratele ei, Mark, cu privirea aceea... şi Gloria chiar în spatele ei. Un zid de reproşuri între ea şi baie, oriunde o fi fost şi în oricare afurisit de hotel se aflau, sau aceasta era casa cuiva? Nu-şi amintea nimic, fir-ar să fie.

– Mark... eu...

– Gloria, du-o pe Tiffany la toaleta doamnelor. Nu-şi pierdea vremea vorbind cu sora lui. Se adresă direct soţiei. Cunoştea prea bine starea ei. Ultima oară cînd o condusese acasă cu Lincolnul cel nou, murdărise totul. În interiorul lui Tiffany ceva se stinse. Ştia. Aceasta era problema, indiferent cît de mult bea, întotdeauna ştia. Cunoştea prea bine tonul din vocile lor. Acest lucru niciodată nu trecea neobservat.

– Eu... îmi pare rău... Mark, Bill este plecat din oraş şi dacă ai putea să mă conduci... Rîşi tare şi Gloria se grăbi nervoasă, în timp ce Mark se dădu înapoi dezgustat.

– Tiffany? Era Bill cu zîmbetul lui şters.

– Am crezut... că tu eşti... Mark şi Gloria se retraseră şi soţul ei o luă de braţ şi o conduse spre ieşirea încăperii din care ultimii oaspeţi dispăreau. Se remarca bine în mijlocul mulţimii dense.

– Am crezut... Acum se îndreptau spre holul hotelului, iar ea îşi uitase poşeta pe banchetă. Cineva putea să i-o ia.

– Poşeta mea. Bill, poşeta...

– E-n regulă, dragă. Vom avea noi grijă de ea.

– Eu... oh, Doamne, mă simt oribil. Trebuie să stau jos. El mergea prea repede; o făcea să-i fie şi mai rău.

– Ai nevoie doar de puţin aer. O ţinea strîns de braţ şi zîmbea trecătorilor, directorului în drum spre biroul său... Bună dimineaţa... 'neaţa... bună... mă bucur să vă văd... Zîmbetul nu-l părăsea niciodată şi expresia ochilor era la fel de rece ca de obicei.

– Eu doar... eu... oh. Aerul rece o izbi în faţă şi îşi reveni un pic, deşi stomacul şi-l simţea în gît.

– Bill... Se întoarse şi se uită la el, doar o clipă. Voia să-i pună o întrebare îngrozitoare. Ceva o împingea să i-o pună. Să întrebe. Ce îngrozitor! Oh, Doamne, se ruga să n-o spună. Uneori cînd era foarte beată simţea nevoia să-i pună aceeaşi întrebare şi fratelui ei. Odată, chiar o întrebase pe mama ei şi ea o pocnise. Tare. Întrebarea îi ardea buzele cînd era beată. Mereu i se întîmpla aşa cînd bea şampanie şi uneori şi de la gin.

– Te vom aşeza într-un taxi şi totul va fi în ordine, dragă. Nu-i aşa?

O strînse din nou cu blîndeţe de braţ, ca un chelner grijuliu şi îi făcu semn portarului. Un minut mai tîrziu, în faţa lor se opri un taxi cu uşa deschisă.

– Un taxi? Nu tu... Bill? Oh, Doamne! Îi venea pe buze acea întrebare. Încerca să răzbată la suprafaţă. O simţea cum urca din stomac, din suflet.

– Aşa e, dragă. Bill se aplecă să vorbească cu şoferul. N-o asculta. Toată lumea vorbea peste ea, în jurul ei, niciodată nu i se adresau direct. Îl auzi dîndu-i şoferului adresa lor şi în clipa aceea se simţi şi mai confuză. Dar Bill părea atît de sigur pe el.

– Ne vedem mîine dimineaţă, draga mea. O ciupi de obraz şi uşa se închise. Mai văzu faţa zîmbăreaţă a portarului, în timp ce taxiul porni la drum. Ajunse la butonul de la geam şi îl deschise. Întrebarea se lupta să răzbată. Nu mai putea să se abţină. Trebuia să-l întrebe pe Bill... William... Billy... Trebuia să se întoarcă astfel încît să-i poată pună întrebarea, dar taxiul luase curba şi întrebarea îi ţîşni pe gură o dată cu valul de vomă, cînd se aplecă pe geam. „Mă iubeşti?..."

Şoferul fusese plătit cu douăzeci de dolari ca s-o ducă acasă şi el asta făcea, fără să pună întrebări. Nu-i răspunsese la întrebare nici Bill. Bill urcase în camera pe care şi-o rezervase la „St. Regis". Amîndouă fetele îl aşteptau: o micuţă peruviană şi o blondă planturoasă din Frankfurt. Iar mîine dimineaţă, Tiffany nici măcar nu-şi va aminti că plecase singură acasă. Bill era convins de acest lucru.

– Eşti gata de plecare?

– Da, domnule. Kezia îşi înăbuşi un căscat şi aprobă somnoroasă din cap.

– A fost o petrecere pe cinste. Îţi dai seama cît este ceasul?

Ea aprobă şi se uită la ceas.

– Aproape patru. Mîine vei fi terminat la birou. Whit era obişnuit. Ieşea aproape în fiecare seară. În oraş sau la Sutton Place.

– Eu nu pot să zac în pat pînă la amiază, ca toate femeile indolente, cum sînteţi voi.

Toate? „Săracul, sărăcuţul Whit. Ce poveste tristă" Îl mîngîie pe obraz în timp ce ieşeau pe uşă în strada pustie. Nu putea să zacă în pat nici măcar dimineaţa. Trebuia să se ocupe de acel articol şi voia să se trezească la ora nouă.

– Kezia, mai avem şi mîine în program ceva de genul acesta? Opri un taxi şi îi ţinu uşa deschisă, în timp ce ea îşi aduna poalele rochiei albastre din satin. Se aşeză pe locul ei.

– Doamne, sper că nu. Mi-am pierdut antrenamentul în vacanţa de vară.

De fapt, vara ei nu fusese cine ştie ce. Dar cel puţin scăpase de prezenţa baronului.

– Gîndeşte-te şi tu. Mîine seară am o cină de afaceri cu partenerii mei. Dar cred că vineri este ceva la El Morocco. O să fii în oraş? Se îndreptau spre Park Avenue.

– Mă cam îndoiesc. Edward are de gînd să mă ducă într-un week-end îngrozitor de plictisitor, cu nişte vechi prieteni de-a lui. L-au cunoscut pe tata. Aceasta era întotdeauna o scuză bună.

– Atunci pe luni, vom lua cina la Raffles; zîmbi uşor şi se rezemă de umărul lui. De fapt îl minţise pe Whit. N-avea nici un plan cu Edward care ştia foarte bine că n-are nici o şansă să o atragă pe Kezia într-un week-end ca cel pe care i-l descrisese lui Whit. Se va duce în Soho. După această seară, merita şi ea atîta lucru... Şi ce conta o mică minciună spusă lui Whitney? Totul era pentru o cauză bună. Sănătatea ei.

– Cina la Raflles, luni, pare un lucru grozav. Oricum avea nevoie de material nou pentru rubrica ei. Între timp, se va descurca, sunînd cîteva prietene şi întreţinînd o „mică conversaţie" Marina era întotdeauna o sursă excelentă. Îi va fi la fel de folositoare ca de obicei. Interesul ei pentru Halpern Medley, la „Maisonette", nu trecuse neobservat de Kezia. Şi nici faptul că Halpern părea indiferent faţă de Marina. Kezia ştia de ce prietena ei era aşa de interesată de Halpern, şi nu o condamna. Să se lase cuprinsă de disperare nu era nici o distracţie, iar Halpern reprezenta cel mai bun remediu pentru starea ei.

– Te voi suna mîine sau poimîine, Kezia. Poate ne putem rupe de la treburile noastre pentru un mic prînz. Ei bine, ne vom gîndi la un local drăguț.

– Sînt sigură că ne vom descurca. Vrei să urci să bei un pahar de coniac sau o cafea sau să mănînci niște ochiuri cu șuncă?

Era ultimul lucru pe care și-l dorea, dar simțea că-i datorează măcar atît.

– Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot. Dacă mai întîrzii, voi fi pe jumătate adormit mîine la birou. Mai bine mă duc să mă culc. Și tu ar fi bine să faci la fel!

Taxiul se opri în față, el o sărută ușor în colțul gurii, atît de ușor încît de abia îi atinse buzele.

– Noapte bună, Whit. A fost o seară plăcută. Gestul lui fusese ca într-un film de la Hollywood.

– Cu tine, Kezia, orice seară este plăcută. O conduse pînă la ușă și așteptă pînă cînd portarul îi deschise. Să citești cu atenție ziarul de mîine. Cu siguranță că se vor scrie multe despre noi. Chiar și Martin Hallam va avea ceva de spus despre rochia ta.

Ochii lui îi zîmbiră din nou, admirativ. O sărută ușor pe frunte, în timp ce portarul aștepta răbdător. Era fascinant felul cum încetaseră să se mai prefacă de cîțiva ani încoace. Un sărut ici și colo, o timidă atingere, un pic de sentiment. Ea invocase virginitatea încă de la început și el acceptase povestea bucuros.

Îi făcu semn cu mîna în timp ce el se îndepărta, apoi urcă somnoroasă spre apartamentul ei. Ce bine era acasă. Își desfăcu fermoarul de la rochia albastră de satin, în drum spre sufragerie și o întinse pe canapea unde putea să zacă pînă luni. După ea putea să rămînă acolo pînă la Judecata de Apoi.

Ce mod nesănătos de a-ţi duce viaţa. Era ca o sărbătoare nesfîrşită de Ziua Tuturor Sfinţilor. A înşela sau a corupe... să te găteşti din cap pînă-n picioare pentru mascarada de zi cu zi, pentru a-ţi spiona prietenii la petreceri. De obicei treceau cîteva luni pînă păţea asta. Dar în acest an neliniştea venise mai devreme.

Fumă o ultimă ţigară şi stinse lumina.

I se păru că dormise numai cîteva minute cînd sună ceasul deşteptător. Era opt dimineaţa.

CAPITOLUL 4

Kezia lucră trei ore la noul articol, retuşînd, schiţînd portretele femeilor pe care voia să le descrie. Redactă, de asemenea, scrisori către persoane importante, care ar fi putut să-i furnizeze mai multe informaţii. Va fi un articol pe cinste a lui K.S. Miller, îşi spuse ea încîntată. Apoi îşi deschise corespondenţa şi trie scrisorile. Primise obişnuitele invitaţii, cîteva scrisori de admiraţie care-i parveniseră prin agentul ei şi o notă de la Edward, în care îi pomenea de nişte impozite pe care voia să le analizeze împreună cu ea. Nici una din scrisori nu era interesantă. Se simţea neliniştită. Mai avea în minte schiţa unui articol; poate munca o va ajuta să iasă din această stare. Era vorba despre abuzul asupra copiilor în familiile din clasele de mijloc. Ar fi un articol fierbinte şi incitant, cu condiţia ca Simpson să-l lanseze cum trebuie. Se întrebă dacă familia Marsh, cu petrecerile ei grandioase, se gîndise vreodată la aşa ceva. Abuzul asupra copiilor. Sau la cartierele sărace. Sau la pedeapsa cu moartea în California. Nici una din aceste probleme nu intra în preocupările lor. Dacă s-ar fi interesat de ele, cu siguranţă că ar fi organizat un „fabulos" bal de ajutorare sau „un minunat vernisaj", ceva

„absolut superb" condus de un comitet al frumuseților... în timp ce Marina ar fi pîndit o vînzare la „Bendel" sau ar fi profitat de ocazia micșorării prețurilor la „Ohrbach" și Tiffany ar fi calificat cauza drept „divină"... Fir-ar să fie! Ce se întîmpla cu ea? Ce importanță avea că Marina pretindea că toaletele ei sînt originale, cînd de fapt erau niște copii? Și ce dacă Tiffany se îmbăta în fiecare zi? Ce dracu avea importanță? Dar pe ea o deranjau aceste lucruri. Oh, Doamne, cît de tare o necăjeau. Poate întîlnirea cu un bărbat adevărat o va calma. La ora douăsprezece și jumătate se afla în studioul lui Mark.

– Ah! Ce minune! Ce-i cu tine, doamnă?

– Nimic. De ce? Stătea privindu-l cum lucrează la o guașă. Îi plăcea. I-ar fi plăcut s-o aibă, dar nu putea să i-o cumpere și nici nu voia ca el să i-o dăruiască. Știa că are nevoie de bani și era destul de înțeleaptă să nu dea buzna în această problemă.

– Ei bine, ai trîntit ușa așa că mi-am închipuit că te frămîntă ceva. El îi înapoiase un rînd de chei de la apartament.

– Nu, cred că sînt doar indispusă. Probabil că mai resimt oboseala călătoriei.

Un zîmbet îi îndulci expresia de mînie de pe chip și se lăsă să cadă pe un scaun.

– Mi-a fost dor de tine noaptea trecută. Uneori mi-aș dori să nu-mi dai voie să mai plec.

– Am de ales? Arăta surprins și ea rîse scoțindu-și pantofii.

– Nu.

– Așa m-am gîndit și eu. Nu părea că-l deranjează prea tare acest lucru și Kezia începu să se simtă mai bine.

– Îmi place guașa. Ea privi peste umărul lui, cînd se dădu înapoi să-și privească opera de dimineață.

– Mda. Poate că o să arate bine. Mînca dintr-o cutie cu prăjiturele de ciocolată şi părea încîntat la culme. Brusc, se întoarse spre ea şi o îmbrăţişă.

– Şi ce-ai mai pus la cale de ieri?

– Oh, să vedem. Am citit opt cărţi, am alergat o milă, am fost la un bal şi am candidat pentru preşedinţie. Cam ce fac de obicei.

– Şi, undeva printre toate aceste minciuni, se află adevărul. Nu-i aşa? Ea ridică uşor din umeri şi schimbară un zîmbet presărat cu sărutări. Lui nu-i păsa cu adevărat ce făcea cînd nu erau împreună. El avea propria lui viaţă, munca, mansarda şi prietenii lui.

– Personal cred că din tot ce-ai spus, adevărat este faptul că ai candidat la preşedinţie.

– Nu pot să păstrez nici un secret faţă de tine, Marcus.

– Nu. Îi răspunse în timp ce îi descheia, încet, nasturii de la bluză. Nici un secret... Acum l-am găsit pe cel pe care-l căutam. Îi descoperi cu gingăşie un sîn şi se aplecă să-l sărute; ea îşi strecură mîinile sub cămaşă şi-l mîngîie pe spate. Mi-ai lipsit, Kezia.

– Nici pe jumătate cît mi-ai lipsit tu.

O scurtă secvenţă din seara trecută îi veni în minte. Scena dansului cu baronul. Se îndepărtă de Mark şi îi zîmbi:

– Mark Wooly, eşti cel mai frumos bărbat din lume!

– Şi sclavul tău.

Glumea. Mark nu era sclavul nimănui şi amîndoi ştiau acest lucru. Apoi, în picioarele goale, ţîşni pe lîngă el şi alergă în spatele şevaletului, înhăţînd cutia cu prăjiturele de ciocolată.

– Hei!

– O.K., Mark, acum adevărul a ieşit la iveală. Ce iubeşti tu mai mult? Pe mine sau prăjiturelele tale de ciocolată?

– Ai înnebunit? O urmări prin spatele şevaletului, dar ea fugi spre uşa de la dormitor. Îmi iubesc prăjiturelele de ciocolată! Ce crezi tu?

– Ha, ha! Sînt la mine! Fugi în dormitor şi sări în pat, dansînd de la un cap la altul, în timp ce rîdea cu ochii strălucitori şi cu părul zburîndu-i în jurul capului ca un stol de corbi mătăsoşi.

– Femeie, dă-mi prăjiturelele de ciocolată! Sînt dependent!

– Posedat!

– Da! I se alătură în pat cu o sclipire de veselie în ochi, îi luă prăjiturelele şi le aruncă pe un scaun din piele, apoi o prinse într-o îmbrăţişare strînsă.

– Nu numai că eşti un irecuperabil dependent de ciocolată, Mark Wooly, dar mai eşti şi un maniac sexual! Rîdea ca un copil în timp ce el o ţinea în braţe.

– Mai ştii, poate că sînt dependent de tine.

– Mă îndoiesc.

El o trase alături, pe pat, şi, învăluiţi de părul ei negru, se iubiră.

– Ce vrei la cină? Ea căscă şi se ghemui lîngă el, în patul confortabil.

– Pe tine.

– Asta a fost la prînz.

– Şi? Există vreo lege care spune că nu pot lua la cină ce am avut la prînz? Îi ciufuli părul şi cu gura îi căută buzele.

– Haide, Mark, fii serios. Ce altceva vrei? În afară de prăjiturele cu ciocolată?

– Oh, să vedem... friptură... homari... caviar ca de obicei.

Nu bănuia cît de obişnuite erau toate acestea pentru ea.

– Oh, la dracu', nu ştiu. Paste, cred. Poate Fettuccine... Sau Al pesto? Poţi să faci rost de nişte busuioc? Proaspăt!

– Eşti în întîrziere cu patru luni. S-a terminat sezonul. Ce zici de nişte sos de moluşte?

– E perfect.

– Atunci voi lipsi un pic. Îl gîdilă cu limba pe spatele suplu, se mai întinse o dată şi sări din pat exact cînd el întinsese mîna să o prindă.

– Nu acum, Marcus. Mai tîrziu. Altfel nu vom mai lua niciodată cina.

– La naiba cu cina. Ochii i se aprinseră.

– La naiba cu tine.

– La asta mă gîndeam şi eu. Acum ai înţeles. Zîmbi larg în timp ce stătea pe spate şi se uita la ea cum se îmbrăca.

– Nu prea eşti amuzantă, Kezia, dar e o plăcere să te privească cineva.

– La fel şi tu. Trupul lui zvelt lenevea întins deasupra cearşafului. În timp ce-l privea, se gîndi că nimic nu era mai frumos decît trupul gol al unui bărbat foarte tînăr şi foarte bine făcut. Ieşi din dormitor şi se întoarse cu sacoşa pentru cumpărături în mînă. Era îmbrăcată cu una din cămăşile lui, înnodată sub piept, deasupra jeanşilor şi cu părul strîns legat cu o panglică roşie.

– Ar trebui să te pictez aşa.

– Ar trebui să termini cu prostiile. Mi-ai împuiat capul. Doreşti ceva anume?

El zîmbi, negă cu o mişcare a capului, urmărind-o cum iese pe uşă.

În vecinătate erau multe magazine italiene şi ei îi plăcea să facă cumpărături pentru el. Aici, mîncarea era reală. Paste de casă, legume proaspete, fructe frumoase, roşii suculente,

o întreagă gamă de cîrnați și brînză care aștepta să fie gustată, mirosită și dusă acasă pentru o masă împărătească. Mai erau pîini lungi, italiene, care se duceau acasă sub braț, ca în Europa. Sticlele de Chianti atîrnau aproape de tavan.

Era ora la care tinerii artiști ieșeau din bîrlogurile lor. Cei care lucrau noaptea începeau să se arate, iar cei care lucrau în timpul zilei simțeau nevoia unei plimbări relaxante. În curînd străzile vor fi pline de oameni plimbîndu-se, vorbind, fumînd haşiş, hoinărind, oprindu-se pe la cafenele sau în drum spre studiourilor prietenilor sau la o expoziție ca să vadă ultima sculptură a unui cunoscut. În Soho domnea o atmosferă prietenească. Toată lumea muncea din greu. Erau alături unul de altul într-o călătorie a sufletului și a gîndului. Reprezentau pionierii din lumea artei. Dansatori, scriitori, poeți, pictori, se adunaseră toți aici, în partea de sud a New York-ului, închiși între murdăria și corupția din Greenwich Village și cetatea de beton și sticlă din Wall Street. Aici găsiseră un loc mai bun. O lume a prieteniei.

Vînzătoarea de la băcănie o cunoștea.

– Ah, domnișoară, ce mai faceți?

– Bine, mulțumesc, dar dumneata?

– Așa și așa. Un pic obosită. Ce doriți să cumpărați astăzi?

Kezia se învîrti printre delicioasele mirosuri de salam, brînză, pîine, ceapă și roșii. Fiorella îi aprobă alegerea făcută. Își dădea seama că fata se pricepea la cumpărături. Știa care este cel mai bun salam, ce anume să pună într-un sos, cît de bun trebuie să fie un Bel Pese. Probabil că soțul ei era italian. Dar Fiorella nu punea niciodată întrebări.

Kezia plăti și ieși cu sacoșa plină. Se opri alături să cumpere ouă și, ceva mai jos, intră într-un magazin de delicatese, ca să cumpere trei cutii de prăjiturele cu ciocolată, din cele

care-i plăceau atît de mult lui Mark. La întoarcere, merse agale printre grupurile numeroase de pe străzi. Aroma proaspătă de salam şi pîine şi mirosul de marijuana o urmăreau îndeaproape. Aroma grea de cafea ieşea din cafenele, în vreme ce un amurg intens se întindea pe cer. Era un septembrie frumos, cald, cu aerul mai curat ca de obicei. Pe cer se zăreau lumini roz, asemeni celor din primele acuarele ale lui Mark, bogate în nuanţe pastelate. Porumbeii uguiau şi zburau de colo-colo, iar în josul străzii erau multe biciclete rezemate de pereţii clădirilor. Ici şi colo, un copil sărea coarda.

– Ce ai adus? Mark stătea întins pe podea, fumînd o ţigară de haşiş.

– Ce ai comandat. Friptură, homari, caviar. Ca de obicei. Îi trimise un sărut şi puse pachetele pe masa din bucătărie.

– Da? Ai cumpărat friptură? Arăta mai mult dezamăgit decît încrezător.

– Nu. Dar Fiorella zice că nu mîncăm îndeajuns salam. Aşa că am cumpărat o tonă de salam.

– Bine. Trebuie să fie o persoană plictisitoare.

Înainte ca Kezia să apară în viaţa lui, el se hrănea numai cu fasole şi prăjiturele de ciocolată. Fiorella reprezenta o altă parte din existenţa misterioasă a Keziei, unul din multele ei daruri pentru el.

– Da, aşa este, dar e o femeie pricepută.

– Aşa eşti şi tu.

Ea stătea în uşa bucătăriei, cu ochii aprinşi de dorinţă, privindu-l pe Mark întins pe podea. Camera era scăldată în lumina asfinţitului.

– Ştii, cîteodată am impresia că într-adevăr te iubesc, Marcus.

– Şi eu mă gîndesc cîteodată că te iubesc cu adevărat.

Felul în care se priveau spunea mult. Între ei nu exista nici o obligaţie, nici o presiune sau încordare. Nimic profund, dar nici supărător. Era meritul lor de a fi creat o asemenea atmosferă.

– Vrei să mergem la plimbare, Kezia?

– „La passeggiata"

El rîse uşor la auzul acestui cuvînt. Întotdeauna îi spunea aşa!

– N-am mai auzit acest cuvînt de cînd ai plecat tu.

– Cu mine, aici, întotdeauna este „la passeggiata" În cealaltă parte a oraşului oamenii „se plimbă" Sau aleargă. Sau înnebunesc. Aici, încă mai ştiu care este adevărata viaţă. La fel ca-n Europa. „Le passeggiate", plimbările pe care italienii le fac în fiecare seară, în amurg şi la prînz, duminicile, în orăşele mici şi caraghioase, unde majoritatea femeilor poartă haine negre, iar bărbaţii pălării şi cămăşi albe, costume largi, fără cravată. Fermieri mîndri, oameni buni. Îşi admiră împrejurimile şi-şi salută prietenii. Şi o fac cum trebuie, căci este ca un ritual pentru ei, ca o ordine prestabilită, o tradiţie. Şi iubesc la nebunie acest lucru.

Arăta foarte mulţumită în timp ce-i spunea aceste lucruri.

– Atunci, hai să mergem. Se ridică încet, se întinse şi o cuprinse pe după umeri. Putem mînca cînd ne întoarcem.

Kezia ştia ce înseamnă asta. Ora unsprezece sau chiar douăsprezece. Mai întîi se vor plimba, apoi se vor întîlni cu prietenii şi vor sporovăi în stradă. Se va înnopta şi ei se vor refugia în atelierul cuiva, pentru ca Mark să vadă ce progrese a mai făcut, iar în cele din urmă, cînd atelierul se va umple de oameni, se vor duce cu toţii la „Partridge", la o sticlă de vin. Şi, peste cîteva ore, li se va face foame şi Kezia va servi „fettucine" pentru nouă persoane. Vor fi lumînări şi muzică, vor

rîde din toată inima şi-şi vor pasa ţigări de haşiş pe care le vor fuma pînă nu va mai rămîne nimic din ele. Şi vor discuta despre Klee şi Rousseau, Cassatt şi Pollock. Parisul în vremea Impresionismului trebuie să fi fost la fel. Ei reprezentau lumea neînţeleasă şi neacceptată a artiştilor, care-şi dăruiau unul altuia rîsete, speranţă şi curaj... pînă cînd, într-o zi, cineva îi descoperea şi îi făcea celebri, oferindu-le caviar în locul prăjiturelelor de ciocolată. Era, într-adevăr, mare păcat. Pentru binele lor, Kezia spera că nu vor renunţa niciodată la „fettucine" şi la podelele prăfuite din ateliere şi că nu vor da uitării nopţile magice din trecut. Pentru că atunci ar începe să poarte haine de seară şi să afişeze un zîmbet fals, trădat de ochii trişti. Vor cina la „21", vor dansa la „El Morocco" şi vor merge la petrecerile de la „Maisonette"

Dar Park Avenue era departe de Soho. Un univers îndepărtat. Şi aerul era încă îmbibat cu aromele verii tîrzii, iar nopţile pline de zîmbete.

– Unde pleci, iubito?

– Trebuie să mă duc în oraş, am de făcut nişte comisioane.

– Ne vedem mai tîrziu. Nu o privi. Era concentrat asupra unei guaşe.

Îl sărută pe ceafă cînd trecu pe lîngă el şi aruncă o privire scurtă şi melancolică împrejurul camerei. Nu-i plăcea că trebuia să plece. Parcă i-ar fi fost frică că nu va mai găsi drumul de întoarcere. Că cineva din lumea ei va ghici ce făcuse ea şi unde fusese şi va încerca să-i interzică să mai vină aici. Gîndul acesta o îngrozea. Avea nevoie să se întoarcă, avea nevoie de Soho, de Mark şi de tot ce exista acolo. Prostii! Cine ar fi putut-o împiedica să se întoarcă? Edward? Fantoma tatălui ei? Ce absurd! Avea douăzeci şi nouă de ani. Şi totuşi, părăsind

Soho se simţea ca şi cînd ar trece frontiera în teritoriul inamic, în spatele Cortinei de fier, într-o misiune de recunoaştere. O amuza să fantazeze pe seama acestor lucruri. Felul degajat în care Mark privea plecările şi sosirile ei îi uşura drumul între cele două lumi. Zîmbea în timp ce cobora în fugă scările.

Era o dimineaţă însorită. Metroul o lăsă la trei blocuri distanţă de apartamentul ei. Drumul de-a lungul bulevardului Lexington şi a străzii 74 şerpuia. Îngrijitoarele de la Lenox Hill se grăbeau la masă, cumpărătorii de după-amiază păreau istoviţi, iar traficul intens. Aici toată lumea se grăbea. Totul era mai închis, mai tare, mai murdar şi mai exagerat.

Portarul îi deschise uşa şi o salută cu mîna la şapcă. O aşteptau nişte flori pe care le ţinuse la rece administratorul clădirii, ca de obicei. Florile nu trebuiau să se veştejească cît timp doamna se afla la coafor sau în Soho. Era obişnuita cutie albă de la Whit.

Kezia se uită la ceas şi făcu rapid un calcul. Avea de dat telefoane în numele lui „Martin Hallam" pentru a afla niscaiva noutăţi picante. Şi mai trebuia să predea agentului său articolul pe care îl terminase. O baie rapidă şi întîlnirea legată de Balul artriticilor. Prima întîlnire din acest an şi o ocazie bună pentru „informarea" lui Martin Hallam. S-ar putea întoarce în Soho pe la ora cinci. Să va opri în drum pe la Fiorella, pentru provizii, şi va ajunge la timp pentru plimbarea nocturnă cu Mark. Perfect!

Apăsă pe robot şi-şi ascultă mesajele. Un telefon de la Edward, două de la Marina şi unul de la Whit, care voia să-i reamintească de prînzul lor de la „21", a doua zi. Îl sună ca să-l asigure că nu va lipsi şi îi mulţumi pentru trandafiri. Apoi îl ascultă răbdătoare declarîndu-i cît de dor îi era de ea. Cinci minute mai tîrziu se afla în cadă, cu gîndurile departe

de Whit. Zece minute după aceea se ştergea cu prosoapele mari, albe, Porthault, cu o monogramă discretă brodată în roz. KHStM.

Întîlnirea avea loc în casa lui Elizabeth Morgan. Doamna Angier Whimple Morgan, ce-a de-a treia, era de vîrsta Keziei, dar arăta cu zece ani mai bătrînă, iar soţul ei avea de două ori mai mulţi ani decît ea. Era cea de-a treia soţie, celelalte două murind la timp ca să-i sporească averea. Elizabeth încă se mai ocupa cu rearanjarea casei. Pierdea o grămadă de vreme ca să găsească mobila potrivită.

Kezia întîrzie zece minute. În hol se afla deja o mulţime de femei. Două fete, în uniforme negre, severe, ofereau sandvişuri, iar pe o tavă lungă din argint, aranjate, pahare cu limonadă. Majordomul lua discret comenzile pentru băuturi. Avu mai mult succes decît limonada de pe tava de argint.

Canapeaua şi fotoliile Ludovic al XV-lea („Închipuie-ţi dragă, opt din ele sînt de la Christie's. Şi toate achiziţionate în aceeaşi zi! Cunoşti proprietatea Richley, toate sînt marcate!") erau ocupate de femeile mai în vîrstă din comitet, tronînd ca nişte regine acoperite de perle, zăngănindu-şi brăţările de aur şi purtînd costume „de calitate" şi pălării „minunate" – o mulţime de Balenciaga şi Chanel. Vîrstnicele le priveau pe cele mai tinere cu atenţie, făcînd o analiză critică în mintea lor.

Camera era înaltă cît două etaje; poliţa de deasupra căminului, în stil franţuzesc, fusese tăiată dintr-o minunată marmură, iar candelabrul, îngrozitor, era un dar de nuntă din partea mamei lui Elizabeth. Mese din lemn rar, un birou incrustat, un scrin decorat cu bronz aurit, Chippendale, Sheraton, Hepplewhite – toate îi păreau Keziei aranjate ca la Sotheby, cu o zi înainte de licitaţie.

„Fetele" aveau la dispoziție o jumătate de oră înainte de a fi aduse la ordine. Apoi atenția le-a fost atrasă spre capătul încăperii. Curtea din St. James prelua-comanda.

– Ei bine, doamnelor, bine ați venit din vacanța de vară. Toată lumea arată minunat! Gazda era zdravăn încorsetată într-un costum de mătase albastră care îi presa pieptul bogat și sta să crape pe șolduri. O broșă din safire, de o mărime considerabilă, îi împodobea reverul. Nu lipseau perlele, pălăria se asorta cu rochia, iar pe degete tronau trei sau patru inele pe care le primise încă de cînd se născuse. Mîinile „încărcate" încercau gesturi grațioase către „fete", în timp ce vorbea.

– Și acum, haideți să începem organizarea balului nostru minunat, extraordinar! Se va ține la „Plaza", anul acesta.

Surpriză, surpriză! gîndi Kezia. Deci la „Plaza" și nu la „Pierre" Vai ce emoționant, groaznic de interesant!

Un murmur străbătu grupul femeilor în timp ce majordomul se îndrepta tăcut, cu tava, spre marginea grupului. Tiffany se afla în primul rînd al grupului și părea că împletește ceva, așa cum stătea acolo, agitîndu-și mîinile, zîmbind amabil prietenelor ei. Kezia cuprinse cu privirea tot grupul. Erau prezente toate. Aceleași chipuri. Ba nu! Unu sau două erau noi, dar pînă și nou-venitele nu păreau străine de cauză. Pur și simplu se alăturaseră și acestui comitet, pe lîngă multe altele în care erau implicate. Nu exista nici un intrus, nimeni care să nu aparțină cu adevărat acestei societăți. Nu puteai să lași pe oricine să ia parte la organizarea Balului artriticilor, nu-i așa?

„Dar, draga mea, trebuie să înțelegi, îți aduci aminte cine era mama ei, nu?" Anul trecut, Tippy Walgreen încercase să introducă în grup una dintre micuțele ei prietene ciudate. „Vreau să spun că la urma urmei, toată lumea știa că mama ei era pe jumătate evreică! Știi bine, Tippy, că o vei pune pe fată într-o situație neplăcută!"

Întîlnirea își urmă cursul molcom. Atribuțiile au fost stabilite. Programul de întîlniri hotărît. Aveau să aibă loc de două ori pe săptămînă, timp de șapte luni. Se va da femeilor un pretext să bea cel puțin cinci pahare de martini la o întîlnire, dacă erau destul de norocoase să surprindă la timp privirea majordomului. El își va continua turul discret, în timp ce rezerva de limonadă va rămîne aproape neatinsă.

Ca de obicei, Kezia acceptă rolul de conducătoare a comitetului tinerelor femei. Atît timp cît va sta în oraș, îi va folosi pentru croniça sa. Sarcina ei se rezuma la grija ca la bal să vină numai debutantele potrivite, dintre care se vor alege cîteva pentru a lipi timbre. O onoare care le va încînta pe mamele lor. „Balul artriticilor, Peggy? Ce stilat!" Stilat... stilat... stilat...

Întîlnirea se termină la ora cinci, cu majoritatea femeilor pe jumătate ametite, dar nu atît încît să nu se poată duce acasă și să le țină piept soților, cu obișnuitele cuvinte: „Știi și tu cum este Elizabeth, pur și simplu ne-a obligat." Iar Tiffany îi va spune lui Bill că totul fusese divin. Dacă el va fi acasă. Bîrfele pe care Kezia le auzise zilele acestea despre Tiffany erau din ce în ce mai neplăcute.

Ecourile celor auzite îi readuseră în memorie altele, mai vechi, dar care nu vor fi niciodată uitate. Își aducea aminte de niște reproșuri auzite în spatele ușilor închise, de amenințări și de sunetul dizgrațios al cuiva căruia îi era rău de la stomac. Mama ei. La fel ca și Tiffany. Îi făcea rău s-o privească acum pe Tiffany. În ochii ei se citea prea multă durere, în pofida falsei măști asociată cu „divin" și a glumelor proaste. Avea acea privire confuză care spunea că nu știe exact unde se află și pentru ce.

Kezia își privi enervată ceasul. Era aproape cinci și jumă-

tate şi n-avea nici un chef să mai treacă pe acasă ca să-şi schimbe rochia Chanel pe care o purta. Mark va supravieţui la vederea ei. Şi, cu puţin noroc, va fi mult prea absorbit de şevaletul lui ca să observe ceva. Dacă va ajunge acolo. La ora aceea era aproape imposibil să găseşti un taxi. Se uită pe stradă, cuprinsă de disperare. Nu se vedea nici un taxi liber.

– Vrei să te duc cu maşina? Vocea venea de la cinci paşi distanţă şi ea se întoarse surprinsă. Era Tiffany, care stătea lîngă un Bentley albastru cu şofer în livrea. Maşina era a soacrei ei din cîte ştia Kezia.

– Mama Benjamin mi-a împrumutat maşina. Tiffany arăta de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze. În lumina tîrzie a după-amiezei, departe de lumea falsă a petrecerilor, Kezia avea în faţă o versiune îmbătrînită a prietenei sale din şcoală, cu cearcăne adînci şi trădătoare în jurul ochilor şi cu un ten livid. Fusese atît de drăguţă în şcoală, şi încă mai era, dar pierdea, pe zi ce trecea, acest bun de preţ. Îi reaminti Keziei de mama sa. De abia rezista s-o privească pe Tiffany direct în ochi.

– Mulţumesc, draga mea, dar nu vreau să te abat din drum.

– La naiba, doar nu locuieşti foarte departe. nu-i aşa? Ea zîmbi, un zîmbet trist care aproape că o întineri pentru o clipă. Lăsa impresia că timpul petrecut cu adulţii era o povară pentru ea şi venise timpul să uite din nou anumite lucruri. Kezia locuia la aceeaşi adresă de mulţi ani.

– Nu, nu locuiesc prea departe, Tiffie, dar nu merg acasă.

– E-n regulă. Arăta atît de părăsită şi parcă cerşea un gest de prietenie. Kezia n-o putu refuza. Îşi simţea lacrimile în gît.

– Bine, mulţumesc. Kezia zîmbi şi se apropie de maşină, încercînd să se gîndească la altceva. Doamne Dumnezeule, nu putea plînge în faţa ei. Ce să plîngă? Moartea mamei ei,

din urmă cu douăzeci de ani... sau pe această femeie pe jumătate moartă? Kezia refuză să se gîndească la aşa ceva. Se cufundă pe canapeaua moale, din spate. Barul era deja deschis. „Mama Benjamin" avea un stoc impresionant.

– Harley, iar am rămas fără bourbon.

– Da, doamnă. Harley rămase impasibil şi Tiffany se întoarse spre Kezia zîmbind.

– Vrei să bei ceva?

Kezia refuză.

– De ce nu aştepţi pînă ajungi acasă?

Tiffany dădu din cap, ţinînd paharul în mînă şi uitîndu-se fix pe fereastră. Încerca să-şi aducă aminte dacă Bill venea acasă la cină. Ea credea că este la Londra pentru trei zile, dar nu era sigură dacă asta se va întîmpla săptămîna viitoare... sau fusese săptămîna trecută.

– Kezia?

– Da? Kezia rămase liniştită, în vreme ce Tiffany încerca să-şi adune gîndurile.

– Mă iubeşti?

Kezia înmărmuri, iar Tiffany arăta îngrozită. Fusese absentă şi întrebarea pur şi simplu îi scăpase de pe buze. Din nou acea întrebare. Demonul acela care o hărţuia.

– Eu... îmi pare rău... eu... eu mă gîndeam la altcineva...

Ochii Keziei se umplură de lacrimi, acum cînd Tiffany îşi întoarse privirea de la fereastră spre chipul ei.

– E-n regulă, Tiffie. Totul este bine. O îmbrăţişă şi urmă un moment de tăcere. Şoferul le privi în oglinda retrovizoare, apoi rapid îşi coborî privirea şi rămase rigid, în spatele volanului, răbdător, imperturbabil şi profund discret. Nici una din tinerele femei nu-i sesizară prezenţa. Fuseseră educate în acest fel. El aştepta cinci minute, în timp ce femeile de pe bancheta

din spate stăteau îmbrățișate fără să-și vorbească și plîngeau încetișor. De fapt nu era sigur care din ele plînge.

– Doamnă?

– Da, Harley? Tiffany avea un glas mic și foarte răgușit.

– Unde o ducem pe domnișoara Saint Martin?

– Oh...nu știu. Își șterse lacrimile cu mănușa și se uită la Kezia, încercînd să zîmbească. Unde mergi?

– Eu... la Sherry-Netherland. Poți să mă lași acolo?

– Desigur. Mașina demară și ele se reașezară pe locurile lor din spate, ținîndu-se de mînă, fără să-și vorbească. Nu era nimic de spus. Dacă vreuna din ele s-ar fi hotărît să vorbească ar fi fost prea multe de povestit. Tăcerea era mai simplă. Tiffany voia s-o invite pe Kezia la cină, dar nu știa dacă Bill e în oraș, iar lui nu-i plăceau prietenele ei. El voia să fie liber după cină să-și citească rapoartele pe care le aducea acasă, sau să se ducă la întîlniri, fără a se simți obligat să mai rămînă și să întrețină conversația. Tiffany cunoștea regulile. Nu avea voie să aducă pe nimeni la cină, cu excepția invitaților lui Bill. Trecuseră mulți ani de cînd încercase... de aceea... așa se explica... la început, ea fusese atît de singură. Cu tatăl ei mort și mama... ei bine, mama!... și se gîndise că a avea proprii lor copii... Dar Bill nici pe ei nu-i suporta în preajmă. Acum copiii mănîncă la cinci și jumătate cu doica Singleton, în bucătărie, și aceasta consideră că este „nepotrivit" ca Tiffany să mănînce cu ei. I-ar face pe copii să se simtă „jenați" Așa că ea mînca singură în sufragerie la ora șapte și jumătate. Se întreba dacă Bill va fi acasă în această seară sau cît de furios ar fi dacă...

– Kezia?

– Hm? Kezia se pierduse în propriile ei gînduri dureroase și de douăzeci de minute simțea o jenă sîcîitoare în stomac. Da?

– De ce n-ai lua cina cu mine diseară? Arăta ca o fetiță căreia îi venise o idee strălucită.

– Tiffie... este... eu... îmi pare rău, draga mea, dar pur și simplu nu pot. Nu putea să-și facă una ca asta. Și trebuia să-l vadă pe Mark. Trebuia. Avea nevoie. Persoana ei era mai importantă și în acea zi riscase destul.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Nu-ți face probleme. O sărută pe Kezia ușor, pe obraz, pe cînd Harley se apropia de Sherry-Netherland; apoi se aruncară într-o îmbrățișare intensă, născută din dorul uneia și căința celeilalte.

– O să ai grijă de tine, nu-i așa?

– Desigur.

– Sună-mă într-o zi, cît de curînd.

Tiffany aprobă.

– Promiți?

– Promit.

Tiffany părea din nou îmbătrînită. Schimbară un ultim zîmbet și Kezia îi mai făcu o dată semn cu mîna, înainte de a intra în holul hotelului. Așteptă cinci minute, apoi ieși și opri un taxi. Se îndreptă spre sud, spre Soho, încercînd să uite neliniștea din ochii lui Tiffany. Mergînd spre nord, Tiffany își mai turnă un scotch.

– Doamne, este Cenușăreasa! Ce s-a întîmplat cu cămașa mea?

– Îmi pare rău, iubitule, am lăsat-o la mine acasă. N-am crezut că ai să-ți dai seama.

– Mă pot lipsi de ea. Dar ești tu Cenușăreasa, sau nu? Sau ai fugit din nou de candidatura la președinție? Stătea rezemat de perete, contemplîndu-și munca de-o zi, dar zîmbetul lui îi spunea că se bucură de întoarcerea ei.

– De fapt, era un loc de senator. Să candidez la președinție este prea bătător la ochi. Ea zîmbi și scutură din umeri. Mă dezbrac imediat de aceste chestii și mă duc după mîncare.

– Înainte de asta, doamnă senator... Se îndreptă spre ea, cu un scop precis și cu un zîmbet șiret.

– Oh? Deja îi dăduse jos jacheta, părul îi era liber și bluza pe jumătate descheiată la nasturi.

– Da, „oh" Mi-a fost dor de tine astăzi.

– Credeam că nici nu vei observa că am fost plecată. Păreai atît de absorbit cînd am plecat.

– Ei bine, acum nu sînt ocupat. O luă în brațe; picioarele ei se legănau peste brațele bărbatului, iar părul negru îi mîngîia fața.

– Arăți drăguț îmbrăcată așa. Semeni cu fata aceea pe care am văzut-o în ziar cînd ai fost tu plecată, dar ești mai drăguță. Mult, mult mai drăguță. Ea arăta ca o persoană foarte nenorocită.

Kezia își lăsă capul pe pieptul lui și începu să rîdă.

– Și eu nu sînt o nenorocită?

– Niciodată, Cenușăreaso, niciodată.

– Ce iluzii îți faci.

– Numai în ceea ce te privește.

– Prostule. Ești un prost dulce, dulce de tot... Îl sărută ușor pe gură și, într-o clipă hainele ei marcau drumul spre pat. Cînd s-au trezit era deja întuneric.

– Cît o fi ceasul?

– Trebuie să fie aproape zece. Ea se întinse și căscă. Era întuneric în apartament. Mark se dădu jos din pat să aprindă o lumînare și apoi se furișă la loc, în brațele ei.

– Vrei să luăm cina în oraș?

– Nu.

– Nici eu, dar mi-e foame şi tu n-ai cumpărat nimic, nu-i aşa? Kezia aprobă dînd din cap.

– Am fost mult prea grăbită să ajung acasă. Într-un fel, am fost mult mai nerăbdătoare să te văd pe tine, decît pe Fiorella.

– Nici o pagubă. Ne putem descurca cu nişte unt de arahide şi oreos.

Ea se prefăcu că se sufocă şi-şi puse mîinile în jurul gîtului. Apoi izbucni în rîs şi se sărutară. Îşi făcură drum pînă la baie unde se împroşcară din plin cu apă, înainte de a împărţi singurul lui prosop purpuriu. Fără monogramă. De la Korvette's.

În timp ce se ştergea, se gîndi că Soho venise prea tîrziu în viaţa ei. Poate că la douăzeci de ani i s-ar fi părut o lume reală, poate că atunci ar fi crezut în ea. Acum era amuzant... deosebit... drăguţ... toate se legau de Mark, dar nu de ea. Alte locuri îi aparţineau ei, toate acele locuri pe care ea nu le voia, dar, din nenorocire, îi aparţineau.

– Te-ai gîndit ce faci, Kezia?

După o pauză lungă îi răspunse, dînd din umeri a neputinţă:

– Poate da, poate nu, poate că încă nu ştiu.

– Poate ar trebui să te gîndeşti.

– Da. Poate ar trebui să mă gîndesc pînă mîine la prînz. Îşi aduse aminte de prînzul pe care trebuia să-l ia cu Whit.

– Este ceva important mîine? El păru încurcat, iar ea negă cu o mişcare a capului, în timp ce împărţeau o mînă de prăjiturele şi vinul care mai rămăsese.

– Nu. Nu e nimic important mîine.

– După cum ai vorbit părea important.

– Nu. De fapt, iubitule, am ajuns la concluzia că atunci cînd ajungi la vîrsta mea, nimic nu mai contează cu adevărat.

Nici măcar tu, dragostea ta, trupul tău tînăr şi delicios şi nici măcar blestemata mea viaţă, continuă ea în gînd.

– Pot să te citez?

– Absolut. Sînt citată de ani de zile. Şi atunci, în acea noapte senină de toamnă, ea rîse.

– Ce este atît de amuzant?

– Totul. Absolut totul.

– Cred că te-ai îmbătat. Ideea îl amuză şi pentru un moment ea îşi dori să fi fost aşa.

– Poate un pic îmbătată de viaţă... de felul tău de viaţă.

– De ce felul meu de viaţă? Nu poate fi acesta şi felul tău de viaţă? Pentru Dumnezeu, care este diferenţa între felul meu de viaţă şi al tău?

Oh, Christoase. Nu era momentul potrivit.

– Faptul că eu candidez ca senator, bineînţeles.

O trase spre el ca s-o privească în faţă, în timp ce ea încerca să scape glumind.

– Kezia, de ce nu poţi fi cinstită cu mine? Uneori am impresia că nici măcar nu ştiu cine eşti.

Strînsoarea lui o tulbură aproape la fel de mult ca şi întrebarea ce se citea în ochii lui. Ea se mulţumi să ridice din umeri, cu un zîmbet evaziv.

– Ei bine, îţi spun eu, Cenuşăreaso, orice ai fi, cred că eşti o persoană delicioasă.

Izbucniră în rîs şi ea îl urmă în dormitor. Două lacrimi nevăzute i se scurgeau pe obraji. Era un băiat bun, dar nu o cunoştea. Cum ar fi putut? Ea nu-l lăsa s-o cunoască. Era, doar, un băiat.

· *CAPITOLUL 5*

Domnişoară Saint Martin, ce plăcere să vă vedem!
– Mulţumesc, Bill. A sosit domnul Hayworth?
– Nu, dar masa este pregătită. Vreţi să vă conduc?
– Nu, mulţumesc. O să aştept lîngă şemineu.

Clubul „21" era plin de oameni flămînzi. Oameni de afaceri, fotomodele, actori celebri, producători, ziarişti, descendenţi ai unor familii nobile şi o mulţime de văduve bogate. Restaurantul prospera. Locul de lîngă şemineu părea un colţ liniştit, unde Kezia îl putea aştepta pe Whit, înainte de a se alătura celor din interior. „21" era un local amuzant dar, ea nu prea avea chef.

De fapt intenţionase să renunţe la prînzul acesta. Era ciudat cum se complicau lucrurile din ce în ce mai tare. Oare să fie prea bătrînă pentru o viaţă dublă? Gîndurile ei se întoarseră la Edward. Poate că-l va vedea la prînz, aici, la „21", deşi mai degrabă-l putea găsi la „Lutece" sau la „Mistral". De obicei prefera restaurantele cu specific franţuzesc.

– Cum crezi că vor reacţiona copiii dacă-i ducem la Palm Beach? Nu vreau să creadă că-i îndepărtez de tatăl lor..

Conversaţia în şoaptă o făcu pe Kezia să întoarcă capul. Ia uite, Marina Walters şi Halpern Medley. Cu siguranţă că

lucrurile progresau. Subiectul principal pentru ştirile de mîine. Ei n-o observaseră. Discret, se strînse în fotoliul mare din piele roşie. Avantajul de a fi mic. Şi tăcut.

Apoi îl văzu pe Whit, elegant, plin de viaţă, bronzat, îmbrăcat într-un costum gri-închis şi cu o cămaşă Wedgewood albastră. Îi făcu semn şi el se îndreptă zîmbitor spre ea.

– Arăţi îngrozitor de bine astăzi, domnule Hayworth. Ea îi întinse mîna, fără să se ridice din fotoliul în care stătea. El îi sărută cu gingăşie încheietura mîinii şi apoi o apucă uşor de braţ.

– Mă simt mai bine decît noaptea trecută cînd băusem prea multă şampanie. Tu cum te-ai simţit?

– Mulţumesc, bine. Am dormit toată ziua, minţi ea. Şi tu? Îi zîmbi şi porniră spre masa lor.

– Nu mă face gelos. Somnul tău lung este un ultragiu.

– Ah, domnule Hayworth! Domnişoară Saint Martin... Şeful de sală îi conduse spre masa lui Whitney şi Kezia se aşeză privind în jur. Aceleaşi chipuri, aceeaşi aglomeraţie. Chiar şi fotomodelele păreau familiare. Warren Beatty stătea la o masă din colţ şi Babe Paley tocmai intra.

– Ce-ai făcut azi-noapte, Kezia?

Zîmbetul ei era impenetrabil.

– Am jucat bridge.

– Arăţi de parcă ai fi cîştigat.

– De fapt, chiar aşa a fost. De cînd am ajuns acasă am avut noroc.

– Mă bucur pentru tine. Eu pierd la table, în mod constant, de patru săptămîni. Ghinion nenorocit.

Nu părea prea îngrijorat. O mîngîie uşor pe mînă şi-i făcu semn chelnerului. Comandă două „Bloody Mary's" şi două fripturi cu sos. Ca de obicei.

– Draga mea, vrei să bei vin?

Ea refuză. „Bloody Mary's" era perfect.

A fost un prînz frugal. La ora două Whitney trebuia să fie la birou. Acum, că vara se terminase, avea multe treburi: noi testamente, noi încredințări, adopțiuni, divorțuri, un nou sezon. Parcă începea un an de muncă. Sau un nou an școlar. Oamenii de vază marcau începerea anilor cu „un nou sezon" și sezonul tocmai începuse.

– Vei fi în oraș în acest week-end, Kezia? Părea abătut în timp ce îi oprea un taxi.

– Nu. Îți aduci aminte? Voi petrece acest week-end cu Edward.

– Oh, da, ai dreptate. Bine. Atunci nu mă voi simți vinovat. Trebuie să plec la Quogue cu niște asociați. Dar te voi suna luni. Crezi că te vei simți bine?

Întrebarea o amuză.

– Voi fi bine. Se urcă cu eleganță în taxi și îi zîmbi: „întîlnire de afaceri, dragule!"

– Mulțumesc pentru prînz.

– Ne vedem luni. Îi făcu din nou semn cu mîna în timp ce taxiul se îndepărta și oftă ușurată. S-a terminat. Era liberă pînă luni. Dintr-o dată totul i se păru doar o imensă minciună.

Week-end-ul a fost perfect. Un cer însorit, un vînt ușor, poluarea diminuată și, în general, o atmosferă favorabilă chiar și celor care suferă de guturai. L-a ajutat pe Mark să zugrăvească dormitorul într-un albastru strălucitor, ca al albăstrelelor

– În cinstea ochilor tăi, i-a spus pe cînd lucra atent în jurul ferestrei. A fost o muncă destul de plictisitoare, dar cînd au terminat, au fost entuziasmați de rezultat.

– Ce-ai zice de un picnic festiv? Amîndoi se simțeau excelent.

Kezia dădu o fugă pînă la Fiorella pentru provizii, iar el sună la prieteni să împrumute o maşină. Un amic de-al lui George îi oferi o furgonetă.

– Unde mergem, domnule?

– Treasure Island. Propia mea insulă a comorii. Şi începu să cînte frînturi absurde din cîntece despre insule, întrerupte de chiote şi hohote de rîs.

– Mark Wooly, eşti nebun.

– Este excelent, Cenuşăreaso! Atîta timp cît înţelegi şi apreciezi asta.

Nu era nici urmă de răutate în glasul lui. Se simţeau bine împreună şi ziua era deosebit de frumoasă. De altfel Mark nu fusese niciodată răutăcios.

A dus-o pe o mică insulă, în East River, fără nume, lîngă Insula Randall. După ce au părăsit şoseaua, au luat-o pe un drum mizerabil care părea că nu duce nicăieri, au traversat un mic pod şi, brusc... miracolul: o casă luminată şi un castel dărăpănat, toate ale lor.

– Arată ca în prăbuşirea Casei Usher.

– Da, şi este tot al meu. Şi acum este şi al tău. Nimeni nu vine aici.

New York-ul privea sumbru de peste pod, la fel ca şi clădirile Naţiunilor Unite, Chrysler şi Empire State.la perechea fericită ce zăcea în iarbă şi savura o sticlă din cel mai bun Chianti al Fiorellei. Remorchere şi feriboturi treceau prin faţa lor, iar ei le făceau semne ofiţerilor şi marinarilor, rîzînd fericiţi.

– Ce zi frumoasă!

– Da, într-adevăr, aşa este. Îşi puse capul în poala ei şi Kezia se aplecă şi-l sărută:

– Mai vrei un pic de vin, domnule Wooly?

– Nu, doar o felie de cer

– La dispoziția dumneavoastră, domnule.

Norii se adunau; pe la patru apăru primul fulger pe cer.

– Cred că vei primi acea felie de cer pe care ai comandat-o. În aproximativ cinci minute. Vezi ce bună sînt cu tine? Dorința ta e lege pentru mine.

– Iubito, ești minunată. Sări în picioare și întinse brațele în lături. În cinci minute ploua cu găleata, iar cerul era sfîșiat de fulgere. Au alergat rîzînd, mînă-n mînă, în jurul insulei, udîndu-se pînă la piele.

Cînd au ajuns acasă au făcut duș împreună; apa fierbinte părea că le ciupește pielea rece. S-au dus dezbrăcați în dormitorul albastru și s-au odihnit liniștiți, ținîndu-se în brațe.

La ora șase dimineața, a doua zi, Kezia plecă. El dormea ca un copil, cu capul pe brațe; părul îi ascundea ochii, iar buzele îi erau moi cînd i le atinse.

– La revedere, iubitule, dormi liniștit. Îl sărută gingaș pe tîmplă și îi suflă în păr. Se va face amiază cînd se va trezi și ea va fi atunci departe, într-o lume total diferită, urmărind dragoni și luînd decizii.

CAPITOLUL 6

Bună dimineaţa, domnişoară Saint Martin. O să-l anunţ pe domnul Simpson că aţi sosit.

– Mulţumesc, Pat. Ce mai faci?

– Ocupat pînă peste cap. Se pare că toată lumea vine cu subiecte noi, după terminarea vacanţei de vară. Ori un nou manuscris, ori ceva foarte important de adăugat.

– Da, înţeleg ce vrei să spui. Kezia zîmbi cu tristeţe, gîndindu-se la propriile planuri pentru carte.

Secretara aruncă o privire rapidă pe biroul ei, adună nişte hîrtii şi dispăru în spatele unei uşi masive de stejar. Agenţia literară a lui Simpson, Wells şi Jones nu se deosebea ca aspect de firma de avocatură a lui Edward, de biroul lui Whit sau de Bursa de valori care avea un spaţiu adecvat volumului de operaţii pe care le executa. Era o firmă serioasă. Rafturile pline cu cărţi, pereţii îmbrăcaţi în lambriuri, clanţele din bronz şi un covor gros de culoarea vinului de Burgundia, totul demonstra sobrietate şi prestanţă. O firmă redutabilă. De asta se şi simţea în largul ei cînd îşi împărtăşea secretele lui Jack Simpson. El ştia cine este; el şi Edward aveau cunoştinţă de pseudonimele ei. Şi, bineînţeles, personalul de la firmă, care se dovedise extrem de discret. Secretul era bine păstrat.

– Domnul Simpson vă aşteaptă, domnişoară Saint Martin.

– Mulţumesc, Pat.

O aştepta stînd în picioare, în spatele biroului. Era un om cu o înfăţişare blîndă, apropiat ca vîrstă de Edward, cu chelie, grizonat pe la tîmple şi cu un zîmbet sincer, binevoitor. Au dat mîna, cum făceau de obicei. Ea se aşeză într-unul din scaunele aflate în faţa biroului şi începu să-şi amestece ceaiul adus de Pat. Astăzi făcuse ceai de mentă. Uneori era „English Breakfast" iar, după-amiaza, întotdeauna „Earl Grey" Biroul lui Jack Simpson era pentru ea ca un rai Un loc unde se relaxa total, unde putea să-şi exprime ideile entuziaste legate de munca ei. Întotdeauna era fericită aici.

– Am un nou comision pentru tine, draga mea.

– Minunat. Ce anume? Se uită nerăbdătoare peste ceaşca de ceai cu margine aurie.

– Ei bine, pentru început, hai să discutăm un pic.

Astăzi avea o privire ciudată. Kezia se întrebă despre ce anume putea fi vorba.

– Este ceva diferit de ce faci tu de obicei.

– Pornografie? Sorbi din ceai şi-şi reţinu pe jumătate un zîmbet.

Simpson chicoti.

– Deci despre asta este vorba, nu? Ea rîse privindu-l în timp ce-şi aprindea un trabuc. Din Dunhill, nu din Cuba. Ea îi trimitea cîte o cutie, în fiecare lună.

– Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc. În mod sigur nu este vorba de pornografie. E vorba de un interviu. O privi drept în ochi. Arăta ca o căprioară speriată. Existau anumite zone din viaţa ei, în care nici măcar el nu îndrăznea să pătrundă.

– Un interviu? Chipul i se întunecă un pic. Altceva nu ai?

– Nu, dar cred că ar trebui să mai discutăm un pic propunerea asta. Ai auzit vreodată de Lucas Johns?

– Nu sînt sigură. Numele îmi pare cunoscut, dar nu pot să-l localizez.

– Este un bărbat foarte interesant. Are în jur de treizeci de ani, a petrecut şase ani în închisoarea din California pentru jaf şi şi-a executat pedeapsa în Folsom, San Quentin. Cele mai groaznice lucruri pe care le poţi auzi despre cineva. Ei bine, a trecut prin toate şi a supravieţuit. A fost unul dintre primii organizatori ai sindicatelelor din puşcărie şi a făcut mult tapaj pentru drepturile puşcăriaşilor. De altfel le controlează, încă, deşi a părăsit puşcăria. Cam la asta se rezumă viaţa lui: trăieşte pentru cauza abolirii puşcăriilor şi, între timp, încearcă să le îmbunătăţească viaţa celor de acolo. A refuzat să fie eliberat pe cuvînt de onoare, pentru că nu-şi terminase treaba pe care o începuse. A doua oară l-au obligat să accepte. Voiau să scape de el. A ieşit, dar a continuat să conducă acţiunea de afară. S-a bucurat de mare succes la public, relatînd despre ce se întîmplă cu adevărat în închisori. De fapt a şi scris o carte pe tema aceasta, în urmă cu un an sau doi, cînd a ieşit din puşcărie. Nu-mi amintesc cu precizie cînd. Acest lucru i-a adus multe oferte, interviuri la televiziune şi altele de genul acesta. Surprinzător este că a făcut toate acestea fără să-i pese că a fost eliberat pe cuvînt de onoare. Bănuiesc că este destul de riscant pentru el.

– Aşa cred şi eu.

– A executat şase ani din pedeapsă, dar nu este un om liber. După cîte am înţeles, în California au un fel de sistem numit „sentinţă cu pedeapsă condiţionată", ceea ce înseamnă că este condamnat pentru o perioadă nu tocmai precisă. Cred că în cazul lui a fost vorba de cinci ani. El a făcut şase. Bănuiesc că ar fi putut executa zece, chiar douăzeci de ani, dacă autorităţile ar fi dorit asta, dar cred că s-au săturat de el. Ca să nu spun mai mult.

Kezia dădu din cap intrigată. Simpson aştepta gestul acesta.

– A ucis pe cineva în timpul jafului?

– Nu, sînt ferm convins că nu a făcut-o. Nu e genul. Din cîte am citit în cartea lui, a avut o tinereţe sălbatică. Şi-a făcut educaţia mai mult în puşcărie – a terminat liceul, a urmat o facultate şi şi-a luat diploma în psihologie.

– Pare un tip tenace. A mai avut probleme de cînd a ieşit?

– Nu genul acela de probleme. Se pare că a depăşit acest stadiu. Singura lui problemă este că joacă un joc periculos, folosindu-se de publicitatea obţinută datorită agitaţiei făcută pe tema condiţiilor din puşcărie. Motivul acestui interviu este noua lui carte – un rezumat necruţător al condiţiilor de viaţă, un fel de continuare a primei cărţi, dar mult mai dură. Din cîte am auzit va crea multă agitaţie. Este momentul să scriem ceva despre el, Kezia. M-am gîndit că tu eşti cea mai potrivită pentru această treabă. Ai scris cele două articole despre revoltele din închisorile din Mississippi, anul trecut! Domeniul îţi este cît de cît familiar.

– Nu-i un articol despre ultimele ştiri, Jack, este un interviu. Îl privi drept în ochi. Tu ştii că eu nu fac interviuri. Şi, în plus, nu-i vorba de Mississippi, ci de închisorile din California. Şi nu ştiu nimic despre ele, decît ce am citit în ziare.

Era o scuză „subţire", şi amîndoi ştiau asta.

– Principiul este acelaşi, Kezia. Ştii şi tu. Iar subiectul interviului este Lucas Johns, nu închisorile din California. El îţi poate povesti multe lucruri, iar ca să te documentezi poţi citi prima lui carte. Vei afla tot ce trebuie, dacă suporţi s-o parcurgi pînă la capăt.

– Ce fel de om este?

Simpson îşi reprimă un zîmbet. Poate... poate... Tremura de nerăbdare şi-şi puse trabucul în scrumieră.

– Straniu, interesant, puternic, foarte închis şi foarte deschis în acelaşi timp. L-am văzut vorbind, dar nu-l cunosc personal. Lasă impresia că este dispus să spună oricui totul despre închisori, dar nimic despre el. Va fi o performanţă să-i iei acest interviu. Este foarte precaut, dar atrăgător, într-un fel ciudat. Un om căruia nu-i este frică de nimic, conştient că nu mai are ce pierde.

– Toţi avem ceva de pierdut, Jack.

– Te gîndeşti la tine, draga mea, dar unii pur şi simplu nu mai au nimic de pierdut. E şi cazul lui. A avut o soţie şi un copil înainte de a intra la închisoare. Copilul a murit într-un accident de maşină, iar soţia lui s-a sinucis cu doi ani înainte de eliberarea lui. Poate că este unul dintre cei care deja au pierdut... Ceva de genul acesta te poate distruge sau îţi poate da o imagine ciudată despre libertate. Eu cred că el a trecut prin asta. Pentru cei care-l cunosc bine este un adevărat zeu. Vei auzi o mulţime de opinii contradictorii, în ceea ce-l priveşte – cald, iubitor, bun, sau fără milă, brutal, rece. Depinde cu cine vorbeşti. În felul lui este aproape o figură legendară şi în acelaşi timp un mister. Se pare că nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat pe omul ăsta.

– Se pare că ştii multe lucruri despre el.

– Mă interesează. I-am citit cartea, l-am văzut vorbind şi am adunat unele informaţii înainte de a te chema să discutăm. Cred că subiectul ţi se potriveşte de minune. În felul lui este tot atît de ascuns ca şi tine. Poate te va învăţa cîte ceva. Şi, te asigur, subiectul nu va trece neobservat.

– Exact ăsta e motivul pentru care nu pot să-l fac. Îşi recăpătase fermitatea, după cîteva clipe de ezitare. Totuşi Simpson mai spera.

– Oh! De cînd îţi doreşti anonimatul?

– Nu anonimatul, ci discreţia. Liniştea sufletească. Ştii foarte bine lucrul ăsta. Nu e prima oară cînd discutăm.

– Teoretic. Dar nu şi practic. Acum ai ocazia să scrii un articol nu numai pasionant, dar şi important pentru cariera ta, Kezia. Nu te pot lăsa să pierzi această ocazie. În nici un caz nu înainte de a-ţi explica de ce trebuie să o faci. Cred că ar fi o prostie să nu accepţi.

– Şi o prostie şi mai mare dacă aş face-o. Nu pot. Este un risc prea mare. Cum să-i iau un interviu fără să creez eu însămi „furori", cum zici tu. După cîte mi-ai spus nu este un anonim. Cît timp crezi că ar trece pînă cînd m-ar recunoaşte cineva? Poate chiar însuşi Johns. Probabil că ştie cine sînt.

– Nu e omul, Kezia. Nu-i pasă de starea socială, de balurile de societate sau de altele de felul acesta. Este mult prea prins de lumea lui. Sînt gata să pariez că nici n-a auzit de numele tău. S-a născut în California, acum locuieşte în Midwest, probabil că nu a fost niciodată în Europa şi, cu siguranţă, nu citeşte cronica mondenă.

– Nu poţi fi sigur.

– Aproape că aş băga mîna-n foc pentru el. Simt ce fel de om este şi ştiu cam ce-l interesează. E greu accesibil, un rebel, Kezia. Un rebel care s-a autoeducat. Inteligent, devotat cauzei, nu un play-boy Pentru Dumnezeu, fato, fii rezonabilă. Te joci cu cariera ta. Va ţine un discurs în Chicago, săptămîna viitoare şi te poţi duce acolo nevăzută – neauzită. Un interviu în biroul lui, a doua zi şi gata, ai rezolvat problema. Nu te va recunoaşte nimeni acolo, şi el în nici un caz. Nu văd de ce să n-ai încredere în acoperirea numelui K.S. Miller. Asta este tot ce va afla el şi tot ce-l va interesa. Va fi mai interesat de cum îl vei prezenta decît de viaţa ta particulară. Altceva îl interesează.

– Este, cumva, homosexual?

– Posibil, nu ştiu. Nu ştiu ce poate face un bărbat în închisoare, timp de şase ani. Şi nici nu contează. Important este pentru ce luptă şi cum. Ăsta-i fondul problemei. Dacă aş fi crezut că acest interviu te va stînjeni, nu ţi-aş fi propus să-l faci. Ar fi trebuit să fii convinsă de asta. Tot ce pot să-ţi spun este că sînt absolut sigur că nu-l va interesa cîtuşi de puţin viaţa ta particulară.

– Ce te face să fii atît de sigur? Dacă este un aventurier, un tip viclean şi rău, care se va interesa cine sînt şi va găsi modalitatea de a mă folosi în interesul lui? S-ar putea să profite şi să mă trezesc în toate ziarele, numai pentru că i-am luat un interviu.

Simpson începu să-şi piardă răbdarea.

– Uite ce este. Ai scris despre diferite evenimente, locuri, chestiuni politice, sociale şi psihologice. Ai făcut o treabă excelentă, dar niciodată despre aşa ceva. Eu cred că poţi s-o faci. Şi chiar foarte bine. Şi cred că o vei face. Este o ocazie importantă pentru tine, Kezia. Acum se pune întrebarea: eşti sau nu scriitoare?

– Evident că sînt. Dar mi se pare un lucru cumplit de imprudent. Este ca şi cum mi-aş încălca propriile reguli. Am avut linişte timp de şapte ani pentru că am fost extrem de atentă pe toate planurile. Dacă încep acum să fac interviuri şi dacă îl fac pe acesta... vor urma şi altele şi... nu. Pur şi simplu nu pot.

– De ce nu vrei măcar să te mai gîndeşti? Am ultima lui carte. Vrei s-o citeşti? Cred că ar trebui s-o faci înainte de a lua o decizie.

O vreme ezită, apoi se decise. Era singura concesie pe care o va face. Dar articolul nu-l va scrie. Nu-şi putea permite.

Poate că Lucas Johns nu mai avea nimic de pierdut. În schimb, ea avea. Putea pierde totul. Pacea sufletească şi lumea ei secretă pe care se chinuise atîţia ani să şi-o construiască. Această lume era suportul care o ţinea pe linia de plutire. N-ar fi făcut nimic care să pună în pericol lumea ei. Pentru nimeni. Nici pentru Mark Wooly, nici pentru Simpson Jack, şi cu atît mai puţin pentru un puşcăriaş necunoscut cu o cauză „fierbinte" La dracu' cu el. Nimeni nu merita aşa ceva.

– Bine, voi citi cartea. Zîmbi pentru prima oară în acea jumătate de oră. Apoi clătină din cap cu tristeţe: Cert este că ştii să-ţi expui argumentele. Ticălosule!

Simpson era convins că nu cîştigase bătălia. Spera, totuşi, ca propria ei curiozitate şi cele scrise de Lucas Johns s-o determine să facă pasul. Ceva îi spunea că ea va face pasul, şi foarte rar se înşela.

– Simpson, eşti un ticălos de prima clasă! Vrei să mă faci să cred că întreaga mea carieră depinde de asta... sau chiar viaţa mea.

– S-ar putea să fie aşa. Iar tu, draga mea, eşti o scriitoare de prim rang. Am impresia însă că te-apropii de un punct în care trebuie să iei o decizie: Şi nu-ţi va fi uşor, indiferent dacă o vei face acum, în legătură cu acest interviu, sau mai tîrziu, cu altceva. Grija mea principală este ca tu să iei aceste decizii şi să nu-ţi laşi viaţa şi cariera să treacă pe lîngă tine.

– N-am avut niciodată impresia că „viaţa mea" sau cariera mea trec pe lîngă mine.

Ridică o sprînceană, cinică şi amuzată. Nu-l cunoştea atît de preocupat sau atît de sincer

– Nu, adevărat, pînă acum te-ai descurcat bine. Ai avut o evoluţie normală, vizibilă, pînă la un punct. Dar ruptura se va produce. Va veni acel moment cînd nu te vei mai putea

ascunde, cînd nu-ţi vei mai putea „organiza" viaţa astfel încît să corespundă exclusiv dorinţelor tale. Va trebui să te hotărăşti ce vrei cu adevărat şi să acţionezi în consecinţă.

– Nu crezi că am depăşit momentul?

El negă cu o mişcare a capului.

– Cred că abia acum a sosit momentul. Va trebui să te hotărăşti cine vrei să fii. M.K. Miller, ziaristul cu articole serioase, Martin Hallam flecărind despre prietenele tale sub un pseudonim sau onorabila Kezia Saint Martin, plimbîndu-se de la un bal la altul şi la Tour d'Argent din Paris? Nu le poţi avea pe toate, Kezia. Nici măcar tu.

– Nu fi absurd, Simpson.

O făcea să se simtă jenată şi totul numai din cauza acelui articol despre un fost condamnat şi activitatea lui de agitator. Prostii.

– Ştii foarte bine că articolele sub pseudonimul Martin Hallam sînt un mijloc de a mă amuza, spuse supărată. Niciodată nu le-am luat în serios, mai ales în ultimii cinci ani. Ştii, de asemenea, că ceea ce scriu sub numele de K.S. Miller reprezintă ceea ce mă interesează cu adevărat. Iar balurile şi dineurile de la Tour d'Argent, cum spui tu – îl privi încruntată – le frecventez ca să-mi omor timpul şi ca să am material pentru articolele lui Hallam. Nu-mi vînd sufletul pentru acest fel de viaţă.

Era conştientă că minte, şi asta o enerva.

– Nu sînt atît de sigur că ceea ce-mi spui este adevărat. Şi dacă este, mai devreme sau mai tîrziu s-ar putea ca preţul să fie sufletul tău sau cariera ta.

– Nu dramatiza!

– Nu dramatizez, ci încerc să fiu cinstit. Şi îngrijorat.

– Ei bine, nu mai fi „îngrijorat", cel puţin nu pentru asta.

Știu ce am de făcut, ce se așteaptă de la mine. Nu poți schimba secole de tradiție în cîțiva ani, lucrînd ca la mașina de scris. De altfel, mulți scriitori adoptă pseudonime.

– Da, dar ei nu trăiesc sub presiune. În ceea ce privește schimbarea tradiției, nu sînt de acord cu tine. Ai dreptate într-un singur punct, nu poți schimba tradiția în cîțiva ani. Schimbul se face brusc, cu brutalitate și cu vărsări de sînge.

– Nu cred că e necesar.

– Sau „civilizat", nu-i așa? Nu, ai dreptate, nu este civilizat. Revoluțiile n-au fost niciodată „civilizate" și nici confortabile. Încep să cred că ar fi bine să citești cartea lui Johns spre binele tău. Într-un fel și tu ai stat într-o închisoare, timp de aproape treizeci de ani. Vocea i se îmblînzi cînd, privind-o direct în ochi, îi spuse: Kezia, chiar vrei să trăiești așa? Cu prețul fericirii tale?

– Nu-i vorba de asta. Uneori n-ai de ales. Își feri privirea, pe jumătate supărată, pe jumătate rănită.

– Dar tocmai despre asta discutăm. Și întotdeauna există o alternativă. Oare nu-și dădea seama de acest lucru? Ai de gînd să-ți sacrifici viața unei „datorii" absurde, ca să-ți mulțumești tutorele, timp de zece ani după ce ai devenit majoră? Ai de gînd să-ți mulțumești în felul acesta părinții care au murit de douăzeci de ani? De ce? Pentru că au murit? Dumnezeule, nu este vina ta, iar timpurile s-au schimbat. Și tu te-ai schimbat. Sau asta așteaptă de la tine acel tînăr cu care ești logodită? Poate trebuie să alegi între el și munca ta și, în acest caz, este mai bine să te decizi acum.

Ce tînăr? Whit? Ce ridicol! Și de ce aducea Simpson vorba despre toate aceste lucruri, tocmai acum? Nu-i mai vorbise niciodată despre asta. De ce acum?

– Dacă te referi la Whitney Hayworth, nu sînt logodită

cu el şi nici n-am de gînd s-o fac. În această privinţă poţi fi liniştit.

– Sînt bucuros să aflu. Şi, totuşi, ce se întîmplă, Kezia? De ce duci o viaţă dublă? Oftă din greu şi îşi privi mîinile împreunate în poală. Deoarece, pînă la urmă, te conving că dacă scapi potirul sfînt din mînă, chiar şi pentru un moment, sau dacă-l pui deoparte, întreaga lume se va prăbuşi şi numai tu vei fi de vină. Ei bine, îţi voi împărtăşi un secret: lumea nu se va sfîrşi; fantomele părinţilor nu te vor urmări; tutorele tău nu se va sinucide. Trăieşte pentru tine, Kezia. Cît timp crezi că poţi trăi în minciună?

– A avea un pseudonim înseamnă a trăi în minciună? Era conştientă de „subţirimea" scuzei.

– Nu, dar felul în care trăieşti este. Te foloseşti de pseudonime ca să duci două vieţi total deosebite. Două faţete ale fiinţei tale. Una reprezintă datoria, iar cealaltă dragostea. Eşti ca o femeie măritată care nu vrea să renunţe nici la soţ, nici la amant. Este o povară teribilă. Şi fără sens. Se uită la ceas şi dădu din cap zîmbind uşor. Acum, te rog să mă scuzi. Ţi-am vorbit aproape o oră. Erau nişte chestiuni pe care de mult voiam să le discut cu tine. Fă ce vrei în legătură cu articolul despre Johns, dar gîndeşte-te un pic la ceea ce am discutat. Mi se pare important.

– Cred că ai dreptate. Se simţea extenuată. Această dimineaţă o sleise de puteri I se părea că-şi retrăise întreaga viaţă pe un ecran. Şi cît de insignifiantă i se păruse. Simpson avea dreptate. Nu ştia ce va face cu articolul despre Johns, dar nu asta era important. Voi citi la noapte cartea lui Johns.

– Aşa să faci şi... sună-mă mîine. Pot ţine revista pînă atunci. Şi... iartă-mă că ţi-am ţinut predici.

Kezia îi zîmbi cu recunoştinţă.

– Numai dacă mă vei lăsa să-ţi mulţumesc. N-ai spus nimic care să-mi facă plăcere, dar cred că aveam nevoie de aşa ceva. În ultima vreme m-am gîndit şi eu la toate astea şi, vorbind cu tine, am avut senzaţia că am discutat cu mine însămi. Dulce schizofrenie.

– Nici vorbă de aşa ceva. De altfel nu eşti singura. Alţii, înaintea ta, au dus aceeaşi luptă. Unul dintre ei ar fi trebuit să scrie o carte: „Cum să supravieţuieşti"

– Vrei să spui că alţii au supravieţuit?

Rîse şi-şi sorbi ultima picătură de ceai.

– Chiar foarte bine.

– Şi cum au reuşit să treacă momentul critic? Au fugit cu liftierul ca să-şi susţină punctul de vedere?

– Unii da. Cei proşti. Ceilalţi au găsit soluţii mai bune.

Încercă să nu se gîndească la mama ei.

– Ca Lucas Johns, de exemplu? Scăpase aceste cuvinte fără să vrea. Ideea era absurdă. Aproape caraghioasă.

– Nici pe departe. Draga mea, nu ţi-am sugerat să te căsătoreşti cu el, ci numai să-i iei un interviu. Nu ştiu de ce te agiţi atît.

Jack Simpson cunoştea adevăratul motiv al agitaţiei sale: îi era frică. Într-un fel, reuşise s-o mai calmeze. Numai un interviu... o singură dată. Dar asta i-ar putea schimba viaţa – i-ar lărgi orizontul, ar aduce-o într-o lume reală, ar face din ea o adevărată scriitoare. Cu condiţia ca totul să meargă bine. Şi asta pentru că el ştia că şansele „de-a fi descoperită" erau minime. Îi trebuia ceva care s-o propulseze. Dar mai ştia că se va ascunde pentru totdeauna dacă nu va reuşi. Nu-şi puteau permite un eşec. Se gîndise bine înainte de a-i sugera să scrie articolul.

– Ştii ceva, Jack, astăzi ai spus multe lucruri adevărate.

Trebuie să recunosc că în ultima vreme „misterul" s-a cam destrămat. Își pierde din farmec cu timpul.

Jack avea dreptate. Era ca o femeie măritată care avea un amant. Niciodată nu privise problema din acest unghi de vedere... Edward, Whit, petrecerile, comitetele și, pe de altă parte Mark, Soho și picnicurile pe insule magice. În plus, munca ei. Nimic nu se potrivea. Totul începuse de mult să se destrame. Cui și de ce datora ea loialitate? De fapt sie înseși. Uita prea ușor acest lucru și era nevoie ca cineva să-i reamintească, cum făcuse Jack Simpson.

– Crezi că vei suporta o îmbrățișare, scumpe domn?

– Nu că voi suporta – voi aprecia, draga mea. Îmi face o nemaipomenită plăcere.

Îi dărui o scurtă îmbrățișare și un zîmbet, pe cînd se pregătea să plece.

– Ce păcat că nu mi-ai ținut acest discurs în urmă cu zece ani. Acum, s-ar putea să fie prea tîrziu.

– La douăzeci și nouă de ani? Nu fi prostuță. Du-te, citește cartea și sună-mă mîine dimineață.

Frunzări cartea în lift și i se păru neinteresantă. Nu exista nici o fotografie de-a lui Lucas Johns pe copertă, numai o scurtă biografie care spunea mai puțin decît aflase de la Simpson. Ciudat. Din ceea ce auzise în acea dimineață își făcuse deja o impresie despre el. Se aștepta să vadă un chip marcat de vicii, un bărbat scund, îndesat, dur și foarte agresiv. Șase ani de pușcărie trebuie să schimbe considerabil viața unui om și în mod sigur nu în bine. Și jaful armat... un om gras și îndesat, într-un magazin de băuturi, cu o armă în mînă. Acum era o persoană respectabilă și ei i se oferise șansa de a-i lua un interviu. În ciuda celor discutate cu Simpson, simțea că

nu putea face asta. Îi spusese niște lucruri folositoare... dar un interviu cu Lucas Johns, sau cu altcineva, era nu numai imposibil, dar și neînțelept.

Apoi făcu un lucru prostesc. Luă prînzul cu Edward.

– Nu cred că e bine să te angajezi în chestiunea asta.

Avea un ton autoritar.

– De ce nu? De fapt îl provoca. Știa ce va spune, dar nu rezista tentației de a-l necăji.

– Știi și tu de ce. Dacă faci interviuri, e doar o chestiune de timp să fii descoperită. Poate vei scăpa cu acesta, Kezia, dar mai devreme sau mai tîrziu...

– Deci tu sugerezi că ar trebui să mă ascund la infinit?

– Tu numești asta „ a te ascunde"?

El făcu un semn demonstrativ cu mîna spre saloanele din jurul lor, de la „La Caravelle"

– Într-un fel, da.

– La felul la care te referi, eu cred că procedezi înțelept.

– Și cum rămîne cu viața mea, Edward? De asta ce zici?

– Ce-i cu ea? Ai tot ce vrei. Prieteni, confort și munca ta. Chiar crezi că poți avea mai mult? Poate un soț?

– Nu există pe lista mea către Moș Crăciun, dragul meu. Dar aș putea cere mai mult. Onestitate.

– Despici firul în patru. Ce vei face dacă va trebui să sacrifici viața ta intimă pentru această onestitate? Îți aduci aminte de slujba de la „Times", pe care ți-ai dorit-o cu ardoare?

– Asta a fost cu totul altceva.

– Cum așa?

– Eram mai tînără. Și acolo nu era vorba de o carieră și de ceea ce voiam eu să demonstrez.

– Nu-i aceeași situație?

– Poate că nu. Poate că e vorba de sănătatea mea psihică, morală.

– Doamne Dumnezeule, Kezia, nu fi ridicolă. Te-ai prins în plasa prostiilor pe care ţi le-a debitat Simpson. Fii rezonabilă, omul acesta are un interes ascuns. El priveşte problema din punctul lui de vedere, nu din al tău.

Kezia ştia că nu este adevărat. Şi mai ştia că lui Edward îi era frică. Părea chiar mai speriat decît ea. Dar de cine? Şi de ce?

– Edward, indiferent cum vezi tu lucrurile, zilele acestea am de gînd să iau o hotărîre.

– În legătură cu un interviu pentru o revistă? Un interviu cu un puşcăriaş?

Nu era speriat, ci îngrozit. Keziei aproape că i se făcu milă cînd realiză de ce îi era atît de frică: o scăpa de sub aripa lui protectoare.

– Problema principală nu este acest interviu, Edward. Amîndoi ştim asta. Chiar şi Simpson.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, care este problema? Şi de ce te agiţi atît în jurul unor probleme ca sănătate morală, onestitate şi libertate? Există cineva care exercită presiuni asupra ta?

– Nu. Numai eu.

– Dar este cineva în viaţa ta despre care nu ştiu nimic, nu-i aşa?

– Da. Îi făcea plăcere să spună adevărul. Nu ştiam că vrei să te informez despre toate faptele mele.

Edward privi în lături, jenat.

– Doream doar să ştiu că eşti bine. Atîta tot. Am presupus că mai este cineva în afară de Whit.

– Da, dragul meu, dar ai presupus de ce? Desigur că nu. Da, ai dreptate. Mai este şi altcineva.

– Este căsătorit? Privea problema dintr-un unghi de vedere prozaic.

– Nu.

– Nu? Eram aproape sigur că-i însurat.

– De ce?

– Deoarece eşti atît de... ei bine, discretă, să zicem.

– Este liber, are douăzeci şi trei de ani, pictează şi locuieşte în Soho.

Îi va trebui mult timp lui Edward să digere toate astea.

– Şi, cu titlu informativ, reţine că nu-l susţin financiar. O duce bine şi este fericit.

Acum se simţea mult mai bine, dar Edward rămăsese perplex.

– Kezia!

– Da, Edward? Vocea îi era mieroasă.

– Şi el ştie cine eşti?

– Nu, şi nici nu-i pasă.

Ştia că era numai pe jumătate adevărat, dar mai ştia că el nu se va deranja niciodată să-i afle cealaltă parte a vieţii. Era doar curios, ca oricare bărbat.

– Whit ştie?

– Nu. De ce ar şti? Nu-i povestesc despre iubiţii mei şi el nu-mi spune de iubitele lui. Chestie de reciprocitate. Şi, în afară de asta, dragul meu, Whitney preferă băieţii.

Edward nu părea total surprins.

– Da... eu... am auzit. Mă întrebam dacă ştii.

– Da, ştiam. Urmară cîteva momente de tăcere.

– Ţi-a spus el?

– Nu, altcineva.

– Îmi pare rău. O mîngîie pe mînă, fără s-o privească.

– Să nu-ţi pară, Edward. El nu contează pentru mine. Pare dur, dar n-am fost niciodată îndrăgostită de Whit. Ne leagă doar o relaţie convenabilă. Nu-i prea uşor de admis, dar asta e.

– Şi celălalt bărbat – artistul – este serios?

– Nu, este plăcut şi agreabil, amuzant şi... relaxant. El mă eliberează de presiunea care mă apasă. Asta este tot, Edward. Nu-ţi face griji, nu va fugi nimeni cu purceluşul de aur.

– Nu numai de asta îmi fac griji.

– Mă bucur să aud asta.

Se întreba de ce simţea nevoia să-l rănească? Ce rost avea? Dar el o provoca.

Nu mai discutară problema articolului pînă la plecare. Aceasta fusese una din rarele ocazii cînd discutaseră problemele ei în public. În aşteptarea unui taxi o întrebă:

– Ai de gînd să-l faci?

– Ce anume?

– Interviul de care ţi-a spus Simpson.

– Nu ştiu. O să mă gîndesc.

– Gîndeşte-te foarte bine. Cîntăreşte importanţa lui şi preţul pe care vei fi nevoită să-l plăteşti. S-ar putea să nu fie nevoie, dar tot atît de bine s-ar putea să fie. Cel puţin încearcă să apreciezi riscurile pe care ţi le asumi.

– Este chiar atît de riscant, Edward? Ochii ei îl priveau, din nou, cu blîndeţe.

– Nu ştiu, Kezia. Chiar că nu ştiu. Bănuiesc că indiferent de ce îţi voi spune eu, tu tot o vei face. S-ar putea doar să înrăutăţesc situaţia.

– Nu. Dar s-ar putea să fiu nevoită s-o fac.

Nu pentru Simpson, se gîndi ea, ci pentru mine.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

CAPITOLUL 7

Avionul ateriză la Chicago la ora cinci după-amiază. Dispunea de o oră pînă la începerea discursul lui Lucas Johns. Simpson discutase cu o prietenă să-i împrumute apartamentul din Lake Shore Drive. Prietena, o văduvă în vîrstă, al cărei soţ fusese coleg de şcoală cu Simpson, îşi petrecea iarna în Portugalia.

În timp ce taxiul înconjura lacul, pe Kezia o cuprinseră emoţiile. În sfîrşit se hotărîse. Făcuse primul pas. Dar dacă nu va face faţă situaţiei? Una era să lucreze la maşina de scris şi să-şi spună K.S. Miller şi alta o întîlnire faţă-n faţă cu omul acela. Nici Mark nu ştia cine este ea. Dar situaţia în cazul lui era total diferită. Orizontul lui se mărginea la şevalet şi chiar dacă ar fi ştiut nu i-ar fi păsat prea mult. S-ar fi mulţumit să facă haz şi s-o tachineze. Cu Lucas Johns lucrurile stăteau altfel. El ar putea încerca să se folosească de renumele ei în propriul avantaj.

Încercă să-şi alunge temerile. Taxiul opri la adresa pe care i-o dăduse Simpson. Apartamentul se afla la etajul al nouăsprezecelea al unei clădiri foarte arătoase, vizavi de lac. Parchetul holului scîrţîia sub picioare. Deasupra capului se

afla un candelabru din cristal, iar la capătul scărilor se zărea un pian acoperit de o husă prăfuită. Holul lung, cu oglinzi, ducea în sufragerie. Aceleaşi huse prăfuite, două candelabre, o poliţă roz din marmură, stil Ludovic al XV-lea, deasupra şemineului. Cercetă, curioasă, fiecare cameră. O scară în spirală ducea la etaj. Urcă în dormitor, trase perdelele şi ridică jaluzelele. Lacul se întindea în faţa ei, scăldat în lumina apusului. Bărcile pluteau leneş, îndreptîndu-se spre chei. I-ar fi plăcut să se plimbe în jurul lacului, dar altceva o preocupa acum: Lucas Johns.

Îi citise cartea şi constatase cu surprindere că-i place. Se montase împotriva lui, fie şi numai din cauza acestui interviu care provocase discuţii între ea, Simpson şi Edward. Dar uitase totul citind cartea. Avea un stil plăcut şi o capacitate extraordinară de a exprima ceea ce simte. Umorul fin şi refuzul de a se lua în serios, în ciuda pasiunii cu care trata subiectul, o surprinseră plăcut. Cartea conţinea puţine aluzii la viaţa lui şi era greu de crezut că un om care-şi petrecuse toată tinereţea în şcoli de reeducare şi puşcării, putea fi atît de cultivat. Ici şi colo, recurgea cu bună ştiinţă la jargonul din puşcării şi la argoul din California. Conţinutul cărţii era o combinaţie neobişnuită de dogme şi credinţe, de speranţe şi cinism, toate prezentate cu un umor de calitate. I se părea că-l descifrează în toată complexitatea personalităţii lui – cel care fusese odată şi omul plin de succes, care îşi respecta noua imagine. Kezia îl invidie după ce citi cartea. Simpson avusese dreptate. Într-un fel, cartea avea legătură cu ea. O închisoare poate să însemne orice fel de dependenţă – chiar şi un prînz luat la „La Grenouille"

Imaginea ei despre Johns devenise mai clară: ochi rotunzi, mîini nervoase, umeri solizi, un pîntece proeminent şi

şuviţe subţiri de păr acoperind o chelie lucitoare. Nu-şi explica de ce, dar avea sentimentul că-l cunoaşte. În timp ce citea cartea, parcă îl vedea vorbind.

Un bărbat masiv făcea o introducere la discursul lui Lucas Johns, schiţînd în linii mari problemele sindicatelor din închisori, plăţile proaste (de la cinci cenţi pe oră pînă la douăzeci şi cinci în instituţiile cu condiţii mai bune), lucrurile nefolositoare pe care le învăţau şi condiţiile indecente.

Kezia studia chipul vorbitorului care pregătea discursul lui Johns. Deşi vorbea pe un ton grav şi reţinut, avea un impact deosebit asupra auditoriului. A impresionat-o în special modul în care a prezentat ororile din închisori. Se întreba de ce îl lăsaseră pe acest om să vorbească înaintea lui Johns. Probabil că urma ceva şi mai dur, sau maniera dinamică în care vorbea Johns va impresiona în contrast cu exprimarea domoală a primului. Intenţionat lentă, controlată. Tăria de caracter a acestui bărbat o intrigă astfel, încît uită să mai examineze sala pentru a se asigura că nu există nimeni s-o recunoască.

Îşi scoase carneţelul şi se apucă să-şi facă însemnări despre vorbitor. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra publicul. Observă trei cunoscuţi radicali negri şi doi conducători importanţi de sindicate, care îl ajutaseră pe Johns la început. Erau şi cîteva femei, iar în primul rînd un reputat avocat criminalist care apărea adesea în presă. Deci, un grup la curent cu toate problemele discutate şi altul care încă activa în închisoare. O surprinse numărul mare al celor prezenţi. Le studie chipurile, în timp ce asculta ultima parte a discursului. Totul se desfăşura într-o atmosferă de calm. Nu se auzea nici un zgomot, nici cea mai mică mişcare pe scaune, nici un grup gălăgios. Nimic nu părea să se mişte. Toţi ochii erau îndreptaţi spre omul din faţa lor. Lucas Johns va avea o sarcină dificilă, îşi zise Kezia.

Se uită din nou la vorbitor. Semăna cu tatăl ei. Avea un păr aproape negru, iar ochii verzi, duri păreau să-i țină pe oameni la distanță. Căuta cu privirea pe cei cunoscuți, îi privea drept în ochi, vorbindu-le numai lor, apoi acoperea întreaga sală, cu o voce scăzută, cu mîini imobile și o față calmă. Cu toate acestea, trăsăturile lui aveau ceva hazliu. Ceva din alura mîinilor sugera brutalitate. Avea mîini interesante și un zîmbet incredibil. Într-un fel înfricoșător, puternic. Era arătos. Îl plăcea Se trezi că-l studiază, îl pătrunde cu privirea, domică de amănunte – impactul umerilor cu jacheta veche din tweed, picioarele lungi întinse înainte. Părul des, ochii care rătăceau și se opreau ca apoi să se miște din nou, pînă cînd o găsiră.

O privi drept în ochi. Îi susținu privirea mult timp, cu intensitate, apoi o abandonă și-și alese altă direcție. Trăise o senzație ciudată: parcă-ar fi izbit-o de un zid, și cu o mînă o strîngea de gît, în timp ce cu cealaltă îi mîngîia părul. Frică și plăcere. Brusc se simți cuprinsă de o căldură plăcută, în încăperea aceea plină de oameni. Se uită liniștită în jurul sălii, întrebîndu-se de ce vorbește omul acesta atît de mult. Era mai mult decît o introducere. Vorbea de aproape o jumătate de oră. Își dădu seama și-și reprimă cu greu hohotul de rîs – nu fusese nici o introducere. Bărbatul ai cărui ochi o mîngîiaseră în trecere era Johns.

CAPITOLUL 8

Cafea?

– Ceai, dacă se poate. Kezia îi zîmbi lui Lucas Johns în timp ce el umplea o ceaşcă cu apă fiartă şi îi oferea un pliculeţ de ceai.

Se vedea de la o poştă că gazda primea mulţi musafiri – cești murdare de cafea şi de ceai, rămăşiţe de biscuiţi uscaţi, scrumiere pline pînă la refuz cu coji de alune şi mucuri de ţigări şi un bar foarte bine aprovizionat. Era un hotel fără pretenţii, dar apartamentul, deşi mic, părea comod şi confortabil. Kezia se întrebă de cît timp locuia el acolo. Era imposibil să-şi dea seama dacă stătea de un an sau se mutase cu o seară înainte. Se găsea acolo multă mîncare şi băutură, dar nimic nu purta amprenta lui personală, nimic nu părea să-i aparţină. De parcă ar fi fost stăpîn doar pe hainele pe care le purta, pe ochii lui strălucitori, pe pliculeţul de ceai pe care i-l oferise şi nimic mai mult.

– Vom comanda micul dejun de jos.

Îi zîmbi pe deasupra paharului cu ceai.

– Ca să fiu sinceră, nu prea mi-e foame. Îţi mărturisesc că m-a impresionat discursul tău de ieri-seară. Pari în largu

tău la tribună. Te pricepi să aduci în discuție un subiect delicat, să-l prezinți pe înțelesul maselor, fără a lăsa să se vadă că ai surse directe, spre deosebire de ascultătorii tăi.

– Mulțumesc pentru apreciere, dar cred că nu-i decît o chestiune de exercițiu. Am ținut multe discursuri în fața mulțimii. Cred că subiectul despre reformarea închisorilor este nou pentru tine, nu?

– Nu chiar. Am scris cîteva articole, anul trecut, despre revoltele din închisorile din Mississippi. A fost o treabă urîtă.

– Da, îmi amintesc. Adevăratul scop în toată povestea cu „reformarea" este altul. Eu cred că abolirea închisorilor actuale reprezintă singura soluție viabilă. Chiar acum lucrez la un moratoriu despre construirea unor noi închisori. Mă ajută o mulțime de oameni foarte buni, care s-au ocupat de organizare. Următoarea mea oprire va fi la Washington.

– Ai locuit mult timp în Chicago?

– Șapte luni, într-un fel de birou central. Lucrez în afara hotelului cînd sînt aici, programîndu-mi discursurile și restul treburilor. Aici mi-am scris ultima carte. Am stat închis o lună și apoi m-am apucat din nou de treabă. Am luat manuscrisul cu mine și am scris în avion.

– Călătorești mult?

– Majoritatea timpului. Dar mă întorc de cîte ori este posibil. Aici mă pot odihni cum trebuie.

Nimic din figura lui nu sugera că se odihnește destul. Nu părea genul de om care știe cum și cînd să se oprească. Sub înfățișarea lui liniștită, simțeai o teribilă forță interioară. Își asculta interlocutorii cu calm aproape nemișcat, fixîndu-i cu privirea. Lui Kezia îi sugera starea de expectativă a unui animal care mirosea aerul în depistarea pericolului, gata să sară în orice moment. Kezia îl simțea un pic îngrijorat de persoana

ei şi uşor incomodat. Umorul sesizat în ochii lui seara trecută era acum cu grijă camuflat.

– Ştii, sînt surprins că au trimis o femeie, pentru acest interviu.

– Eşti misogin, domnule Johns? Ideea o amuza.

– Nu, doar curios. Trebuie să fii foarte bună, altfel nu te-ar fi trimis.

Simţi din nou acea aroganţă pe care o sesizase în cartea lui.

– Eu cred că m-au trimis aici din cauza celor două articole pe care le-am scris anul trecut. Bănuiesc că s-ar putea spune că „am mai atins" subiectul închisorilor şi înainte.

El zîmbi de circumstanţă şi o aprobă cu o mişcare a capului.

– Este un mod interesant de a o spune.

– Atunci spune-i „o privire de pe margine"

– Nu cred că este o exprimare îmbunătăţită. Nu poţi observa de pe margine... sau tocmai de acolo vezi mai clar? Dar mult mai lipsit de viaţă. Eu m-am simţit întotdeauna mai bine în mijlocul faptelor. Ori te implici serios, ori nu. Marginea... este atît de... este o linie moartă.

Ochii îi străluceau şi zîmbea, deşi spusese lucruri importante.

– Ia gîndeşte-te, ţi-am citit cîteva articole, cred că... în „Playboy"?

Ezitase dîndu-şi seama că ea nu părea genul de ziarist care să publice în „Playboy" dar nu-şi amintea unde citise un articol de-al ei.

– Da, era un articol despre un viol. Simpatizam cu bărbatul, de data asta. Sau mai bine zis, era vorba de false acuzaţii de viol, din partea unor nebune. care n-au altceva mai bun de făcut decît să-şi ducă tipii acasă, să-i fraierească şi mai tîrziu să strige că a fost viol.

– Ai dreptate. De articolul ăsta este vorba. Mi-a plăcut.

– Natural. Se strădui să nu rîdă.

– Hei, hei. Totuşi este ciudat, am crezut că l-a scris un bărbat. Suna ca din punctul de vedere al unui bărbat. Asta m-a derutat, şi apoi nu sînt chiar genul de bărbat căruia să-i trimită ziariste.

– De ce nu?

– Deoarece uneori, scumpă doamnă, mă comport oribil. Rîse domol şi Kezia zîmbi la rîndul ei. Deci cu asta de ocupi, nu? Este amuzant? Brusc păru timid asemeni unui puşti şi luă repede o gură de cafea. Da, poate. Uneori, da. Este amuzant să scrii?

– Da, îmi place la nebunie. Dar cuvîntul „amuzant" este nepotrivit. Ca şi cum ai avea un hobby. Nu aşa văd eu lucrurile. Pentru mine scrisul este important, chiar foarte important. Mult mai real decît alte lucruri pe care le cunosc.

Se simţea ciudat de vulnerabilă în faţa lui, de parcă rolurile se inversaseră şi ea era intervievată.

– Ceea ce fac eu este tot atît de important şi pentru mine. Şi real.

– Mi-am dat seama citindu-ţi cartea.

– Ai citit-o? Părea surprins.

– Da. Şi mi-a plăcut.

– Ultima carte este mai bună, mai puţin sentimentală, mai... profesională.

– Primele cărţi sînt întotdeauna sentimentale.

– Ai scris vreuna?

Din nou rolurile se inversaseră.

– Nu încă. Dar sper să o fac în curînd.

Dintr-o dată se simţi stînjenită. Se considera scriitoare, muncise din greu şapte ani în meseria ei şi totuşi el era cel

care scrisese, nu o singură carte, ci două. Îl invidia. Pentru asta şi pentru multe altele. Pentru stilul, curajul, tăria de a merge mai departe, servind cauza în care credea... Dar el nu avea nimic de pierdut. Kezia îşi aminti de soţia şi copilul lui, amîndoi morţi. Ceva îi spunea că în adîncul sufletului Johns era un om sensibil, de o sensibilitate profundă, dar bine disimulată.

– Mai am o singură întrebare şi apoi putem continua. De la ce vine „K"? „K.S. Miller" pare un nume inventat.

Kezia zîmbi şi fu tentată să-i spună adevărul: „K" este de la Kezia, iar „Miller" un pseudonim. Reprezenta genul de om care te îndemna la sinceritate. Era greu să-l mintă. Ea, însă, nu-şi putea permite să distrugă totul pentru o clipă de adevăr. Numele ei, destul de neobişnuit, l-ar fi reţinut cu uşurinţă şi, dacă, undeva, cîndva ar fi văzut o fotografie de-a ei ar fi făcut imediat legătura.

– „K" este de la Kate.

– Kate. Un nume frumos. Kate Miller. Sensibila Kate Miller.

Johns rîse şi îşi mai aprinse o ţigară. Kezia se simţea de parcă ar fi rîs de ea, dar nu cu răutate. Privirea lui îi reaminti de tatăl ei. Într-un fel semănau. Modul acela de a trata oamenii, de parcă le cunoştea toate secretele şi aştepta să şi le dezvăluie. În fond ce putea şti omul acesta? Nimic. Doar că venise acolo ca să-i ia un interviu şi că numele ei mic era Kate.

– În regulă, doamnă, hai să comandăm micul dejun şi să ne apucăm de treabă.

– Eu sînt gata.

Îşi scoase carneţelul cu însemnările pe care le făcuse cu o seară în urmă, culese un stilou din geantă şi se sprijini în scaun.

Timp de două ore îi povesti vrute şi nevrute, cu lux de amănunte, vorbind surprinzător de sincer, despre cei şase ani pe care-i petrecuse în închisoare. Îi relată ce înseamnă o sentinţă „nedeterminată" pe care i-o explică: un procedeu californian prin care oamenii sînt condamnaţi la o pedeapsă de „cinci ani pe viaţă" sau „trei ani pe viaţă", termenul urmînd să fie stabilit de consiliul judecătoresc sau de autorităţile închisorii. Nici judecătorul care dădea sentinţa n-avea deplina libertate de a stabili perioada exactă pe care un om trebuie s-o petreacă în închisoare. Odată prins în ghearele sentinţei „nedeterminate", puteai să-ţi petreci în închisoare aproape toată viaţa. Mulţi o păţiseră, fiind uitaţi, pierduţi. Mult timp trăiau cu speranţa reabilitării sau a libertăţii, apoi ajungeau să nu le mai pese cînd vor fi eliberaţi.

– În ce mă priveşte, abia au aşteptat să scape de mine. Am fost picătura care a umplut paharul. Nimeni nu iubeşte un organizator.

Îi organizase pe ceilalţi deţinuţi în comitete de protest pentru condiţii mai bune de muncă, audieri obiective, condiţii decente pentru vizitele soţiilor, mai multe facilităţi de studiu. Fusese la un moment dat purtătorul lor de cuvînt.

Îi povesti, de asemenea, surprinzător de detaşat, de ce fusese închis:

– Aveam douăzeci şi opt de ani, dar tot prost eram. Cred că o căutam cu lumînarea, plictisit de viaţa pe care o duceam. S-a întîmplat de Anul Nou. Eram beat mort. Ei bine... ştii restul. Jaf armat. Nu e cine ştie ce de spus despre asta. Am intrat într-un magazin de băuturi cu o armă care nici măcar nu funcţiona şi am luat două cutii de bourbon, una de şampanie şi o sută de dolari. De fapt nu voiam suta de dolari, dar ei mi-au întins-o, aşa că am luat-o. Eu venisem după băutură, ca să

mă distrez cu prietenii. M-am întors acasă şi ne-am apucat să petrecem. Puţin după miezul nopţii m-am trezit la închisoare. Un an nou fericit! Zîmbi trist, apoi deveni serios. Acum pare amuzant, dar cînd faci aşa ceva, frîngi inimile altora.

Totul i se părea nedrept Keziei. Fapta era într-adevăr scandaloasă. Dar să faci şase ani de puşcărie şi să plăteşti cu viaţa soţiei pentru trei cutii de băutură? Simţi cum i se strînge încet stomacul, amintindu-şi de scenele de la „La Grenouille", „Maxim's" şi „Annabel's" Mese de sute de dolari şi averi cheltuite pe rîuri de vin şi de şampanie. La aceste petreceri, bine udate, nimeni nu-şi comanda şampânia cu arma.

Luke trecu elegant peste perioada tinereţii lui din Kansas, fără evenimente majore, cînd problemele cele mai grave se limitau la cît creşte în înălţime şi la curiozităţile vieţii, preocupare exagerată pentru vîrsta şi situaţia lui socială.

În ciuda presupunerilor lui Simpson că Luke s-ar putea să nu vorbească despre probleme personale, se dovedea o fire deschisă, dornică de a discuta. Încetase de mult să-şi mai ia notiţe. Este mai simplu să descoperi sufletul unui om, ascultîndu-l vorbind despre vederile politice, interesele, cauzele, experienţele, oamenii pe care îi respecta, cei pe care îi urăşte. Kezia ştia că îşi va aminti totul şi va putea judeca mult mai profund.

Cel mai mult o surprinse faptul că nu părea copleşit. Era hotărît, furios, arogant şi dur. Se angajase cu pasiune în lupta pentru ideile sale. Era surprinzător de vesel. Rîsul lui baritonal răsuna adesea în mica sufragerie a apartamentului. În cursul discuţiei o încîntă cu istorisiri din vremuri de mult trecute. În jurul orelor unsprezece el se ridică din fotoliu.

– Îmi pare rău, Kate, dar vom fi nevoiţi să ne oprim aici La prînz mă întîlnesc cu un grup şi mai am cîteva lucruri de

pus la punct. Te mai interesează vreun discurs de-al meu? Eşti o bună ascultătoare. Sau trebuie să te întorci la New York? Începu să-şi adune hîrtiile şi să-şi pună stilourile în buzunar, privind-o peste umăr ca pe un prieten.

– La ambele întrebări răspunsul este afirmativ. Dar trebuie să plec. Mi-ar fi plăcut să asist. Ce fel de grup este?

– De psihiatri. Vom discuta un raport despre efectele psihologice ale detenţiei asupra deţinuţilor. Probabil că doresc să afle cît de real e zvonul privind operaţiile pe creier în închisoare. Întotdeauna se interesează de aşa ceva.

– Te referi la lobotomiile frontale? El aprobă. Se fac multe asemenea operaţii? Era uluită.

– Chiar şi cîteva sînt prea multe. Dar nu cred că se întîmplă frecvent. Poate ocazional. Lobotomii, tratamente cu şocuri electrice, o mulţime de lucruri urîte.

Kezia se uită la ceas.

– Mă duc să-mi iau lucrurile şi ne întîlnim acolo.

– Stai la un hotel din apropiere?

– Nu, agentul meu mi-a făcut rost de un apartament.

– Asta este convenabil.

– Foarte.

– Vrei să te duc cu maşina?

– Eu... nu... mulţumesc, Luke. Mai există cîteva locuri în care trebuie să mă duc în drum spre casă. Ne vedem la întrunire.

Nu insistă şi aprobă absent din cap, în timp ce aşteptau liftul.

– Sînt curios să citesc articolul cînd o să apară.

– Voi vorbi cu agentul meu să-ţi trimită un exemplar de îndată ce va apărea.

Se despărţiră în faţa hotelului. Kezia merse pînă la colţ

şi opri un taxi. Era o zi superbă de toamnă. Dacă ar fi avut timp s-ar fi dus pe jos pînă la apartamentul ei din Lake Shore Drive.

Urcă în fugă scara interioară, puse cuvertura peste patul făcut cu grijă şi trase jaluzelele. Se amuza gîndindu-se la ce-ar spune Luke dacă ar vedea-o. Nu se potrivea cu imaginea lui Kate. Ceva îi spunea că n-ar fi aprobat-o. Sau, cine ştie, ar fi dat jos împreună husele de pe mobilă, ar fi aprins focul şi ea ar fi improvizat ceva la pianul mare de jos, însufleţind un pic acest loc. Ce absurd să-şi închipuie asemenea lucruri. Dar Luke părea un bun partener de distracţii, pus pe glume, un om cu care puteai rîde în hohote. Îl plăcea şi el nu avea nici cea mai mică ideea cine era ea. Asta-i dădea o senzaţie de siguranţă şi se simţea apărată. Gîndul că va scrie acel articol o încînta.

Discursul lui Luke a cucerit auditoriul. Ea îşi notă cîteva lucruri şi continuă să mănînce absentă. Luke stătea la o masă lungă, acoperită cu flori, situată în capătul sălii. Lui Kezia îi fusese rezervat un loc în apropierea lui. Din cînd în cînd o privea cu un surîs ironic. La un moment dat ridică paharul şi îi făcu, discret, cu ochiul. Era s-o bufnească rîsul în mijlocul acelei adunări sobre a psihiatrilor. Îşi zise că îl cunoaşte pe Luke mai bine decît oricare dintre cei aflaţi acolo, mai bine decît oricine altcineva. I se destăinuise în acea dimineaţă, o lăsase să intre în sanctuarul lui secret, în care Simpson o avertizase că nu va pătrunde niciodată. Păcat că ea nu putea face la fel.

Avionul decola la ora trei, astfel încît Kezia trebuia să plece de la masa de prînz pe la ora două. Johns tocmai îşi terminase discursul cînd ea se ridicase. Îşi luase locul la tribună,

înconjurat de grupul de admiratori. Se gîndi să plece neobservată, fără să-l deranjeze cu mulțumiri și saluturi de despărțire, dar ceva o opri. Voia să-i spună cîteva cuvinte înainte de a pleca. Nu putea dispărea pur și simplu, după ce stătuse pe capul lui mai bine de patru ore. Cu greu își făcu loc prin mulțimea de oameni de lîngă masa lui. În sfîrșit ajunse chiar în spatele lui. Johns discuta aprins cu cineva. Ea îi puse ușor mîna pe umăr și fu surprinsă cînd el sări brusc în picioare. Nu părea genul de om căruia să-i fie frică.

– Aceasta nu se face unui om care a petrecut șase ani în închisoare. Zîmbea, dar privirea îi era serioasă, aproape înspăimîntată. Devin nervos cînd stă cineva în spatele meu.

– Îmi pare rău, Luke. Am vrut doar să-mi iau la revedere. Trebuie să prind avionul.

– Bine, așteaptă o secundă. Se ridică s-o conducă, iar ea se îndreptă spre scaunul pe care stătuse să-și ia haina. Luke fu interpelat în drumul său și rămase blocat în mijlocul unui grup de oameni. Îl aștepta nervoasă lîngă ușă. Trebuia să plece. Nu voia să piardă avionul. Mai privi o dată în direcția lui și ieși din sală. Traversă holul și-și recuperă valiza, în timp ce portarul îi ținea deschisă ușa taxiului.

Se așeză pe locul din spate și zîmbi. Fusese o deplasare reușită și avea să scrie un articol excelent. Nu-l observase pe Lucas stînd sub tendă, urmărind-o cu o privire mînioasă și dezamăgită în același timp.

– Fir-ar să fie! Bine, domnișoară Kate Miller. Vom mai vedea. Zîmbi în sinea lui intrînd din nou în clădire. O plăcuse. Era atît de vulnerabilă, amuzantă... tipul de femeie micuță pe care îți venea s-o arunci în sus și s-o prinzi în brațe.

– Ați prins-o pe tînăra doamnă, domnule? Portarul îl văzuse alergînd.

– Nu. Zîmbi larg. Dar o voi face.

CAPITOLUL 9

M-a sunat? Cum m-a sunat? De abia am intrat pe uşă. Cum de a ştiut unde să mă caute?

Kezia era furioasă.

– Linişteşte-te, Kezia. A sunat acum o oră şi bănuiesc că cei de la revistă i-au dat numele meu. Nu-i nimic rău în asta. A fost cît se poate de civilizat.

– Ei bine, ce voia? Se dezbrăcă în timp ce vorbea la telefon; deja dăduse drumul la apă în cadă. Era ora şapte fără cinci şi White o anunţase că va veni să o ia pe la ora opt. Se duceau la o petrecere.

– Mi-a spus că articolul nu va fi complet dacă nu vei lua mîine parte la întîlnirea din Washington, unde se va discuta despre moratoriul împotriva închisorilor. Şi mi-a mai spus că ar aprecia foarte mult dacă ai mai întîrzia un pic cu finalizarea, adăugînd şi acest nou aspect. Părea rezonabil, Kezia. Dacă te-ai dus la Chicago, cu siguranţă că poţi să-ţi sacrifici o după-amiază şi pentru Washington.

– Cînd are loc întîlnirea? Să-l ia dracu pe Lucas Johns, se gîndi ea. Era un tip incomod. Schiţase deja planul articolului în avion şi avea suficient material. Senzaţia ei de triumf înce-

puse să se evapore. Un om care o suna imediat după ce se despărțiseră era cel puțin curios și puteai să te gîndești că încearcă să-și bage nasul în treburile altcuiva.

– Întrunirea are loc mîine după-amiază.

– La dracu' Dacă plec cu avionul, risc să mă întîlnesc cu niște nenorociți de reporteri care vor crede că mă duc la vreo petrecere și vor insista să-mi ia un interviu. Și apoi există pericolul fotografilor.

– Acest lucru nu s-a întîmplat cînd ai fost la Chicago, nu-i așa?

– Nu, dar Washingtonul este mult mai aproape de casă, știi și tu asta. Și la Chicago eu, în general, nu merg. Poate că voi da o fugă cu mașina mîine, și... oh, Doamne, cada! Stai un pic!

Simpson așteptă ca ea să închidă robinetul. Părea nervoasă și el își imagină că acea călătorie la Chicago fusese cam dificilă. Dar îi făcuse bine. În privința asta era sigur. Dovedise curaj, realizase interviul și nimeni nu o recunoscuse. Slavă Domnului. Acum o așteptau o mulțime de interviuri. Johns păruse încîntat de ea. Îi spusese că petrecuseră aproape patru ore împreună. Se pare că știuse cum să-l ia, iar referirile lui Johns la „domnișoara Miller" dovedeau că el n-avea nici cea mai mică idee cine era. Atunci despre ce o fi vorba? De ce era așa nervoasă?

Reveni la telefon oftînd.

– Ce faci acolo, te înec?

– Nu. Rîse obosită. Îmi pare rău, Jack, că m-am repezit așa la tine, dar m-a enervat gîndul că trebuie să mă deplasez așa de aproape de New York.

– Dar interviul a mers bine, nu-i așa?

– Da. Foarte bine. Tu crezi că acest moratoriu este impor-

tant pentru articol sau Luke Johns se află într-un turneu publicitar şi vrea să i se acorde mai multă atenţie?

– Cred că a procedat bine sunîndu-te. Este vorba de o altă latură a preocupărilor sale şi completarea ar da un plus de importanţă articolului. Va crea măcar o anumită atmosferă, dacă nu altceva. Tu hotărăşti, dar nu văd de ce nu te-ai duce. Ştiu de ce te temi, dar ai văzut şi tu că la Chicago nu au fost probleme. Nici un fotograf, iar el este convins că te cheamă K.S. Miller.

– Kate. Zîmbi în sinea ei.

– Poftim?

– Nimic. Oh, nu ştiu. Poate că ai dreptate. La ce oră începe întrunirea? Ţi-a spus?

– La prînz. El va zbura acolo, din Chicago, în timpul dimineţii.

Ezită o clipă, apoi se hotărî.

– În regulă. Mă voi duce. Cred că pot să ajung cu un tren local şi să mă întorc fără probleme pînă mîine seară.

– Bine. Vrei să-l suni tu să-i confirmi că te duci sau s-o fac eu? Vrea să ştie.

– De ce? Ca să-şi întocmească o nouă biografie dacă nu mă duc?

– Stai, stai, să nu fim răutăcioşi. Simpson chicoti fără să vrea. Cîteodată îţi venea să-i tragi un şut în fund. A zis că vrea să te aştepte la avion.

– Rahat!

– Ce-ai spus? Simpson păru profund şocat. Nu era obişnuit s-o audă vorbind astfel.

– Scuză-mă. Nu, îl voi suna chiar eu. Nu vreau să mă aştepte. Ar fi imprudent.

– Cred că procedezi înţelept. Să-ţi găsesc un loc unde să

stai? Dacă vrei îți rezervăm hotelul și biletul de avion prin intermediul revistei.

– Nu, prefer să mă întorc acasă. Apropo, apartamentul din Chicago a fost superb.

– Era înainte... era. Mă bucur că ți-a plăcut. M-am simțit bine acolo, cu mulți ani în urmă. Deveni o clipă visător, apoi reveni la tonul obișnuit. Te întorci mîine seară?

– Bineînțeles. Voia să se ducă la Mark, în Soho. Trecuse atîta timp! Și diseară trebuia să se ducă împreună cu Whit la acea blestemată petrecere de la „El Morocco" Hunter Forbishe și Juliana Watson-Smythe își anunțau public logodna, de parcă nu știa deja toată lumea. Erau doi dintre cei mai plictisitori și mai bogați oameni din oraș și, culmea, Hunter îi era văr. Cu siguranță că petrecerea va fi o mizerie, dar cel puțin localul era amuzant. Nu mai fusese acolo din primăvară.

Culmea era că acești nătărăi se hotărîseră să dea o petrecere cu temă: negru și alb. Ce senzație ar fi făcut să apară acolo cu George, prietenul ei, dansatorul din Soho. Negru și Alb... Sau cu Lucas, de exemplu, cu părul lui negru care se asorta cu al ei și cu tenurilor lor albe. Ce absurd – ce pleașcă pentru ziare. Ar fi avut ce scrie un an de zile. Nu, trebuia să se mulțumească cu Whitney, din păcate. Luke ar fi fost nemaipomenit la o petrecere ca aceasta. Amuzant și scandalos. Rîse tare, scufundîndu-se în apa din cadă. Îl va suna după ce se va îmbrăca, ca să-i spună că se vor întîlni mîine la Washington. Dar mai întîi trebuia să se îmbrace, și asta îi va lua ceva timp, avînd în vedere petrecerea la care se ducea. Se hotărîse de mult cu ce să se îmbrace la această petrecere în alb și negru. Rochia din dantelă era deja așezată pe pat – teribil de decoltată, cu o pelerină neagră din dantelă, împodobită cu noul guler David Webb. Își va pune cerceii pe care îi cumpărase de

Crăciunul trecut: pietre de onix, înconjurate, generos, de diamante. La douăzeci şi nouă de ani renunţase să mai aştepte ca altcineva să-i cumpere cadouri. Şi le cumpăra singură.

– Cu Lucas Johns, vă rog. Aşteptă pînă cînd îi făcură legătura în camera lui. Părea somnoros. Luke? Ke... Kate la telefon. Aproape că pronunţase Kezia.

– Nu ştiam că te bîlbîi.

Izbucni în rîs.

– Nu mă bîlbîi. Mă găbesc. M-a sunat Jack Simpson. Vin mîine acolo. De ce nu mi-ai spus azi-dimineaţă despre moratoriu?

– Nu mi-a venit în minte decît după ce ai plecat. Zîmbea în sinea lui. Cred că îţi va folosi ca să-ţi completezi articolul. Vrei să te aştept la avion?

– Nu, mulţumesc. Mă descurc. Spune-mi doar unde ne putem întîlni. Îşi notă adresa pe care i-o dicta el, stînd la birou îmbrăcată în rochia albă de dantelă şi cu pelerina neagră, cu sandale delicate din mătase neagră. Apoi o pufni rîsul.

– Ce este aşa de amuzant?

– Oh, nimic, zău. E vorba de lucrurile cu care sînt îmbrăcată.

– Şi cu ce eşti îmbrăcată, domnişoară Miller? El părea foarte amuzat.

– Ceva teribil de caraghios.

– Încerc să-mi imaginez. Nu ştiu dacă te referi la cizme din piele, lungi şi o cravaşă sau la un halat cu strasuri.

– Cîte un pic din fiecare. Ne vedem mîine, Luke. Închise cu un ultim chicotit, exact cînd soneria anunţa venirea lui Whitney, la fel de ţeapăn şi de elegant ca de obicei. Pentru el, costumaţia în alb şi negru fusese uşor de realizat. Purta o jachetă de seară şi una din cămăşile pe care şi le comanda de patru ori pe an la Paris.

– Unde ai fost toată ziua? Vai de mine... dar arăți splendid! Schimbară obișnuitul sărut sec și el îi luă mîinile. Este ceva nou? Nu-mi amintesc să mai fi văzut rochia asta.

– Cam așa ceva. Nu o port prea des. Am petrecut toată ziua cu Edward. Mi-am făcut un nou testament.

Își zîmbiră și ea își luă geanta. Minciuni, minciuni și iar minciuni. Niciodată nu fusese chiar așa. Pe cînd se îndrepta spre hol își dădu seama că lucrurile se vor înrăutăți. Să-l mintă pe Whit, să-l mintă pe Mark și pe Luke. „De asta scrii, din amuzament?" Își aduse aminte ce-o întrebase Luke, în timp ce liftul îi ducea spre holul hotelului și se încruntă amintindu-și de privirea lui. Nu era acuzatoare, doar curioasă. Ei, fir-ar să fie! Nu scria numai din amuzament. Era ceva mult mai profund. Dar cît de adevărat poate fi un lucru, indiferent care, cînd îl maschezi cu minciuni?

– Ești gata, draga mea? Whit o aștepta în fața liftului. Ea stătea nemișcată, uitîndu-se fix la el, fără să-l vadă, cu gîndul la Luke, parcă auzindu-i vocea.

– Îmi pare rău, Whit, cred că sînt obosită. Îl strînse ușor de braț, în timp ce se îndreptau spre limuzina care-i aștepta.

La ora zece era deja beată.

– Christoase, Kezia, ești sigură că poți să mergi? Marina o privea cum își trage ciorapii și își aranjează rochia, în toaleta doamnelor de la „El Morocco"

– Bineînțeles că pot să merg! Se clătina și nu-și se putea stăpîni rîsul.

– Ce ți s-a întîmplat?

– Nimic de cînd Luke, vreau să spun Duke... voiam să spun de la micul dejun, fir-ar să fie.

Nu prea avusese timp să mănînce, grăbită să prindă avionul de la O'Hare .

– Kezia, eşti nebună. Vrei o cafea?

– Nu, ceai. Nu... cafea. Nu! Şampanieee!

– Cel puţin eşti o beţivancă prietenoasă. Vanessa Billingsley şi-a ieşit din minţi, a făcut-o pe Mia Hargreaves căţea ticăloasă.

Kezia chicoti şi Marina îşi aprinse o ţigară, aşezîndu-se pe scaun, în timp ce Kezia făcea eforturi disperate să-şi aducă aminte ce-i spusese Marina cu un minut înainte. Mia a făcut-o pe Vanessa o... nu, Vanessa i-a spus Miei... Dacă ar putea să se concentreze, i-ar fi folositor pentru cronica ei mondenă. Şi ce auzise mai devreme despre Patricia Morbang? Era gravidă? Sau nu! Sau altcineva era gravidă? Îi era imposibil să-şi amintească.

– Oh, Marina, este atît de greu să ţii minte totul.

Marina se uită la ea zîmbind şi clătină din cap.

– Kezia, draga mea, eşti terminată. Dar cine nu este? Cred că e trecut de ora trei.

– Christoase, chiar aşa? Şi eu trebuie să mă scol atît de devreme. Sînt distrusă.

Marina rîse din nou privind-o pe Kezia, care se clătina sprijinindu-se de pereţi, în toaleta doamnelor. Arăta ca un copil, cu rochia albă din dantelă umflîndu-se în jurul ei ca o cămaşă de noapte, cu diamantele care îi străluceau la mîini ca nişte podoabe împrumutate de la mama ei.

– White va fi foarte afectat dacă mă va vedea beată.

– Spune-i că este din cauza răcelii. Nu cred că nenorocitul va observa diferenţa.

Izbucniră în rîs şi Marina o ajută să se ţină pe picioare.

– Chiar că ar trebui să te duci acasă.

– Cred că mai degrabă aş dansa. Whit este un dansator minunat. Ştii şi tu.

– Aşa şi trebuie. Marina o privi, dar mesajul ei nu ajunse pînă la Kezia. Era prea ameţită ca să audă sau ca să-i pese.

– Marina? Kezia arăta ca un copil, aşa cum stătea şi-şi privea prietena.

– Ce este, iubire?

– Chiar îl iubeşti pe Halpern?

– Nu, draga mea. Nu-l iubesc. Dar iubesc pacea sufletească pe care mi-o poate dărui. Aproape că am atins această stare, încercînd să mă descurc singură cu copiii. Şi peste vreo şase luni, voi fi nevoită să vînd magazinul.

– Dar nu-l iubeşti deloc?

– Nu. Dar îl plac foarte mult. Marina părea cinică şi amuzată.

– Dar nu iubeşti pe nimeni? Un iubit secret, poate? Trebuie să iubeşti pe cineva. Nu?

– Tu iubeşti pe cineva? Ei bine, imaginează-ţi. Îl iubeşti pe Whit?

– Bineînţeles că nu. Un mic semnal de alarmă răsună în mintea ei. Vorbea prea mult.

– Atunci pe cine iubeşti, Kezia?

– Pe tine, Marina. Te iubesc mult, mult, mult de tot!

Îşi puse braţele în jurul gîtului prietenei sale şi chicoti. Marina rîse şi se eliberă uşor din îmbrăţişarea ei.

– Scumpa mea Kezia, poate că nu-l iubeşti pe Whit, dar dacă aş fi în locul tău, l-aş pune să mă ducă acasă. Cred că îţi ajunge.

Ieşiră din toaleta femeilor, braţ la braţ. Whitney aştepta afară. Observase mersul legănat al Keziei, cînd o văzuse părăsind camera, în urmă cu o jumătate de oră.

– Eşti bine?

– Mă simt minunat! Whit şi Marina schimbară o privire şi el clipi din ochi.

– Cu siguranţă că eşti minunată. Nu ştiu cum te simţi tu, draga mea, dar eu sînt teribil de obosit. Cred că vom pleca.

– Nu, nu, nu! Nu sînt deloc obosită. Hai să plecăm spre dimineaţă!

Dintr-o dată, totul devenise foarte amuzant pentru Kezia.

– Mai bine ai pleca dracului de aici, Kezia, înainte de a ajunge în cronica lui Martin Hallam: „Kezia Saint Martin a părăsit azi noapte «El Morocco» beată criţă, însoţită de..." N-ar fi drăguţ?

Kezia izbucni în rîs la ameninţarea Marinei.

– Aşa ceva nu mi se poate întîmpla mie!

Whitney şi Marina rîseră.

– Oh, nu se poate? Se poate întîmpla oricui.

– Dar nu mie. Eu sînt... prietenă cu el.

– Fac pariu că şi Iisus Christos îi este prieten. Marina o bătu uşor pe umăr şi se întoarse la petrecere. Whitney o luă de talie şi o conduse încet spre uşă. Îi luase şi pelerina din dantelă neagră şi geanta.

– Numai eu sînt de vină, draga mea. Ar fi trebuit să te duc la cină înainte de a veni aici.

– N-aveai cum.

– Bineînţeles că aveam. Am plecat mai devreme de la birou astăzi ca să joc tenis la Clubul Racquet.

– Nu, n-aveai cum. Eram la Chicago.

El îşi dădu ochii peste cap şi îi puse pelerina pe umeri.

– E-n regulă, draga mea. E-n regulă. Bineînţeles că ai fost.

Kezia izbucni din nou în rîs, pe cînd el o conducea afară. Îl mîngîie cu gingăşie pe obraz şi îl privi ciudat.

Bietul Whitney. El nu o luă în seamă. Era ocupat să găsească un taxi.

*

O depuse în living şi o lovi uşor peste fund, sperînd să o convingă să intre în dormitor, singură.

– Treci la culcare, domnişoară. Vorbim mîine.

– Tîrziu! Foarte tîrziu. Tocmai îşi amintise că va fi toată ziua în Washington.

– Poţi să fii convinsă că te voi suna „tîrziu" Nici n-aş îndrăzni să te sun înainte de ora trei.

– Mai bine la şase!

Se prăbuşi pe unul din scaunele albastre de catifea din living. Era beată. Minunat de beată. Şi totul din cauza unui nume ciudat. Luke. Mîine avea să-l vadă.

CAPITOLUL 10

Fotografia era neclară, trăsăturile chipului şterse, dar nu încăpea îndoială – era Kate. Ţinuta capului, înălţimea, toate îi aparţineau. Onorabila Kezia Saint Martin în ceea ce părea a fi o toaletă de seară, alb cu negru. Creată de Givenchy, după cum scriau ziarele, purtînd faimoasele brăţări ale mamei ei. Moştenitoarea unei averi colosale în industria oţelului, petrolului etc. Nu e de mirare că rîsese spunîndu-i că purta ceva „caraghios" Luke era de aceeaşi părere. Dar arăta splendid. Chiar şi-n ziar. O mai văzuse şi înainte, dar acum o privea cu mai mult interes. Acum, cînd o cunoştea, îl interesa cu adevărat. Ce viaţă ciudată trebuie să ducă, gîndi Luke.

Îi simţise tulburarea dincolo de poza perfectă pe care o adoptase. Pasărea se stingea încet, încet în colivia de aur. Se întreba dacă şi ea este conştientă de acest fapt. Şi ceea ce ştia cu precizie era că dorea din tot sufletul s-o ajute înainte de a fi prea tîrziu.

În loc de asta, trebuia să se ducă la întrunirea aceea blestemată şi să joace în continuare jocul pe care i-l impusese. Pentru că ea îi putea pune capăt jocului. „K.S. Miller!" excla-

mă el furios. Tot ce putea face era să-i mai dea o şansă. Dar cîte pretexte mai putea el inventa? În cîte oraşe se vor mai plimba? La cîte adunări vor mai participa? Simţea nevoia imperioasă de-a o şti a lui, chiar dacă va trebui să aştepte. Din păcate, nu prea avea mult timp. Şi asta făcea ca dorinţa lui să pară o nebunie.

Kezia îl găsi pe Luke într-un birou, înconjurat de chipuri necunoscute. Telefoanele sunau, oamenii strigau, mesajele zburau în toate părţile şi prin fumul gros din încăpere el părea că nu-i sesizase prezenţa. O dată îi făcu semn, dar n-o băgă în seamă toată după-amiaza. Conferinţa de presă fusese reprogramată la ora două, dar haosul domni toată ziua. Pe la şase reuşi, în sfîrşit, să găsească un scaun liber. Îşi puse carneţelul în geantă şi acceptă cu bucurie jumătatea de sandviş cu şuncă pe care i-o oferi un necunoscut. Ce zi! Se simţea rău după noaptea aceea de beţie. Capul o durea din ce în ce mai tare. Telefoane, oameni, discursuri, statistici, fotografi. Se întreba cum de rezistă el.

– Vrei să ieşim de aici?

– Este cea mai bună propunere care mi s-a făcut astăzi.

Kezia îi zîmbi şi faţa lui se destinse pentru prima oară, în atîtea ore.

– Hai, îţi voi da ceva decent să mănînci.

– Trebuie să ajung la aeroport.

– Mai tîrziu. Ai nevoie mai întîi de o pauză. Arăţi de parcă te-a călcat un camion.

Aşa se şi simţea. Mototolită, obosită, neîngrijită. Nici Lucas nu arăta prea bine. Părea obosit şi avea o privire mohorîtă. Ţinea în mînă un trabuc, iar părul îi era ciufulit

Se descurcase bine. Totul decursese altfel decît la celelalte două întruniri de la Chicago. Reprezentase un apogeu, cum

zicea el. Pasionat, frenetic, vehement. Fusese o adevărată întrunire, intensă și mai puțin politicoasă. Luke dominase asistența. Exista ceva fioros în el, remarcase asta încă de la Chicago. Degaja în jurul lui o energie ciudată, iar duritatea lui ieșise la iveală. Abia cînd o privise, chipul i se îndulcise un pic.

– Arăți obosită, Kate! A fost prea mult pentru tine? Nu o tachina, părea îngrijorat.

– Nu, sînt bine. Ai avut dreptate. A fost o zi interesantă. Mă bucur că am venit.

– Și eu.

Mergeau de-a lungul unui coridor interminabil și aglomerat.

– Cunosc un loc liniștit unde putem mînca ceva. Ai timp? Tonul lui lăsa să se înțeleagă că se aștepta să accepte.

– Desigur. Mi-ar face plăcere.

De ce s-ar fi grăbit? Pentru ce motiv? Pentru Whitney?... Sau pentru Mark? În clipa aceea nu i se mai păru atît de important. Ieșiră în stradă și el o luă de braț.

– Apropo, ce-ai făcut azi-noapte? Se întreba dacă ea îi va spune.

– Ca să fiu sinceră, m-am îmbătat. N-am mai făcut așa ceva de ani de zile.

O surprinse propria sinceritate. Simțea nevoia să-i spună totul, dar se abținu.

– Te-ai îmbătat? Se uită la ea amuzat. Deci se îmbătase în acea rochie negru cu alb, cu brățările mamei, însoțită de acel mascul cu mutră de homosexual care, fără îndoială, își manifestase dezaprobarea. Și-o imagina. Îmbătată cu șampanie.

Mergeau repede. După o scurtă tăcere, ea îl întrebă pe un ton neutru:

– Chiar îți pasă de condițiile din închisori? Vreau să spun, cu adevărat.

El aprobă dînd din cap.

– Nu-ți vine să crezi?

– Ba da. Doar că mă uimește cît suflet pui. Îți cheltuiești toată energia într-o singură direcție.

– În ceea ce mă privește, meritã.

– Așa ar trebui să fie. Totuși nu-ți asumi prea multe riscuri implicîndu-te atît de mult? Din cîte am auzit, ei pot revoca eliberarea pe cuvînt de onoare.

– Și dacă o fac, ce am eu de pierdut?

– Libertatea. Sau nu contează pentru tine?

Poate că după șase ani de stat în pușcărie nu mai conta deși, în mod normal, ar trebui să tînjească după ea.

– Nu m-ai înțeles. Eu nu mi-am pierdut niciodată libertatea, nici măcar atunci cînd eram închis. O, desigur, la început, pentru o vreme, dar după ce am regăsit-o, nu i-am mai dat drumul. Sună cam fals, dar nimeni nu-ți poate lua libertatea. Îți pot limita mișcările, dar nimic mai mult.

– Bine, atunci să zicem că încearcă din nou să te imobilizeze. Nu riști foarte mult cu agitația pe care o provoci în jurul tău – discursuri, conferințe, cărți, problemele sindicatelor muncitorești din închisoare? Mie mi se pare că tot ce faci este foarte riscant.

Fără să-și dea seama, ea repeta discursul pe care i-l ținuse Simpson.

– O mulțime de oameni fac lucruri riscante. Atît în închisoare, cît și afară. Poate că și tu, domnișoară Miller, duci o viață riscantă. Și ce-i cu asta? Este bine, atît timp cît nu cazi.

– Și atîta timp cît nu-ți dă nimeni un brînci.

– Doamnă, un lucru știu cu certitudine: este un sistem

împuțit. Și nu pot să tac. Dacă aș fi putut, viața mea n-ar mai fi avut nici o importanță pentru mine. Este cît se poate de simplu. Și dacă voi plăti, în final, nu pot acuza pe nimeni – a fost propria mea alegere. Sînt dispus să-mi asum acest risc. În plus, Departamentul Corecțional din California nu prea moare de nerăbdare să mă primească înapoi. Le-am dat foarte multă bătaie de cap.

– Chiar nu-ți-e frică că vei fi revocat?

– Nu. Asta nu se va întîmpla niciodată, spuse fără s-o privească și ceva înăuntrul ființei lui îngheță. Kate, îți place mîncarea italienească?

– Sună bine. Nu sînt sigură, dar cred că mai am un pic și mor de foame.

– Atunci, spaghetti. Haide să prindem taxiul.

El traversă strada în goană, și cînd ajunse la taxi, îi ținu atent ușa înainte de a intra și el și de a-și înghesui picioarele în locul strîmt din spate.

– Doamne, cred că au construit aceste mașini pentru pitici. Tu pari să stai foarte confortabil. Ar trebui să-i mulțumești Domnului că ești o pigmee.

Îi spuse șoferului adresa restaurantului, fără să țină seama de protestele ei.

– Pentru faptul că ești o curiozitate a naturii, Lucas Johns, nu trebuie să dai vina pe...

– Oh, stai un pic. Nu e nimic rău în a fi pigmeu.

Ea îl privi impresionată și pufni pe nas.

– Ar fi trebuit să-ți trag un pumn între ochi, domnule Johns, dar mi-a fost frică să nu te rănesc.

Pe acest ton discutară toată seara. Lejer, glumeț, prietenesc. Se simțea bine cu el. Abia cînd li se servi cafeaua, deveniră mai visători.

– Îmi place oraşul. Vii aici des, Kate?

– Vin, din cînd în cînd.

– Pentru ce? Voia s-o determine să-i spună adevărul. Nu se putea crea nici o legătură între ei pînă cînd ea nu se destăinuia.

Kezia ar fi vrut să-i spună că venea aici pentru baluri, petreceri şi dineuri la Casa Albă. La inaugurări. La nunţi. Dar nu-şi putea permite.

– Vin aici pentru diferite reportaje ocazionale, ca acesta. Sau ca să-mi vizitez prietenii. Zări o undă de dezamăgire în ochii lui, dar fusese ceva trecător. Nu te plictiseşti să călătoreşti atît de mult, Luke? Era din nou echilibrata domnişoară Saint Martin. Începuse să creadă că totul fusese în zadar.

– Nu, călătoriile fac parte din viaţa mea, şi le fac pentru o cauză bună. Vrei un pic de coniac?

– Oh, Doamne, nu în seara asta! Se crispă la amintirea durerii de cap care o chinuise pînă la cină.

– Încă te resimţi după noaptea trecută, nu?

– Mai rău! Zîmbi şi mai luă o gură de cafea.

– Cum aşa? Te-ai distrat bine?

– Nu. Am încercat să mă acomodez cu mulţimea gălăgioasă şi presupun că mă frămîntau prea multe gînduri. Parcă totul fugea de mine.

– Şi cam la ce te gîndeai?

– La tine, domnule Johns... Ea zîmbi. Pot să dau vina pe tine şi pe interviu. Privirea ei lăsa clar să se înţeleagă că îl tachinează.

– Sigur, poţi să dai vina pe mine, dacă vrei. Am fost acuzat de fapte şi mai grave.

Deci a trebuit să se ameţească pentru a rezista la petrecere. Interesant. Foarte interesant. Cel puţin nu era îndrăgostită de acel nătărău.

– Ştii ceva, Kate? Îmi placi. Eşti o femeie foarte drăguţă.

Zîmbea, privind-o drept în ochi.

– Mulţumesc. M-am simţit cu adevărat foarte bine în aceste zile. Şi acum ar trebui să fac o mărturisire teribilă?

– Poftim? Ţi-a scăpat carneţelul de note în closet? N-am să-ţi fac nici un reproş. Putem lua totul de la cap. Mi-ar plăcea.

– Doamne fereşte! Nu, mărturisirea mea „teribilă" se referă la faptul că acesta a fost primul meu interviu. Pînă acum am scris numai articole obişnuite. Pentru mine a fost o experienţă interesantă acest interviu.

Se întrebă dacă toţi reporterii se simt un pic îndrăgostiţi de prima persoană pe care o intervievează.

– Cum de n-ai mai făcut nici un interviu pînă acum? Era intrigat.

– Eram prea speriată.

– De ce să-ţi fi fost frică? Scrii bine, deci n-aveai nici un motiv de teamă. Şi nu eşti nici timidă.

– Ba da, sînt. Uneori. Dar cu tine, greu poate rămîne cineva timid.

– Îmi reproşezi asta?

Ea rîse şi clătină din cap.

– Nu, eşti perfect aşa cum eşti.

– Atunci ce te speria în legătură cu interviul?

– Este o poveste lungă. Nimic care te-ar putea interesa. Dar tu? Ce te sperie pe tine, Luke?

La naiba. Nu voia să cedeze. Îi venea să o zgîlţîie zdravăn, dar trebuia să-şi păstreze calmul.

– Asta face parte din interviu? Ce mă înspăimîntă pe mine?

Ea clătină din cap întrebîndu-se la ce se gîndea el.

– O mulţime de lucruri mă înspăimîntă. Teama poate crea multe confuzii. Laşitatea mă înspăimîntă pentru că poate

costa viaţa cuiva... de obicei, viaţa altuia decît a ta. Timpul pierdut mă îngrozeşte, pentru că nu avem prea mult timp. În rest, nu prea multe. Cu excepţia femeilor. Oh, da, femeile mă înspăimîntă la culme.

După un moment de tensiune, privirea lui redevenise veselă, şi Kezia se simţi uşurată. Pentru o clipă, avu impresia că el îi cunoaşte toate secretele, dar hotărî că de vină e imaginaţia ei bolnavă. Nu ştia că ea minte. Altfel i-ar fi dat de înţeles pînă acum că ştie adevărul. Nu era omul cu care să te joci.

– Femeile te înspăimîntă? îi întrebă ea zîmbind.

– Mă îngrozesc. Încercă să se ghemuiască pe locul lui.

– Pe naiba!

Izbucniră în rîs şi-şi continuară conversaţia pe un ton degajat, încă o oră. Uşoara tensiune dintre ei dispăruse. În cele din urmă ea acceptă un pahar de coniac şi apoi mai bău o cafea. Ar fi vrut să rămînă cu el, acolo, pentru totdeauna.

– Există un loc din Soho, în New York, unde mă duc. Atmosfera de aici mi-a amintit de el. Se numeşte „The Partridge" şi este un mic local pentru poeţi şi artişti, pentru oameni simpatici.

Faţa i se lumină în timp ce-i povestea şi el o observa atent.

– Este un local pretenţios, la modă?

Ea rîse de întrebarea lui.

– Oh, nu, este un local fără pretenţii, deschis tuturor. Tocmai de aceea îmi place.

Deci, doamna îşi avea escapadele ei, nu? Acestea erau locurile unde se refugia de lumea ei, unde nimeni nu ştia cine este, unde...

– Atunci, probabil că mi-ar plăcea, Kate. Va trebui să mă duci odată acolo. Îi făcu acest apropo în treacăt, pe cînd îşi aprindea un alt trabuc. Ce faci tu la New York?

– Scriu, îmi vizitez prietenii, uneori mă duc la petreceri sau la teatru. Majoritatea timpului mi-l petrec scriind. Cunosc mulţi artişti în Soho şi, uneori, îmi pierd vremea cu ei.

– Şi, în afară de asta?

– Mă văd cu alte persoane... depinde de dispoziţie.

– Nu eşti măritată, nu-i aşa?

– Nu. Ea clătină cu tărie din cap, ca şi cum ar fi vrut să confirme prin gest declaraţia.

– Mi-am închipuit.

– Cum adică?

– Deoarece eşti precaută, ca toate femeile obişnuite să-şi poarte singure de grijă. Te gîndeşti bine la ce faci şi la ce spui. Majoritatea femeilor măritate sînt obişnuite să gîndească altcineva în locul lor şi asta se vede. Cum ţi se pare această remarcă a unui clasic mascul misogin?

– Nu prea rea. Denotă că eşti foarte perspicace. Niciodată n-am privit lucrurile din acest punct de vedere, dar cred că ai dreptate.

– Bine. Să ne întoarcem la tine. Este rîndul meu la interviu. Părea să-i placă. Eşti logodită?

– Nu. Nici măcar îndrăgostită. Sînt un suflet liber.

– Mă copleşeşti. Dacă aş avea pălărie, mi-aş scoate-o în faţa ta. Dar nu sînt sigur că te pot crede, continuă Luke. Vrei să spui că n-ai nici măcar un „vechi" admirator? Şi cum rămîne cu homosexualul care te însoţea, puse el întrebarea în gînd.

– Nu. Nici măcar un „vechi" admirator.

– Chiar aşa?

Ea îl privi aproape jignită.

– Da, este adevărat. Există cineva care îmi place foarte mult, dar eu... eu doar îl vizitez... Cînd pot.

– Este însurat?

– Nu... numai că aparţine unei alte lumi.

– În Soho?

Lucas intuise perfect. Ea confirmă dînd din cap.

– Da, în Soho.

– Este un tip norocos. Vocea lui Luke suna ciudat de liniştită.

– Nu, de fapt este un timp amuzant. Un tip drăguţ. Îmi place. Uneori chiar îmi place să cred că-l iubesc, dar nu este aşa. Nu-i nimic serios între noi şi nici nu va fi. Din foarte multe motive.

– Ca de exemplu?

– Sîntem foarte diferiţi, asta-i tot. Avem scopuri diferite, vederi diferite. Este un pic mai tînăr decît mine şi se îndreaptă în altă direcţie în viaţă. De fapt, asta nu contează. Important este faptul că sîntem cu totul diferiţi.

– E chiar atît de grav faptul că sînteţi diferiţi?

– Nu, dar sînt multe nuanţe de „diferit". Rîse de propriile ei cuvinte. În acest caz, este vorba de un trecut diferit, interese diferite... îndeajuns de diferite încît să facă totul „diferit". Dar cu toate astea mie îmi place. Dar tu? Vreo „veche doamnă"? Termenul acesta întotdeauna o amuza, gîndindu-se că se referă, mai degrabă, la bunica decît la iubita cuiva.

– Nu. Nici o „vechea iubită" Umblu prea mult. Cîteva femei bune pe ici, pe colo. Mi-am irosit energia în slujba cauzei, nu în relaţii trecătoare. N-am mai făcut acest fel de efort de foarte mult timp. Cred că pentru mine a trecut timpul.Şi trebuie să plăteşti un preţ pentru acel lucru care pînă la urmă se transformă într-o chestie ca asta. Nu poţi avea totul. Trebuie să alegi. În felul lui era un puritan, şi pentru el cauza era cea mai importantă. În călătoriile mele am întîlnit şi am stat de vorbă cu mulţi oameni buni. Pentru mine, acest lucru contează foarte mult.

– Şi pentru mine înseamnă mult. Oamenii cu care poţi vorbi sincer şi serios sînt foarte puţini. El era unul dintre ei, îşi zise Kezia.

– Ai dreptate. Asta aduce o întrebare. Mi-ar plăcea să te vizitez odată la New York, Kate. Ai ceva împotrivă? Am putea merge la „The Partridge"

Îi zîmbi. I-ar fi plăcut să-l întîlnească. Simţea că şi-a făcut un nou prieten şi nu-i venea să creadă cît de mult îşi deschisese sufletul în faţa lui. Nu intenţionase. De fapt, plănuise să fie circumspectă. Dar cu Luke uitai de precauţie. Asta însemna că se afla într-o situaţie periculoasă. Atenţie!

– Ar fi amuzant să ne revedem cîndva. Era în mod voit ambiguă.

– Vrei să-mi dai numărul tău de telefon? El îşi luă un stilou şi se pregăti să noteze pe spatele unui plic. Nu voia să-i lase timp să se adune. Kezia nu încercă să se eschiveze. Într-un fel, el o băgase la colţ şi ea îşi dădea seama. Luă stiloul şi-i scrise numărul de telefon, dar nu şi adresa. Nu vedea nimic rău în a-i da numărul ei de telefon.

El îşi puse plicul în buzunar, achită nota şi o ajută să-şi îmbrace haina.

– Pot să te conduc la aeroport, Kate?

Îi lua cam mult timp închisul hainei. Sta cu capul plecat, fără să-l privească. Apoi, în sfîrşit, îi întîlni privirea. Arăta aproape sfioasă.

– N-ar fi cam mare deranjul?

O trase uşor de o şuviţă de păr şi clătină capul a negaţie.

– Mi-ar face plăcere.

– Este foarte frumos din parte ta.

– Nu fi prostuţă, eşti o companie plăcută.

*

Luke o privi îndepărtîndu-se. La poartă se întoarse să-i facă un ultim semn cu mîna. Îşi ridică mîna sus deasupra capului şi, fără să-şi dea seama, îi trimise un sărut. Trăise o zi minunată, o seară frumoasă, un interviu grozav. Se simţea melancolică, iar în ceea ce-l privea pe Luke avea nişte sentimente ciudate.

În avion se aşeză pe unul din scaunele din faţă şi luă ziarele „New York Times" şi „Washington Post" de pe tavă. Apoi se rezemă de spătar şi-şi aprinse lumina. Nu stătea nimeni pe locul de lîngă ea, deci n-avea pe cine deranja cu cititul. Era ultimul zbor spre New York. Va fi trecut de ora unu cînd va ajunge. Nu avea nici un program pentru a doua zi. Poate va lucra la articolul despre Lucas Johns. Se gîndi să se ducă în Soho, să-l vadă pe Mark, dar îi trecu cheful. Nu, nu voia să-l vadă. Dorea să fie singură.

Simţi cum o cuprinde o tristeţe uşoară. Trăia un sentiment necunoscut, dulce-amar, provocat de atingerea cuiva care apoi dispăruse. Ştia că nu-l va mai vedea pe Lucas Johns. Îi dăduse numărul ei de telefon, dar probabil că nu va avea timp s-o sune. Şi dacă va veni vreodată în oraş, ea va fi plecată la Zermatt, Milano sau Marbella. El va fi ocupat pentru următorii o sută de ani cu sindicatele lui, cu cauza lui, cu deţinuţii şi cu moratoriile... Şi ochii aceea. Era un om atît de bun, atît de plăcut... de blînd. Îi era greu să şi-l imagineze în închisoare. Greu de crezut că fusese un dur şi un ticălos, că, probabil rănise un om în timpul luptei. Cel pe care-l cunoscuse era cu totul altfel. Alt Luke al cărui chip o urmărea pe drumul de întoarcere. Pentru ea era definitiv pierdut, aşa că-şi putea permite, măcar în această noapte, să se gîndească la el...

Zborul i se păru scurt. N-avea nici un chef să se dea jos

din avion şi să-şi croiască drum prin staţie pînă la un taxi Chiar şi la acea oră, la „La Guardia" era aglomerat. Atît de aglomerat, încît nici nu-l văzu pe bărbatul înalt, brunet care o urma la o distanţă mică, în drumul ei spre taxi. O urmări pînă la taxi, la numai cîţiva paşi distanţă. Apoi, întorcîndu-se ca să-şi ascundă chipul, se uită la ceas. Avea timp. Îi va trebui o jumătate de oră să ajungă acasă.

Şi atunci îi va da telefon.

CAPITOLUL 11

Alo?

– Bună, Kate. Ea simți cum o învăluie o căldură ușoară cînd îi auzi vocea.

– Bună, Lucas. Vocea îi era obosită și răgușită. Mă bucur că ai sunat.

– Ai ajuns acasă cu bine?.

– Da. A fost un zbor liniștit. Am vrut să citesc ziarul, dar m-am răzgîndit. El ar fi vrut să spună „știu", dar tăcu și-și reprimă rîsul.

– Ce ai de gînd să faci acum, domnișoară Miller? Era o notă de ironie în vocea lui.

– Nu mare lucru. Aveam de gînd să fac o baie fierbinte și să mă culc.

– Pot să-ți ofer ceva de băut la „The Partridge"? Sau la „P.J. Clarke's"?

– Este un drum cam lung de la hotelul tău din Washington pînă aici. Nu crezi? Sau ai de gînd să vii pe jos? O amuză ideea.

– Cred că pot. Nu este o plimbare prea lungă de la „La Guardia".

– Nu fi ridicol! Am luat ultimul zbor.

Trebuia să fie nebun să zboare pînă la New York, doar pentru un pahar de băutură.

– Ştiu că ai luat ultimul avion. Din întîmplare aşa am făcut şi eu.

– Cum? Apoi înţelese. Ticălosule! Şi nici măcar nu te-am văzut.

– Aşa am sperat şi eu. Aproape că mi-am rupt umărul încercînd să mă fac mic în scaun.

– Lucas, eşti nebun. Ea rîse în receptor şi se lăsă pe spate, în scaun.

– De ce nu? Mîine sînt liber şi voiam să mă odihnesc. Oricum, m-am simţit oribil cînd te-am văzut plecînd.

– Şi mie mi-a părut rău. Nu ştiu de ce, dar aşa am simţit.

– Acum sîntem amîndoi aici şi nu avem de ce să mai fim trişti. Nu-i aşa? Deci, unde mergem? La „P.J.'s", la „The Partridge" sau în altă parte? Cunosc bine New York-ul.

Ea continuă să rîdă. Nu-i venea să creadă că el se afla acolo.

– Luke, este unu şi jumătate dimineaţa! Nu prea ştiu ce-am putea face acum.

– În New York? Nu avea de gînd să renunţe aşa uşor.

– Chiar şi în New York. Eşti îngrozitor. Uite ce este, ne vedem la „P.J.'s" într-o jumătate de oră. Cam atît îţi trebuie ţie să ajungi în oraş, iar mie să fac un duş rapid şi să-mi schimb hainele. Ştii ceva?

– Ce?

– Eşti trăsnit.

– Este un compliment?

– Poţi să-l iei şi aşa.

– Bine. Ne vedem la „P.J.'s" într-o jumătate de oră. Era

încîntat de ceea ce făcuse. Va urma o noapte frumoasă. Nu-i păsa dacă totul se va limita la o strîngere de mînă. Va fi cea mai frumoasă noapte din viaţa lui Kezia Saint Martin.

Bineînţeles că îl impresionase statutul ei. Dar în ciuda faptului că era cine era, îi plăcea. Îl intriga. Nu era aşa cum îşi închipuise el că sînt femeile bogate. Nu era distantă şi urîtă, ci afectuoasă şi blîndă. Şi al dracului de singură. Se vedea de la o poştă.

O jumătate de oră mai tîrziu, se afla în faţa intrării de la „P.J.'s", îmbrăcată în blugi. Nici măcar nu erau nişte jeanşi deosebiţi, ci nişte Levi's vechi şi obişnuiţi. Părul negru, mătăsos şi-l împletise în două codiţe. Arăta ca o fetiţă.

Barul era plin, luminile strălucitoare, praful de pe podea gros, iar tonomatul urla la maximum. Era genul de local care îi plăcea lui. Îl reperă. Bea o bere. Se îndreptă spre el cu ochii strălucitori de veselie.

– Dumnezeule, eşti un hoţoman! În viaţa mea nu m-a urmărit nimeni. Te-ai descurcat foarte bine.

Îi comandă un Pimm Cup. Rămaseră la bar o jumătate de oră, timp în care Kezia se uita mereu peste umăr, în direcţia uşii. Întotdeauna exista pericolul să apară un cunoscut sau un grup de petrecăreţi întîrziaţi care venea de la „ Le Club" sau „El Morocco" şi care puteau s-o dea de gol, cu povestea ei cu „Kate Miller"

– Aştepţi pe cineva sau eşti pur şi simplu nervoasă?

Clătină din cap.

– Nici, nici. Sînt doar uimită, bănuiesc. Acum cîteva ore luam cina la Washington, ne despărţeam pe aeroport şi acum, uite-ne aici. E şocant.

– Un şoc prea puternic, Kate? Poate că exagerase un pic, dar ea nu părea supărată.

– Nu. Era atentă cu cuvintele. Ce vrei să facem acum?

– Ce-ai zice de o plimbare?

– Ar fi drăguț, m-am gîndit la asta încă din avion. Vreau să mă plimb de-a lungul lui East River. Fac cîteodată asemenea plimbări, tîrziu în noapte. Este foarte plăcut.

– Și foarte periculos. Poți fi omorîtă. Asta încerci să faci?

Ideea că ea se plimbă de-a lungul rîului neprotejată îl enervă.

– Nu fi prost, Lucas. Nu trebuie să crezi toate poveștile pe care le auzi în legătură cu acest oraș. Este la fel de sigur ca oricare altul.

El se încruntă și-și termină repede berea.

O porniră în sus, pe Third Avenue, trecînd pe lîngă restaurante și baruri. New York-ul nu semăna cu nici un alt oraș american. Poate că aducea cu imensa Romă în privința setei de viață ce se revărsa după lăsarea întunericului. Dar acest oraș era mai mare și mult mai sălbatic, mai crud și mai puțin romantic. New York-ul avea propria lui poezie, propria lui viață. Ca un vulcan care așteaptă momentul să erupă. Amîndoi simțeau vibrațiile orașului în timp ce hoinăreau pe străzi, refuzînd să se simtă neliniștiți. Au trecut pe lîngă mici grupuri – prostituate, bărbați plimbîndu-și cîinii mops și pudeli, francezi îmbrăcați în pulovere strînse.

Doamnele plimbau cîini de salon, iar bărbații se îndreptau, beți, spre taxiuri. Era un oraș care nu dormea niciodată.

O luară pe Fifty-Eight Street și traversară elegantul Sutton Place, de lîngă rîu, adormit și impunător ca o văduvă bogată. Kezia se întrebă un moment dacă-l vor întîlni pe Whit, venind de la apartamentul iubitului; dacă nu mai era acolo încă.

– La ce te gîndești, Kate? Pari tare visătoare.

Îşi ridică ochii spre el şi zîmbi.

– Da, cred că sînt. Tocmai mă lăsasem furată de gînduri... mi-am amintit de nişte oameni pe care-i cunosc... tu... nimic important.

O luă de mînă şi se plimbară tăcuţi de-a lungul rîului, mergînd încet spre nord, pînă cînd o întrebare îi veni în minte.

– Unde dormi la noapte?

– O să văd eu. Nu-ţi face griji. Sînt obişnuit să sosesc în diferite oraşe la miezul nopţii.

Nu părea îngrijorat.

– Ai putea să dormi la mine acasă, pe canapea. Eşti un pic cam lung, dar este confortabilă. Am dormit şi eu pe ea.

– Sună frumos. Îi părea mult mai bine decît lăsa să se vadă. Nu voia ca ea să-şi dea seama cît de încîntat şi cît de surprins era. Lucrurile mergeau mult mai bine decît visase el.

Continuară să se plimbe. Kezia se simţea foarte bine cu el. Nu mai trăise acest sentiment de mult timp. Nu era nimic grav că va dormi pe canapeaua ei. Şi ce dacă afla unde stă? În fond, ce importanţă avea? Cît timp se mai putea ascunde de el, de sine înseşi, de străini şi de prieteni? Aceste precauţii începeau să devină insuportabile. Cel puţin pentru o noapte voia să îndepărteze bariera. Luke era prietenul ei. Nu-i va face rău chiar dacă îi va afla adresa.

– Vrei să mergem acasă? Erau la intersecţia străzii 72 cu York.

– Locuieşti aproape? Împrejurimile îl surprinseră. Era un cartiez urît, al claselor de mijloc.

– Nu chiar departe. Cîteva blocuri mai încolo. Se îndreptară spre strada 72; peisajul începu să se schimbe.

– Eşti obosită, Kate?

– Aşa ar trebui, dar nu sînt.

– Probabil că eşti încă ameţită de băutura de noaptea trecută. Zîmbi semnificativ.

– E urît din partea ta să-mi aminteşti! M-am îmbătat şi eu o dată, o dată pe an...

– Precis?

– Bineînţeles.

O trase de una din codiţe şi traversară strada pustie. În partea de jos a oraşului probabil că se auzea zgomotul traficului, dar aici era linişte. Ajunseseră în Park Avenue, frumos aranjat cu straturi de flori şi garduri vii.

– N-aş putea spune că locuieşti într-un cartier sărac, Katie Miller.

În timp ce mergeau pe strada York, el se întrebase dacă nu cumva îl duce la alt apartament, ca să nu afle unde locuieşte cu adevărat. Slavă Domnului, nu era chiar aşa de speriată.

– Cred că te descurci bine din articolele pe care le scrii.

O tachina, şi amîndoi începură să rîdă.

– Nu mă pot plînge.

Persevera în jocul ei pînă la sfîrşit. Nu avea de gînd să se lase surprinsă. Îl uimea. De ce se ascundea? O compătimea pentru viaţa dublă pe care o ducea. Totuşi, exista Soho, locul în care se ducea ca să uite de „restul" Ca să scape de ce? De ea însăşi? De prietenii ei? Ştia că părinţii îi muriseră. De ce şi de cine fugea? Cu siguranţă că nu de tipul cu care o văzuse în fotografia din ziar.

Dădură colţul unei străzi largi şi ea se opri, zîmbind, la prima intrare. Era o clădire impunătoare, cu tendă şi cu portar.

– Am ajuns. Apăsă soneria şi portarul îi deschise. Părea adormit şi avea şapca dată pe spate. Kezia nu-l cunoştea. Era nou. Îndrăzni să spună un vag „bună seara" Din fericire, omul nu-şi aduse aminte numele ei.

Luke zîmbi în sinea lui, în timp ce urcau cu liftul. Kezia deschise uşa apartamentului. Pe măsuţa din hol se găsea corespondenţa, frumos aranjată, care demonstra că femeia de serviciu fusese pe acolo. Totul era impecabil de curat şi mirosea a ceară.

– Pot să-ţi ofer nişte vin?

– Şampanie, bănuiesc.

Ea se întoarse să-l privească şi el îi zîmbi cu o lucire răutăcioasă în ochi.

– Ai un apartament pe cinste, draga mea. Stilat, ca la carte.

N-o spuse cu răutate; era mai mult o afirmaţie curioasă.

– Aş putea să-ţi spun că este apartamentul părinţilor... dar nu vreau.

– Este... sau a fost?

Ea ridică din sprîncene.

– Nu, este al meu. Sînt destul de mare să mă îngrijesc de propriul apartament.

– După cum spuneam, cred că eşti foarte bine plătită pentru articolele pe care le scrii.

Ea ridică evaziv din umeri şi zîmbi. Nu avea chef să dea explicaţii.

– Cum rămîne cu vinul? De fapt, nu este prea grozav. Ce zici de o bere?

– Da. Sau o cafea. Cred că aş prefera o cafea.

Îl lăsă pe el să pună ibricul. Îi vorbea din cadrul uşii, în timp ce ea zdrăngănea ceşcuţele în bucătărie.

– Hei, ai vreo colegă de cameră?

– O ce? Nu fusese atentă.

– Vreo colegă de cameră. Ai?

– Nu. De ce? Vrei cafeaua cu frişcă şi cu zahăr?

– Nu, mulţumesc. Neagră. Deci nici o colegă de cameră.

– Nu. De ce mă întrebi?

– Corespondența ta.

Rămase cu ibricul în mînă și privi spre el.

– Ce-i cu scrisorile mele? Nu se gîndise la acest amănunt.

– Sînt adresate domnișoarei Kezia Saint Martin.

Timpul părea că se oprise în loc. Nici o mișcare.

– Da, știu.

– Cineva pe care o cunoști?

– Da. Întreaga greutate care o apăsa dispăru cînd rosti un singur cuvînt: „eu"

– Cum?

– Eu sînt Kezia Saint Martin.

Încercă să zîmbească, dar părea cuprinsă de spaimă. Luke se străduí să pară șocat. Dacă l-ar fi cunoscut un pic mai bine ar fi rîs de expresia chipului său.

– Vrei să spui că nu ești Kate S. Miller?

– Ba da. Sînt și K.S. Miller cînd scriu.

– Ah, pseudonimul tău. Înțeleg.

– Unul dintre ele. Martin Hallam este celălalt.

– Faci colecție de pseudonime, draga mea? Se îndreptă, încet, spre ea.

Kezia puse ibricul pe aragaz și se întoarse cu spatele. Nu putea să-i vadă decît părul negru și umerii înguști, înconvoiați.

– Da, de pseudonime și de vieți. Eu reprezint de fapt trei persoane, Luke. Patru, mai exact. Nu, acum dacă o număr și pe „Kate", cinci. K.S. Miller n-a avut niciodată nevoie de un prenume. Totul aduce a schizofrenie.

– Chiar așa? Se afla în spatele ei, dar nu întinse mîna s-o mîngîie. Ce-ar fi să ne așezăm și să discutăm un pic?

Se întoarse spre el, aprobînd cu un semn aproape imperceptibil din cap. Ea avea nevoie să vorbească, iar el era

omul cel mai potrivit. Trebuia să vorbească cu cineva înainte de a înnebuni. Dar el aflase că minţise... poate că acest lucru nu conta pentru Luke. Poate că va înţelege.

– Bine. Îl urmă în sufragerie şi se aşeză pe unul din scaunele de catifea albastră, privindu-l cum stătea rezemat de canapea.

– Vrei o ţigară?

– Mulţumesc. I-o aprinse, şi ea trase un fum din ţigara fără filtru, adunîndu-şi gîndurile.

– Pare o nebunie să povesteşti aşa ceva altcuiva. N-am încercat s-o fac niciodată.

– Atunci de unde ştii că e o nebunie? Ochii lui o priveau fix.

– Deoarece totul este o nebunie. Un mod imposibil de a trăi. Ştiu, am încercat să fac ceva. „Viaţa mea secretă" de Kezia Saint Martin. Încercă să rîdă, dar nu reuşi.

– Mie mi se pare că a venit timpul să scapi de această povară. Sînt dispus să te ascult. Sînt chiar aici şi n-am unde să mă duc şi nici de ce. Şi tot ce ştiu, Kezia, este că duci o viaţă nesănătoasă. Meriţi mai mult decît atît. I se păru ciudat să-l audă rostindu-i numele. Îl privi prin norul de fum. Este mai mult decît nebunesc. E o viaţă foarte singuratică.

– Este. O podidiră lacrimile. K.S. Miller, Martin Hallam, Kezia Saint Martin. Simţea nevoia să-i spună totul lui Luke, acum. Despre singurătate, durere, urîţenia lumii ei îmbrăcată în brocart auriu, care încerca să ascundă totul cu un înveliş colorat, să-şi înfrumuseţeze sufletele, înconjurîndu-se cu mirosuri fine de parfum... Şi despre obligaţiile absurde, petrecerile stupide şi acei oameni plictisitori. Dorea să-i împărtăşească bucuria primului succes, a celui dintîi articol serios. Avea de povestit o viaţă întreagă, o viaţă pe care pînă acum o ascunsese cu grijă. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

– Spui că în tine există cinci persoane. Începe cu una dintre ele.

Două lacrimi i se rostogoliră pe față. El îi întinse mîna; rămaseră tăcuți, cu mîinile unite deasupra mesei.

– Ei, bine, primul „eu" din mine este Kezia Saint Martin. Numele pe care l-ai văzut pe plicuri. Moștenitoarea bogată, orfană... nu este o viziune romantică. Zîmbi printre lacrimi. Părinții mei au murit cînd eram copil și mi-au lăsat o grămadă de bani, o casă enormă, pe care tutorele meu a vîndut-o și a cumpărat un magazin imens la intersecția străzilor 81 și Park. La rîndul meu, am vîndut magazinul ca să-mi cumpăr acest apartament. Am o mătușă căsătorită cu un conte italian. Eu am fost crescută de tutorele meu și de Totie, guvernanta. Pe lîngă avere, părinții mi-au lăsat moștenire numele. Nu unul oarecare, ci un nume care înseamnă ceva. M-au făcut să înțeleg, încă dinainte de a muri ei, pe cînd eram doar un copil, că nu sînt „oricine" Sînt Kezia Saint Martin... La dracu', Luke, tu nu citești ziarele? Își șterse lacrimile și-și retrase mîna pentru a-și sufla nasul cu o batistă mov, tivită cu dantelă.

– Ce, Dumnezeu, este aceea?

– Care?

– Acel lucru cu care-ți ștergi nasul? Ea se uită la peticul mov din mîna ei și rîse.

– O batistă. Ce credeai că este?

– Arată ca acoperămîntul de altar al unui preot pitic. Doamne, acum îmi dau seama că într-adevăr ești o moștenitoare!

Ea rîse și se simți un pic mai bine.

– Ah, da, citesc ziarele. Dar aș prefera să aud această poveste de la tine. Nu-mi place să citesc în ziare despre persoanele care-mi sînt dragi.

Kezia tresări surprinsă. Persoanele care-i erau dragi? Nici

măcar n-o cunoştea bine. Dar venise de la Washington ca s-o vadă. Era aici. Şi părea că ceea ce voia ea să-i spună conta foarte mult pentru el.

– Ei bine, de cîte ori mă duc undeva sînt fotografiată.

– În seara asta nu s-a întîmplat. Încerca s-o facă să înţeleagă că era mai liberă decît credea.

– Nu, dar s-ar fi putut întîmpla. Am avut noroc. Atît. De aceea eram atentă la uşă şi de teamă că mă voi întîlni cu vreun cunoscut care-mi va spune Kezia în loc de Kate.

– Şi lucrul acesta avea atîta importanţă, Kezia?

– Păi... aş fi părut o caraghioasă. M-aş fi simţit...

– Înspăimîntată? El îi continuă ideea în timp ce ea îşi feri privirea.

– Poate.

– De ce, draga mea? De ce te sperie faptul că am să aflu cine eşti? Voia să audă explicaţia din gura ei. Ţi-era frică că am să-ţi fac vreun rău? Că te-aş fi urmărit pentru banii tăi, pentru numele tău? De ce?

– Nu... este... ei bine, poate. Alţii aşa ar fi procedat, dar de tine nu-mi este frică.

Îl privi drept în ochi, pentru a se convinge că a înţeles-o. Avea încredere în el şi voia să-l convingă de asta.

– Din păcate Kezia Saint Martin nu mă reprezintă numai pe mine. Este şi „altcineva" Trebuie să-şi îndeplinească anumite îndatoriri. Cînd aveam douăzeci de ani eram considerată cea mai bună partidă. Ştii şi tu, ca un echipament Xerox. Dacă m-ai fi cumpărat, ai fi făcut o investiţie bună.

El sesiză în ochii ei durerea acumulată de-a lungul anilor. Tăcea ţinîndu-i cu blîndeţe mîinile într-ale lui.

– Nu eram numai o „partidă" Era vorba şi de istoria familiei... o istorie „amestecată". A bunicilor, a mamei...

Kezia se opri furată de gînduri. Vocea lui Lucas o trezi din reverie.

– Mama ta? Ce este cu mama ta?

– Oh... anumite... lucruri... Vocea îi tremura şi încerca să-şi ferească ochii de privirea lui. Părea că nu mai poate continua.

– Ce fel de lucruri, Kezia? Cîţi ani aveai cînd a murit?

– Aveam opt ani. Şi ea... ea a murit din cauza băuturii.

– Am impresia că aceleaşi „probleme" au chinuit-o şi pe ea, nu-i aşa? O privi în tăcere. Kezia ridică încet ochii plini de teamă şi de o tristeţe incomensurabilă.

– Da, aceleaşi lucruri au chinuit-o şi pe ea. Înainte de a se mărita cu tatăl meu se numea Lady Liane Holmes-Aubrey. Apoi a devenit doamna Keenan Saint-Martin. Nu sînt sigură cînd a fost mai rău pentru ea. Probabil după ce s-a căsătorit cu tatăl meu. Cel puţin în Anglia se simţea acasă. Aici totul era mai rapid, mai dur, mai instabil. Uneori se plîngea de asta. Aici se afla în atenţia publicului, mai mult decît acasă. Pe ea nu o hărţuiau ca pe mine. Nu moştenise averea pe care am moştenit-o eu.

– Era bogată?

– Foarte. Nu chiar ca tata, dar era înrudită direct cu regina. Amuzant, nu?

Kezia îşi întoarse privirea cu amărăciune.

– Nu ştiu. Poate o fi amuzant; mie nu mi se pare.

– Oh, ai să vezi imediat. Tatăl meu era foarte bogat, foarte puternic, foarte invidiat, foarte urît şi, din cînd în cînd, foarte iubit. A făcut multe nebunii, a călătorit mult, el... a făcut tot felul de lucruri. Mama... cred că se simţea singură şi speriată. Era permanent spionată, se scria mereu despre ea, se discuta în toate cercurile. O urmăreau. Cînd se ducea la

petreceri, ziarele comentau ce toalete purtase. Cînd tata era plecat şi ea dansa la vreun bal de binefacere, cu un vechi prieten, lumea inventa poveşti pe care ziarele le publicau. A început să se simtă vînată. Americanii pot fi foarte brutali în această privinţă.

Vocea ei deveni şoaptă.

– Numai americanii, Kezia?

Ea scutură din cap.

– Nu. Toţi sînt la fel de răi. Cei de aici sînt mai îndrăzneţi, mai curajoşi şi mai puţin inhibaţi. De fapt, mai puţin respectuoşi. Nu ştiu ce să spun... poate că ea era prea fragilă şi prea singură. Întotdeauna lăsa să se înţeleagă că nu-şi dă seama de ce i se întîmpla aşa ceva.

– L-a părăsit pe tatăl tău? Devenise interesat. Începuse s-o compătimească pe femeia care fusese mama Keziei. Nobilă britanică, fragilă.

– Nu. S-a îndrăgostit de profesorul meu de franceză.

– Glumeşti? Părea că se amuză.

– Nu.

– Şi s-a făcut mare vîlvă?

– Aşa cred. Aşa trebuie să fi fost. Întîmplarea aceasta a omorît-o.

– Aşa, direct?

– Nu... nu cred. Aceasta şi multe altele. Tatăl meu a aflat şi tînărul a fost concediat. Cred că după aceea s-a prăbuşit. Se considera o trădătoare şi s-a condamnat singură la moarte. A început să bea din ce în ce mai mult şi să mănînce tot mai puţin, pînă a reuşit ceea ce şi-a propus – a murit.

– Tu ştiai? Vreau să spun despre profesor?

– Nu, atunci nu. Edward, tutorele meu, mi-a spus mai tîrziu. Ca să fie sigur că păcatul mamei nu va cădea şi asupra fiicei.

– De ce te referi la acest incident ca la o „trădare"? Pentru că l-a înşelat pe tatăl tău?

– Nu, asta s-ar fi înţeles. De neiertat a fost faptul că şi-a trădat strămoşii, moştenirea, clasa ei socială şi familia – s-a îndrăgostit şi-a avut o aventură cu un „ţărănoi"

Încercă să rîdă, dar nu prea reuşi.

– Şi acesta este un păcat? Lucas părea nedumerit.

– Acesta, dragul meu, este păcatul major! Nu trebuie să te amesteci cu oameni sub condiţia ta socială. Această regulă se aplică femeilor din clasa mea. Pentru bărbaţi este altfel.

– În ce-i priveşte se acceptă să se amestece cu oamenii din clasele de jos?

– Bineînţeles. Bărbaţii au condus femeile de sute de ani. Numai că doamna casei n-are voie să se lase condusă de şoferul ei particular.

– Înţeleg. Încerca să pară amuzat, dar nu era.

– Foarte drăguţ. Mama nu şi-a dat seama de greşeală. Şi a comis una şi mai mare: s-a îndrăgostit de profesor, s-a gîndit chiar să fugă cu el.

– Cum dracu' a aflat tatăl tău? Pusese pe cineva s-o urmărească?

– Bineînţeles că nu. N-a bănuit-o niciodată. Nu, chiar Jean-Louis i-a spus. Voia de la tata cincizeci de mii de dolari ca să nu transforme totul într-un scandal public. Nici măcar nu voia mult, avînd în vedere circumstanţele. Tata i-a plătit douăzeci şi cinci de mii de dolari şi l-a izgonit din ţară.

– Tutorele tău ţi-a spus toate astea? Lucas părea furios.

– Desigur. Voia să fie sigur că nu voi face şi eu aceeaşi prostie.

– Chiar aşa?

– Într-un fel.

– De ce?

– Deoarece mie mi-e teamă de destinul meu. Cred că dacă voi trăi aşa cum se aşteaptă ei, voi ajunge să urăsc acest fel de viaţă şi, pînă la urmă, mă voi îneca în băutură, la fel ca mama. Dacă-mi trădez „rangul" s-ar putea să sfîrşesc tot ca ea. O trădătoare trădată, îndrăgostită de un nenorocit, dintr-o clasă inferioară, care i-a şantajat soţul. Amuzant, nu?

– Nu. Patetic. Şi tu chiar crezi în prostia asta cu trădarea?

Ea aprobă printr-o mişcare din cap.

– Trebuie să fi fost aşa. Am văzut mult prea multe cazuri din acestea. Eu... într-un anumit fel, mi s-a întîmplat şi mie. Cînd oamenii află cine eşti... te tratează altfel, Lucas. Pentru ei nu mai reprezinţi o fiinţă. Eşti o legendă, o provocare, un obiect pe care vor să-l aibă. Singurii care te înţeleg sînt cei de teapa ta.

– Vrei să-mi spui că te înţeleg cu adevărat? Părea uluit.

– Nu. Tocmai aici este necazul. În cazul meu, nimic nu se potriveşte. Nu suport să trăiesc viaţa care, după părerea lor, mi s-ar potrivi. Şi nu pot să am ceea ce vreau... Oricum mi-e teamă. Eu... oh, la dracu', Lucas, nu mai ştiu.

– Ce s-a întîmplat cu tatăl tău?

– A avut un accident. Nu din cauza mamei. După ce a murit ea, a avut de-a face cu destule femei. Şi totuşi sînt sigură că mama îi lipsea uneori. Atunci devenea trist. De parcă nu mai credea în nimic. Începuse să bea. Conducea prea repede. Şi a murit. Simplu!

– Nu, foarte complicat. Ceea ce-mi spui tu este că „trădarea" cum o numeşti tu, „rangului", a clasei sociale căreia îi aparţii, duce la sinucidere, moarte, accidente, şantaj şi inimi frînte. Dar unde duce respectarea strictă a regulilor? Ce se întîmplă dacă joci cinstit, Kezia, şi nu-ţi „trădezi clasa socială",

cum zici tu? Ce se întîmplă dacă respecți regulile lor... vreau să spun, ce s-ar întîmpla cu tine, Kezia? Cum ar fi?

– Mă va omorî încet, încet. Glasul îi era slab, dar foarte sigur.

– Prin asta treci tu acum?

– Da. Așa cred. Deocamdată mai am micile mele escapade, micile libertăți. Mă ajută. Scrisul este salvarea mea.

– Acestea sînt clipe furate. Ai profitat vreodată de aceste libertăți în mod deschis, fără teamă?

– Nu fi ridicol, Lucas. Cum?

– Oricum. Pur și simplu să faci ce-ți place, fără să te ferești. Doar așa, pentru o schimbare.

– N-am putut.

– De ce?

– Edward. Presa. Orice aș fi făcut, indiferent cît de puțin pe lîngă regulă, ar fi apărut imediat în toate ziarele. Vreau să spun, chiar simplul fapt de a ieși cu cineva „diferit", se uită la el aluziv, de a merge într-un loc „neadecvat", de a spune ceva mai mult decît trebuie și de a purta un lucru mai „deocheat"

– În regulă. Ai fi avut o imagine proastă în presă. Și ce dacă? Iubitico, cerul nu s-ar fi prăbușit.

– Tu nu poți înțelege, Lucas. S-ar fi prăbușit.

– Pentru că Edward ar fi reacționat violent? Ei, și?

– Dar dacă el are dreptate... și... dacă... dacă eu sfîrșesc... Ea nu putu să continue.

– Ca mama ta?

Kezia îl privi cu ochii în lacrimi.

– N-o vei face, iubito. Nu se poate. Tu ești altfel. Mai liberă. Sînt convins de asta. Cred că ești mult mai sigură pe tine și chiar mai inteligentă decît mama ta. Și, la dracu', Kezia, ce dacă te îndrăgostești de profesorul tău, de majordom, de șofer sau de mine, de exemplu? Ce importanță are?

Ea nu-i răspunse, pentru că nu avea nici un răspuns.

– Este o lume specială, Lucas, spuse ea în cele din urmă, cu propriile ei reguli.

– Da. Ca şi închisoarea. Se întristă.

– Te referi la locul în care ai fost închis?

El aprobă dînd din cap.

– Cred că ai dreptate. O închisoare liniştită, cu gratii invizibile, cu pereţii construiţi din reguli şi ipocrizie, din minciuni şi restricţii şi cu celule pavate cu prejudecăţi şi teamă şi toate astea împodobite cu diamante.

Brusc o privi şi începu să rîdă.

– Ce-i aşa de amuzant?

– Nimic, numai că nouăzeci la sută din oameni se zbat din răsputeri să intre în lumea voastră şi, după cum se pare, vor fi dezamăgiţi dacă reuşesc. Atîta tot.

– Poate că nu-i aşa. Unii se descurcă bine.

– Dar ce se întîmplă cu cei care nu rezistă, Kezia? Ce se întîmplă cu cei care nu pot trăi în acel haos?

El o apucă strîns de mînă în timp ce vorbea. Kezia îşi ridică încet privirea spre el.

– Unii mor, Lucas.

– Şi ceilalţi? Cei care nu mor?

– Supravieţuiesc. Se resemnează. Edward este unul dintre ei. A acceptat regulile pentru că a fost nevoit. Este singurul drum pe care-l cunoaşte, dar şi el şi-a distrus viaţa.

– Ar fi putut schimba totul. Luke vorbi pe un ton aspru.

Kezia clătină din cap.

– Nu, Lucas, n-ar fi putut. Unii oameni nu pot.

– De ce nu? Nu pot rezista fără baluri?

– Dacă vrei să te exprimi aşa. Unii oameni nu suportă necunoscutul. Mai degrabă se scufundă cu o navă pe care o cunosc decît să înoate în mări necunoscute.

– Sau să se salveze. Întotdeauna există şansa de a găsi o barcă nouă sau o insulă a paradisului. Ce zici de asta?

Dar Kezia se gîndea la altceva. Trecură cîteva minute pînă să vorbească din nou. Stătea rezemată de spătarul scaunului cu ochii închişi. Părea foarte obosită, îmbătrînită. Nu era convinsă că Luke înţelege. Poate că nu putea. Poate că nici un om din afară nu putea înţelege.

– Cînd am împlinit douăzeci şi unu de ani am vrut să am propria mea viaţă. Am încercat să-mi găsesc o slujbă la ziarul „Times" I-am jurat lui Edward că mă voi descurca, că nu mă va deranja nimeni, că nu-mi voi dezonora numele şi tot felul de prostii de genul ăsta. Am rezistat şaptesprezece zile de muncă şi în final, am avut o cădere nervoasă. Am auzit toate glumele ce se făceau pe seama mea, pline de ostilitate, curiozitate, invidie şi obscenitate. Au angajat chiar un fotograf care să mă pîndească şi la toaletă. M-au angajat şi s-au amuzat pe seama mea. Şi am încercat, Luke, am încercat cu adevărat, dar nu aveam nici o şansă. Nu mă voiau. I-a interesat doar numele meu; apoi au încercat să mă tragă în jos, să mă umilească, să vadă dacă sînt şi eu om. Niciodată n-am mai încercat să fac ceva în mod deschis. Aceea a fost ultima slujbă pe „faţă", ultima imagine a adevăratului „eu" pe care lumea din afară a văzut-o. De atunci, totul a fost ascuns în spatele pseudonimelor, al agenţilor Ei bine, totul a fost exact ca atunci cînd te-am întîlnit pe tine. Pentru prima oară am riscat să fiu descoperită de cineva.

– De ce?

– Poate că am simţit nevoia. Toată lumea ştie că merg la petrecerile potrivite, sînt în comitetele cele mai respectabile, îmi fac vacanţele unde trebuie, cunosc toate persoanele de rangul meu, şi sînt îngrozitor de leneşă. Am reputaţia că îmi pierd nopţile petrecînd şi dorm pînă la ora trei după-amiază.

– Şi nu este aşa? Nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Nu, nu este aşa! Nu gustă gluma, era furioasă. Dacă vrei să ştii, muncesc cît pot de mult. Scriu articole decente şi mi-am cîştigat o bună reputaţie în domeniu. Nu poţi face asta dormind pînă la ora trei.

– Şi asta nu se potriveşte cu ideile acelor oameni „respectabili"? Nici scrisul nu este o preocupare „potrivită"?

– Bineînţeles că nu. Nu este respectabilă. Pentru mine. Ar trebui să-mi caut un soţ, să-mi pierd toată ziua la coafor, nu să dau tîrcoale închisorilor din Mississippi.

– Sau ex-condamnaţilor din Chicago. Se citea o uşoară tristeţe în ochii lui. Totul devenise cît se poate de clar.

– Dezaprobarea lor n-ar fi legată de persoana despre care scriu un articol, ci de faptul că mi-am trădat „rangul"

– Iar am ajuns aici. Iisuse, Kezia, termenul ăsta nu-i un pic demodat? Mulţi dintre cei despre care vorbeşti lucrează.

– Da, dar nu în acest fel. Nu cu adevărat. Şi... mai sînt şi altele.

– Mi-am închipuit. Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă. Fu surprins cînd o văzu rîzînd.

– Lăsînd la o parte tot ce ţi-am spus, sînt o trădătoare. Ai citit vreodată cronica mondenă a lui Martin Hallam? Se găseşte la chioşcuri, aşa că trebuie s-o fi văzut.

El aprobă din cap.

– Ei bine, eu o scriu. Am început să fac acest lucru din amuzament, dar a prins şi...

Ea scutură din umeri şi-şi ridică mîinile rîzînd.

– Vrei să spui că tu scrii acea cronică a naibii de smintită?

Ea aprobă zîmbind spăşită.

– Pur şi simplu divulgi secretele prietenilor tăi bogaţi?

Dădu din nou din cap.

– O citesc cu lăcomie.

– Ei nu ştiu că eu sînt cea care o scrie. Şi ca să-ţi spun adevărul, în ultimii ani a cam devenit o povară.

– Şi mai vorbeai despre trădători! Nu te suspectează nimeni?

– Nu. Niciodată nu m-au suspectat. Nici măcar nu ştiu că este scrisă de o femeie. Nici măcar editorul nu ştie cine o scrie. Totul trecé prin agentul meu şi pe lista de la agenţie sînt înregistrată cu numele K.S. Miller.

– Doamnă, mă uimeşti. Arăta uluit.

– Cîteodată mă uimesc şi pe mine.

În sfîrşit, un moment de destindere după acel început dureros.

–Un lucru pot spune cu siguranţă: eşti într-adevăr o persoană ocupată. Articolele lui K.S. Miller, cronica mondenă a lui Hallam şi viaţa ta de societate. Nimeni nu te suspectează?

Părea neîncrezător.

– Nu, şi n-a fost prea uşor să mă ascund. De aceea m-a îngrozit ideea de a-ţi lua un interviu. M-am gîndit că mi-ai văzut fotografia pe undeva şi mă vei recunoaşte. Dacă m-ar fi văzut o singură persoană în vreun loc nepotrivit, la o oră nepotrivită, toată călătoria mea ar fi fost ratată şi tot misterul pe care l-am ţesut s-ar fi destrămat. Adevărul este că scrisul, partea serioasă, reprezintă cel mai important lucru din viaţa mea şi singurul pe care îl respect. N-aş risca pentru nimic şi pentru nimeni

– Dar ai făcut-o. Mi-ai luat mie un interviu. De ce?

– Ţi-am spus. Aşa am crezut că este bine. Şi eram curioasă. Mi-a plăcut cartea ta, iar agentul meu m-a presat. A avut dreptate, normal. Nu pot să continui să mă ascund la infinit,

dacă vreau să-mi construiesc o carieră serioasă. Vine o vreme cînd trebuie să risc.

– Ai riscat cam mult.

– Da, aşa este.

– Îţi pare rău? Voia un răspuns cinstit.

– Nu. Sînt bucuroasă. Îşi zîmbiră şi ea oftă uşurată.

– Kezia, ce-ar fi dacă ai spune lumii, acelei lumi, să te lase-n pace şi ai face pe faţă tot ceea ce-ţi place aşa, pentru variaţie? N-ai putea să fii măcar K.S. Miller fără să te mai ascunzi?

– Cum? Gîndeşte-te la agitaţia care s-ar crea şi la ce-ar scrie despre mine în ziare. În plus, ar tulbura apele. Oamenii ar citi articolele nu pentru K.S. Miller, ci din cauza lui Kezia Saint Martin. M-aş întoarce la situaţia de acum opt ani, de la „Times" Mătuşa mea ar face o criză, tutorelui meu i-aş frînge inima şi m-aş simţi ca şi cum i-aş fi trădat pe toţi şi pe cei dinaintea mea.

– Pentru Dumnezeu, Kezia, toţi acei oameni sînt morţi, sau aproape morţi.

– Tradiţiile nu mor. Sînt trainice.

– Şi tu trebuie să duci povara asta pe umerii tăi, nu-i aşa? Tu eşti singura responsabilă de bunul mers al lumii? Nu-ţi dai seama ce absurd este totul? Nu sîntem în epoca victoriană. Pentru Dumnezeu, te joci cu viaţa ta. Este a ta. O singură greşeală fatală şi s-a terminat totul. Dacă respecţi ceea ce faci, de ce nu încerci să ieşi din ascunzătoare şi să trăieşti demn? Sau eşti prea speriată?

Ochii lui aruncau flăcări.

– Poate. Nu ştiu. Niciodată n-am fost convinsă că pot să aleg.

– Aici greşeşti. Întotdeauna ai de ales. Indiferent ce

faci: Poate că nu vrei să alegi. Poate că preferi să te ascunzi ca o nevropată şi să trăieşti zece blestemate vieţi diferite. Dar pot să-ţi spun cu certitudine că ceea ce încerci tu să faci nu merită efortul.

– Poate că ai dreptate. Nici mie nu mi se mai pare atît de important. Dar ceea ce nu înţelegi tu este problema obligaţiei, a responsabilităţilor, a păstrării tradiţiei.

– Datorie faţă de cine? Dar cu tine cum rămîne? Nu te gîndeşti niciodată la asta? Vrei să stai singură, aici, toată viaţa, să scrii în taină şi să te duci la petrecerile acelea tîmpite, însoţită de un nenorocit de homosexual?

– Ce nenorocit de homosexual?

– Cel cu care te-am văzut în fotografia din ziar.

– Vrei să spui că ştiai?

El o privi drept în ochi şi aprobă.

– Ştiam.

– De ce nu mi-ai spus? Ochii i se aprinseră pentru o clipă. Îl lăsase să pătrundă atît de adînc în intimitatea ei şi el era deja un trădător?

– Cum puteam să-ţi spun? „Hei, doamnă, înainte de a face următorul interviu, aş vrea să-ţi spun că-ţi cunosc adevăratul nume deoarece am citit în ziar despre tine?" M-am gîndit că îmi vei spune chiar tu cînd vei fi pregătită, sau n-o vei face niciodată. Dacă ţi-aş fi trîntit adevărul în faţă ai fi fugit ca dracu' de tămîie şi eu nu voiam să se întîmple aşa.

– De ce? Ţi-era frică că n-am să mai scriu articolul? Nu-ţi face griji, ar fi trimis pe altcineva să-l facă. Nu ţi-ai fi pierdut publicitatea. Îi vorbea ironic şi rămase uluită cînd el o apucă brusc de braţ.

– Nu, dar aş fi putut să te pierd.

Trecu o vreme pînă să vorbească. El o ținea, în continuare, de braț.

– Ar fi avut vreo importanță?

– Da, foarte mare. Și ceea ce trebuie să hotărăști acum este dacă vrei să trăiești în minciună toată viața sau nu. Mie mi se pare absurd să fii înspăimîntată de cine ar putea să te vadă, unde, cînd, cu cine... Cui îi pasă? Lasă-i să te vadă! Arată-le cine ești cu adevărat sau nici tu nu știi, Kezia? Eu cred că acesta este fondul problemei. Poate că S.K. Miller este un mincinos la fel de mare ca și Martin Hallam sau Kezia Saint Martin.

– Oh, să te ia dracu'! țipă ea, eliberîndu-și brațul. Este ușor pentru tine să stai acolo și să ții discursuri. Tu nu ai nimic de pierdut. Nimeni nu așteaptă nimic de la tine. De unde știi tu cum stau lucrurile? Poți să faci ce-ți trece prin cap.

– Chiar așa? Vocea lui era din nou blîndă. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva, domnișoară Saint Martin. Știu mai bine decît tine ce înseamnă datoria. Numai că la mine nu se leagă de un grup de mumii aristocratice. Eu sînt dator față de oameni adevărați, tipi cu care-mi petrec timpul, care nu au pe nimeni care să vorbească pentru ei, nu au familii puternice care să le angajeze avocați sau pe cineva care să-și amintească de ei și să le ducă dorul. Îi știu, îmi aduc aminte de ei cum stau și-și așteaptă libertatea, închiși în găuri de beton, uitați ani de zile în pușcărie. Și dacă eu nu m-aș duce la acele nenorocite de întruniri și n-aș face ceva pentru ei, nimeni altcineva nu s-ar obosi. Ei reprezintă „datoria mea" Dar cei puțin sînt reali. Nu o fac doar pentru că așa trebuie, sau pentru că mi-e frică să n-o fac. O fac pentru că așa vreau eu. Îmi risc propria piele pentru ei, pentru că ori de cîte ori îmi pun lacăt la gură, risc să ajung înapoi acolo, cu ei. Așa că nu-mi mai vorbi de datorie

şi de ce am de pierdut. Am să-ţi mai spun încă un lucru. Dacă nu mi-ar păsa de ei, dacă nu i-aş iubi, aş spune „Adio, Charlie" şi i-aş trimite la dracu'. M-aş căsători din nou, aş avea o grămadă de copii şi aş locui liniştit la ţară. Kezia, dacă nu crezi în viaţa pe care o duci, nu mai continua, deoarece preţul pe care nu vrei să-l plăteşti acum, tot îl vei plăti odată. Te vei blestema atunci că ai pierdut atîţia ani şi te-ai irosit în jocuri superficiale pe care ar fi trebuit să le abandonezi de mult. Dacă vei rezista la acest fel de viaţă, atunci va fi bine. Dar tu nu poţi, aşa că ce mai cauţi aici?

– Nici eu nu ştiu. Dar nu sînt la fel de curajoasă ca tine.

– Depinde de tine să fii curajoasă. Îţi cauţi scuze. O decizie care să-ţi redea libertatea, un bărbat care să te ia de mînă şi să te conducă. Ei bine, puţin probabil să se întîmple aşa. Va trebui să te descurci singură, ca toată lumea.

Tăcea, şi el simţi dorinţa s-o îmbrăţişeze. Îi servise o porţie greu de înghiţit, dar nu se putuse abţine. Acum că-şi deschisese sufletul în faţa lui, trebuia să-i spună tot ce vede. Pentru binele amîndurora. Dar în special pentru al ei.

– N-am vrut să te zdrobesc, iubito.

– Mi-a prins bine.

– Probabil că şi tu aveai nişte lucruri de spus în privinţa mea, care trebuiau spuse. Îmi dau seama prin ce treci şi, într-un fel, ai dreptate. Pentru mine este mult mai uşor. Am în jurul meu o armată de oameni care mă aştepată cu nerăbdare să-mi spună cît de grozav sînt. Nu conducerea închisorii, ci oameni, prieteni. Asta schimbă lucrurile în ceea ce mă priveşte. Totul se învîrte în jurul meu. Ceea ce încerci tu să faci este mai greu. Cauzele populare îţi aduc o grămadă de glorie, dar să te rupi de casă? Niciodată... pînă mai tîrziu. Mult mai tîrziu. Vei ajunge şi acolo. Ai făcut aproape jumătate din drum, numai că nu-ţi dai seama.

– Aşa crezi tu?

– Sînt convins. Vei reuşi. Dar ştim amîndoi că este un drum greu.

Privind-o, se simţi din nou uluit de tot ceea ce auzise. Secretele ei ascunse în adîncul sufletului, confesiunile legate de familie şi teoriile absurde despre tradiţie şi trădare. Erau nişte lucruri mai mult decît noi pentru el, dar înfiorător de lipsite de sens. Kezia era produsul unei lumi ciudate şi diferite, un hibrid, în felul ei.

– Apropo, unde crezi că te va duce drumul acela al tău spre libertate – spre Soho? Voia să ştie.

Kezia rîse.

– Nu fi ridicol. Mă distrez foarte bine acolo, dar nu este ceva serios, chiar şi eu îmi dau seama. Mă ajută doar să trec mai uşor peste celelalte tîmpenii. Ştii, singurul lucru serios este K.S. Miller.

– Este o semnătură la sfîrşitul unui articol, nu o fiinţă umană. Tu eşti fiinţa, Kezia. Cred că asta uiţi mereu. Sau o faci intenţionat.

– Poate că sînt constrînsă. Uită-te la viaţa mea, Luke. Nu există, şi jocurile devin din ce în ce mai greu de jucat. Jocul cu petrecerile, comitetele, balurile şi tîmpeniile, jocul cu artiştii din Soho, jocul cronicii mondene. Totul este un joc. Şi m-am săturat să trăiesc într-o lume atît de mică care nu cuprinde mai mult de opt sute de persoane. Şi nici în peisajul din Soho nu mă potrivesc...

– De ce? Nu este mediul tău?

– Nu. Pur şi simplu nu este lumea mea.

– Atunci nu te mai crampona de lumea altora. Fă-ţi propria ta lume. Una nebună, bună, rea sau indiferent cum vrei tu, numai să ţi se potrivească. Tu să faci regulile. Păstrează

tăcerea în legătură cu ea, dacă aşa crezi că trebuie, dar cel puţin încearcă să-ţi respecţi propriul drum. N-o vinde, Kezia. Eşti prea deşteaptă pentru asta. Cred că ţi-ai dat seama şi tu că ai ajuns într-un punct unde eşti obligată să faci nişte alegeri.

– Ştiu. De aceea am avut curajul să te invit aici. Trebuia s-o fac. Eşti un om bun, te respect. Nu puteam să te mai insult cu minciuni şi eschivări. Nici pe mine nu puteam să mă insult în felul ăsta. Este vorba de încredere.

– Sînt onorat.

Se uită la el să vadă dacă nu rîde de ea şi fu mişcată constatînd că vorbea cît se poate de serios.

– Cu asta se fac patru, anunţă el.

– Patru ce?

– Ai spus că în tine sînt cinci „euri" Tocmai ai terminat de vorbit despre patru. Moştenitoarea bogată, scriitoarea, observatoarea pentru cronica mondenă a bîrfelor şi turista din Soho. Cine este numărul cinci? Începe să-mi placă.

Zîmbi cu nonşalanţă şi îşi întinse picioarele.

– Şi mie. Apropo, nu sînt observator la cronica mondenă a bîrfelor. Se numeşte „editorial de societate" Ea zîmbi afectat.

– Mă scuzaţi, domnule Hallam.

– Într-adevăr. Cea de-a cincea te priveşte pe tine. Este „Kate" N-am mai spus nimănui aşa ceva înainte. Cred că este semnul unui nou „eu"

– Sau sfîrşitul celorlalte patru. Nu mai adăuga încă un rol pe listă, un alt joc. Fă-o cinstit.

– Dar sînt cinstită. Îl privea cu drăgălăşenie.

– Ştiu că eşti, Kezia, şi mă bucur. Pentru amîndoi. Nu. pentru tine.

– În seara asta mi-ai dat un fel de libertate, Luke. Este un lucru deosebit.

– Aşa este, dar te înşeli cînd spui că eu ţi l-am dat. Ţi-am mai spus că nimeni nu-ţi poate lua libertatea... şi nici nu ţi-o poate da. Te-ai descurcat singură. Ţi-ai păstrat-o.

Se aplecă şi o sărută în creştetul capului. Apoi îi şopti la ureche: „În ce parte este toaleta ta?"

Ea rîse privindu-l direct în ochi. Era un bărbat teribil de frumos.

– Toaleta se află pe hol, drept înainte şi pe stînga. Nu poţi greşi. Este roz.

– Aş fi fost dezamăgit dacă nu era aşa.

Rîsul lui se auzi ca un mormăit, în timp ce dispăru de-a lungul holului. Ea se întoarse în bucătărie să vadă de cafea. Trecuseră trei ore.

– Mai vrei cafea, Luke? Se întorsese şi se întindea leneş în uşa bucătăriei.

– Aş putea s-o schimb cu o bere?

– Desigur.

– Teribil. Poţi să păstrezi paharul curat, mulţumesc. N-am maniere deloc. Dar deloc. Ştii cum este cu ţăranii.

Desfăcu sticla şi trase o înghiţitură zdravănă.

– Doamne, ce gust bun are.

– A fost o noapte lungă. Îmi pare rău că ţi-am împuiat capul cu ale mele, Luke.

– Nu, nu-i adevărat. Îşi zîmbiră şi ea sorbi din paharul cu vin alb.

– Îţi fac imediat patul pe canapea. El dădu din cap şi mai luă o gură de bere, în timp ce ea trecea pe sub braţul lui, proptit în uşa de la bucătărie. Îi aranjă rapid aşternuturile pe canapea. Mai ai nevoie de ceva înainte de a mă duce la culcare?

Ar fi şocat-o dacă i-ar fi spus de ce are el nevoie. Acum

era din nou rece şi detaşată. Stăpîna casei, onorabila Kezia Saint Martin.

– Da, de fapt, mai am nevoie de ceva înainte de a te duce la culcare. Am nevoie de imaginea femeii cu care am stat aici şi-am vorbit toată noaptea. Ţi-ai luat din nou aerul acela îngîmfat, draga mea. Este un obicei jalnic. Nu am de gînd să-ţi fac rău, să te violez sau să pun stăpînire pe mintea ta. Nici măcar nu te voi şantaja.

Părea surprinsă şi un pic rănită în orgoliu.

– Nu cred că ai pus stăpînire pe mintea mea. Eu am vrut să discut cu tine, Lucas.

– Atunci ce-a intervenit?

– Nu-mi dau seama.

– Te-ai închis din nou în tine.

– Din obişnuinţă, cred.

– Şi eu ce-am spus? Una lamentabilă. Nu sîntem noi prieteni?

Dădu din cap şi lacrimile îi străluciră din nou în ochi. Fusese o seară emoţionantă.

– Bineînţeles că sîntem prieteni.

– Bine, pentru că eu cred că eşti cu totul deosebită.

Traversă camera din trei paşi, o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

– Noapte bună, iubito. Somn uşor

Ea se ridică pe vîrfuri şi îi întoarse sărutul pe obraz.

– Mulţumesc la fel, Lucas. Somn uşor.

Auzea ticăitul unui ceas în casa întunecată, dar din camera ei nu răzbătea nici un sunet. Se întinsese în pat de zece minute şi era mult prea tulburat ca să poată adormi. I se părea că discutase cu ea zile întregi şi îi era tare frică să nu o înspăimînte

şi să o îndepărteze din nou. De aceea se mulţumise cu canapeaua şi o sărutase doar pe obraz. Nu era genul de femeie la care să te repezi. Doar dacă voiai s-o pierzi înainte de-a o avea. Ei doi parcurseseră un drum lung într-o singură noapte. Era mulţumit şi cu atît. Se gîndi la discuţia avută... expresiile chipului ei... cuvintele... lacrimile... felul în care întindea mîna.

– Luke, dormi? Fusese aşa de absorbit de gînduri încît nu-i auzise paşii de-a lungul covorului. Era desculţă.

– Nu. Sînt treaz. Se ridică într-un cot şi se uită la ea. Purta o cămaşă de noapte roz, vaporoasă şi părul îi cădea, liber, pe spate.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, doar că nu pot dormi.

– Nici eu.

Ea zîmbi şi se aşeză pe podea, lîngă canapea. Luke nu ştia cum să reacţioneze. Nu-i putea ghici întotdeauna gîndurile. Luke aprinse o ţigară şi i-o întinse. O luă, trase un fum şi i-o dădu înapoi.

– În noaptea asta ai făcut un lucru frumos pentru mine, Lucas.

– Care anume? Era din nou întins pe spate, şi se uita în tavan.

– M-ai lăsat să-ţi povestesc o grămadă de lucruri care mă supără de mulţi ani. Aveam mare nevoie de asta.

Nu numai de asta avea ea nevoie; dar ideea de a încerca şi altceva aproape că o înspăimînta. El nu voia să-i distrugă viaţa. Acum era sigură de acest lucru.

– Luke?

– Da?

– Cum era soţia ta?

Se lăsă o tăcere lungă şi ea începu să regrete că-i pusese întrebarea.

– Drăguță, tînără, nebună, ca și mine în acele zile... și speriată. Îi era frică să stea singură. Nu știu, Kezia... era o fată drăguță, am iubit-o... dar mi se pare că a trecut un secol. Atunci eram altfel. În general acționam, nu prea discutam niciodată. Totul s-a dus dracului cînd am intrat la pușcărie. Cînd ți se întîmplă așa ceva trebuie să fii capabil să vorbești, și ea n-a putut. N-a fost în stare să vorbească nici cînd fetița noastră a fost omorîtă. Cred că asta a omorît-o. A ținut totul înăuntrul ei pînă cînd n-a mai rezistat și-a murit. Într-un fel, era moartă înainte de a se sinucide. Poate semăna un pic cu mama ta.

Kezia scutură din cap uitîndu-se la el. Avea o privire pierdută, dar vocea lui nu trăda emoție, doar respect pentru trecut.

– De ce m-ai întrebat?

– Din curiozitate, cred. Am discutat mult despre mine, în noaptea asta.

– Și despre mine am discutat mult, în interviul de ieri. Aș spune că sîntem chit. De ce nu încerci să te odihnești?

Ea aprobă din cap și stinse țigara pe care o împărțiseră amîndoi. Se ridică în picioare.

– Noapte bună, Luke.

– Noapte bună, iubito. Ne vedem mîine dimineață.

– Astăzi.

El rîse și se prefăcu leneș că-i dă o palmă peste fund.

– Gata cu vorbitul. Mută-ți fundul la culcare acum, sau mîine vei fi prea obosită ca să-mi arăți orașul.

– Poți să pierzi o zi aici?

– Așa plănuiam, dacă n-ai altceva mai bun de făcut. De fapt nu se gîndise la așa ceva.

– Nu. Sînt liberă ca o pasăre. Noapte bună, Lucas. Se

întoarse, într-o învolburare de mătase roz şi el o privi plecînd, deşi dorea s-o ajungă şi s-o oprească. Şi atunci o strigă.

– Kezia! Vocea lui era moale, dar plină de semnificaţii.

– Da? Se întoarse surprinsă.

– Te iubesc.

Luke stătea răsucit pe canapea, uitîndu-se la Kezia care părea speriată de cele auzite.

– Eu... tu însemni foarte mult pentru mine, Luke. Eu...

– Ţi-e teamă?

Ea dădu din cap coborîndu-şi privirea.

– Un pic.

– Nu trebuie să-ţi fie, Kezia. Te iubesc. Nu-ţi voi face nici un rău. N-am întîlnit niciodată o femeie ca tine.

Şi ea voia să-i spună că nu mai întîlnise un bărbat ca el, dar nu era în stare. Stătea pur şi simplu acolo, dorindu-şi să fie în braţele lui şi nu ştia ce să facă.

Lucas fu cel care se duse spre ea, încet, învelit în cearşaful luat de pe pat. O luă în braţe, lipind-o de el.

– Totul este în regulă, iubito. Totul este bine.

– Nu-i aşa?

Ea îl privi cu chipul luminat. Acum era cu totul altceva. Era ceva important, serios şi în adîncul sufletului, el ştia cine este ea.

– Lucas...

– Da, scumpo?

– Te iubesc. Eu... te... iubesc.

O ridică în braţe şi o purtă cu gingăşie, spre dormitorul ei întunecat. Cînd o aşeză în pat, ea îl privi zîmbindu-i. Era un zîmbet de femeie, strengar, misterios şi tandru.

– Vrei să ştii ceva caraghios, Luke? N-am făcut niciodată dragoste în propriul meu dormitor.

– Mă bucur.

– Şi eu. Vocile lor se înecară în şoapte şi suspine.

Timiditatea ei dispăru şi întinse braţele spre el. Luke îi dădu uşor jos cămaşa roz de mătase şi îşi desfăşură cearşaful din jurul mijlocului. Apoi mîinile lui îi învăţară trupul, pînă la ivirea zorilor. Cînd se lumina de ziuă, Kezia adormi în braţele lui.

CAPITOLUL 12

Bună dimineaţa, dragoste. Ce vrei să facem astăzi? Sprijinită cu bărbia pe pieptul lui, Kezia zîmbi.

– Oh, tu ştii, ca de obicei... tenis, bridge, ce se face de obicei, în Park Avenue.

– Pe nasul tău.

– Nasul meu? De ce nasul meu?

– Îmi place nasul tău.

– Eşti nebună. Eşti smintită de-a binelea, domnişoară Saint Martin. Poate că de aceea te iubesc.

– Eşti sigur că mă iubeşti? Făcea jocul femeii sigură de sentimentele bărbatului.

– Absolut sigur.

– De unde ştii? Îl mîngîia visătoare cu degetul pe gît şi apoi pe piept.

– Pentru că mă doare călcîiul stîng. Mama mi-a spus că ăsta e un semn clar că sînt îndrăgostit. Şi mă doare. Deci, asta trebuie să fie.

– Nebun de legat.

Luke îi închise gura cu un sărut şi ea i se ghemui în braţe. Rămaseră unul lîngă altul, bucurîndu-se de acea dimineaţă care le aparţinea.

– Eşti frumoasă, Kezia.

– Şi tu eşti frumos.

Luke era zvelt, puternic, cu o musculatură bine dezvoltată şi avea cea mai fină piele din lume. Ea îl ciupi uşor de piept şi el se răzbună trăgîndu-i o pălmuţă peste fund.

– Unde ai căpătat acest bronz splendid?

– La Marbella, bineînţeles. Şi în sudul Franţei, unde m-am ascuns de privirile curioase.

– Îţi baţi joc de mine. Părea că se amuză teribil.

– Nu. Şi ziarele au scris că m-am ascuns acolo. De fapt mi-am petrecut vremea pe un iaht, închiriat, în Marea Adriatică şi, cu puţin timp înainte de a merge la Marbella, am făcut nişte incursiuni în nordul Africii. A fost grozav! Ochii ei străluciră, aducîndu-şi aminte de acele zile.

– Umbli, umbli nu glumă.

– Da. Am făcut o mulţime de treburi în vara asta. Doamne, Luke, n-ar fi minunat să putem merge împreună? Vreau să spun în locuri grozave ca Dakar şi Marrakech, în Franţa, la Camargue, în Anglia şi Iugoslavia. Poate şi în Scoţia.

Se uită la el visătoare şi îl muşcă uşor de ureche.

– Sună încîntător dar, din nefericire, nu se va întîmpla niciodată. Sau, cel puţin, nu prea curînd.

– De ce nu?

– Nu pot. Sînt eliberat condiţionat.

– Ce plictiseală.

El îşi trase capul şi rîse, eliberîndu-şi urechea şi căutîndu-i buzele. Se sărutară lung, devorator. Cînd îşi recăpătară respiraţia, el chicoti din nou.

– Ai dreptate, eliberarea mea e o chestie plicticoasă. Mă întreb ce-ar zice dacă le-aş spune asta.

– Hai să le spunem şi să aflăm.

– Am o vagă bănuială că ai fi în stare s-o faci.

Ea zîmbi strengăreşte în timp ce Luke smulse cearşaful cu care erau acoperiţi.

– Ştii ce iubesc la tine?

– Buricul meu?

– Oricum e mai bun decît gura ta mare. Cel puţin tace. Nu, fii serioasă un minut...

– Voi încerca.

– Taci din gură.

– Te iubesc.

– Oooh, femeie, nu poţi să taci din gură? O sărută cu pasiune şi o trase, în joacă, de păr.

– N-am vorbit cu nimeni în acest fel... Mă simt aşa de bine că nu mă pot opri.

– Înţeleg ce vrei să spui. Îi mîngîie cu tandreţe coapsa.

– Ce voiai să-mi spui? Stătea întinsă şi-l privea serioasă.

– Scumpo, ai ales un moment nepotrivit. Tocmai aveam de gînd să-ţi gust din nou trupul.

– Ba nu. Voiai să-mi spui ceva.

– Nu fi răutăcioasă. Aveam de gînd să-ţi spun ceva, înainte de a mă întrerupe. Ceea ce voiam să-ţi spun este că totul mi se pare incredibil. Acum două săptămîni nici nu te cunoşteam. În urmă cu trei zile ai apărut la unul din discursurile mele, iar acum două zile ţi-am spus povestea vieţii mele. Ieri m-am îndrăgostit de tine şi acum iată-ne aici. N-am crezut niciodată că asemenea lucruri se pot întîmpla.

– Nu se întîmplă. Ştiu la ce te referi. Mă simt de parcă te-aş cunoaşte de o veşnicie.

– Asta am vrut să zic şi eu. Parcă sîntem împreună de mulţi, mulţi ani. Şi îmi place la nebunie.

– Ai mai încercat asemenea sentimente?

– Femeile! Ce întrebare impertinentă. Dar pentru informarea ta, nu. Nu mi s-a mai întîmplat. Un lucru este al dracului de sigur, nu m-am mai îndrăgostit niciodată ca un nebun în numai trei zile... Şi niciodată de o moştenitoare bogată.

Îi zîmbi şi îşi aprinse un trabuc.

Kezia se gîndi că mama ei ar fi murit, dacă ar fi asistat la aşa ceva: un trabuc în dormitor, înainte de micul dejun.

– Lucas, ştii ce ai tu?

– O respiraţie grea.

– În afară de asta. Ai stil.

– Ce fel de stil?

– Un stil minunat, sexy, îndrăzneţ... cred că sînt nebună după tine.

– Nebună eşti sigur. Dacă eşti nebună după mine, înseamnă că sînt un norocos.

– Ca şi mine. Oh, Lucas, mă bucur enorm că eşti aici. Imaginează-ţi ce s-ar fi întîmplat dacă nu ţi-aş fi dat numărul meu de telefon.

Te-aş fi găsit oricum. Părea absolut sigur.

– Cum?

– Aş fi găsit o cale. Te-aş fi urmărit prin redacţiile ziarelor dacă aş fi fost nevoit. Nu aveam de gînd să te las să dispari aşa de repede din viaţa mea. La prima noastră întîlnire n-am putut să-mi iau ochii de la tine. Nu ştiam că tu eşti ziarista trimisă să-mi ia un interviu.

Era extraordinar că-şi puteau împărtăşi cele mai ascunse gînduri şi sentimente şi Kezia zîmbea cum nu mai zîmbise de mult.

– M-ai speriat în prima dimineaţă.

– Da? Iisuse, şi m-am străduit să n-o fac. Probabil că eram de zece ori mai speriat decît tine.

– Dar nu păreai. Şi te uitai la mine atît de pătrunzător, încît aveam impresia că-mi poţi ghici gîndurile.

– Aş fi vrut să fie aşa. Am făcut tot ce-am putut ca să mă abţin să nu te iau în braţe.

– Don Juanule! Se lipi drăgăstoasă de el şi se sărutară îndelung. Luke mirosea puternic a tutun.

– Lasă-mă să mă spăl pe dinţi!

– Mai tîrziu.

El zîmbi şi se întoarse pe burtă. Cămaşa de noapte roz zăcea la picioarele lui. O sărută din nou şi o cuprinse în braţe. Trupul lui puse, încet, stăpînire pe al ei. Cu genunchii îi desfăcu larg coapsele.

– În regulă, doamnă, mi-ai promis că îmi vei arăta oraşul. Stătea gol pe unul din scaunele de catifea albastră, fumîndu-şi al doilea trabuc din acea zi, savurînd o bere. Tocmai terminaseră micul dejun. Ea îl privi şi începu să rîdă.

– Lucas, eşti imposibil.

– Ba nu. Sînt foarte normal şi mă simt mai bine ca niciodată. Ţi-am spus, iubito, n-am clasă.

– Te înşeli.

– În legătură cu ce?

– Cînd spui că n-ai clasă. A avea stil înseamnă a fi demn, mîndru şi implicat şi, din întîmplare, tu ai toate aceste trei calităţi. Te compar cu o mulţime de oameni care n-au absolut nici un stil. Şi în Soho am întîlnit foarte mulţi care aveau stil. Este un lucru foarte ciudat.

– Aşa trebuie să fie. Nu părea că-l impresionează prea mult. Deci ce facem astăzi? În afară de dragoste.

– Hmm... bine, îţi voi arăta oraşul.

Kezia a închiriat o maşină şi s-au plimbat pe Wall Street

şi Village, în sus spre East River, au traversat Forty-second Street spre Broadway, oprindu-se la Stage Delicatessen, renumită pentru brînza grasă. Apoi au urmat ruta dinspre nord, spre Central Park şi s-au abătut pe la Plaza, unde s-au oprit să bea ceva la Oak Room. Au luat-o înapoi pe Fifty Avenue, în sus spre Madison, trecînd pe lîngă puzderia de magazine şi, din nou, în sudul oraşului la Metropolitan Museum, unde i-au dat liber şoferului. Au coborît din maşină şi s-au plimbat prin parc. Era ora şase cînd au ajuns la Stanhope ca să bea ceva, croindu-şi drum printre porumbeii care ciuguleau alune pe trotuarul cafenelei.

– A fost un tur pe cinste, Kezia. Am o idee. Vrei să ne întîlnim cu unul din prietenii mei?

– Aici? Părea surprinsă.

– Nu, nu aici, prostuţo. În cartierul celor săraci, în Harlem.

– Pare interesant. Se uită lung la el zîmbindu-i. Ideea o incita.

– Este un tip minunat. Cel mai grozav tip pe care l-am cunoscut. Cred că o să-ţi placă.

– Probabil că da. Schimbară o privire drăgăstoasă în care se reflecta toată frumuseţea acelei zile.

– N-ar fi prea indicat să mergem acolo cu o limuzină, nu?

El clătină din cap şi luă nota de plată.

– Putem să-l trimitem acasă pe Jeeves şi să luăm un taxi.

– La dracu'

– Vrei să mergem acolo cu limuzina?

El nu se gîndise la asta. Nu-şi pusese problema cum vor ajunge în Harlem; dar poate că ea nu călătorea altfel.

– Bineînţeles că nu, prostuţule. Putem merge acolo cu metroul. Este mai rapid şi mai sigur. Şi mult mai discret.

– Ei, ia auzi! „Discret"! Vrei să spui că ai mai mers cu

metroul? El se ridică şi o privi surprins, în timp ce rîdeau amîndoi. Era plină de neprevăzut.

– Cum crezi că mă duceam în Soho? Cu avionul?

– Cu propriul tău Lear, aşa credeam.

– Ei, da. Haide, Romeo, hai să ne descotorosim de Jeeves şi să mergem la plimbare.

Şoferul salută şi dispăru într-o clipită. Se îndreptară spre metrou, şi pătrunseră în lumea subterană. Cumpărară jetoane, şi împărţiră o Coca-Cola.

Ajunseră la staţia 125-th Street şi Luke o luă de mînă în timp ce urcau scările de la ieşire.

– Stă cîteva blocuri mai încolo.

– Dar, Luke, eşti sigur că-l găsim acasă?

– Nu. Mergem la locul lui de muncă. Acolo îl găsim sigur. De abia dacă poţi să-l răpeşti pentru masă, din locul acela afurisit.

În timp ce mergeau într-acolo, Luke deveni mai impunător, mai sigur pe el. Umerii parcă i se lăţiseră. Urmăreau atent trecătorii cu privirea. Purta obişnuita lui haină de tweed şi jeanşi. Se aflau în Harlem. La mare distanţă de casa ei. Pentru el, locul părea familiar Era prudent, dar numai el ştia de ce.

– Ştii ceva, Luke? Aici te mişti altfel.

– Mai încape vorbă! Îmi aminteşte de Q.

– San Quentin?

El aprobă din cap pe cînd dădeau colţul străzii. Lucas se opri şi se uită în sus la o clădire.

– Ei bine, iubito, am ajuns. Se aflau în faţa unei clădiri dărăpănate din piatră, cu o-firmă pe jumătate arsă: Casa Armistiţiului. Kezia îşi zise că nu părea să fi avut parte de aşa ceva

Îi lăsă mîna şi o apucă de umeri, îndemnînd-o să urce scările. Doi băieţi negri răguşiţi, de vreo zece ani, şi o fetiţă

portoricană țîșniră după o ușă, rîzînd și țipînd; fetița fugea de băieți, dar nu prea tare. Kezia zîmbi și îl privi pe Luke.

– Deci, ce-i așa de diferit aici?

Luke nu-i răspunse la zîmbet.

– Gunoaie omenești, vînzători de droguri, prostituate, proxeneți, lupte de stradă, cuțitari. Așa ceva găsești peste tot în oraș, în orice oraș din lume, în aceste vremuri... Cu excepția locurilor unde locuiești și tu. Să nu-ți vină idei deștepte. Dacă o să-ți placă Alejandro, să nu cumva să vii singură aici. Dă-i un telefon și va veni el să te viziteze. Asta nu este lumea ta.

– Dar a ta este? Se simțea aproape jignită. Supraviețuise și înainte de a-l întîlni pe el. Deși, trebuia să admită, nu în centrul Harlemului. Să cred că este lumea ta? repetă ea.

Nu părea că se simte mai în largul lui decît ea. Ei bine, nu cu mult mai mult.

– A fost. Dar nu mai este. Totuși, mă mai pot descurca. Tu nu. Asta este. Foarte simplu. Îi deschise ușa ca să intre. Tonul lui lăsă să se înțeleagă că vorbise serios.

Coridorul, tapetat cu postere, mirosea a urină și a iarbă proaspătă. Între postere pereții erau scrijeliți de pictorii ocazionali, abajururile lămpilor fuseseră sparte și bucăți de hîrtie atîrnau în locul stingătorului de foc. Un anunț șters te întîmpina cu un „Bine ați veni în Casa Armistițiului! Vă..." Cineva șterse cuvîntul „iubim" și scrisese „regulăm"

Luke o luă în sus, pe o scară îngustă, ținînd-o cu o mînă pe Kezia. Tensiunea îl părăsise, fostul luptător de stradă se afla acum doar în vizită. O vizită socială. Kezia rîse, amintindu-și de poveștile cu Vestul Sălbatic.

– Ce-i așa de amuzant? Se uită la ea, din capul scărilor unde ajunsese. Ea îl urma agilă, zîmbitoare și fericită.

– Tu, mareșale Dillon. Uneori arăți ca un răsculat.

– Oh, chiar aşa?

– Da, chiar aşa. Cînd ajunse, el se aplecă s-o sărute.

– Îmi place. Îmi place chiar foarte mult. O mîngîie pe spate, în timp ce ea i se alătura pe palier. O împinse uşor spre o uşă urît crestată.

– Eşti sigur că este aici? Kezia deveni dintr-o dată timidă.

– Sînt sigur, iubito. Este mereu aici, prostul de el. Îşi mănîncă zilele în această casă nenorocită. Viaţa, inima şi sufletul. Vei vedea. Pe uşă scria „Alejandro Vidal" Nici o promisiune, nici un slogan, şi nici o zgîrietură. Doar un nume.

Kezia aştepta ca Luke să bată, dar nu se întîmplă aşa. Se propti brutal în uşă şi o deschise cu viteza fulgerului.

– Ce...

Un omuleţ de origine sud-americană se ridică uluit în spatele biroului, dar izbucni imediat în rîs.

– Luke, ticălosule, ce mai faci? Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu eşti. O clipă, am crezut că, în sfîrşit, au venit să mă ia.

Micul mexican cu ochi albaştri şi cu barbă părea în culmea fericirii că-l vede pe Luke, care traversă rapid camera şi-şi îmbrăţişă prietenul.

Trecură cîteva minute pînă cînd Luke îşi aduse aminte de Kezia, sau pînă cînd Alejandro o observă. Tot atîta timp trecu pînă cînd Kezia se bucură de atenţie din partea omului care se pierduse în îmbrăţişarea lui Luke. Ascultă o conversaţie bogată şi rapidă, în limba spaniolă, argumentată cu o grămadă de înjurături tipice. Alejandro vorbea o spaniolă curată, iar Luke folosea un dialect învăţat în puşcărie. Îşi spuneau glume ininteligibile despre diferiţi cunoscuţi, folosind o varietate de dialecte spaniole, jargonul din închisoare şi limbajul californian. Pentru Kezia dialectele erau un mister. Dintr-o dată,

totul se liniști, și cel mai blînd chip și cei mai incredibili ochi se opriră asupra ei. Zîmbetul îi invadase fața și ochii, de un albastru catifelat, strălucea. Alejandro Vidal era genul de om la care alergi cînd ai necazuri, pentru a-ți deschide inima. Arăta ca un Christos, sau ca un preot.

– Bună. Acest bădăran ticălos probabil că nu-și va aduce aminte să ne prezinte. Eu sînt Alejandro. Îi întinse mîna.

– Eu sînt Kezia, spuse ea strîngîndu-i-o.

Alejandro le oferi singurele două scaune din încăpere, iar el se așeză pe birou.

Fără să fie slab, părea teribil de fragil, și pe lîngă Luke arăta ca un pitic. Ceea ce te atrăgea erau ochii: tandri, blînzi, înțelegători. Nu te iscodeau, nu te violentau. Te întîmpinau, gîndi Kezia. Toată ființa lui degaja blîndețe. Rîsul, zîmbetul, ochii, felul în care te privea. Părea să fi trecut prin multe în viață, dar nici o urmă de cinism nu se citea pe chipul lui. Doar înțelegerea celui greu încercat și compasiunea omului blînd. Simțul umorului îl ajutase să supraviețuiască. În cursul acelui ceas în care el și Luke glumiseră, Kezia îl studiase. Era cu totul altfel decît Luke, dar ea îl plăcea și acum își dădea seama de ce erau prieteni. Se cunoscuseră cu mult timp în urmă, în Los Angeles.

– De cînd locuiești în New York? Era prima întrebare pe care i-o adresă. Îi oferise un ceai și apoi se pierduse cu Luke în bîrfe și prostii de tot felul. Trecuse un an de cînd nu se mai văzuseră și aveau mult de recuperat.

– Sînt aici cam de trei ani, Kezia.

– Mie mi se pare destul de mult, interveni Luke. Cîte porcării ai să mai înduri Al, înainte să te deștepți și să te duci acasă? De ce nu te întorci la Los Angeles?

– Deoarece lucrez la ceva aici. Singura problemă este

că puștii pe care-i tratăm nu locuiesc acasă. Omule, dacă am avea ajutor din partea populației, aș putea să mă descurc mult mai bine în această muncă murdară.

Privirea i se însuflețí, în timp ce vorbea.

– Tratezi copiii dependenți de droguri?

Kezia devenise atentă la spusele lui. Dacă nu de altceva, măcar pentru un nou articol. Și nu era numai asta. Îl plăcea cu adevărat. Era genul de om pe care-ți vine să-l îmbrățișezi, deși abia l-ai cunoscut.

– Da, pe cei cu drogurile și pe delincvenții minori. Celé două sînt de, obicei, legate.

Se ambala în timp ce-i explica serviciile oferite și îi arăta diagramele, graficele, dosarele și schițele planurilor viitoare. „Adevărata problemă este imposibilitatea unui control eficace, continua el. Atît timp cît puștii se întorceau noaptea pe străzi, sau în cămine destrămate, unde mama lor se destrăbăla în singurul pat din dormitor sau tatăl își bătea nevasta, unde frații își injectau droguri în closet, iar surorile se ocupau cu vînzarea drogurilor, ei nu prea aveau ce face. Ar trebui scoși din mediul lor. Să le schimbi întreaga viață. Nu este un lucru prea ușor de realizat."

Făcu un gest larg cu mîna spre pereții scorojiți, parcă pentru a sublinia cele spuse anterior: locul arăta foarte rău.

– Eu tot cred că ești scrîntit. Luke era de fapt impresionat de dîrzenia și planurile prietenului lui. Îl văzuse doborît, lovit, umilit, batjocorit, alungat și ignorat. Dar nimeni nu-l putuse înfrînge vreodată pe Alejandro. El credea în visele lui. La fel ca Luke.

– Tu crezi că ești mai sănătos, Luke? Ai de gînd să oprești lumea să mai construiască închisori? Omule, ai să mori și n-ai să vezi întîmplîndu-se așa ceva.

Îşi roti ochii şi scuturã din umeri a lehamite, dar se vedea cã respectul este reciproc. Kezia se amuza ascultîndu-i. Cu ea, Alejandro vorbea engleza literarã, dar cu Luke aluneca în limbajul strãzii. Nu-şi dãdea seama dacã era vorba de ceva voit, de o rãmãşiţã din trecut, de vreo glumã de-a lor. Poate cîte puţin din toate.

– În regulã, deşteptule. O sã vezi. Peste treizeci de ani nu va mai fi nici o închisoare în acest stat şi nici în altele.

Ea prinse un „loco" şi „sabeza" din convorbirea lor, şi apoi Luke fãcu un gest urît cu degetul.

– Te rog, Luke, abţine-te! Avem o doamnã aici. Dar totul era spus în glumã şi Alejandro pãru sã accepte pînã la urmã.

Faţã de Kezia era încã timid, dar glumea cu ea aproape la fel ca şi cu Luke.

– Şi tu, Kezia? Cu ce te ocupi?

– Scriu.

– Şi este bunã, se grãbi Luke.

Kezia rîse şi-l îmbrînci.

– Aşteaptã sã citeşti interviul înainte de a te pronunţa. Oricum, ai prejudecãţi.

Rîserã toţi trei şi Alejandro părea încîntat pentru prietenul sãu. Îşi dãduse seama imediat cã între ei exista o legãturã serioasã, cã nu era vorba de o aventurã ocazionalã, de o noapte. Pentru prima oarã îl vedea pe Luke cu o femeie. Ştia cã Luke ţine femeile numai pentru pat şi se ducea la ele ori de cîte ori simţea nevoia. Cu aceasta trebuia sã fie ceva deosebit. Părea altfel decît celelalte. Dintr-o lume diferitã. Era inteligentã şi avea clasã. Se întrebã unde o fi întîlnit-o Luke.

– Vrei sã vii cu noi la cinã? Luke îşi aprinse o ţigarã şi îi oferi şi prietenului sãu. Alejandro o luã cu mare plãcere şi cînd o aprinse rãmase surprins:

– Cubaneză?

Kezia rîse.

– Doamna este bine aprovizionată. .

Alejandro fluieră admirativ şi Luke fu foarte mîndru.

– Ei, ce zici de cină, Al?

– Lucas, nu pot. Mi-ar plăcea, dar... Arătă cu mîna la teancul de hîrtii de pe birou. Şi diseară, la şapte, am o întîlnire cu cîţiva dintre părinţii pacienţilor.

– O terapie de grup?

Alejandro aprobă.

– Apelăm şi la ajutorul părinţilor, uneori.

Brusc, Kezia avu sentimentul că Alejandro strică acea stare de entuziasm.

– Atunci poate altă dată. Cît timp stai în oraş?

– Pînă diseară, pînă mîine. Dar mă voi întoarce.

Alejandro zîmbi din nou şi-şi bătu uşor prietenul pe spate.

– Ştiu că aşa vei face. Şi sînt fericit pentru tine, omule. Se uită cu căldură la Kezia şi apoi le zîmbi amîndurora. Era ca o binecuvîntare.

Evident că lui Alejandro îi părea rău să-i vadă plecînd, la fel cum Lucas regreta despărţirea. Şi Kezia simţi la fel.

– Ai avut dreptate.

– În legătură cu ce?

– Cu Alejandro.

– Da, ştiu. Lucas rămase pe gînduri cît dură drumul pînă la metrou. Nefericitul acesta îşi va găsi moartea aici, din cauza grupurilor sale nenorocite de terapie şi a idealurilor. Aş vrea să-l văd plecat din oraşul ăsta.

– Probabil că nu poate.

– Oh, da? Lucas era amărît, îngrijorat pentru prietenul său.

– Este ca un fel de război, Luke. Tu îl duci pe al tău, el pe al lui. Nici unuia dintre voi nu îi pasă cu adevărat dacă se sacrifică în luptă. Contează rezultatul final. Pentru amîndoi. Semănaţi foarte mult. Face ceea ce simte că trebuie să facă.

Lucas aprobă dînd din cap, încă mohorît, convins că aşa stau lucrurile. Uneori Kezia îl surprindea cu perspicacitatea ei. Ţinînd seama de felul greşit în care-şi analiza propria viaţă, avea un fel deosebit de a pune degetul pe rană, în cazul altora.

– Totuşi, greşeşti într-un punct.

– În care?

– Nu este ca mine.

– Ce te face să spui asta?

– În el nu există nici un pic de răutate.

– Dar în tine există? Un zîmbet îi lumină faţa. Vorbea domnul Macho.

– Ai face mai bine să crezi lucrul ăsta, iubito. Am multe părţi rele. Nu poţi să treci prin ce-am trecut eu timp de şase ani, în închisorile din California, dacă eşti construit ca el.

Kezia nu mai scoase nici o vorbă în timp ce se îndreptau spre metrou.

– El nu a fost niciodată închis? Ea crezuse că a fost şi el din moment ce se cunoşteau atît de bine.

– Alejandro? Luke lăsă să-i scape un hohot de rîs. Nu, el nu. Fraţii lui au fost. Îşi vizita unul din fraţi la Folsom. Şi ne-am împrietenit. Cînd m-au mutat în altă închisoare şi-a luat un permis special ca să vină să mă viziteze. De atunci sîntem ca fraţii. Dar Alejandro n-a mers niciodată pe acelaşi drum cu mine. El a apucat-o în sens opus, pentru tot restul familiei. A obţinut „magna cum laude" la Stanford.

– Doamne, cît e de modest!

– Tocmai de aceea îl iubesc, dragă. Tipul are o inimă de aur.

Trenul care se apropia le acoperi vorbele. Se aşezară, tăcuţi, în vagon. La staţia pentru strada 77 ea îl trase de mînecă.

– Aştia sîntem noi. El dădu din cap, zîmbi şi se adună. Grija pentru Alejandro nu-l mai frămînta. Acum avea alte lucruri la care să se gîndească.

– Iubito, te ador. O luă în braţe, în timp ce trenul se îndepărta şi buzele lor se întîlniră. Apoi, dintr-o dată, păru îngrijorat. Oare se face aşa ceva?

– Mmm? Ea nu ştia la ce se referă, cînd îl simţi îndepărtîndu-se jenat.

– Ei bine, înţeleg spaima ta de a nu apărea în paginile ziarului. Aseară ţi-am ţinut o grămadă de discursuri, dar înţeleg cu adevărat ce simţi. Una este să fii tu însuţi şi alta să apari pe prima pagină a ziarului.

– Doamne ajută. Nu mi s-a întîmplat niciodată aşa ceva. Am mai apărut pe pagina a cincea, chiar a patra, dar niciodată pe prima. Aceasta este rezervată crimelor, violurilor şi dezastrelor naţionale. Îi zîmbi drăgăstos. Stai liniştit, Luke. Totul este în ordine. Şi în afară de asta... foarte puţini dintre prietenii mei merg cu metroul. Sînt proşti. Eu îl găsesc un mijloc de locomoţie minunat.

Îi vorbea afectat, în timp ce clipea din gene, fandosindu-se. Luke îi aruncă o privire voit severă:

– Voi avea grijă să ţin minte asta. O luă de mînă şi-şi continuară drumul.

– Vrei să cumpărăm ceva de mîncare? Treceau pe lîngă un magazin care vindea pui la rotisor

– Nu.

– Nu ţi-e foame? Dintr-o dată i se făcuse foame. Fusese o zi lungă.

– Ba da. Mi-e foame.

– Atunci? El o grăbea să meargă şi ea nu înţelese de ce pînă nu-i prinse privirea.

– Eşti groaznic, Lucas!

– Spune-mi mai tîrziu despre asta. O luă de mînă şi, alergînd, trecură pe deasupra grătarului de fier al metroului şi dădură colţul spre blocul ei.

– Lucas! Portarul! Arătau ca nişte copii zvăpăiaţi, alergînd aiurea de-a lungul străzii, mînă-n mînă. În faţa uşii se opriră să-şi tragă sufletul. El o urmă, sobru. În hol, luară liftul. Cînd ajunseră pe culoar nu se mai putură stăpîni şi izbucniră în hohote de rîs.

– Haide, hai mai repede! O pipăia sub jachetă, apoi îşi strecură mîna pe sub bluză.

– Termină, Luke! Rîdea căutînd cheia rătăcită în poşetă.

– Dacă nu găseşti afurisita aia de cheie pînă număr pînă la zece, am de gînd să...

– N-o să faci nimic.

– Ba da. Chiar aici pe hol. Zîmbi şi o sărută pe creştet

– Termină! Aşteaptă... am găsit-o! Scoase triumfătoare cheia din fundul genţii.

– La naiba. Începusem să sper că n-o vei găsi.

– Nerăbdătorule. Uşa se deschise şi el o prinse de cum păşiră înăuntru. O luă în braţe s-o ducă în dormitor. Nu, Lucas, opreşte-te! Stătea în braţele lui şi îl privea încruntată, dar ochii îi trădau veselia. Nu glumesc. Pune-mă jos. Trebuie să mă duc să fac pipi.

– Pipi? Luke izbucni în rîs. Pipi?

– Da, pipi. O puse jos, iar ea îşi strînse genunchii, chicotind.

– De ce n-ai spus aşa. Dacă aş fi ştiut...

Rîsul lui umplu tot holul în timp ce ea dispăru în baia roz. Se întoarse într-un minut. Supărării îi luase locul tan-

dreţea. Îşi scosese pantofii din mers. Acum stătea în picioarele goale în faţa lui, părul lung încadrîndu-i faţa, ochii mari şi strălucitori trădînd o expresie de fericire pe care n-o mai trăise niciodată.

– Ştii ceva? Te iubesc. O trase spre el şi o îmbrăţişă cu tandreţe.

– Şi eu te iubesc. Eşti cel pe care mi-l doream, dar pe care nu credeam că-l voi întîlni vreodată.

– Şi eu credeam la fel. Mă resemnasem şi trăiam în virtutea inerţiei.

– Şi cum te simţeai?

– Singur.

– Cunosc sentimentul.

Se îndreptară, tăcuţi, spre dormitor. Luke trase cuvertura de pe pat în timp ce Kezia îşi scotea jeanşii.

CAPITOLUL 13

Lucas?

– Da.

– Te simți bine? În dormitor era întuneric și ea îl privea, cu o mînă pe umărul lui. Așternuturile erau umede.

– Sînt bine. Cît este ceasul?

– Cinci fără un sfert.

– Doamne! Se răsuci pe spate și se uită la ea, amețit. De ce te-ai trezit, iubito?

– M-ai trezit tu. Ai visat ceva urît. Ceva foarte urît, se gîndi ea.

– Nu-ți face griji. Îmi pare rău că te-ai sculat.

Îi mîngîie un sîn, cu ochii pe jumătate închiși, și ea zîmbi.

– Totuși, sforăitul meu ar fi fost și mai rău. Ai avut noroc.

Kezia era îngrijorată. Răvășise patul zvîrcolindu-se.

– Cred că aș prefera sforăitul. Păreai atît de înspăimîntat

– Nu-ți face griji, iubito. Te vei obișnui cu mine.

– Ai des coșmaruri ca acesta?

El își scutură umerii și se întinse după țigări.

– Fumezi?

Kezia refuză.

– Vrei un pahar cu apă?

Luke rîse stingînd chibritul.

– Nu, domnişoară privighetoare, nu vreau. Termină, Kezia. Trebuia să te aştepţi. Am fost prin multe locuri ciudate, de-a lungul vieţii. Şi-au lăsat amprenta asupra mea.

Îl privise douăzeci de minute înainte de a-l trezi. Se zvîrcolea de parcă ar fi fost torturat.

– Este... este de cînd ai fost în puşcărie?

Nu-i plăcea că trebuie să-l întrebe.

– Un lucru este sigur. Nu mi se trage de la faptul că am făcut dragoste cu tine. Ţi-am spus, nu-ţi mai face griji.

Se rezemă într-un cot şi o sărută.

– Luke? Îi venise un gînd.

– Ce este?

– Cît timp stai aici?

– Pînă mîine.

– Doar atît?

– Doar atît. Văzîndu-i expresia de dezamăgire de pe faţă, îşi stinse ţigara şi o luă în braţe.

– Mai avem mult timp de petrecut împreună. Acesta este doar începutul. Doar nu crezi că te voi pierde după ce mi-au trebuit atîţia ani ca să te găsesc?

Drept răspuns ea îi zîmbi şi rămaseră îmbrăţişaţi pînă ce somnul îi cuprinse din nou. De data asta Luke dormi liniştit, lucru mult mai rar, decît îşi închipuia Kezia. În ultima vreme, de cînd începuseră, din nou, să-l urmărească, avea coşmaruri în fiecare noapte.

– Ţi-e foame? Kezia îi zîmbi în timp ce îmbrăca halatul alb din satin. Apoi se întinse leneşă.

– Doar cafea. Amară. Nu-mi place să mă grăbesc la micul dejun şi nu prea am mult timp la dispoziţie.

El sări din pat şi începu să se îmbrace.

– Nu vrei... Îşi reaminti. Pleca.

– Nu fi tristă, Kezia. Ţi-am spus că mă voi întoarce. Vom mai petrece mult timp împreună. O mîngîie pe şold şi ea alunecă uşor în braţele lui.

– O să-mi fie foarte dor de tine.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine. Domnule Hallam, eşti o femeie foarte frumoasă.

– Oh, taci din gură. Rîse, dar se simţea jenată cînd îi aduse aminte de cronică. La ce oră ai avionul?

– La unsprezece.

– La dracu'

Luke se îndreptă spre baie cu mersul lui caracteristic. Ea îl privea tăcută, rezemată de tocul uşii din dormitor. Avea impresia că sînt împreună de o veşnicie – tachinîndu-se, rîzînd, mergînd cu metroul, vorbind pînă tîrziu în noapte, privindu-se unul pe altul dormind şi trezindu-se alături, împărtăşindu-şi gîndurile şi împărţind o ţigară, dis-de-dimineaţă, înainte de cafea.

– Lucas! Cafeaua!

Îi puse o ceaşcă aburindă pe chiuvetă şi îl mîngîie pe umăr prin perdeaua de la duş. Totul părea atît de natural, de familiar. Şi era atît de bine!

Scoase capul de după perdea, se aplecă şi luă o înghiţitură.

– Bună cafea! Vii şi tu aici?

– Nu, mulţumesc. Prefer să fac baie.

Dacă avea de ales, prefera baia. Era mai puţin brutală la prima oră. Era un ritual cotidian. Uleiul de baie Dior, apa parfumată, suficient de caldă, din cada adîncă din marmură roz. Urma înfăşuratul în prosoapele uscate şi în halatul ei comod, din satin alb, şi papucii ei preferaţi, tot din satin, cu

pene de struț și tocuri din catifea roz. Luke o privi zîmbind și îi întinse un braț invitînd-o să i se alăture.

– Hai, vino.

– Nu, Luke. Zău, nu. Aștept. Era încă somnoroasă, buimacă.

– Nu, nu vei aștepta. Cu o mișcare neașteptată îi trase halatul de pe umeri și, înainte ca ea să poată spună ceva, o ridică în brațe și o depuse lîngă el, sub cascada de apă.

– Mi-era dor de tine, iubito. Îi zîmbi larg în timp ce ea mormăia și încerca să-și îndepărteze șuvițele ude din ochi. Era goală, doar papucii cu pene de struț îi rămaseseră în picioare.

– Oh! Ești... un... ticălos!

Își scoase papucii din picioare, îi azvîrli lîngă cadă și îi trase o palmă pe spinare, gata să pufnească în rîs. Luke îi închise gura cu un sărut și ea îl cuprinse cu brațele. El o apăra de șuvoiul de apă și ea se trezi că-l mîngîie ușor de la mijloc spre coapse.

– Am știut eu c-o să-ți placă. Ochii îi străluceau și o privea strengărește.

– Ești un mizerabil, un depravat, un huligan, Lucas Johns. Asta ești. Dar tonul ei spunea cu totul altceva.

– Dar te iubesc. Își dădu în vileag aroganța masculină și un fel de animalitate senzuală, amestecată cu o tandrețe ce-i era proprie.

– Și eu te iubesc.

Cînd el închise ochii s-o sărute, ea îl vîrî cu capul sub duș și se aplecă să-l ciupească, în joacă, de coapsă.

– Hei, iubito, ai grijă! Data viitoare s-ar putea să ratezi!

Apa îi cădea pe păr și se scurgea pe spate, încălzindu-i pe amîndoi. Luke o ridică ușor, mîinile se plimbau pe corpul ei și buzele lor se întîlniră, el o trase în sus, în brațele sale și o așeză cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui.

*

– Kezia, eşti nebună.

– De ce? Erau comod instalaţi într-o maşină închiriată.

– Nu aşa călătoreşte majoritatea oamenilor.

– Da, ştiu. Zîmbi supusă şi îl ciupi de ureche. Recunoaşte că este amuzant.

– Este, dar mă face să mă simt al dracului de vinovat.

– De ce?

– Nu-i stilul meu. Nu ştiu, mi-e greu să-ţi explic.

– Atunci taci şi bucură-te. Chicoti, dar ştia la ce se referă el. Ea mai cunoscuse şi alte lumi. Ştii, Luke, mi-am petrecut jumătate din viaţă încercînd să renegi acest fel de a trăi şi cealaltă jumătate resemnîndu-mă, urîndu-l sau urîndu-mă pe mine pentru că acceptam. Dar, dintr-o dată, nu mă mai deranjează modul acesta de viaţă, nu-l mai urăsc, nici măcar nu mai simt că-mi aparţine. Mi se pare, pur şi simplu, un lucru amuzant.

– Dacă privim lucrurile aşa, nu arată chiar rău. Mă surprinzi, Kezia. Ba eşti răsfăţată, ba nu eşti. Acum iei lucrurile în serios, pentru ca mai tîrziu să rîzi de ele ca un copil. Îmi place.

Arătă încîntat, în timp ce-şi aprindea un trabuc Romanoff din cutia pe care ea i-o făcuse cadou.

– Şi mie în place. În felul acesta, iubitule, este cu totul altă viaţă.

Se ţineau de mînă pe bancheta din spate a limuzinei şi aeroportul JFK apăru prea curînd pentru ei. Geamul dintre ei şi şofer fusese ridicat şi Kezia apăsă un buton pentru a-l coborî, spunîndu-i şoferului destinaţia dorită. Apoi ridică geamul.

– Scumpa mea, eşti o drăcoaică.

– Este o contradicţie plăcută.

– Ştii ce am vrut să spun. Se uită un pic pe geam.

– Da, ştiu.

Schimbară zîmbete de superioritate caracteristice oamenilor obişnuiţi să comande, unul prin moştenire, celălalt prin fire. Restul drumului îl parcurseră în linişte, ţinîndu-se de mînă. Ceva, interior, o făcea pe Kezia să tremure la gîndul plecării lui. Dacă nu-l va mai vedea niciodată? Dacă totul fusese doar o păcăleală? Ea îşi încredinţase sufletul acestui străin, îşi deschisese inima, şi acum el pleca.

În tăcerea lui, Luke trăia aceleaşi temeri. Şi nu erau singurele. Maşinile de poliţie – bleu, verde, cafeniu, negru închis cu o antenă lungă pe capota erau peste tot la fel. El le simţea aşa cum o simţise şi pe aceasta. Îl supravegheau de la o distanţă decentă. Se întreba cum de aflaseră că era la Kezia. Nu cumva îl urmăriseră din acea noapte, cînd plecase din Washington, şi-n plimbarea lui nocturnă spre apartamentul ei? Fusese supravegheat. În ultima vreme o făceau din ce în ce mai des. Acum nu-l mai pîndeau doar în apropierea închisorilor, nenorociţii îl urmăreau peste tot.

Şoferul se ocupă de bagajele lui Luke în timp ce Kezia aştepta în maşină. Luke îşi băgă capul pe geam:

– Vii cu mine pînă la poartă, iubito?

– Este ca şi cu duşul, sau am de ales? Îşi zîmbiră, tandru, la amintirea acelei dimineţi.

– De data asta te las pe tine să hotărăşti. În chestia cu duşul m-am încrezut în intuiţia mea.

– Aşa voi face şi eu.

Luke îşi privi ceasul şi zîmbetul Keziei dispăru.

– Poate că ar fi mai bine să rămîi în maşină şi să te întorci imediat în oraş. Ar fi stupid să intri în vreun bucluc.

Îi împărtăşea îngrijorarea. Ştia ce-ar fi însemnat pentru

ea un scandal în ziar, dacă îi vedea cineva. El nu era Whitney Hayworth III, era Lucas Johns, cunoscut ziariştilor, dar nu într-un fel care să-i fi favorabil Keziei. Şi dacă poliţiştii din maşina albastră se apropie de el? Ar putea să strice totul. S-o sperie.

Kezia întinse braţele să-l sărute şi el se aplecă în întîmpinarea ei.

– Îmi vei lipsi, Lucas.

– Şi tu mie. O sărută apăsat şi ea îl mîgîie pe păr. Gura lui avea gust de pastă de dinţi şi trabuc cubanez; era o combinaţie care îi plăcea. Proaspătă şi puternică, ca Luke. Hotărîtă şi plină de viaţă.

– Doamne, urăsc să te văd plecînd. Ochii i se umplură de lacrimi. El se retrase brusc.

– Te sun diseară.

Dispăru de la geam. Îl privi cum se îndepărtează cu lacrimile curgîndu-i pe obraz. Luke nu privi înapoi.

Drumul de întoarcere a fost monoton. Trăgea pe nări fumul de trabuc, cu gîndul la ziua trecută şi la cele două nopţi. Reveni în prezent. De ce nu-l condusese pînă la poartă? De cine îi era frică? Îi era ruşine cu el? De ce nu avea curajul să...

Coborî rapid geamul. Şoferul se uită uimit în oglinda retrovizoare.

– Vreau să ne întoarcem.

– Ce-aţi spus, domnişoară?

– Vreau să mă întorc la aeroport. Domnul a uitat ceva în maşină. Ea scoase un plic din geantă şi-l puse plină de importanţă în poală. O scuză cusută cu aţă albă. Probabil că şoferul o credea nebună, dar ei nu-i păsa. Nu voia decît să ajungă acolo la timp. Venise vremea să-şi demonstreze curajul. Nu mai exista cale de întoarcere, şi Luke trebuia să ştie acest lucru. Chiar de la început.

– Voi întoarce imediat, domnişoară, şi voi încerca să ajung cît mai repede.

Stătea crispată, pe bancheta din spate, în timp ce şoferul făcea tot felul de manevre, depăşind camioanele în viteză, aproape zburînd. Ajunseră în douăzeci de minute, şi ea sări din maşină înainte ca şoferul să oprească. Ţîşni printre funcţionarii de pe aeroport, printre femei bătrîne cu pudeli şi tinere cu peruci, perechi lacrimogene ce se despărţeau şi, cu sufletul la gură, căută poarta pentru zborul spre Chicago.

Poarta 14 E. La dracu'! Era la capătul culoarului de trecere, penultima poartă. Alerga şi părul i se desprinse din eleganta coafură. Ce mai poveste! Rîse de ea însăşi, în timp ce împingea călătorii şi era gata să răstoarne nişte copii. Fotografii ar fi avut un subiect gras – moştenitoarea Kezia Saint Martin alergînd pe aeroport, ciocnindu-se de oameni, pentru un sărut de la ex-puşcăriaşul Lucas Johns. Izbucni în rîs cînd îşi dădu seama că ajunsese la timp. Îi văzu umerii laţi în cadrul uşii deschise de la culoarul de acces. Reuşise.

– Luke!

Se întoarse încet, cu biletul în mînă, întrebîndu-se cine l-ar fi putut recunoaşte aici la New York şi o văzu pe Kezia, cu părul atîrnîndu-i liber, cu haina de un roşu strălucitor deschisă, îmbujorată din cauza alergării. Un zîmbet fericit îi inundă faţa şi se retrase uşor din şirul de călători grăbiţi, îndreptîndu-se spre ea.

– Doamnă, eşti nebună! Credeam că ai ajuns deja în oraş. Stăteam aici şi mă gîndeam la tine în timp ce aşteptam să fim îmbarcaţi.

– Eram... la jumătate drumului... spre... oraş. Arăta fericită şi fără suflare. Se priveau cu intensitate. Dar... eu... trebuia să mă întorc.

– Pentru Dumnezeu, să nu faci un atac de cord din cauza mea. Te simți bine, iubito?

Ea dădu din cap și se lăsă în brațele lui.

– Da, sînt bine.

Luke îi luă respirația cu un sărut și o îmbrățișă tare, gata să-i strivească umerii.

– Mulțumesc că te-ai întors, mică doamnă nebună.

Înțelese gestul ei și o privea strălucind de fericire. Era conștient ce efect ar fi avut acest sărut publicat în ziare, acest sărut pe care ei și-l dăduseră în plină zi și cu o mulțime de oameni în jurul lor. Ea se întorsese. În plină zi. În clipa aceea Luke avea confirmarea speranțelor sale. Ea era reală. Și îi aparținea. Onorabila Kezia Saint Martin era a lui.

– Ai riscat al dracului de mult.

– A trebuit. Pentru mine. Și, în afară de asta, se întîmplă să te iubesc.

– Știam, chiar dacă nu te-ai fi întors... Dar mă bucur că ai făcut-o. Vocea lui era răgușită cînd o luă din nou în brațe. Și acum trebuie să prind avionul. Trebuie să ajung la o conferință în Chicago, la ora trei.

Se desprinse încet din brațele ei.

– Luke...

Se opri și se uita la ea în tăcere. Aproape că îl ruga să nu plece. Dar nu se putea. Nu putea să-i ceară așa ceva. Oricum el n-ar fi rămas...

– Ai grijă de tine!

– Și tu. Ne vedem săptămîna viitoare.

Ea aprobă tăcută dînd din cap și el dispăru pe poartă. Tot ce mai văzu fu brațul lui care-i făcea semn, înainte de a dispărea pe rampă.

Pentru prima oară în viață, rămase pe aeroport să privească cum decolează avionul. Îi făcea bine să privească cum

avionul argintiu se ridică pe cer. Era frumos şi ea se simţi ca un om nou. Pentru prima oară îşi luase soarta în mîini şi riscase public. Se terminase cu escapadele secrete în Soho sau cu dispariţiile în vreun loc de lîngă Antibes. Se lepădase de masca clandestinităţii. Era, în sfîrşit, o femeie adevărată şi îndrăgostită. În sfîrşit se hotărîse să-şi schimbe viaţa. Din păcate se simţea ca o novice şi se juca cu viaţa ei, fără să ştie cît de departe se afla premiul. Kezia nu-l remarcă pe bărbatul de lîngă poartă, îmbrăcat într-un costum de duzină, care îşi stingea ţigara. Îl privi şi se îndepărtă, fără să-şi dea seama ce pericol reprezenta pentru amîndoi. Kezia era ca un copil legat la ochi care se aventurase în junglă.

CAPITOLUL 14

Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost? Whit părea nervos, un lux pe care foarte rar şi-l permitea cu Kezia.

– Am fost pe aici. Şi, Doamne, Whit, vorbeşti de parcă te-ar strînge pantofii.

– Kezia, nu mi se pare amuzant. Încerc să dau de tine de cîteva zile.

– Am avut o migrenă îngrozitoare şi am închis telefonul.

– Oh, draga mea, îmi pare rău! De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că n-am putut vorbi cu nimeni. Cu excepţia lui Lucas, se gîndi ea. Petrecuse absolut singură, două zile după plecarea lui. Două zile glorioase. Avusese nevoie de acest timp ca să se gîndească la tot ce se întîmplase. Luke o sunase de două ori pe zi, vorbindu-i cu vocea un pic răguşită, veselă, iubitoare şi insinuantă. În timp ce vorbeau îi simţea mîinile mîngîind-o.

– Cum te simţi astăzi, draga mea?

– Minunat. Extaziată, adăugă ea în gînd. De fapt vocea ei trăda această stare. Chiar şi cînd vorbea cu Whit.

– Aşa se pare, după vocea pe care o ai. Bănuiesc că n-ai uitat de seara asta. Părea din nou iritat.

– Astă seară? Ce este?

– Oh, pentru Dumnezeu, Kezia!

La dracu'! Trebuia să-şi îndeplinească îndatoririle.

– Ei bine, nu-mi pot aminti. Din cauza migrenei. Aminteşte-mi tu.

– Petrecerile date în cinstea căsătoriei celor doi Sergeant încep în seara asta.

– Iisuse! Şi aceasta care este? Ea se gîndea dacă nu cumva pierduse vreo petrecere. Spera că nu.

– Prima. Mătuşa lui Cassie dă o masă în cinstea lor. Ţinută de gală. Acum îţi aminteşti, dragoste?

Da, acum îşi amintea, dar tare ar fi vrut să nu se ţină. Iar el îi vorbea de parcă era retardată.

– Da, Whit. Acum mi-am amintit. Dar nu ştiu dacă sînt pregătită pentru aşa ceva.

– Ai spus că te simţi minunat.

– Bineînţeles, dragule. Dar stau în pat de trei zile. Petrecerea va fi obositoare.

Era o obligaţie. şi ea ştia acest lucru. Trebuia să se ducă măcar pentru cronica ei mondenă, dacă nu pentru altceva. Îşi luase destul timp liber. În ultimele zile nu se mai ocupase de cronică. Trebuia să se întoarcă la muncă şi la realitate. Dar cum? Cum putea să facă aşa ceva după cele întîmplate cu Luke? Ideea era absurdă. Ce fel de realitate era aceasta? A cui? A lui Whit? Ce prostie enormă. Realitatea ei era Luke.

– Ei bine, dacă nu te simţi în stare, îţi sugerez să-i explici acest lucru doamnei FitzMatthew, spuse Whit arţăgos. A aranjat o masă pentru cincizeci de persoane şi o să vrea să ştie dacă ai de gînd să-i strici aranjamentele.

– Cred că ar trebui să merg.

– Aşa cred şi eu.

Prostule! îl apostrofă ea în gînd.

– Bine, dragule, voi veni, spuse cu o voce de martiră, reţinîndu-şi rîsul.

– Eşti o fată de treabă, Kezia. Am fost cu adevărat îngrijorat din cauza ta.

– Eram aici, în apartamentul meu. Şi aici a fost şi Luke pentru un timp, continuă ea în gînd.

– Şi ai suferit de migrenă, săraca de tine. Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi trimis flori.

– Iisuse, mă bucur că n-ai făcut-o. O luase gura pe dinainte.

– Poftim?

– Mirosul trandafirilor îmi agravează durerea de cap, o drese ea.

– Oh! În cazul ăsta a fost mai bine că n-am ştiut că eşti bolnavă. Mai vorbim diseară. Vin să te iau pe la ora opt.

– Ţinută de gală sau nu?

– Ţi-am spus, de gală. Vineri noaptea.

– Ce este vineri?

Toate evenimentele sociale îi dispăruseră din minte.

– Cred că migrena aceea ţi-a afectat memoria. Vineri este repetiţia generală. Te duci la nuntă, nu?

Întrebarea era retorică. Dar el părea şocat.

– De fapt, nu prea ştiu. Săptămîna asta sînt aşteptată la o nuntă la Chicago. Nu ştiu la care să mă duc.

– Cine se căsătoreşte la Chicago?

– O veche prietenă de la colegiu.

– Cineva cunoscut?

– Nu o cunoşti. Este o fată foarte drăguţă.

– Foarte drăguţă. Ei bine, fă ce crezi. Dar enervarea îi reveni în voce. Uneori o considera aşa de obositoare. Să-mi spui şi mie ce hotărăşti. Aş prefera să mă pot baza pe tine la familia Sergeant.

– Ne descurcăm noi. Ne vedem mai tîrziu, dragule. Îi transmise un sărut, închise telefonul şi făcu o piruetă. Halatul din satin se deschise, descoperindu-i pielea încă bronzată. „O nuntă în Chicago", se gîndi ea. Rîse şi se îndreptă spre baie. Cu siguranţă că va fi mai bine decît la această nuntă. Va zbura să-l întîlnească pe Luke.

– Dumnezeule, arăţi splendid, Kezia! De data aceasta Whit era sincer surprins.

Kezia purta o rochie subţire din mătase, încheiată pe un umăr, în stil grecesc, de un portocaliu pal. Cînd mergea, fusta se legăna asemeni valurilor mării. Părul îi era împletit şi împodobit cu auriu. Avea sandale aurii, ce păreau că nici nu sînt prinse pe picior, atît de fin erau lucrate. Cerceii şi colierul erau din diamante şi coral. Ceva în mersul ei îl tulbură pe Whit. Era atît de strălucitoare în acea noapte, încît părea ireală.

– Niciodată n-ai fost atît de frumoasă.

– Mulţumesc, dragule.

Kezia îi zîmbi misterios şi ieşi repede pe uşă, lăsînd în urmă o undă de un parfum de crin, Dior. Arăta splendid. Şi nu era vorba numai de înfăţişare. În această seară părea mai femeie ca oricînd. Schimbarea l-ar fi înspăimîntat pe Whit dacă n-ar fi fost doar un bun şi vechi prieten.

În holul casei mătuşii lui Cassie, un majordom aştepta oaspeţii. În parcare erau două persoane care se ocupaseră de maşina lui Whit. Nu venise cu limuzina. În afară de Georges, majordomul sobru, care lucrase pe vremuri la „Pétain", în Paris, în „zilele de aur", două fete în uniforme negre aşteptau să ia hainele şi să îndrume doamnele spre cel mai apropiat dormitor, unde puteau să-şi corecteze machiajul şi să-şi rearanjeze părul înainte de a-şi face apariţia. Un al doilea majordom le întîmpina pe drum, oferindu-le un pahar de şampanie.

Kezia îi înmînă uneia din fete blana scurtă din vizon; n-avea nici un chef să se aranjeze.

Whit îi oferi un pahar de şampanie. A fost ultima dată cînd a văzut-o de aproape în seara aceea. O mai zări din cînd în cînd, rîzînd în mijlocul unui grup de prietene, dansînd cu bărbaţi pe care el nu-i mai văzuse de ani de zile, şoptind ceva la urechea cuiva. O dată sau de două ori i se păru că o vede singură pe terasă, privind în noapte spre East River. În noaptea aceea a fost evazivă. De cîte ori se apropia de ea, dispărea. Era enervant sentimentul că priveşti o iluzie. Cînd oamenii vorbeau despre ea, bărbaţii în special, simţea că-l deranjează acest lucru. Totul se întîmpla aşa cum îşi dorise el sau, cel puţin, aşa crezuse că doreşte – „convieţuirea cu Kezia Saint Martin" El plănuise totul cu mult timp în urmă, dar acum nu-i plăcea cum evoluau lucrurile. Îl deranjase tonul ei şi remarca pe care o făcuse de dimineaţă. El credea că aveau o înţelegere nescrisă, pe care o respectau amîndoi. Oricum nu-i păsa prea mult. Whit ştia acest lucru. Era sigur. sau era... Edward? Brusc îi veni în minte această idee şi nu mai scăpă de ea. Kezia să culca cu Edward? Şi amîndoi îşi băteau joc de el?

– Bună seara, Whit.

Personajul pe care-l suspecta se afla lîngă el.

– 'nă seara, mormăi el.

– Frumoasă petrecere, nu?

– Da, Edward, aşa este. Draga de Cassie Sergeant a demarat puternic, cu mult stil.

– Vorbeşti de parcă ar fi o fraieră. Trebuie să recunosc, însă, că aluzia nu este cu totul deplasată.

Edward luă o atitudine serioasă, în timp ce privirile lor erau aţintite asupra siluetei mai mult decît rotunjoară a viitoarei mirese, ce arăta ca într-o cămaşă de forţă, în rochia ei roz.

– Doamna FitzMatthew cu siguranţă că face tot ce-i stă în putinţă. Edward zîmbi vag mulţimii din jurul lor. Cina fusese excelentă. Supă Bongo Bongo, somon Nova Scoţia, languste din Rockies, icre negre Beluga din Franţa, în diferite forme atrăgătoare („Ştii, dragule, în Franţa nu există acele absurde obiceiuri de a pune ceva sărat în ele. Ce lucru înfiorător. Să strici nişte icre aşa de bune!"). Urmase miel şi un număr îngrijorător de legume, salată de andive şi suflé Grand Marnier, brînză franţuzească din regiunea Brie – o roată enormă de la Fraser Morris de pe Madison, singurul loc de unde se putea cumpăra aşa ceva. Numai Carla FitzMatthew putea pregăti un suflé pentru cincizeci de persoane.

– A fost o cină pe cinste, nu-i aşa, Whit?

Whit aprobă încruntat. Băuse un pic mai mult decît de obicei şi nu-i plăceau gîndurile care-l năpădiseră.

– Apropo, unde este Kezia?

– Tu ar trebui să ştii.

– Sînt flatat că poţi crede aşa ceva, Whit. Dar în seara asta n-am vorbit cu ea.

– Atunci păstrează-te pentru la noapte, în pat. Whitney vorbi cu nasul în pahar, dar Edward îl auzi.

– Poftim?

– Îmi pare rău... Cred că este pe aici, pe undeva. Se mişcă de colo-colo. Arată foarte drăguţ în seara asta.

– Cred că ai putea spune mai mult decît atît, Whitney.

Edward zîmbi sorbind ultima picătură de vin din pahar, meditînd asupra celor spuse de Whit. Nu-i plăcuse tonul şi, probabil, vorbise serios. Era clar că se ameţise.

– Copila arată extraordinar. V-am văzut cînd aţi intrat.

– Dar n-ai să ne vezi plecînd împreună. Ce zici de surpriză? Whitney se urîţise zîmbindu-i răutăcios lui Edward.

Se întoarse pe călcîie să plece, dar se opri. Sau acest lucru mai mult te încîntă decît te surprinde?

– Dacă ai de gînd să pleci fără Kezia, cred că ar fi bine s-o anunţi. S-a întîmplat ceva rău?

– Este ceva bine? Noapte bună, domnule. Ţi-o las în grijă. Poţi să-i transmiţi salutări din partea mea.

Whit se amestecă în mulţime, după ce puse paharul în mîna lui Tiffany Benjamin, care se uita perplexă la paharul gol. Apoi făcu semn să-i fie umplut, fără să-şi dea seama că avea două pahare în mînă.

Edward îl privi plecînd şi se întrebă ce pune Kezia la cale. Indiferent ce-ar fi fost, era clar că lui Whit nu-i convenea, deşi n-avea motiv să se simtă jignit. O anchetă discretă îi confirmase suspiciunile vechi de mai mulţi ani. Whitney Hayworth III era cu siguranţă homosexual. Un aranjament un pic cam murdar pentru Kezia, chiar dacă ea îl avea pe acel tip în „Village". Dar Whitney... de ce a trebuit să... Nu mai poţi avea încredere în oameni. Desigur că viciul lui debutase de mult, în adolescenţă, în timp ce urma şcoala de băieţi. Atunci nu fusese luat în serios. A fost considerată o situaţie pasageră. Nimeni nu se gîndise că acea deviere va deveni felul lui de viaţă. Priveau totul ca pe ceva trecător, pînă îşi va găsi o soţie şi se va căsători. Acum, însă, nu mai era nici o speranţă...

– Bună, dragule. De ce eşti atît de mohorît?

– Mohorît? Nu sînt, mă gîndeam doar. Edward zîmbi la vederea Keziei. Apropo, companionul tău tocmai a plecat. Era foarte prost dispus.

– Aşa a fost toată ziua. Aproape că şi-a ieşit din fire la telefon, azi-dimineaţă. Era nervos pentru că nu a putut lua legătura cu mine. O să-i treacă. Chiar foarte curînd.

Amîndoi ştiau că reşedinţa doamnei FitzMatthew se afla la mică distanţă de locuinţa iubitului lui Whit. Edward ignoră aluzia.

– Şi tu ce-ai pus la cale?

– Nu cine ştie ce. Mi-am petrecut timpul palavragind cu cîteva persoane. Nunta lui Cassie ne-a scos pe toţi din vizuină. Sînt aici oameni pe care nu i-am mai văzut de zece ani. Este o noapte cu adevărat frumoasă şi o petrecere reuşită. Se învîrti în jurul lui, îl bătu uşor pe braţ şi îl sărută pe obraz. Am crezut că nu-ţi plac aceste reuniuni festive.

– O dată la nu ştiu cît timp, îmi plac.

Edward o privi serios şi apoi simţi o nevoie irezistibilă să rîdă. Era imposibilă, şi în acelaşi timp incredibil de frumoasă. Nu, mai mult decît frumoasă. Era extraordinar de frumoasă în această seară. Caracterizarea lui Whitney, „foarte drăguţă", fusese de-a dreptul jignitoare.

– Kezia...

– Da, Edward? Avea o privire angelică şi încerca să rămînă serioasă.

– Pe unde ai mai fost în ultima vreme? Whitney nu este singurul care nu te-a putut găsi. M-am alarmat.

– Am fost ocupată.

– Artistul? Tînărul din Village?

Săracul de el, chiar că arăta îngrijorat. Îşi închipuia cum zboară banii din mîinile ei slabe...

– Nu este vorba de Village sau Soho. Nu, nu a fost vorba de asta.

– Altceva? Sau altcineva?

Kezia simţi cum i se încreţeşte pielea pe spate.

– Dragule, îţi faci prea multe griji.

– Poate că am motive.

– Nu, la vîrsta mea nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru mine.

Îl luă de braţ şi se plimbă cu el pe la diferite grupuri de prieteni, întreţinînd conversaţia, dar nu reuşi să-i risipească temerile. O cunoştea prea bine. Era ceva. Ceva ce nu i se mai întîmplase niciodată şi părea deja prea prinsă de acel ceva. Simţea asta. Arăta atît de fericită şi calmă, de parcă, în sfîrşit, scăpase din frîul lui. O pierduse. Nici măcar nu era prezentă la petrecerea simandicoasă a Carlei FitzMatthew. Numai Edward îşi dădea seama de asta. Singurul lucru pe care nu-l ştia era unde se afla Kezia şi cu cine.

Trecuse o oră şi jumătate cînd Edward observă dispariţia Keziei. Puse cîteva întrebări şi află că plecase neînsoţită. Asta îl nelinişti. Nu era îmbrăcată potrivit pentru a hoinări în jurul oraşului şi nu ştia dacă Whit îi lăsase maşina. „Homosexual nenorocit, măcar atîta lucru ar fi putut face", gîndi Edward furios.

Îşi luă la revedere şi opri un taxi cu gîndul să se ducă acasă dar, fără să vrea, îi dădu şoferului adresa Keziei. Se sperie. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Ce prostie la vîrsta lui. Era o femeie în toată puterea cuvîntului. Probabil că nici nu era singură. Pur şi simplu simţea nevoia să facă acest lucru.

– Kezia? Ea răspunse imediat la interfon, pe cînd Edward stătea jenat lîngă portar.

– Edward? S-a întîmplat ceva?

– Nu. Îmi pare rău că te deranjez. Pot să urc?

– Desigur. Ea închise şi peste un minut el ajunse sus.

Sta în cadrul uşii aşteptîndu-l să iasă din lift. Arăta îngrijorată, aşa cum stătea desculţă, în rochia de seară, cu părul lăsat. Edward se simţi ca un prost.

– Edward, totul este în regulă?

El confirmă dînd din cap şi intră în apartament.

– Kezia... eu... îmi pare rău. Nu trebuia să fi venit, dar am vrut să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă. Mi-a fost teamă ştiind că ai plecat neînsoţită, cu atîtea diamante pe tine.

– Dragule, nu trebuie să-ţi faci griji. Ea zîmbi şi faţa i se lumină. Doamne Dumnezeule, Edward, am crezut că s-a întîmplat ceva grav.

– Poate că s-a întîmplat.

– Oh? Chipul ei redeveni serios.

– Cred că în seara asta mi-am dat seama că m-am senilizat. Cred că ar fi trebuit să-ţi dau un telefon, în loc să apar aşa, aici.

– Ei bine, dacă tot eşti aici, ce-ai zice de un pahar? Nu nega faptul că ar fi trebuit să sune, dar era toată numai amabilitate. Vrei nişte lichior de pere sau de zmeură?

Kezia îi oferi un scaun şi se îndreptă spre dulapul încrustat unde ţinea băutura. Edward îşi aduse aminte de el; fusese cu mama ei cînd îl cumpărase de la Sotheby's.

– De pere, mulţumesc, dragă.

Se aşeză obosit pe unul din scaunele albastre, familiare şi o privi cum toarnă lichiorul transparent, într-un pahar micuţ.

– Eşti foarte înţelegătoare cu bătrînul tău unchi Edward.

– Nu exagera. Ea îi înmînă paharul şi se aşeză pe jos, la picioarele lui.

– Ai idee cît de frumoasă eşti?

Kezia respinse complimentul cu un gest al mîinii şi îşi aprinse o ţigară, în timp ce el lua o înghiţitură din pahar. Începuse să se întrebe dacă nu cumva Edward băuse un pic cam mult. Părea cam trist. Şi ea aştepta un telefon de la Luke.

– Mă bucur că eşti bine, începu el. Apoi nu se mai putu abţine. Kezia, ce ai de gînd? Trebuia să ştie.

– Nimic. Absolut nimic. Stau aici lîngă tine şi tocmai mă gîndeam să mă dezbrac şi să lucrez la cronica mea mondenă. Vreau să o dau mîine dimineaţă... Nu cred că lui Carla îi va plăcea ce voi scrie. Este mult prea caraghioasă. Nu pot rezista.

Kezia încerca să menţină o conversaţie uşoară, dar Edward arăta mai obosit şi mai bătrîn că niciodată.

– Nu poţi să fii serioasă un minut? Nu mă refeream la ce aveai de gînd să faci acum. Mă refeream... ei bine, te porţi ciudat în ultima vreme.

– Ce înţelegi prin ultima vreme?

– În seara asta.

– Arăt cumva îngrijorată, bolnavă, nefericită, subalimentată? La ce te referi? Nu-i plăceau întrebările lui şi avea de gînd să ocolească răspunsurile. Era timpul să termine cu prostiile astea. Şi nu mai avea chef de vizite nocturne neanunţate.

– Nu, nu, nimic de genul ăsta. Arăţi extraordinar de bine.

– Dar tu eşti îngrijorat?

– Da... bine, bine, fir-ar să fie. Ştii la ce mă refer, Kezia. Eşti la fel ca blestematul tău tată. Nu spui nimănui nimic decît după ce faptul s-a consumat. Şi pe urmă alţii trebuie să adune cioburile.

– Dragul meu, te asigur că după mine nu vei fi nevoit să aduni nimic. Amîndoi sîntem de acord că arăt odihnită, sănătoasă, bine hrănită, contul meu bancar nu a avut de suferit, nu am apărut goală în Oak Room, deci care este motivul îngrijorării tale?

Vocea îi devenise puţin cam dură.

– Eşti foarte evazivă. Oftă. Nu avea nici o şansă să afle adevărul, şi-şi dădea seama de asta.

– Nu, dragul meu. Vreau doar să mă bucur un pic de intimitatea mea, indiferent cît de mult ţin la tine şi cît de nerecu-

noscătoare îţi sînt pentru faptul că mi-ai fost ca un tată. Sînt o femeie matură, dragule. Eu nu te întreb dacă te culci cu menajera ta sau cu secretara, sau ce faci noaptea, singur, în baie.

Ceva îi spunea că Edward practică asemenea ritualuri în baie.

– Kezia! Este şocant ce spui! Arăta supărat, rănit.

– Nu este mai puţin şocant decît ceea ce vrei tu să afli de la mine. Numai că tu spui totul cu menajamente.

– Bine. Am înţeles.

– Mă bucur. Era şi timpul. Dar ca să-ţi linişteşti sufletul agitat, te pot asigura că nu ai de ce să-ţi faci griji.

– O să-mi spui dacă o să fie cazul?

– Te-aş priva eu de plăcerea de a-ţi face griji?

El rîse şi se lăsă pe speteaza scaunului.

– Bine. Ştiu că sînt imposibil, şi îmi pare rău. Nu... nu-mi pare rău. Îmi place să aflu că totul este în ordine în viaţa ta. Şi acum te las să-ţi termini treaba. Cred că ai destule subiecte piperate pentru articolul tău.

Edward se simţea jenat că o chestionase, că se afla în apartamentul ei la acea oră nepotrivită. Nu era uşor să fii „înlocuitor" de tată, mai ales cînd eşti îndrăgostit de copilul adoptat.

– Da, chiar am cîteva subiecte trăsnet, pe lîngă poveştile despre opulenţa Carlei. Este absolut deplasat să cheltuieşti mii de dolari pentru o petrecere.

Vorbea din nou ca înainte. Redevenise Kezia, cea care nu-l înspăimînta, cea pe care o cunoştea atît de bine şi care va fi întotdeauna a lui.

– Şi, bineînţeles, mă voi include şi pe mine în articol, îl anunţă ea amuzată.

– Şmecheră mică. Şi ce ai de gînd să spui despre tine? Că arătai uimitor de frumoasă, sper.

– Nu. Poate o să spun ceva despre rochie. De fapt, am să scriu despre ieşirea „încîntătoare" a lui Whit. Oare era supărată?

– De ce?

– Deoarece, ca s-o spun deschis, timpul jocurilor şi al distracţiilor s-a terminat. Cred că a sosit momentul să-mi văd de viaţa mea, iar Whit de a lui. Whit n-are curajul să o rupă, poate că nici eu, aşa că dacă scriu ceva stînjenitor, prietenul lui din Sutton Place o va face în locul nostru. Dacă are un pic de mîndrie, nu va tolera ca Whit să fie ridiculizat în public.

– Doamne fereşte, Kezia. Ce ai scris?

– Nimic indecent. N-am de gînd să fac dezvăluiri scandaloase în presă. Nu i-aş face una ca asta lui Whit. Şi nici mie. Adevărul este că, n-am timp să mai continuu acest joc. Şi nici pentru Whit nu este bine. Tot ce am scris în cronică este că... stai să-ţi citesc.

Îşi luă o atitudine preocupată şi se îndreptă spre biroul ei. El o urmărea îngrijorat.

– „Obişnuitele perechi de îndrăgostiţi erau prezente; Francesco Cellini şi Miranda Pavano-Costeja; Jane Roberts şi Bentley Forbes; Maxwell Dart şi Courtney Williamson şi, bineînţeles, Kezia Saint Martin şi însoţitorul ei permanent Whitney Hayworth III. Cei doi au fost foarte rar văzuţi împreună. Se pare că fiecare s-a distrat pe cont propriu. De asemenea, este de remarcat faptul că cei doi s-au cam certat şi Whitney a plecat devreme, lăsînd-o pe Kezia în mijlocul porumbeilor, şoimilor şi papagalilor. Este posibil ca elegantul Whitney să se fi săturat s-o însoţească peste tot? Moştenitoarele pot fi uneori nişte persoane foarte dificile. În ceea ce priveşte reşedinţa Carlei FitzMatthew..." Ei bine, ce zici?

Nu părea deloc mulţumită de ceea ce scrisese. Dar veştile erau veşti şi bîrfa, bîrfă. Edward ştia că toate acestea o plictiseau.

Se uită la ea zîmbind echivoc.

– Pare mai degrabă incomod. Sincer vorbind, nu cred că o să-i placă.

– Asta vreau. Trebuie să fie jignitor. Şi dacă el nu are curajul să-mi spună să mă duc dracului, după tot ce i-am făcut, stricîndu-i imaginea publică, atunci prietenul său îl va face laş. Cred că asta îl va determina s-o rupă cu mine.

– De ce nu-i spui direct că totul s-a terminat?

– Deoarece singurul motiv pe care l-aş invoca este „deprinderea" lui ciudată şi faptul că mă plictiseşte. Şi, la dracu', Edward, nu ştiu... poate că sînt laşă. Aş prefera să facă el primul pas. Mi se pare că tot ce aş putea să-i spun în faţă este mult prea jignitor.

– Şi ce ai scris în articol este mai bun?

– Bineînţeles că nu. Dar el nu ştie că eu am scris.

Edward rîse cu tristeţe. Îşi termină băutura şi se ridică să plece.

– Ei bine, anunţă-mă şi pe mine dacă maşinaţiile tale au vreun efect.

– Vor avea. Te asigur.

– Şi apoi? Vei anunţa asta şi în cronică?

– Nu.

– Kezia, mă zăpăceşti. Acestea fiind spuse, draga mea, îţi urez noapte bună. Şi încă o dată scuze că te-am deranjat aşa tîrziu.

– De data asta te iert.

Telefonul sună în timp ce ea îl conducea spre uşă.

– Mă descurc şi singur.

– Mulţumesc, ea zîmbi, îl ciupi uşor de obraz şi alergă spre sufragerie, lăsîndu-l pe Edward să închidă uşa uşor şi să aştepte singur în faţa liftului.

*

– Bună, iubito. Te-am sunat prea tîrziu?

Era Luke.

– Bineînțeles că nu. Tocmai mă gîndeam la noi.

– Și eu la fel. Îmi este al dracului de dor de tine, iubito.

Își desfăcu fermoarul de la rochie și se duse în dormitor. Îi făcea bine vocea lui. Îi crea iluzia că se afla acolo, lîngă ea. Încă îi mai simțea mîngîierile, încă...

– Te iubesc și mi-e dor de tine.

– Bine. Vrei să vin la Chicago în acest week-end?

– Speram să mă întrebi.

El rîse răgușit în receptor și trase un fum din trabuc. Kezia îi dădu numărul zborului de avion pe care intenționa să-l ia, îi trimise un sărut și închise.

Se dezbrăcă fericită de rochie și rămase o clipă pe gînduri, zîmbind, înainte de a se pregăti de culcare. Ce om minunat era Lucas. Edward îi ieșise complet din minte. Ca și Whit, al cărui telefon a trezit-o a doua zi dimineață.

CAPITOLUL 15

Kezia? Whitney la telefon.

– Da, dragule. Ştiu.

Ea ştia mult mai multe decît el.

– Ce ştii?

– Ştiu că eşti tu, prostuţule. Cît este ceasul?

– Trecut de prînz. Te-am trezit, cumva?

– Nu.

Deci, apăruse în ediţia de dimineaţă. Ea se trezise în zori ca să dicteze articolul la telefon.

– Cred că ar trebui să luăm prînzul împreună. Părea foarte crispat, preocupat, chiar nervos.

– Chiar acum? Nu sînt îmbrăcată. Era urît din partea ei, dar se amuza. Ce uşor îl puteai juca pe degete.

– Nu, nu, cînd eşti gata, bineînţeles. Ne întîlnim la „La Grenouille" la ora unu?

– Perfect. Oricum voiam să te sun. M-am decis să mă duc în acest week-end la acea nuntă din Chicago. Cred că este de datoria mea.

– Aşa cred şi eu. Şi, Kezia...

– Da, dragule, ce este?

– Ai văzut ziarele de astăzi?

Bineînțeles, dragule. Și eu am scris ceva în ele, își spuse ea în gînd. Cel puțin articolul la care te referi tu...

– Nu. De ce? A început războiul? De fapt, pari cam supărat.

– Citește rubrica lui Hallam. Vei înțelege.

– Oh, Doamne, ceva neplăcut?

– O să discutăm la prînz.

– Bine, dragule, atunci ne vedem...

După ce închise, Whitney rămase pe gînduri rozînd vîrful unui creion. „Christoase", își zise „sper să fie rezonabilă" Situația se complicase. Armand nu mai voia să înghită această poveste fără sens. La micul dejun îi arătase lui Whitney articolul din ziar, dîndu-i un ultimatum categoric. Nu-și putea permite să-l piardă. Pur și simplu, nu putea. Îl iubea.

Odată așezați la masa lor de la „La Grenouille", conversația decurse calmă și directă. De fapt, Whit vorbi în timp ce Kezia păstră tăcerea. El începu să aducă argumente. Se atașase mult prea mult de ea, considera că-i aparține, deși știa că n-are nici un drept. Ea îi explicase acest lucru foarte clar. Oare ce credea despre el? În plus, ce putea el să-i ofere? Nu era nici măcar partener la o firmă, în vreme ce ea... Și totul devenise atît de dureros pentru el... Oare îl înțelegea ea cît de cît? Era conștient că ea nu se va căsători niciodată cu el. Ea va rămîne marea lui dragoste, dar era obligat să se căsătorească și să aibă copii. Oh, Doamne, totul era îngrozitor.

Kezia îl aprobă, înghițind mîncarea din farfurie. Ce putea face ea? Da! Îl înțelegea perfect și bineînțeles că el avea dreptate, nu prea erau șanse de căsătorie. Poate și din cauza părinților ei care muriseră, și datorită faptului că era singura moștenitoare. Probabil că nu se va căsători niciodată, ca să păstreze numele familiei. Iar la copii nici nu se gîndea și s-ar fi simțit

groaznic să-l jignească, dar probabil că tot răul era spre bine. Pentru amîndoi. Ea îl asigură că-l înţelege, şi-l aprobă. Vor rămîne pentru totdeauna cei mai buni prieteni. Pe viaţă.

Whitney îşi promise în gînd s-o pună pe Effie să-i trimită Keziei flori, o dată pe săptămînă, pînă va împlini nouăzeci şi şapte de ani. Slavă Domnului că primise totul foarte bine. Şi, la naiba, poate că avusese dreptate cînd suspectase că se întîmplă ceva între ea şi Edward. Niciodată nu puteai fi sigur de Kezia. Simţeai doar că este vorba de mult mai mult decît lăsa ea să se înţeleagă, sub acea mască de echilibru şi perfecţiune. Dar ce importanţă avea? Era liber! Eliberat de la toate acele nopţi insuportabile cînd trebuia să joace rolul însoţitorului ei. Şi, normal, ca să-şi revină după „teribila durere", nu va apărea în public timp de cîteva luni. În sfîrşit putea trăi o viaţă frumoasă în Sutton Place, cu Armand. Era şi timpul. Armand îşi explicase foarte clar punctul de vedere, la micul dejun. După trei ani de aşteptare, în sfîrşit. Şi acum cu Whitney umilit în ziare... Hallam îl prezentase ca pe un mototol ce se ţine după fusta Keziei şi poate că, la urma urmei, a fost bine că s-a întîmplat aşa. În sfîrşit reuşise. Se terminase cu prefăcătoriile şi cu Kezia. Nu era pentru el.

Kezia plecă de la „La Grenouille" cu un pas sprinten şi hoinări pe Fifth Avenue, trăgînd cu ochiul la vitrinele de la Saks. Pleca la Chicago... Chicago... Chicago! În sfîrşit scăpase de Whit şi reuşise să facă acest lucru în cel mai bun fel posibil! Săracul nenorocit, aproape că-i venea să plîngă de uşurare. Nu-i plăcuse că fusese nevoită să trateze problema atît de sobru. Ar fi vrut să-l felicite. Pe el şi pe ea. Ar fi trebuit să ciocnească cîte un pahar de şampanie şi să ţipe de bucurie, după ce trei ani se chinuiseră, pierzîndu-şi timpul şi făcînd jocul prietenilor. Şi, la dracu', nici măcar nu fuseseră căsătoriţi.

Doar un bun paravan unul pentru celălalt. Un paravan. Slavă Domnului că nu se căsătorise cu el.

Brusc o străbătu un fior Trecuseră zile, o săptămînă... mult timp... nici măcar nu ştia cît. Nu se mai gîndise la el. Mark. Dar totul într-o singură zi? Dintr-o singură mişcare? Să şteargă trecutul cu buretele? Pe amîndoi la fel? Nu era prea mult pentru ea? Ţinuse mult mai mult la Mark decît la Whit. Whit era îndrăgostit. Avea un iubit. Dar Mark? Doamne, era ca şi cum ţi-ai scoate două măsele de minte într-o singură zi.

Paşii o purtau involuntar spre metroul de la Fifty-first Street, colţ cu Lexington. Trebuia s-o facă şi pe asta. Era obligată.

Trenul porni spre sud şi ea se întreba de ce făcea toate astea. Pentru Luke? Dar era o nebunie. De abia îl cunoştea. Dacă el amînă acest week-end şi nu se vor mai vedea niciodată? Dacă ea ajunge la Chicago, petrec week-end-ul acolo şi după aceea totul se termină? Dar dacă... De fapt era conştientă că n-o face pentru Luke, ci pentru ea. Trebuia s-o facă. Nu putea continua jocul ăsta absurd. Nici cu Whit, nici cu Mark, nici cu Edward. Cu nimeni, şi în primul rînd cu ea însăşi. Picile de şarpe care o acoperiseră pe Kezia Saint Martin căzură una cîte una. Ce subiect pentru un articol!

Cu Mark lucrurile erau mai dificile, pentru că ţinea la el.

– Pleci?

– Da. Ea îl privea în ochi şi ar fi vrut să-l mîngîie pe păr, dar nu putea să-i facă aşa ceva.

– Dar vara trecută ne-am descurcat şi n-a fost nici o problemă. Era rănit şi derutat şi părea mai tînăr decît de obicei.

– Acum contează acest lucru. Poate că o să lipsesc foarte mult. Un an, doi, nu ştiu cu certitudine.

– Kezia, te măriţi? Întrebarea căzu brusc şi ea ar fi vrut să-i confirme, ca să simplifice lucrurile, dar nu fu în stare.

– Nu, scumpule. Nu mă mărit. Pur şi simplu plec şi, în felul meu, te iubesc. Prea mult ca să te rănesc. Sînt mai mare decît tine, amîndoi avem ceva de făcut în viaţă. Lucruri separate, diferite. A sosit vremea, Marcus. Cred că ştii şi tu acest lucru.

El termină sticla de Chianti înainte ca ea să-şi bea paharul. Au comandat încă una.

– Pot să-ţi pun o întrebare trăsnită?

– Ce anume?

El îi zîmbi, ezitînd. Zîmbetul acela de băieţel, care-i plăcea ei atît de mult, îi cuprinse toată faţa. Aici era necazul. Ea îi iubea zîmbetul, părul, „The Partridge" şi atelierul. Nu îl iubea cu adevărat pe Mark. Nu în adîncul sufletului. Nu în felul în care îl iubea pe Luke. Nu destul.

– Tu eşti tipa pe care am văzut-o mai demult în ziar?

Rămase tăcută mult timp înainte să-i răspundă. Apoi îl privi direct în ochi.

– Da. S-ar putea. Şi?

– Şi, eram curios. Cum te simţi cînd eşti o „persoană"?

– Te simţi singur, speriat. Plictisit în marea majoritate a timpului. Nu-i deloc grozav.

– De aceea veneai mereu aici? Pentru că aveai o viaţă monotonă şi te plictiseai?

– Nu. Poate la început. Voiam să scap de acea lume. Dar tu ai însemnat mult pentru mine, Mark.

– Eu eram refugiul tău?

Da. Dar cum putea să-i explice? Şi de ce acum? Oh, te rog, nu mă obligă să te rănesc... Nu mai mult decît am făcut-o.

– Nu. Tu erai un prieten. Un om frumos. Un om pe care îl iubeam.

– Iubeam? Nu „iubesc"? Se uita la ea cu ochii înotîndu-i în lacrimi.

– Timpul schimbă lucrurile, Marcus. Şi trebuie să-l lăsăm să le schimbe pentru binele nostru. Devine urît cînd oamenii încearcă să se agaţe unul de altul. Pentru binele amîndurora, trebuie să plec.

Dădu trist din cap, privind în pahar şi, înainte de a se ridica să plece, ea îi atinse obrazul pentru ultima oară. Din fericire, un taxi venea de-a lungul străzii. Îl opri şi se sui în el înainte ca Mark să-i vadă lacrimile.

Telefonul suna cînd intră în casă. Se simţea sleită de puteri. Şi acum ce mai urma? Nu putea fi Whit. Edward? Agentul ei?

– Bună, iubito.

– Bună, dragoste. Oh, Doamne, ce mult mă bucur să te aud. Sînt frîntă. Îi lipseau atît de mult atingerile lui... braţele lui...

– Ce ai făcut astăzi?

– Totul şi nimic. A fost o zi oribilă.

– Christoase, după voce aşa trebuie să fi fost.

– M-am ocupat de „afacerile mele personale" cum le spui tu. Am scris ceva neplăcut în cronica mea mondenă, referitor la Whit, ca să-l fac pe iubitul lui gelos. Nu avea secrete faţă de Luke. Ceea ce s-a şi întîmplat. Am luat masa împreună şi am terminat cu povestea dintre noi. De acum nu va mai fi nici un Whitney care să mă însoţească la petreceri.

– Pari supărată. Aşa ai vrut să decurgă lucrurile?

– Da, aşa am vrut. Am încercat să nu-l rănesc. Am simţit că îi datorez asta după atîţia ani. Ne-am jucat rolurile pînă la sfîrşit. Apoi m-am dus în Soho, şi am clarificat şi acolo lucrurile. Mă simt cea mai ticăloasă dintre femei.

– Da. Lucrurile de genul ăsta nu sînt prea plăcute. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin atîtea într-o singură zi.

Nu era prea convingător şi ea ştia că, de fapt, se simţea uşurat.

– Trebuia s-o fac. Acum mă simt eliberată, dar obosită. Tu, ce-ai făcut, iubitule? Ai avut o zi grea?

– Nu aşa de plină ca a ta. Ce altceva ai mai făcut, dragostea mea? Nici o întîlnire simandicoasă cu scopuri caritabile? El chicoti în telefon şi ea suspină. Ei, am spus ceva grav?

– Cuvîntul magic... oh, la dracu' Tocmai mi-ai amintit că trebuie să mă duc la o afurisită de întîlnire în legătură cu artriticii, la ora cinci. Oh, ce mizerie! Luke izbucni în rîs şi ea îi răspunse cu un chicotit.

– Martin Hallam ar trebui să audă asta!

– Oh, taci din gură.

– Ei bine, mai am şi eu nişte veşti „bune" pentru tine. Îmi pare rău că trebuie să ţi le dau într-o zi ca asta. Nu poţi veni la Chicago în week-end-ul ăsta. A intervenit ceva şi trebuie să plec pe coastă.

– Ce coastă? Ce dracu' voia să spună?

– West Coast, iubire. Doamne, Kezia, îmi pare tare rău că s-a întîmplat aşa. Te simţi bine?

– Da. Minunat.

– Haide, fii fată curajoasă.

– Asta înseamnă că nu te pot vedea?

– Da. Asta înseamnă.

– N-aş putea lua avionul şi să ne întîlnim acolo?

– Nu, iubito, nu se poate. N-ar fi bine.

– Pentru Dumnezeu, de ce nu? Oh, Luke, am avut o zi absolut oribilă, şi acum asta... te rog, lasă-mă să vin.

– Iubito, nu pot. Mă ocup de organizarea unei mici afaceri acolo. Se poate spune şi aşa. Este o chestiune sensibilă şi n-aş vrea să te implic. Vor fi cîteva săptămîni destul de dure.

– Aşa de mult? Îi venea să plîngă.

– Nu ştiu încă. Voi vedea.

Ea trase adînc aer în piept, înghiţi în sec şi încercă să-şi păstreze calmul. Ce zi nenorocită!

– Luke, vei fi în siguranţă?

El ezită o clipă înainte de a spune „Voi fi bine"

– Acum du-te la întîlnirea ta cu cei cu colici sau ce dracu' este şi nu-ţi bate căpşorul drăguţ cu gînduri negre în ce mă priveşte. Eu sînt genul care-şi poate purta singur de grijă. De asta să fii convinsă.

– Ultimele cuvinte celebre.

– Te anunţ imediat ce mă voi întoarce. Adu-ţi'aminte un singur lucru.

– Ce anume?

– Că te iubesc. Cel puţin asta îi putea spune.

După ce închise telefonul, Luke începu să se plimbe nervos prin apartament. La dracu', era nebun să se combine cu ea tocmai acum, cînd lucrurile mergeau mai prost. Începuse să depindă de el şi ea aştepta mai mult decît îi putea el oferi. Avea alte griji pe cap: jurămintele pe care le făcuse, oamenii pe care voia să-i ajute şi acum trebuia să se gîndească la propria persoană şi la porcii care-l urmăreau de săptămîni. Zile, luni, ani, îi simţise mereu în spatele lui, planînd ca nişte vulturi, apropiindu-se atît cît să-şi dea seama că erau acolo şi dispărînd din nou în umbră.

Se duse la bar şi-şi turnă o porţie zdravănă de whisky, fără apă, fără gheaţă, fără sifon şi o dădu peste cap. Apoi, ca şi cum ar fi ştiut, făcu trei paşi mari spre uşa apartamentului şi o smuci dintr-o singură mişcare, aproape scoţînd-o din ţîţîni. Uşa se clătină, ca şi omul din colţ. Era şocat să-l vadă pe Luke şi se speriase cînd uşa se deschisese. Se înde-

părtă de-a lungul coridorului, încercînd să pară că e un oarecare, dar se vedea imediat ce era. Un poliţist de serviciu. Coada lui Luke Johns.

Kezia opri, absentă, un taxi. Întîlnirea se ţinea pe Fifty Avenue, în apartamentul lui Tiffany. Trei etaje la numărul nouăzeci şi doi pe Fift Avenue şi numai bourbon sau scotch. Ea nu se juca cu limonadă sau sherry în apartamentul ei. Mai avea gin şi vodcă, pentru cele care preferau aşa ceva. Acasă, Tiffany bea numai Black Label.

Cînd sosi, Kezia o găsi lîngă uşă, ţinînd în mînă un pahar plin cu scotch cu gheaţă.

– Kezia! Ce divin! Arăţi fabulos. Noi tocmai voiam să începem. N-ai pierdut nimic!

Asta era sigur.

– Doamne!

Tiffany era mult prea ameţită ca să remarce tonul din vocea Keziei sau privirea ei dezorientată şi rimelul care se întinsese din cauza lacrimilor. Ziua aceea fusese tare nenorocită.

– Bourbon sau scotch?

– Amîndouă.

Deşi beată, Tiffany păru uimită pentru o clipă.

– Îmi pare rău, iubito, n-am vrut să te zăpăcesc. O să iau un scotch cu sifon, dar nu te deranja. Mi-l prepar singură. Kezia se îndreptă spre bar şi, de data aceasta, ţinu pasul la băutură cu Tiffany. Era a doua oară cînd se îmbăta din cauza lui Luke. Prima oară, cel puţin, fusese fericită.

CAPITOLUL 16

Kezia? Era Edward.

– Bună, dragule. Ce se mai aude?

– Asta voiam să te întreb şi eu. Îţi dai seama că nu te-am mai auzit sau văzut de aproape trei săptămîni?

– Nu te simţi singur. Nimeni nu se simte aşa. Am hibernat. Mesteca un măr în timp ce vorbea cu el, cu picioarele cocoţate pe birou.

– Eşti bolnavă?

– Nu. Doar ocupată.

– Cu scrisul?

– Da.

– Nu te-am văzut pe nicăieri. Începusem să-mi fac griji.

– Ei bine, să nu-ţi faci. Am ieşit de cîteva ori doar atît cît să-mi procur material pentru cronica mea. Dar „apariţiile" mele au fost scurte şi sporadice, stau mai mult acasă.

– Ai vreun motiv anume? O testa din nou şi ea continuă să mestece mărul fără jenă.

– Nu, n-am un motiv anume. Doar scrisul. Şi n-am avut chef să ies în oraş mai mult decît era necesar.

– Ţi-e frică să nu te întîlneşti cu Whit?

– Nu... ei bine... poate, un pic. Îmi era mai teamă de gurile rele. De fapt, m-am îngropat în munca mea. Scriu trei articole, toate pentru săptămîna viitoare.

– Atunci mă bucur că eşti bine. De fapt, draga mea, te-am sunat să te întreb dacă vrei să luăm prînzul împreună.

Ea înţepeni şi puse jos cotorul de măr. La dracu'!

— Ei bine, dragule, vreau să-ţi spun... Apoi începu să rîdă. Bine. Iau masa cu tine. Dar nu la unul din restaurantele obişnuite.

– Doamne, chiar încep să cred că ai devenit o pustnică. Rîse şi el, deşi nu-i trecuse îngrijorarea.

– Kezia, precis că totul este în regulă?

– Totul este minunat. Pe curînd.

Kezia ar fi fost fericită să ia masa cu Luke. Încă mai vorbeau la telefon de două ori pe zi, dar ea nu-l putea vizita. Mai avea multe de făcut, aşa că se îngropase în munca ei.

– Bine. Atunci unde vrei să luăm prînzul?

– Ştiu un local cu mîncare bună pe East 63. Cum ţi se pare?

– Vrei să-ţi spun adevărul?

– Desigur. De ce nu?

– Dezgustător.

Ea rîse de snobismul lui.

– Fii vesel, dragule, o să-ţi placă la nebunie.

– De dragul tău, Kezia... merg şi la un bar ca acesta. Dar spune-mi adevărul, este îngrozitor?

– Şi ce dacă este? Îţi comanzi felul preferat la Lutece şi vii cu el aici.

– Nu fi absurdă.

– Atunci pregăteşte-te să încerci ceva nou. Nu-i chiar aşa de rău.

– Aaa!... Tinereţe!

Stabiliseră să se întîlnească la doisprezece şi jumătate, dar ea se afla deja acolo cînd ajunse Edward. Se uită împrejur şi constată că nu era chiar aşa de rău cum îşi închipuise. Oamenii care se aflau la mesele din lemn făceau parte din locuitorii East-ului: secretare, directori artistici, hippy, fete drăguţe, îmbrăcate în blugi şi cu mape mari aşezate lîngă ele, băieţi cu cămăşi sport şi cu părul lung şi ici, colo cîte un bărbat în costum. Se simţi uşurat cînd observă că nici el, nici Kezia nu contrastau izbitor cu restul oamenilor. Cu siguranţă că nu era „La Grenouille", dar, slavă Domnului, nici „Horn and Hardart's" Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu mîncarea de acolo... dar oamenii. Oamenii aceia! Pur şi simplu nu erau pe placul lui Edward. Iar cu Kezia, nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi. Fata avea un umor diabolic.

O văzu la o masă şi, cînd se apropie, observă că purta jeanşi. Îi zîmbi din tot sufletul privind-o în ochi şi se aplecă s-o sărute.

– Mi-a fost tare dor de tine, fetiţo. Nici nu-şi dăduse seama cît de mult îi lipsise pînă nu o revăzuse. Trăia aceleaşi sentimente ca în fiecare an cînd luau primul prînz împreună, după vacanţa de vară. Şi de data asta trecuse aproape o lună de cînd n-o mai văzuse.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, dragule. Doamne, nu te-am văzut de o veşnicie. Şi ne apropiem de Ziua Tuturor Sfinţilor. Ea rîse strengăreşte, iar el îi cercetă chipul în timp ce se aşeză la masă. În ochii ei citea o schimbare... acelaşi sentiment îl avusese şi ultima oară cînd o văzuse. Părea mult mai subţire.

– Ai slăbit. Era un reproş părintesc.

– Da, dar nu foarte mult. Mănînc frugal, în timp ce scriu

– Ar trebui să mănînci cum trebuie.

– Poate la „Le Mistral"? Sau este mai sănătos să mănînci

la „La Côte Basque"? Îl tachina din nou, nu cu răutate, dar cu maliţiozitate.

– Kezia dragă, eşti prea mare ca să devii hippy, o tachină şi el.

– Ai perfectă dreptate. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Numai că am muncit mult. Dintr-o dată am avut sentimentul că mă regăsesc în muncă. Este minunat.

O aprobă în tăcere şi-şi aprinse un trabuc. Se întreba dacă numai despre asta era vorba. Poate că pînă la urmă se va retrage, pur şi simplu, în munca ei. Cel puţin se ocupa de ceva respectabil. Dar nu era deloc convins. Îl îngrijorau încă subtilele schimbări pe care le ghicea, dar nu-şi putea da seama cu precizie despre ce e vorba. Vedea că este mai slabă, mai ascuţită şi mai tensionată. Acum avea un mod diferit de a vorbi de parcă, în sfîrşit, îşi găsise un scop în munca ei. Dar schimbările erau mult mai profunde. Mult, mult mai profunde. Simţea acest lucru.

– Au ceva de băut aici? Examină morocănos meniul atîrnat pe perete. Nu erau menţionate băuturile, cu excepţia sucului de morcovi. Stomacul i se întoarse pe dos.

– Oh, Edward, am scăpat din vedere acest lucru! Îmi pare rău! În ochi avea o luminiţă veselă şi îl mîngîie uşor pe mînă. Ştii, şi mie mi-a fost dor de tine. Dar am simţit nevoia să fiu singură.

– Aş putea spune că ţi-a făcut bine, dar nu sînt absolut convins de asta. Pari extenuată.

Ea dădu uşor din cap.

– Da, aşa este. Vreau să fac ceva serios. Ştii ceva? A devenit o povară acea cronică blestemată. Poate ar trebui să mă retrag. Nu avea nici o remuşcare în legătură cu zarva pe care o va crea în jurul lui Martin Hallam. Nimănui nu-i va păsa.

– Te gîndeşti serios să renunţi? Ideea îl tulbura. Dacă va renunţa la cronica mondenă o va mai vedea la festivităţile oficiale din mediul ei social?

– O să văd. Nu voi lua o hotărîre pripită. Dar mă voi gîndi la această posibilitate. Şapte ani mi se pare un timp cam lung. Poate că a venit vremea ca Martin Hallam să se retragă.

– Şi Kezia Saint Martin?

Ea nu-i răspunse, dar îl privi lung.

– Kezia, sper că nu ai de gînd să faci ceva necugetat? Am fost mulţumit cînd am auzit de hotărîrea ta în privinţa lui Whitney. Dar acum mă întreb dacă nu a însemnat...

– Nu. Am terminat şi cu tînărul meu prieten din Soho. În aceeaşi zi. A fost ca o curăţenie a sufletului. O eliberare. Şi, în final, m-am simţit uşurată.

– Şi acum eşti complet singură?

Ea aprobă din cap şi se gîndi cît de cicălitor putea fi.

– Da. Eu şi cu munca mea. Îmi place. Îi zîmbi încîntată.

– Poate că de aşa ceva ai nevoie un timp. Dar nu exagera! N-ai mai fi tu însăţi!

– De ce nu?

– Deoarece eşti mult prea frumoasă şi mult prea tînără ca să te iroseşti la maşina de scris. Da, pentru un timp, merge. Dar nu te scufunda prea mult în această activitate.

– Să nu „mă scufund", Edward? Eu mă simt ca şi cum „m-am regăsit"

Oh, Doamne, avea să fie una din acele zile cînd se comporta exact ca tatăl ei. Ceva îi spunea că fata se hotărîse deja asupra unui lucru, care lui îi scăpa.

– Dar... fii precaută, Kezia. Îşi reaprinse trabucul, privind-o intens în ochii. Şi nu uita cine eşti.

– Ai idee cît de des am auzit aceste cuvinte? Şi cît m-am

săturat de ele, continuă ea în gînd. Stai liniştit, dragul meu, n-am cum să uit acest lucru. N-o să mă laşi tu.

Avea o privire dură, care îl deranja.

– Ei bine, comandăm ceva? Ea rîse impertinent şi făcu semn chelnerului.

– Sugerez să luăm un „Avocado" şi o omletă cu creveţi. Este superbă.

– Să-ţi opresc un taxi?

– Nu. Merg pe jos. Îmi place oraşul în luna octombrie. Era o zi răcoroasă de toamnă, cu vînt uşor şi proaspăt. Venise acea vreme minunată la New York, cînd totul arată curat, viu, strălucitor şi cînd simţi că ai vrea să te plimbi de la un capăt la celălalt al lumii. Cel puţin aşa simţea Kezia.

– Să mă mai suni. Da, Kezia? Mă îngrijorează cînd nu ştiu nimic de tine mai mult timp. Şi nu vreau să crezi că mă amestec în viaţa ta.

De cînd, dragule? De cînd? Kezia se amuza în sinea ei.

– Niciodată n-ai făcut-o. Şi, mulţumesc pentru prînz. Ce ziei? N-a fost chiar aşa de rău!

Îl îmbrăţişă scurt, îl sărută pe obraz şi plecă. Se opri la stopul de la colţ ca să-i facă semn cu mîna. O luă pe Third Avenue spre Sixtieth Street şi apoi traversă parcul. Era un drum ocolit, dar nu avea de ce să se grăbească. N-o aştepta nimeni. Şi era o zi prea frumoasă ca să se grăbească să intre în casă. Inspiră adînc aerul şi zîmbi la vederea copiilor îmbujoraţi. Foarte rar vedeai copii cu o mină sănătoasă, în New York. Ori erau palizi în timpul iernii, din cauza statului în casă, ori arătau obosiţi şi transpiraţi din cauza căldurii dogoritoare, vara. Primăvara era scurtă în Manhattan. Dar toamna... toamna venea, cu merele ei creţe, cu dovlecii care aşteptau

pe tarabe să fie crestați pentru Ziua Tuturor Sfinților. Cu vînturile reci care adunau sau spulberau norii. Cu oamenii care grăbeau pasul. New-yorkezii nu erau triști în octombrie, le plăcea acest anotimp. Nu le era nici prea frig, nici prea cald. Nu erau nici prea obosiți, nici prea supărați. Iar Kezia mergea printre ei și se simțea bine.

Frunzele măturau asfaltul aleilor din parc, învîrtindu-se în jurul gleznelor ei. Copiii se înghesuiau la standul cu trăsuri trase de ponei, dornici de încă o plimbare. Animalele de la Grădina Zoologică își săltau capetele cînd trecea pe lîngă ele și clopoțeii își începeau cîntecul cînd se apropia. Se opri să privească. Era distractiv. Era ceva la care nu se gîndise niciodată. Nu pentru ea. Copiii. Cum ar fi fost să aibă un copilaș în brațe? Cineva de care să rîzi și cu care să te distrezi și să-i ștergi înghețata de ciocolată de pe bărbie, să-l duci la culcare după ce-i citești o poveste sau să se ghemuiască în pat lîngă tine, dimineața. Va trebui să-i spui cine este, ce se așteaptă de la el și ce va trebui să facă cînd o să crească mare, dacă „te iubește" Acesta era motivul pentru care nu-și dorise niciodată copii. De ce să-i faci așa ceva copilului tău? Era suficient că trăise ea acest fel de viață, atîta timp. Nu, nu va avea copii. Niciodată.

Cîntecul clopoțeilor se opri și animalele aurii își încetară valsul mecanic. Copiii se împrăștiară; unii fugeau spre vînzătorii ambulanți. Îi privi și, dintr-o dată, își dori și ea un balon roșu. Cumpără unul cu douăzeci și cinci de cenți, și-l legă de nasturele de la mînecă. Dansa în vînt, sus, deasupra capului, chiar sub ramurile copacilor semeți. Kezia rîse. Ar fi vrut să țopăie tot drumul pînă acasă.

Aleea trecea pe lîngă lacul pe care pluteau tot felul de bărci și, cînd ajunse în dreptul străzii Seventy-second, părăsi

fără tragere de inimă parcul. Mergea cu paşi mărunţi, în urma doicilor ce hoinăreau liniştite prin parc, împingînd cărucioare mari, englezeşti, împodobite cu dantelă. Un grup de doici franţuzoaice se mişcau ca un batalion pe alei, îndreptîndu-se spre grupul englezoaicelor ce veneau trăncănind. O amuză să observe ostilitatea ascunsă dintre cele două grupuri. Ştia că doicile americane erau lăsate să se descurce singure, fiind eclipsate atît de englezoaice, cît şi de franţuzoaice. Suedezele şi nemţoaicele se ţineau de bună voie la distanţă. Iar femeile negre, deşi aveau aceleaşi cărucioare somptuoase, nici nu erau băgate în seamă. Nu făceau parte din casta celorlalte.

Kezia aşteptă să se rărească circulaţia. În cele din urmă porni spre Madison, oprindu-se în faţa magazinelor din drumul ei spre casă. Se gîndea la Luke. I se părea o veşnicie de cînd nu-l mai văzuse şi încerca din răsputeri să reziste cît mai bine. Muncea din greu, păstrîndu-se vioaie, rîdea cu el cînd o suna, dar simţea că ceva în interiorul ei se stinge. Simţea o tristeţe profundă pe care, cu toate strădaniile ei, nu reuşea s-o înăbuşe. Era grea şi intensă. Ca un pumn în stomac. De ce îi simţea lipsa atît de tare?

Portarul îi deschise uşa şi ea trase balonul mai jos, simţindu-se, dintr-o dată, caraghioasă. Liftierul se făcu că nu observă.

– Bună ziua, domnişoară.

– Bună ziua, Sam. Purta uniforma neagră de iarnă cu nelipsitele mănuşi albe din bumbac, şi se uita fix la o pată de pe perete. Se întreba dacă el îşi dorise vreodată să se întoarcă cu faţa spre oamenii pe care-i plimba toată ziua şi să-i privească deschis. Dar ar fi fost nepoliticos. Şi Sam nu era nepoliticos. Doamne fereşte! Timp de douăzeci şi patru de ani, Sam nu fusese niciodată nepoliticos, pur şi simplu plimba oamenii în sus şi-n jos... sus... şi... jos... fără să-i privească vreodată în

ochi... „Bună ziua, doamnă" „Bună ziua, Sam" „Bună seara, domnule" „Bună seara, Sam" Timp de douăzeci şi patru de ani cu ochii aţintiţi la pata de pe perete. Şi la anul îl vor pensiona, dăruindu-i un ceas placat cu aur şi o sticlă de gin. Dacă nu cumva va muri înainte, cu ochii politicoşi fixaţi pe pata de pe perete.

– Mulţumesc, Sam.

– Da, domnişoară. Uşa liftului se închise în urma ei şi ea întoarse cheia în broască. Luă din mers ziarele de după-amiază, de pe măsuţa din hol. Obişnuia să fie la curent cu ştirile, şi în unele zile chiar o amuza. Dar astăzi nu era una din zilele acelea! De săptămîni, ziarele erau pline cu poveşti urîte. I se păreau mai urîte ca de obicei. Copii care mureau. Un cutremur în Chile, care ucisese mii de oameni. Arabii şi evreii continuau războiul. Probleme în Orientul Îndepărtat. Crime în Bronx. Jafuri în Manhattan. Revolte în puşcării. Această ştire o îngrijora cel mai mult pe Kezia.

Trecu rapid cu privirea peste prima pagină şi apoi se opri cu mîna pe ea. Totul înţepeni în jurul ei. Brusc înţelese. Pentru o clipă, inima încetă să-i mai bată. Asta era! „Grevă la San Quentin. Şapte morţi." Oh, Doamne... fă ca el să fie bine.

De parcă rugăciunea îi fusese auzită, telefonul sună şi îi distrase atenţia de la rîndurile din ziar. Nu acum... nu telefonul... şi dacă... Se îndreptă spre el, ţinînd încă ziarul în mînă, încercînd din răsputeri să citească mai departe.

– Lu... Nu putea să-şi ia ochii de la ziar.

– Kezia? Nu-i recunoscu vocea.

– Poftim?

– Domnişoara Saint Martin?

– Nu, îmi pare rău, este... Lucas?

– Da. La naiba! Ce se întîmplă acolo? Amîndoi erau complet dezorientaţi.

– Eu... îmi pare rău, eu... oh, Doamne, eşti bine?

Era înspăimîntată, dar îi era teamă să vorbească mai clar la telefon. Poate că nu putea vorbi de unde era. Acel articol îi relevase dintr-o dată foarte multe lucruri. Bănuise ceva, dar acum avea certitudinea. Indiferent ce îi va spune el, ea ştia.

– Bineînţeles că sînt bine. Ai o voce de parcă ai fi văzut o fantomă. S-a întîmplat ceva?

– Este o comparaţie foarte bună, domnule Johns. Şi nu ştiu dacă s-a întîmplat ceva. Ce-ar fi să-mi spui tu.

– Ce-ar fi să mai aştepţi cîteva ore şi am să-ţi spun atunci tot ce vrei să ştii, şi chiar mai mult. În măsura posibilităţilor, desigur.

Avea un glas profund şi răguşit şi se simţea o undă de veselie însoţită de oboseală.

– Ce vrei să spui? Îşi ţinu respiraţia, aşteptînd, sperînd. Tocmai trecuse prin cel mai îngrozitor moment din viaţa ei şi acum se părea că... Nu îndrăznea să spere, dar dorea să se întîmple aşa.

– Vreau să spun să-ţi pui fundul în mişcare pînă aici. Înnebunesc fără tine! Asta vreau să spun! Ce-ai zice să iei primul avion încoace?

– Spre San Francisco? Vorbeşti serios?

– Fii convinsă că da. Mi-e aşa de dor de tine, că nici nu mai pot să judec corect şi aici sînt ocupat pînă peste cap. A trecut mult prea mult timp de cînd nu ţi-am mai atins fundul. Iubito, mi s-a părut că au trecut cinci sute de ani!

– Oh, dragul meu, te iubesc. Dacă ai şti cît de mult mi-ai lipsit şi tocmai acum mă gîndeam... am luat ziarul şi... El o întrerupse cu o voce veselă.

– Nu contează, iubito. Totul este în regulă.

Asta era tot ce voia să audă.

– Ce ai de gînd să faci acum?

– Să te iubesc pe tine şi să-mi iau cîteva zile libere ca să-mi vizitez nişte prieteni. Dar tu eşti primul prieten pe care vreau să-l văd. Cît de repede poţi veni aici?

Ea se uită la ceas.

– Nu ştiu. Eu... la ce oră este primul zbor? În New York era un pic trecut de ora trei.

– Este o cursă care pleacă din New York la cinci treizeci. Poţi s-o prinzi?

– Iisuse! Va trebui să fiu la aeroport nu mai tîrziu de ora cinci, ceea ce înseamnă să plec de aici la ora patru. Am o oră să împachetez şi... la naiba, am să reuşesc. Sări în picioare şi se uită spre dormitor. Ce să aduc?

– Trupuşorul tău delicios.

– În afară de asta, prostuţule. Nu mai zîmbise aşa de mult timp. Trei săptămîni, mai exact. Atît trecuse de cînd nu-l mai văzuse.

– De unde dracu' să ştiu ce să aduci?

– Este cald sau frig acolo?

– Ceaţă. Rece noaptea şi cald ziua. Cred... oh, la dracu', Kezia. Uită-te în „Times". Şi nu veni cu blana de vizon.

– De unde ştii că am una? N-ai văzut-o niciodată.

Zîmbea din nou. La dracu' cu titlurile din ziar. Era bine şi o iubea.

– Mi-am închipuit eu că ai una. N-o aduce.

– N-aveam de gînd. Alte instrucţiuni?

– Numai că te iubesc la nebunie, femeie, şi că este ultima oară cînd te mai las singură.

– Promisiuni, promisiuni! Îmi doresc şi eu. Hei... vii să mă iei?

– La aeroport? Părea surprins.

– Îhî.

– Ar trebui? Sau n-ar fi frumos, dacă n-aş veni? Se întorsese din nou la vechea problemă. Era precaut, înţelept.

– La naiba cu asta. Nu te-am văzut de trei săptămîni şi te iubesc.

– Vin să te întîmpin. Părea încîntat.

– Ai face bine să vii.

– Da, doamnă, am înţeles. Rîsul lui baritonal o gîdilă în ureche.

Luke pierduse în lupta dusă cu conştiinţa lui, în aceste trei săptămîni blestemate. Pierduse... sau cîştigase... Încă nu era sigur. Un lucru era cert – trebuia s-o aibă pe Kezia lîngă el. Trebuia. Indiferent ce se va întîmpla.

CAPITOLUL 17

Avionul ateriză la ora şapte şi paisprezece, după ceasul din San Francisco. Era în picioare încă înainte ca avionul să-şi termine rulajul pe pistă. În ciuda rugăminţilor politicoase ale stewardeselor, se precipita pe culoarul din mijloc.

Încercase să atragă cît mai puţin atenţia asupra ei. Era îmbrăcată în nişte pantaloni negri din lînă şi un pulover tot negru; un pardesiu îi atîrna pe braţ şi purta o pereche de ochelari negri. Arăta discretă, aproape prea discretă, şi foarte bine îmbrăcată. Bărbaţii o cercetau din ochi şi cădeau de acord că era, probabil, o persoană bogată şi rezervată. Femeile o priveau cu invidie. Şolduri înguste, umeri zvelţi, păr des. Nu era genul de femeie care să treacă neobservată, indiferent care i-ar fi fost numele şi în ciuda staturii sale mici.

I se păru o veşnicie pînă se deschiseră uşile. În cabină atmosfera era sufocantă. Bagajele celorlalţi îi loveau picioarele. Copiii începuseră să plîngă. În sfîrşit, s-au deschis uşile. Mulţimea de oameni începu să se mişte, la început foarte încet, apoi tot mai grăbită. Avionul se golea asemeni pastei de dinţi pe periuţă. Kezia, înghesuită de ceilalţi călători, dădu colţul şi atunci îl văzu.

Capul lui se ridica deasupra tuturor Părul negru îi strălucea şi îi văzu ochii de acolo de unde stătea. Avea un trabuc în mînă. Se vedea că e nerăbdător Îi făcu semn cu mîna şi în clipa cînd o văzu, chipul i se lumină de bucurie. Îşi făcu, cu grijă, drum prin mulţime. Într-un clipă se afla lîngă ea şi o ridică în sus, cuprinzînd-o în braţe.

– Iubito, ce bine e să te văd din nou!

– Oh, Lucas! Ea zîmbi în braţele lui şi buzele lor se uniră într-un lung şi lacom sărut. La naiba cu fotografii. Să vadă tot ce vor. Era în sfîrşit în braţele lui. Ceilalţi pasageri treceau pe lîngă ei ca un curent de apă pe lîngă o stîncă. Cînd, în sfîrşit, plecară, nu mai era nimeni în jur.

– Hai să luăm bagajele şi să mergem acasă. Îşi zîmbiră ca doi îndrăgostiţi şi urcară cu scara rulantă spre sectorul de bagaje. El îi ţinea cu fermitate mîna mică într-a lui. Oamenii îi priveau cum merg ţinîndu-se de mînă. Erau o pereche remarcabilă. Trezeau invidie.

– Cîte valize ţi-ai adus?

– Două.

– Două? Stăm numai trei zile. El rîse şi o îmbrăţişă din nou.

Încercă să nu-şi trădeze tristeţea din ochi. Trei zile? Numai atît? Nu-l întrebase înainte cît vor sta.-Dar era bine şi atît. Important era că se aflau din nou împreună.

Îi ridică bagajele de pe bandă cu aceeaşi uşurinţă cu care un copil se joacă cu mobila din casa păpuşilor. Luă o valiză sub braţ şi pe cealaltă de mîner, cu aceeaşi mînă, în timp ce cu dreapta continua să o ţină strîns pe Kezia.

– Nu prea ai vorbit, iubito. Eşti obosită?

– Nu! Fericită. Se uită din nou la el şi se strînse mai aproape. Iisuse, a trecut aşa de mult timp.

– Şi nu se va mai întîmpla niciodată. Nu-mi prieşte la nervi, glumi el. Dar ea ştia că putea oricînd să se mai întîmple. Chiar pentru mai mult timp. Aşa era viaţa lui. Dar acum se terminase. Luna lor de miere de trei zile tocmai începea.

– Unde o să stăm? Aşteptau afară un taxi. Pînă acum totul mersese bine. Nici un aparat de fotografiat, nici un reporter. Nu ştia nimeni că părăsise New York-ul. Dăduse doar un scurt telefon anunţînd că îşi ia două zile libere. Puteau pune în locul cronicii ei nişte articole mai mici care nu avuseseră loc în ziarul din acea săptămînă. Le vor ajunge pînă va reveni ea cu rubrica lui Martin Hallam.

– Stăm la „Ritz" O spuse cu importanţă, pe cînd îi punea bagajele în maşină.

– Nu, zău! Rîse, aşezîndu-se din nou în braţele lui.

– Aşteaptă să vezi! Apoi păru îngrijorat. Iubito, ai prefera să stai la „Fairmont" sau „Huntington"? Sînt mult mai frumoase, dar m-am gîndit că vei fi îngrijorată din cauza...

– Este „Ritz" mult mai discret?

El rîse de expresia chipului ei.

– Oh, da, iubito. Sînt sigur că este discret. Asta îmi place cel mai mult la „Ritz". Discreţia.

„Ritz" era o clădire de un gri decolorat, plasată în mijlocul reşedinţelor din Pacific Heights. Odată fusese o clădire elegantă, dar acum era o vechitură; veneau aici micuţe doamne în vîrstă, bărbaţi trecuţi, iar printre ei circulau ocazionalii, dar numeroşii „oaspeţi ai casei" de la clădirile somptuoase din apropiere. Era o amestecătură ciudată de oameni, iar decorul rămînea neschimbat: candelabre şubrede acoperite de praf, scaune din catifea roşie decolorată, perdele din creton colorat, şi ici-colo cîte o scuipătoare ornamentată, din bronz.

Ochii lui Luke priveau în toate părţile, în timp ce o condu-

cea înăuntru, spre recepție, unde o femeie în vîrstă se agita nervoasă la un birou. Avea cîte o coadă răsucită în formă de melc pe fiecare ureche, iar dinții falși străluceau în întuneric.

– Bună seara, Ernestine. I se potrivea de minune numele Ernestine.

– Bună seara, domnule Johns.

Ochii ei o priveau aprobator pe Kezia. Era genul de musafir care îi plăcea ei. Bine îmbrăcată, pe tocuri înalte, foarte stilată. La urma urmei, se aflau la „Ritz"!

Luară liftul prăpădit, condus de un bătrînel care fredona o melodie „dixie", în timp ce-i ducea sus, legănîndu-i. Se opriră la etajul doi.

– De obicei urc pe scări, dar am vrut să-ți arăt totul.

Un bilet lipit în lift anunța micul dejun la ora șapte, prînzul la orele unsprezece și cina la cinci. Kezia chicoti, ținîndu-l strîns de mînă.

– Mulțumesc, Joe. Luke îl bătu ușor pe spate și luă bagajele.

– Vreți să vă car bagajele, domnule?

– Nu, mulțumesc. Totuși îi strecură discret o bancnotă în mînă și o conduse pe Kezia mai departe, pe hol. Pe jos era un covor roșu închis, iar pe pereți stăteau aliniate candelabre sofisticate.

– La stînga, iubito. Ea urmă direcția indicată, spre capătul culoarului. Așteaptă să vezi ce vedere avem. El introduse cheia în broască, o întoarse de două ori, puse jos bagajele și apoi o trase aproape.

– Sînt așa de fericit că ai venit. Mi-era teamă că vei fi ocupată, sau ceva de genul ăsta.

– Nu pentru tine, Luke. După atîta timp. Cred că glumești! Ei bine, stăm aici toată noaptea?

– Nu. Poți să fii sigură că nu. O ridică ușor în brațe și o

trecu pragul într-o cameră care o făcu să tresară şi apoi să rîdă. Nu mai văzuse niciodată atîta catifea albastră şi satin, într-un singur loc.

– Luke, este revoltător. Dar îmi place. O puse jos zîmbind şi ea privi uimită patul – un pat imens, cu baldachin, cu draperii din catifea albastră şi o cuvertură albastră din satin. Mai erau acolo scăune din catifea albastră, un fotoliu din satin albastru, o masă de toaletă demodată, un şemineu şi o carpetă albastră cu flori, care-şi avusese şi ea perioada de glorie. Apoi observă priveliştea care se deschidea: un golf larg şi întunecat, luminat de cealaltă parte de dealurile din Sausolito; luminile de pe Golden Gate străluceau datorită traficului intens.

– Luke, ce loc minunat! Chipul ei strălucea.

– „Ritz"-ul, la picioarele tale.

– Iubitule, te iubesc. Se aşeză în braţele lui şi-şi scoase pantofii.

– Doamnă, nu mă poţi iubi nici pe jumătate cît te iubesc eu. Nici măcar pe sfert.

– Oh, taci odată.

Gura lui îi întîmpină cu tandreţe buzele, în timp ce o ridică în braţe, purtînd-o spre patul acoperit cu satin albastru.

– Ţi-e foame?

– Nu ştiu. Sînt aşa de fericită, că nu pot gîndi. Se răsuci somnoroasă şi-l sărută pe gît.

– Ce-ai zice de nişte spaghetti?

– Mmmm... desigur... Dar nu făcu nici o încercare să se ridice. Era ora unu, după ceasul ei, şi se simţea minunat în pat.

– Haide, iubito, scoală-te!

– Oh, Doamne, un duş! El rîse, o lovi peste fund şi trase cearşafurile.

– Dacă nu te scoli în două minute, vin cu duşul peste tine

– N-ai să îndrăzneşti. Se încăpăţînă să rămînă cu ochii închişi şi cu un zîmbet somnoros pe faţă.

– Nu? Se uita la ea, cu tandreţe.

– Iisuse, ai s-o faci. Eşti un rău. Nu s-ar putea o baie în loc de duş?

– Fă ce vrei, dar scoală-te odată. Deschise ochii şi se uită la el fără să se mişte.

– În acest caz, te vreau pe tine.

– După ce mîncăm. N-am avut timp de prînz astăzi şi sînt mort de foame. Am vrut să termin toată treaba înainte de a veni tu.

– Şi ai terminat-o? Rezemată într-un cot, se întinse după o ţigară. Acesta era începutul pe care îl aşteptase şi totuşi se simţi neliniştită, tensionată.

– Da. Am terminat totul. Chipurile celor morţi îi apărură în faţa ochilor.

– Lucas... Încă nu-l întrebase nimic, iar el nu se oferise să-i spună.

– Da? Dintr-o dată, el deveni foarte precaut, deşi amîndoi ştiau.

– Să-mi văd de treburile mele? El scutură din umeri şi apoi dădu încet din cap.

– Nu. Ştiu la ce te referi şi cred că ai dreptate să întrebi. Vrei să ştii cu ce m-am ocupat aici? Acum părea îmbătrînit şi foarte obosit. Atmosfera de vacanţă dispăruse dintr-o dată.

– Credeam că ştiu, fără să fi ştiut, de fapt, ceva, dar ieri după-amiază... Vocea ei se pierdu. Ieri după-amiază? Doar atît trecuse? Părea că se întîmplase cu mulţi ani în urmă. Ieri după-amiază am văzut ziarele şi titlul... Greva de la San Quentin. A fost opera ta, nu-i aşa, Luke? El aprobă printr-o mişcare uşoară din cap. Ce îţi vor face pentru asta, Lucas?

– Cine? Porcii?

– Printre alţii.

– Nimic. Încă. Nu mă pot prinde cu nimic, iubito. Sînt un profesionist. Dar şi aceasta constituie o problemă. Sînt mult prea profesionist. Nu mă pot prinde cu nimic şi de aceea, într-o zi, mă vor aranja pe cinste. Din răzbunare.

Era un prim avertisment.

– Pot face aşa ceva? Ea păru şocată, dar nu prea tare, căci înţelesese despre ce era vorba.

– Pot, dacă vor. Depinde cît de tare vor s-o facă. Bănuiesc că sînt destul de furioşi.

– Şi nu ţi-e frică, Lucas?

– Cu ce m-ar ajuta? Zîmbi cinic şi scutură din cap. Nu, drăguţă doamnă, nu sînt speriat.

– Eşti în pericol, Lucas? Vreau să spun, cu adevărat în pericol?

– Te referi la eliberarea mea provizorie sau la alt fel de pericol?

– La amîndouă.

Ştia că trebuia să-i spună. Aşa că îi răspunse. Mai mult sau mai puţin.

– Nu sînt chiar în pericol, iubito. Există cîţiva oameni implicaţi care sînt tare furioşi, dar cei mai furioşi sînt şi cei mai puţin convinşi că am vreun amestec în toate acestea. Aşa se prezintă situaţia. În legătură cu eliberarea mea condiţionată, nu vor încerca să facă nimic deocamdată, şi mai tîrziu se vor calma. În plus, oricare dintre cei implicaţi în grevă, care nu-mi împărtăşeşte vederile, este mult prea speriat de mine ca măcar să îndrăznească să-mi dea chiar şi un bobîrnac. Aşa că, nu, nu sînt chiar în pericol.

– Dar ai putea fi, nu-i aşa? Îi venea greu să se gîndească

la așa ceva, să admită asta. Știuse ce i se poate întîmpla, chiar de la început. Dar acum era îndrăgostită de el. Era altceva. Nu voia ca el să fie certat cu legea. Dorea să ducă o viață normală.

– La ce te gîndești? De un minut pari total absentă. Nici măcar n-ai auzit ce ți-am răspuns.

– Care a fost răspunsul tău?

– Că aș putea fi în pericol și cînd traversez strada. De ce să devin paranoic? Și tu ai putea fi în pericol. Ai putea fi răpită pentru o recompensă grasă. Deci? Să înnebunesc întrebîndu-mă dacă sînt sau nu în pericol? Stau aici cu tine, sînt bine, te iubesc. Asta este tot ce trebuie să știi. Deci, la ce te gîndeai?

– Mă gîndeam că aș vrea să fii un agent de bursă sau de asigurări. Ea zîmbi și el izbucni într-un hohot de rîs.

– Oh, iubito, ai greșit adresa!

– Bine, deci sînt nebună. Îl privi din nou serios. Luke, de ce te mai amesteci în aceste greve? De ce nu poți sta deoparte? Nu mai ești în închisoare. Și ar putea să te coste atît de mult.

– Bine, o să-ți spun de ce. Deoarece unii dintre acei tipi primesc trei cenți pe oră pentru munca depusă acolo. Muncă inumană, în niște condiții în care nu ți-ai lăsa nici cîinele să trăiască. Și au familii, soții, copii, la fel ca restul lumii. Acele familii primesc asistență socială, dar n-ar avea nevoie de așa ceva dacă acei nenorociți ar cîștiga un salariu decent. Nici măcar un salariu mare, unul decent. N-ar exista nici un motiv pentru care să nu fie în stare să pună ceva bani deoparte. Au nevoie de ei ca toți ceilalți. Și muncesc pentru pîinea lor Muncesc al dracului de greu. Așa că, organizăm greve. Le organizăm astfel încît sistemul folosit de noi să poate fi utilizat

de deținuți, în orice închisoare. Ca aceasta. La Folsom se va întîmpla același lucru, cu mici schimbări de stil. Probabil săptămîna viitoare. El îi surprinse privirea și clătină din cap. Nu, nu vor avea nevoie de mine acolo, Kezia. Mi-am făcut partea mea de treabă aici.

– Dar de ce dracu' trebuie să fii tu cel care o face? Era aproape mînioasă și asta îl surprinse.

– De ce nu?

– Din cauza eliberării tale condiționate, de exemplu. Atîta timp cît ești în această situație le aparții. Pedeapsa ta a fost de cinci ani pe viață, nu-i așa?

– Da. Și?

– Deci în mod oficial le aparții lor pe viață. Am dreptate?

– Greșești. Numai pentru încă doi ani și jumătate, cînd se termină eliberarea mea condiționată, deșteapto. Se pare că te-ai documentat un pic asupra acestui subiect. Își aprinse încă o țigară și îi ocoli privirea.

– Da, așa am făcut și tu greșești al dracului, cu cei doi ani și jumătate ai tăi. Ei îți pot revoca pedeapsa oricînd și apoi te au la mînă din nou pe viață sau pentru încă cinci ani.

– Dar, Kezia de ce ar vrea să facă asta? Încerca să se prefacă că nu știe despre ce este vorba.

– Oh, pentru Dumnezeu, Luke. Nu fi naiv, că doar n-o faci pentru binele meu. Pentru revoltele din închisori. Tot ceea ce faci încalcă termenii eliberării tale condiționate. Nu trebuie să-ți amintesc eu acest lucru. Și nu sînt chiar așa de fraieră cum crezi tu.

Citise mult mai mult decît își închipuise el. Și era greu să o contrazici. Avea dreptate.

– N-am crezut niciodată că ești fraieră, Kezia. Tonul exprima supunere. Dar nici eu nu sînt. Ți-am mai spus, nu pot dovedi că eu am organizat aceste greve.

– Cine spune? Şi dacă unul din oamenii cu care lucrezi vorbeşte? Atunci ce faci? Şi dacă vreun nenorocit se satură de tine şi pur şi simplu te omoară? Vreun „radical", cum zici tu.

– Atunci o să ne facem griji. Nu acum. Atunci.

Ea tăcu un moment, cu ochii strălucindu-i de lacrimi.

– Îmi pare rău, Lucas. Totuşi nu pot să mă abţin. Mi-e teamă.

Ştia că avea motive să-i fie. Lucas nu va renunţa la lupta lui şi era în pericol. Amîndoi ştiau acest lucru.

– Hai, iubito, să uităm de toate şi să mîncăm. O sărută pe ochi şi pe gură şi o trase cu fermitate de ambele mîini. Pentru moment era suficient. Tensiunea dintre ei se risipi treptat, dar teama Keziei persista. Ştia că va duce o bătălie pierdută dacă încearcă să-l determine să renunţe la ceea ce făcea. Era un luptător înnăscut. Nu-i rămînea decît să spere că nu va pierde niciodată.

O jumătate de oră mai tîrziu se găseau în holul hotelului.

– Unde mergem?

– „Vanessi's". Au cele mai bune paste din oraş. Nu cunoşti San Francisco?

– Nu foarte bine. Am fost aici cînd eram copil şi în urmă cu zece ani la o petrecere. Dar n-am văzut prea multe. Am luat masa într-un local polinezian şi am stat la un hotel, pe Nob Hill. Îmi aduc aminte de linia de transport suspendată. Am fost aici cu Edward şi cu Totie.

– După cîte-mi spui, nu cred că te-ai distrat prea bine. Doamne, nu cunoşti acest oraş aproape deloc

– Nu. Dar acum am văzut „Ritz"-ul şi poţi să-mi arăţi şi restul. Îl luă de braţ şi schimbară un zîmbet împăciuitor.

„Vanessi's" era aglomerat, chiar şi la ora zece. Artişti, scriitori, ziarişti, cei ieşiţi de la teatru, politicieni şi debutanţi. Erau acolo toate tipurile de oameni care trăiau în acel oraş. Luke avusese dreptate. Pastele erau minunate. Ea a luat „gnocchi", iar el „fettuccine". La desert au împărţit o neuitată „zabaglione"

Kezia, cu cafeaua în faţă, privea leneşă în jur.

– Ştii, locul acesta îmi aminteşte de „Gino's" din New York, numai că aici este mai bine.

– Totul în San Francisco este mai bun. Sînt îndrăgostit de acest oraş.

Îi zîmbi şi luă o înghiţitură din cafeaua fierbinte.

– Singura problemă este că oraşul devine mort la miezul nopţii.

– Diseară cred că aşa o să fiu şi eu. Iisuse, este deja două jumătate, după ceasul meu.

– Eşti obosită rău, iubito? Era aşa de mică şi de fragilă. Dar el ştia că este mult mai rezistentă decît pare. Se convinsese deja de acest lucru.

– Nu. Sînt doar relaxată şi fericită. Şi mulţumită. Iar în patul de la „Ritz" parcă aş dormi pe un nor.

– Da, nu-i aşa? Îi cuprinse mîna pe deasupra mesei. Ea îl văzu privind undeva, peste umărul ei: o privire încruntată. Se întoarse să vadă despre ce e vorba. Descoperi nişte bărbaţi la o masă.

– Oameni pe care-i cunoşti?

– Într-un fel. Chipul i se aspri şi mîna lui părea că n-o mai simte pe a ei. Era un grup de cinci bărbaţi, tunşi scurt, cu părul bine aranjat, cu costume la două rînduri şi cravate deschise la culoare. Aveau ceva de gangsteri.

– Cine sînt? Se întoarse spre el.

– Nişte porci. O spuse nepăsător.

– Poliția?

El dădu din cap.

– Agenți speciali desemnați să investigheze și să urmărească oameni ca mine.

– Nu fi suspicios. Pur și simplu iau și ei masa aici, Luke. Ca și noi.

– Da. Așa o fi. Dar îi stricase cheful și la scurt timp plecară.

– Luke... N-ai de ce să te ascunzi. Nu-i așa?

Mergeau acum pe Broadway, trecînd pe lîngă cei care făceau reclamă la toate barurile. Povestea cu cei cinci polițiști încă îi preocupa.

– Nu. Dar tipul care stătea la marginea mesei se ține de fundul meu de cînd am venit în oraș. M-am săturat.

– Nu te urmărea pe tine în seara asta. Lua masa cu prietenii lui. Nu arătaseră nici un interes pentru masa lor. Așa i se păruse. Acum era și ea îngrijorată.

– Nu știu, iubito. Dar nu prea îmi place ce fac ei. Un porc rămîne un porc... Umezi cu limba capătul trabucului, îl aprinse și se uită la ea. Și eu sînt un ticălos că te alarmez pe tine. Dar nu-mi plac polițiștii, iubito. Așa e jocul. Și, să fim realiști, le-am făcut zile negre cu greva de la San Quentin. Șapte gardieni fuseseră omorîți într-un interval de trei săptămîni.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu greșise rămînînd aici.

Hoinăriră prin cîteva librării porno, priviră la turiștii de pe stradă și, în cele din urmă, o luară pe Grand Avenue, aglomerat cu cafenele și poeți, dar polițiștii tot nu le ieșeau din minte, oricît încercau să-i uite. Lui Luke i se păru din nou că este urmărit.

Kezia încercă să-i distragă atenția, făcînd pe turista.

– Seamănă un pic cu locurile din Soho, dar sînt ceva mai pline de viață, într-un fel. Se vede că există ceva tradiție.

– Ai dreptate. Este vechiul cartier italienesc, dar au venit şi chinezi. Sînt şi puşti şi artişti. O faună interesantă.

Îi cumpără o îngheţată şi apoi luară un taxi pînă la „Ritz" Era ora patru dimineaţa şi Kezia adormi ca un copil, în braţele iubitului ei. Ceva o nelinişti uşor înainte de a adormi profund – ceva în legătură cu poliţia... şi Luke... şi spaghetti. Încercau să-i ia spaghetti... sau... nu-şi dădea seama. Era prea obosită. Şi mult, mult prea fericită.

Adormi în timp ce el o veghea, cu un zîmbet pe faţă, mîngîindu-i părul negru, lung, care-i cădea în bucle peste umărul gol. Era aşa de frumoasă. Şi el atît de îndrăgostit.

„Cum o să-i spună?" Se dădu uşor jos din pat după ce ea adormi şi se duse să admire priveliştea. El stricase totul, îşi călcase propriile reguli. Ce prostie. Nu avea dreptul la cineva precum Kezia. El nu avea nici un drept, asupra nimănui. Dar şi-o dorise, trebuia s-o aibă – la început, doar din orgoliu, pentru că era cine era. Şi acum? Acum totul se schimbase. Avea nevoie de ea. O iubea. Voia să-i dăruiască ceva din fiinţa lui... chiar dacă erau doar ultimele momente aurii dinaintea apusului. Momente ca acestea nu trăieşti în fiecare zi. Vin doar o dată în viaţă. Da. Ştia că va trebui să-i spună. Dar cum?

CAPITOLUL 18

Lucas, eşti o bestie! se văită ea răsucindu-se în pat. Pentru Dumnezeu, este încă întuneric!

– Nu-i întuneric, este ceaţă. Iar micul dejun se serveşte la ora şapte.

– Sar peste el.

– Nu. Avem multe de făcut.

– Lucas... te rog... O privea cum se luptă cu somnul. Se trezise la ora cinci dimineaţa, se spălase pe dinţi, se pieptănase şi ochii îi străluceau.

– Kezia, dacă nu-ţi mişti fundul din pat, te las acolo toată ziua. Şi o să-ţi pară rău. O mîngîie cu tandreţe.

– Cine spune că o să-mi pară rău?

– Nu mă tenta. Hai, iubito. Vreau să-ţi arăt oraşul.

– În toiul nopţii? Nu mai putem aştepta cîteva ore?

– Este şapte şi un sfert.

– Oh, Doamne, o să mor.

Rîzînd, o ridică din pat şi o puse direct în apa caldă din cadă pe care i-o pregătise în timp ce ea dormea.

– Mi-am închipuit că nu vei avea chef de un duş în dimineaţa asta.

– Lucas, te iubesc. Apa fierbinte o adormea şi ea îl privea somnoroasă. Mă răsfeţi. Nu-i de mirare că te iubesc.

– Mă gîndeam eu că trebuie să existe un motiv pentru care mă iubeşti. Nu sta prea mult. Aici închid bucătăria la ora opt şi vreau să mănînc ceva înainte de a te plimba prin oraş.

– Să mă plimbi, ce-ai zis? Ea închise ochii şi se cufundă cu voluptate în apă. Era o cadă veche ce se sprijinea pe două labe aurii. Ar fi încăput amîndoi în ea.

La micul dejun luară clătite şi omletă cu şuncă. Pentru Kezia era prima dimineaţă, după mulţi ani, în care nu se sinchisi de ziare. Era în vacanţă şi nu-i păsa ce se mai întîmplă în lume. N-ar fi citit decît văicăreli şi ea nu avea chef de aşa ceva. Se simţea mult prea bine şi nu dorea să se indispună.

– Deci, unde mă duci, Lucas?

– Înapoi în pat.

– Poftim? M-ai sculat doar ca să mă duci înapoi? Părea înfuriată şi el se amuza.

– Mai tîrziu, mai tîrziu. Mai întîi, aruncăm o privire prin oraş.

O conduse prin Golden Gate Park şi se plimbară în jurul lacurilor, sărutîndu-se prin colţuri ascunse, sub copacii în floare. Totul era încă verde şi înflorit Anotimpul ruginiu din noiembrie, în Est, arăta cu totul altfel, mult mai puţin romantic. Şi-au băut ceaiul în Grădina japoneză şi se plimbară pe plajă, înainte de a se întoarce în Presidio, ca să admire golful. Era ca o sărbătoare: Fisherman's Wharf, Ghiradelli Square, The Cannery...

Au mîncat crabi proaspeţi şi creveţi, la terasa de la debarcader şi s-au distrat de minune înconjuraţi de vînzătorii gălăgioşi. S-au uitat la oamenii în vîrstă care jucau boccie în Aquatic Park şi ea zîmbi la vederea unui bărbat foarte bătrîn

care-şi iniţia nepotul. Tradiţie. Luke zîmbi şi el, privind-o. Avea un fel aparte de a privi lucrurile, pe care el nu-l remarcase pînă acum. Avea un simţ al istoriei, a ceea ce fusese înainte şi a ceea ce va urma. Era ceva la care el nu se gîndise niciodată prea profund. Trăia bine înrădăcinat în prezent. În această privinţă se completau. Ea îi dăruia aroma trecutului şi el o învăţa cum să trăiască în prezent.

Cînd ceaţa se ridică, îşi lăsară maşina închiriată la debarcader şi se urcară în metroul suspendat ce ducea la Union Square. Îi veni să rîdă în timp ce urcau pe deasupra dealurilor. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea ca o turistă. De obicei se mişca pe un traseu cunoscut, de la o casă la alta, locuri pe care le cunoştea de o viaţă, lumea ei se limita la atît. Dintr-o lume familiară în alta. Dar să fii ca un turist împreună cu Luke era grozav de distractiv. Totul era amuzant. Şi lui îi plăcea felul în care ea se bucura de tot ceea ce-i arăta. Era un oraş pe care îţi plăcea să-l prezinţi – frumos, natural şi nu prea aglomerat în acea perioadă a anului. Frumuseţea naturală şi sălbatică a golfului şi a dealurilor făcea un contrast plăcut cu perlele arhitecturale ale oraşului: zgîrie-norii, frumos adunaţi spre partea de sud a oraşului, reşedinţele strălucitoare, în stil victorian, din Pacific Heights şi micile magazine colorate din Union Street.

Au trecut pe deasupra podului Golden Gate doar pentru că ea a vrut să-l vadă de aproape şi a fost foarte încîntată.

– Ce construcţie minunată, nu-i aşa, Luke? Ochii ei priveau în depărtare, spre arcadele podului pierdute în ceaţă.

Seara au cinat la unul din restaurantele italieneşti de pe Grant Avenue. Un local unde existau patru mese de opt persoane şi unde stăteai alături de străini şi puteai să-ţi faci prieteni în timp ce-ţi savurai supa şi rupeai pîinea. Ea vorbi cu toată

lumea de la masă şi acest lucru era ceva nou pentru ea. Luke zîmbea privind-o. Ce ar fi spus acei oameni dacă ar fi ştiut că este Kezia Saint Martin? Gîndul acesta îl făcu să rîdă în hohote. Pentru cei de acolo numele ei n-ar fi însemnat nimic. N-aveau de unde s-o cunoască. Erau instalatori şi studenţi, şoferi, împreună cu soţiile lor. Ar fi spus „Kezia Saint Cine?" Se afla în siguranţă. Cu el şi cu ei. Asta îl încînta; ştia că ea avea nevoie de un loc unde să se desfăşoare în voie, fără să-i fie teamă de reporteri şi bîrfă. De cînd era aici, parcă înflorise. Avea nevoie de această linişte şi de pace. Era bucuros că putea să-i ofere acest lucru.

S-au oprit să bea ceva într-un loc numit „Perry's" de pe Union Street, înainte de a se întoarce la hotel. Acest local îi aducea un pic aminte de „P.J.'s" din New York. S-au decis să meargă pe jos pînă la hotel. O plimbare plăcută peste dealurile împodobite cu mici parcuri. Ceaţa se adunase uşor deasupra golfului. Kezia mergea lipită de el, ţinîndu-l de mînă.

– Doamne, Luke. Mi-ar plăcea la nebunie să trăiesc aici.

– Este un loc frumos. Şi încă nu-l cunoşti.

– Nici după plimbarea de astăzi?

– Plimbarea n-a fost decît un traseu turistic. Mîine vei vedea adevărata faţă a oraşului.

A doua zi au pornit spre nordul coastei. La Stinson Beach, Inverness, Point Reyes. Era o coastă de litoral inegală ce aducea mult cu Big Sur din îndepărtatul sud. Valurile lovindu-se cu putere de faleză, pescăruşii şi şoimii plutind în înaltul văzduhului, dealurile întinse şi porţiunile înguste de plajă, toate nepopulate, parcă binecuvîntate de mîna lui Dumnezeu. Kezia înţelese acum la ce se referise Luke. Acel loc se deosebea mult de golf. Era real şi incredibil de frumos.

Au cinat devreme, într-un restaurant chinezesc de pe

Grant Avenue. Kezia era într-o stare de spirit nemaipomenită. Stăteau într-un separeu cu perdea la uşă şi puteau auzi rîsetele şi şoaptele din celelalte separeuri, zdrăngănitul vaselor şi vocile chelnerilor chinezi. Keziei îi plăcea acest restaurant şi era un loc pe care Luke îl cunoştea bine, unul din localurile lui preferate. El fusese aici şi cu o seară înainte de sosirea ei, ca să discute ultimele detalii ale grevei din San Quentin. Era ciudat să discuţi la masă despre oameni morţi şi despre deţinuţi. Cînd se gîndea mai bine, i se părea chiar imoral, aşa că evita să se gîndească. Se obişnuise să accepte acest mod de viaţă. Realităţile pe care le trăiau prizonierii şi preţul ce trebuia plătit pentru a schimba sistemul costase viaţa cîtorva oameni. Luke şi prietenii lui erau generalii, deţinuţii soldaţii, iar administratorii închisorilor, inamicii. Totul părea cît se poate de simplu.

– Nu eşti atent la ce spun, Lucas.

– Mmm? Se uită la Kezia care îl privea zîmbind.

– S-a întîmplat ceva, iubitule?

– Glumeşti? Cum s-ar putea? Se priveau în ochi şi el îşi îndepărtă gîndurile de la San Quentin. Ceva îl deranja. Ceva ca o presimţire a... a unui lucru rău.

– Te iubesc, Kezia. A fost o zi minunată. Se străduia să-şi îndepărteze gîndurile negre, dar îi era din ce în ce mai greu.

– Da, a fost. Cred că eşti obosit de cît ai condus.

– Vom dormi bine la noapte. El chicoti la acest gînd şi se apleçă s-o sărute.

Cînd se pregăteau să plece, el văzu din nou acel chip care-l urmărise pe parcursul săptămînilor petrecute în San Francisco. Îl văzu pe acel bărbat ascunzîndu-se repede într-unul din separeuri. Brusc, simţi că nu mai suportă.

– Aşteaptă-mă în faţa restaurantului.

– Poftim?

– Du-te. Am ceva de rezolvat.

Ea se sperie de expresia întipărită pe faţa lui. Ceva se întîmplase cu el. Era ca şi cum s-ar fi surpat un dig sau ca momentul dinaintea unei explozii.

– Du-te odată! O împinse brutal spre uşa de la intrare a restaurantului şi se întoarse repede spre separeul unde-l văzuse intrînd pe acel tip. Îi luă numai un minut să ajungă acolo şi trase perdeaua veche şi decolorată cu atîta forţă, încît o rupse la un capăt.

– În regulă, iubitule, s-a terminat!

Bărbatul se uită la el de după un ziar, cu o expresie de surpriză prost simulată, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

– Da? Era grizonat la tîmple, dar părea la fel de solid ca şi Luke. Stătea pe scaunul lui, ca un tigru gata de atac.

– Ridică-te!

– Poftim? Uite ce e, domnule...

– Am spus ridică-te, nenorocitule, sau nu m-ai auzit? Vocea lui Luke suna dulce ca mierea, dar privirea îi era ucigătoare. În timp ce-i vorbea, îl ridică în picioare apucîndu-l de reverul hainei. Acum să-mi spui ce anume vrei? îl întrebă Luke în şoaptă.

– Hei, omule, am venit să iau masa şi-ţi sugerez s-o întinzi chiar acum. Vrei să chem poliţia?

Privirea bărbatului era ameninţătoare, iar mîinile lui începuseră să se ridice uşor.

– Să chemi poliţia... nenorocitule... ce ai la tine, un radio? Fiu de căţea ce eşti. Uite ce e, omule, iau masa cu o doamnă şi nu suport să fiu urmărit noapte şi zi oriunde m-aş duce. Mă pui într-o situaţie neplăcută, înţelegi? Am fost destul de clar? Apoi icni. Poliţistul îi îndepărtase mîna de pe reverul hainei şi îi trimise un pumn în stomac, cu o mişcare fulgerătoare.

– Asta te va face să te simți și mai rău, Johns. Și acum ce ai zice să te întorci acasă ca un băiat cuminte, sau vrei să te arestez pentru tentativă de atac asupra mea? Ți-ar fi de folos la eliberarea ta condiționată, nu-i așa? Ești al dracului de norocos că nu te-au prins zilele astea, cînd ai omorît oamenii ăia.

Luke își recăpătă respirația și se uită fix la el.

– Crimă? Au încercat din răsputeri să mă prindă cu ceva. Cu multe lucruri, dar nu crimă.

– Dar cu gardienii de la Quentin cum rămîne, sau aceia nu contează? Ai fi putut foarte bine să-i omori chiar tu, în loc să-i pui pe puștăriașii tăi s-o facă. Vorbeau încă pe un ton scăzut, și Luke ridică o sprînceană mirat. Se îndreptă ușor, simțind o ușoară durere.

– Acestui fapt datorez onoarea de a fi însoțit peste tot? Încercați să-mi puneți în cîrcă moartea taurilor ălora din Quentin?

– Nu. Asta nu mă privește pe mine. Nu e treaba mea. Și dacă vrei să mă crezi, iubitule, nici mie nu-mi place să mă țin după tine.

– Fii atent, s-ar putea să mă faci să plîng. Luke luă de pe masă un pahar cu apă și bău o înghițitură zdravănă. Deci, care-i motivul urmăririi mele? Luke puse la loc paharul și-l privi atent pe bărbatul din fața lui, întrebîndu-se de ce nu-l pocnise și el. Iisuse, începu să se îmblînzească... la naiba... ea schimbase totul în jurul lui și acest lucru putea să-l coste.

– Johns, poate că o să ți se pară greu de crezut, dar ești urmărit pentru protecție.

Luke îi răspunse cu un hohot de rîs cinic.

– Ce drăguț! A cui protecție?

– A ta.

– Chiar așa? Ce înduioșător. Și cine credeți voi că încearcă să-mi facă rău? Și de ce vă pasă vouă?

Îl privea neîncrezător. Ar fi putut găsi o poveste mai deşteaptă.

– Mie personal nu-mi pasă şi cînd spun asta sînt sincer, dar sarcina mea este să te urmăresc şi să fiu cu ochii în patru la eventualii atacanţi.

– Rahat! Luke era furios acum. Nu-i plăcea ideea.

– Este un rahat?

– Sigur că este. Oh, ce dracu' ştiu eu? Asta era tot ce-i trebuia, cu Kezia în preajma lui. La dracu'!

– Chestia este că unii tipi din aripa stîngă a grupurilor reformiste nu sînt de acord cu tine şi nu le place să apari pe scena lor ca un erou, aşa că vor să pună mîna pe tine.

– Da? Atunci hai să lămurim lucrurile: dacă ei mă caută, te anunţ eu. Pînă atunci mă pot descurca şi fără tine.

– Şi mie mi-ar fi mai bine fără tine, dar se pare că nu avem de ales. Ştii, ai găsit un loc plăcut pentru cină. Au nişte prăjituri grozave aici.

Lucas scuturã din cap, reţinîndu-şi enervarea şi apoi dădu din umeri.

– Mă bucur că îţi plac. Se opri în uşă şi-l privi pe omul care-l lovise.

– Ştii ceva, omule? Eşti un nenorocit norocos. Dacă m-ai fi lovit aşa mai demult, te-aş fi făcut praf. Şi mi-ar fi făcut plăcere.

Se priviră un moment în tăcere.

– Cum vrei. Dar cu asta ţi-ai fi cîştigat un bilet de călătorie înapoi, spre închisoare. Şi ne-ai fi scutit pe toţi de multă bătaie de cap. Oricum, ai grijă. Cineva vrea să pună mîna pe tine. Nu mi-au spus despre cine este vorba, dar trebuie să fie vreun tip tare, căci imediat m-au trimis în urmărirea ta.

Luke era pe punctul de a ieşi din separeu, cînd se întoarse brusc şi-l întrebă:

– Voi mai urmăriți și pe altcineva? Acest lucru ar fi putut să-i dea un indiciu.

– Poate.

– Haide, omule, nu-mi spune jumătăți de povești! Erau scîntei de mînie în ochii lui, iar celălalt aprobă încet din cap.

– Da. Bine. Urmărim și alți tipi.

– Pe cine?

Polițistul oftă din greu, privi în jos, spre podea, apoi din nou la Luke. Nu avea nici un rost să se joace cu Luke și amîndoi știau acest lucru. Simțea că deja îl ținuse pe Luke prea mult în șah, mult prea mult. Lucas Johns nu era omul cu care să te joci. Se uită le al și pronunță numele celor urmăriți, fără nici o intonație.

– Morrissey, Washington, Greenfield, Falkes și tu.

Iisuse. Cei cinci erau cei care susțineau permanent agitația în închisori. Morrissey locuia în San Francisco, Greenfield în Vegas. Falkes venise din New Hampshire, dar Washington era de aici și singurul negru din grup. Toți erau radicali, dar nici unul nu făcea parte din aripa stîngă. Ei luptau pentru idealurile lor, pentru a schimba un sistem care ar fi trebuit să moară de mult. Nici unul din ei nu-și făcea iluzii în privința schimbării lumii. Washington era cel mai tare criticat de oponenții lor. Fracțiunea negrilor credea cu tărie că ar fi trebuit să lupte pentru ei. Nu era destul de activ în susținerea intereselor lor. Dar Luke credea că el era cel mai bun.

– Îl urmăriți pe Frank Washington?

– Da.

– Atunci ar fi bine să nu-l scăpați din ochi. Celălalt dădu din cap lăsînd să se înțeleagă că era la curent cu situația. Luke se întoarse și plecă.

Kezia îl aștepta nervoasă la intrare.

– Ești bine?

– Bineînțeles că sînt. De ce n-aș fi? Se întreba dacă auzise ceva sau, și mai rău, dacă văzuse ceva.

În mod surprinzător, nimeni nu trecuse pe acolo în timpul discuției, iar chelnerii fuseseră prea ocupați ca să observe schimbul dur de cuvinte.

– Ai lipsit atît de mult, Lucas. S-a întîmplat ceva? Îi cercetă fața, dar nu descoperi nimic.

– Bineînțeles că nu. M-am întîlnit cu un cunoscut.

– Afaceri? Îl privea ca o soție iscoditoare.

– Da, prostuțo, afaceri. Ți-am mai spus. Acum vezi-ți de treburile tale și hai să ne întoarcem la hotel. O îmbrățișă puternic și porniră prin noaptea cețoasă. Știa că ceva nu este în regulă, dar el se pricepea s-o liniștească. Ea n-avea de unde să știe ce se întîmpla și Luke voia ca totul să rămînă așa.

Dar a doua zi, la micul dejun, îi fu clar că ea simțise ceva. De data aceasta ea îl trezi comandînd între timp un mic dejun copios. Îl trezi ușor, cu un sărut, după ce tava fusese adusă în cameră.

– Bună dimineața, domnule Johns. Este timpul să te trezești și te iubesc. Se răsuci în pat zîmbind somnoros și cu ochii pe jumătate închiși o trase spre el ca s-o sărute.

– Oh, ce mod plăcut de a începe o nouă zi, iubito. De ce te-ai trezit așa devreme?

– Mi-era foame și tu ai spus că avem multe de făcut astăzi, așa că m-am trezit și am început organizarea. Stătea pe marginea patului, zîmbind.

– Vrei să vii din nou în pat și să organizezi treburile?

– Nu înainte de a lua micul dejun, iubărețule. Ți se răcește omleta.

– Iisuse, ce femeie practică și insensibilă ești!

– Nu. Pur şi simplu mi-e foame. Îl mîngîie pe spate şi se ridică să ia capacul de pe platou.

– Miroase bine. Au trimis şi ziarele?

– Da, domnule. Ziarul era frumos împăturit pe tavă şi ea îl luă, îl despături şi i-l înmînă cu o mică plecăciune. La ordinele dumneavoastră, domnule!

– Doamne, cum de m-am descurcat pînă acum fără tine?

– Cu greutate, fără îndoială. Îi zîmbi din nou şi se întoarse să-i toarne cafea în ceaşcă. Cînd îşi ridică privirea, fu şocată de expresia chipului său. Stătea gol pe marginea patului, cu ziarul deschis în mîini şi lacrimi de mînie şi durere îi curgeau pe faţă.

– Lucas, iubitule, ce s-a întîmplat? Se duse spre el ezitînd şi se aşeză alături cercetînd rapid titlurile din ziar să vadă ce se întîmplase. „Fostul preot reformat, fost deţinut, a fost asasinat" Se credea că făptaşii fac parte dintr-un grup de radicali de stînga, dar poliţia nu este sigură. Joseph Morrissey fusese împuşcat de opt ori în cap în timp ce ieşea din casă împreună cu soţia lui. Fotografiile de pe prima pagină arătau o femeie înnebunită de durere, aplecată peste trupul neînsufleţit al lui Joe Morrissey. Se ştia că soţia lui era gravidă în şapte luni.

– Rahat. A fost singurul cuvînt pe care l-a auzit de la Luke, pe cînd ea îşi pusese cu blîndeţe mîna pe umerii lui şi plîngea alături de el. Erau lacrimi de durere pentru omul care murise şi lacrimi de spaimă pentru Luke. Ar fi putut să fie Luke în locul lui.

– Oh, iubitule, îmi pare rău. L-ai cunoscut bine?

El aprobă tăcut şi apoi închise ochii.

– Foarte bine.

– Ce vrei să spui? Vocea-i era ca un murmur.

– Era unul din oamenii mei de bază. Îţi aduci aminte

cînd ţi-am spus că nu mă duc niciodată prin închisori şi că nu au cu ce să mă agaţe? Ea dădu din cap aprobator.

– Ei bine, ei nu mă pot prinde cu nimic datorită unor tipi ca Joe Morrissey. A fost preot în patru închisori înainte de a renunţa la preoţie. După aceea s-a alăturat celor mai aprigi reformatori. Şi a lucrat pentru cei mai tari. În special pentru mine. Şi acum... noi l-am ucis. Eu l-am ucis. Porcăria dracului... Se ridică şi străbătu camera nervos, ştergîndu-şi lacrimile de pe faţă. Kezia?

– Da? Răspunse cu o voce pierdută din cealaltă parte a camerei.

– Vreau să-ţi faci bagajele şi să te pregăteşti de drum chiar acum. Ai auzit? Chiar acum. Vreau să te duc de aici imediat.

– Lucas... ţi-e frică?

Ezită un moment şi apoi răspunse:

– Da, mi-e frică.

– Pentru mine sau pentru tine?

Aproape că reuşi să zîmbească. Niciodată nu-i era frică pentru el. Dar acum nu era deloc momentul s-o implice în treburile lui.

– Hai să spunem că vreau să fiu deştept. Acum, haide, iubito. Hai să ne mişcăm.

– Pleci şi tu?

Se întorsese cu spatele spre ea.

– Mai tîrziu.

– Ce ai de gînd să faci pînă atunci? Era îngrozită. Oh, Doamne, dacă-l omoară?

– Am de gînd să-mi rezolv afacerile şi la noapte să mă întorc la Chicago. Tu te vei întoarce la New York, ca o fată cuminte, şi vei aştepta acolo. Acum taci din gură şi îmbracă-te odată! Se întoarse spre ea cu o privire dură, dar se îmblînzi cînd o văzu atît de îngrozită.

– Hai, iubito, liniştește-te... Se duse şi o luă în braţe în timp ce ea începu să plîngă.

– Oh, Lucas, dar dacă...

– Ştt... O ţinu strîns în braţe şi o sărută cu tandreţe în creştetul capului. Nici un „dacă", iubito. Totul va fi bine.

Totul va fi bine? Oare el îşi pierduse minţile? Cineva tocmai fusese omorît! Omul lui de bază, pentru Dumnezeu! Îl privi îngrozită şi el o împinse uşor spre pat.

– Acum vreau să-ţi faci bagajele.

Prea mulţi oameni ştiau unde stă. Iar Kezia reprezenta o mină de aur şi de aceea nu voia să fie în preajma lui dacă cineva îl căuta. Poate că asasinarea lui Morrissey fusese doar un avertisment. Şi ce mai avertisment! Stomacul i se întoarse pe dos la acest gînd.

Ea începu să se îmbrace, aruncîndu-şi în acelaşi timp lucrurile în valiză. Din cînd în cînd îl privea lung pe Luke. Dintr-o dată i se păru că e foarte preocupat, străin şi furios.

– Unde te duci astăzi, Lucas?

– Afară. Treburi. Te sun cînd ajung la Chicago. Şi, pentru Dumnezeu, nu mergem la o petrecere! Pune-ţi pur şi simplu nişte haine pe tine. Grăbeşte-te!

– Sînt aproape gata.

Un minut mai tîrziu era gata, arătînd foarte sobră cu nişte ochelari mari, negri care suplineau machiajul inexistent.

Se uită la ea lung, cu o privire tensionată şi apoi dădu din cap.

– În regulă, doamnă. N-am să vin cu tine. Voi chema un taxi şi voi pleca de aici. Tu vei aştepta jos, în biroul Ernestinei, pînă cînd va veni maşina. Te va duce ea pînă la aeroport.

– Ernestine? Kezia se uită la el surprinsă. Proprietara hotelului „Ritz" nu arăta ca o persoană care ar putea avea

grijă de un adult. La fel gîndea şi Luke, dar îşi imagina că pentru cincizeci de dolari va face aproape orice.

– Exact. Ernestine. Te duci la aeroport cu ea. Şi iei primul avion de pe listă. Nu-mi pasă dacă va face zece escale pînă la New York. Vreau să pleci cît mai repede de aici. Să nu zăboveşti pe aeroport. Ai înţeles? Ea dădu tăcută din cap. Ar fi bine să faci aşa, Kezia, pentru că nu e o glumă. Te omor dacă mă păcăleşti şi te ascunzi pe undeva. Trebuie neapărat să pleci din acest oraş! Ai înţeles? Îmi pare rău că te-am adus aici.

Şi vorbea serios.

– Mie nu-mi pare rău. Mă bucur. Şi te iubesc. Îmi pare rău de prietenul tău... Vocea i se pierdu şi îl privea cu ochi mari. El se îmblînzi. O luă din nou în braţe, chinuit între dorinţa de a o păstra lîngă el şi realitatea care-i spunea că nu o poate trage după el. Dar avea atîta nevoie de ea!

– Eşti o adevărată doamnă, iubito. O sărută liniştit şi apoi reveni la prezent. Acum pregăteşte-te să pleci. Mă duc să-i spun Ernestinei să te scoată de aici în cinci minute şi voi suna să verific. Te sun diseară la New York. Dar s-ar putea să fie foarte tîrziu. Vreau să ajung în Chicago cu bine, înainte de a începe să dau telefoane.

– Te vei descurca astăzi? Era o întrebare inutilă şi ea ştia acest lucru. Cine putea spune dacă va reuşi? Ceea ce voia să-l întrebe cu adevărat era cînd îl va vedea din nou. dar nu îndrăzni. Îl privea cu ochii umezi şi măriţi de spaimă, în timp ce el închidea uşa. Un minut mai tîrziu îl văzu părăsind hotelul într-un taxi. Peste zece minute, ea şi Ernestine făcură acelaşi lucru.

Kezia se îmbătă foarte tare în drum spre New York.

CAPITOLUL 19

Trecuse mai mult de o săptămînă de cînd se despărţise de Luke la San Francisco. Acum el era în Chicago şi o suna de două sau trei ori pe zi. Trăia într-o stare de tensiune continuă de cînd îl părăsise. El îi spunea mereu că totul este bine şi că va veni la New York cît de curînd. Dar cînd? Şi era el într-adevăr bine? Ea îşi dădea seama că atunci cînd o suna se prefăcea că e liniştit şi vorbea cu multă precauţie. Nu avea încredere în telefoane. Acum se simţea mult mai rău decît prima dată cînd stătuseră despărţiţi. Atunci se simţise doar singură. Acum îi era teamă.

Încerca, cu disperare, să-şi ocupe timpul şi mintea, cu cît mai multe lucruri cu putinţă. Se gîndise să scrie un articol despre Alejandro şi-l întrebă pe Luke ce părere are.

– Despre acel centru prăpădit pe care-l conduce?

– Da. Simpson mi-a spus că s-ar putea să-i găsească un centru de difuzare. Cred că mi-ar plăcea să-l scriu. Ce crezi, Alejandro ar fi de acord?

– Ar fi încîntat, iar un pic de publicitate l-ar ajuta să obţină nişte fonduri.

– În regulă. Atunci o să mă ocup de el. Altfel voi înnebuni, se gîndi ea.

*

– Bine, acum ce trebuie să fac? Nu mi s-a mai luat niciodată un interviu. Ea rîse de nervozitatea lui. Era un om foarte drăguţ, cu mult umor.

– Ei bine, Alejandro, hai să vedem. De fapt, tu eşti a doua persoană căreia îi iau un interviu. De obicei scriu despre un subiect tăcut. Mă furişez.

Arăta ca o fetiţă cu părul prins în coadă şi îmbrăcată în blugi. Un copil inocent. Asemenea chipuri erau rare în acele săli.

– De ce să te furişezi? Ţi-e frică de ceea ce scrii?

O privi mirat. Era surprins. Era aşa de directă; nu şi-o putea închipui intrînd pe uşa din dos.

– În primul rînd o fac din cauza vieţii nebuneşti pe care o duc. Luke a înţeles totul foarte bine. Eu sînt eu, dar duc viaţa unor persoane străine mie.

– Şi ce înseamnă Luke pentru tine, Kezia? Este real?

– Foarte. Vechea mea viaţă nu este reală. Niciodată n-a fost Iar acum cu atît mai puţin.

– Nu-ţi place?

Ea clătină tăcută din cap.

– Păcat.

– Aproape că mi-e ruşine de ea, Alejandro.

– Kezia, asta este o prostie. Reprezintă o parte din fiinţa ta, şi n-o poţi renega.

– Dar este atît de urîtă! Se juca cu creionul şi îşi privea mîinile.

– Nu poate să fie totul urît. Şi de ce zici tu că este „urîtă"? Pentru mulţi oameni viaţa ta pare foarte frumoasă. Îi vorbea blînd.

– Totuşi, e o viaţă deşartă. Îţi soarbe toate puterile şi

nu-ți dă nimic în schimb. Este plină de prefăcătorie și jocuri banale, de oameni care se înșală unul pe altul, se mint și se gîndesc cîte mii de dolari să cheltuiască pe o rochie, cînd ar putea foarte bine să-și investească banii într-o activitate ca a ta. Pentru mine nu are nici un sens. Nu mă potrivesc deloc cu ea.

– Mi-e teamă că nu știu prea multe despre această lume.

– Este mai bine așa.

– Și te porți copilărește. Se apropie de ea și o mîngîie pe față, ridicîndu-i bărbia pînă îi întîlni privirea.

– Kezia, această viață face parte din ființa ta bună și grațioasă. Chiar crezi că ți-ar fi mult mai bine dacă ai locui în aceste condiții? Și aici oamenii mint și se înșală și se fură unul pe altul. Se împușcă. Își batjocoresc copiii Își bat mamele și soțiile. Devin niște refulați și violenți. Ei nu au timp să învețe tot ce știi tu. Poate că ar fi mai bine să profiți de acest avantaj și să-l folosești cum trebuie. Nu-ți pierde vremea cu regrete și tristeți despre anii dinainte. Folosește-te acum de tot ce ai învățat cîndva.

Ea îi zîmbi îndelung. Avea dreptate în tot ce-i spunea. Lumea ei îi dăruise ceva. Făcea parte din viața ei.

– Cred că o urăsc atît de tare pentru că mi-e frică să nu mă împotmolesc în ea. Este ca o caracatiță care nu vrea să-ți mai dea drumul.

– Iubito, acum ești o femeie adultă. Dacă nu-ți place tot ce trebuie să faci, poți să pleci. Liniștită. Nu cu tobe și surle. Nimeni nu te poate opri. Încă nu ți-ai dat seama de acest lucru? Părea surprins.

– Nu, cred că nu. Niciodată n-am simțit că am de ales.

– Dar sigur că ai. Toți avem alternative. Numai că uneori nu ne dăm seama de ele. Chiar și eu am de ales, în această

„porcărie de casă", cum îi zice Luke. De cîte ori mă învinge, aş putea pleca. Dar n-o fac.

– De ce?

– Pentru că au nevoie de mine. Şi îmi place ceea ce fac. Simt că n-aş putea renunţa, deşi ar fi foarte simplu s-o fac. Dar nu vreau. Poate că nici tu nu vrei să scapi de lumea ta. Poate că nu eşti încă gata să faci un asemenea pas. Poate că acolo te simţi în siguranţă. Şi de ce nu? Ţi-e familiară. Şi ceea ce ţi-e familiar îţi place. Chiar dacă este un rahat, îţi place pentru că ştii despre ce e vorba. Făcu un gest vag cu mîna. Înţelegea foarte bine.

– Ai dreptate. Dar cred că acum sînt pregătită să părăsesc lumea în care m-am născut. Şi, de asemenea, ştiu că pînă acum nu eram. Nu-mi place să recunosc asta. Se pare că la vîrsta mea ar fi trebuit să depăşesc toate aceste dificultăţi şi să ştiu ce vreau de la viaţă.

– Prostii! Pentru aşa ceva îţi trebuie foarte mult timp. Aveam treizeci de ani cînd m-am hotărît să părăsesc micul meu Chicano din Los Angeles şi să vin aici.

– Cîţi ani ai acum?

– Treizeci şi şase.

– Te credeam mai tînăr. Era surprinsă.

– Mulţumesc, scumpo, dar în mod sigur îi simt. Rîse cu blîndeţe. Ochii calzi, de mexican, exprimau veselie.

– Într-o zi o să mă simt de optzeci de ani.

– Ştiu ce vrei să spui. Alejandro... Deveni serioasă.

– Ce este, scumpo? Ştia ce avea să-l întrebe.

– Crezi că Lucas este bine?

– În ce sens? Oh, Doamne, n-o lăsa să mă întrebe. Nu putea să-i spună. Luke trebuie să-i fi spus, poate că deja o făcuse...

– Nu știu. El este atît de... ei bine... brav, cred că ăsta este cuvîntul potrivit. Crede cu tărie în ceea ce face și nu-i pasă de nimic. Sînt îngrijorată în privința eliberării lui pe termen nedeterminat, a vieții, a siguranței, în privința tuturor lucrurilor care sînt legate de el. Dar lui nu-i prea pasă de nimic.

Nu se uita la el în timp ce vorbea. El îi privi mîinile și observă că erau nervoase, încordate și se jucau cu stiloul.

– Nu, lui nu-i pasă de eliberarea lui, de viața lui, de nimic. Așa este Luke!

– Crezi că într-o zi o să i se înfunde? Sau că o să-l asasineze? Nu reușea să și-l scoată din cap pe Morissey. Își îndreptă privirea spre el, întrebătoare și temătoare.

– Kezia, dacă va avea probleme ne va spune.

– Da. În ziua cînd se va crăpa cerul. Atîta lucru învățase și ea. Nu spune nimic pînă-n ultima clipă. Nu prea ne avertizează și pe noi.

– Nu, Kezia. Așa e el.

– Bănuiesc că trebuie să-i respectăm felul de a fi.

El clătină tăcut din cap și ar fi vrut să o mîngîie pe mînă. Dar nu putea. Tot ce putea face era să vorbească cu Luke. Considera că venise vremea.

– Și cu asta, prietene, am terminat povestea. Mulțumesc. Răsufla ușurată stînd pe scaunul din biroul lui Alejandro. Fusese o zi lungă, vorbiseră ore întregi.

– Crezi că am discutat despre tot ce te interesa? Părea încîntat. Îi plăcea să lucreze cu ea. Lucas era un bărbat al dracului de norocos.

– Da, totul. Pot să te invit la cină în oraș? Trebuie să te răsplătesc că ai stat de vorbă cu mine toată după-amiaza.

Zîmbi auzind invitația.

– Nu știu ce să zic. La naiba, Kezia, dacă ai reușit să ne faci o publicitate decentă, acest fapt ar schimba multe. Măcar acceptarea comunității, dacă nu altceva. Aceasta este cea mai mare problemă a noastră. Aici ne urăsc mai tare decît în City Hall. O simțim din plin.

– Așa mi se pare și mie.

– Poate că articolul tău va schimba ceva.

– Așa sper și eu, scumpule. Din toată inima. Deci, ce zici? Accepți invitația la cină?

– Mai încape vorbă? Te-aș invita eu la masă, aici, dar Lucas ne-ar omorît pe amîndoi dacă ar afla. Nu cred că vrea să te știe hoinărind prin această parte a orașului.

– Este un snob.

– Nu, pentru prima oară în viața lui își folosește capul. Kezia, are dreptate. Să nu-ți închipui că un drum pînă aici este ceva grozav. Nu este. Dar poate fi periculos. Foarte periculos.

O amuza grija lor comună pentru ea. Doi tipi duri ocroteau gingașa floare.

– Bine, bine, am înțeles. Mi-a ținut și Luke o predică la telefon. El ar fi vrut să vin aici într-o limuzină. Rîse.

– Și așa ai făcut? Alejandro o privea curios. Se gîndea ce-ar fi spus vecinii lui.

– Bineînțeles că nu, deșteptule. Am venit cu metroul.

Rîse la rîndul lui. Ajunseseră să vorbească ca între prieteni intimi și acest fapt o bucura. Era un bărbat foarte interesant. Profund sensibil și, în același timp, foarte amuzant. Dar mai mult decît orice, o impresiona bunătatea lui. Avea dreptate în felul în care o judeca. Trecutul făcea parte din viața ei. Tot luxul, banii... să fugă de toate acestea n-ar fi fost o rezolvare. Cînd era cu Luke se simțea tentată să facă așa, dar n-ar fi

mers. Ea era Kezia Saint Martin şi el Lucas Johns şi se iubeau. El nu putea deveni ca Whit şi ea nu se putea transforma într-o fată comună. Veniseră din lumi diferite şi soarta făcuse să se întîlnească. Dar acum ce era de făcut? Ce va fi în viitor? Încă nu se gîndise serios la asta. Probabil că nici Luke.

– Hei, Kezia, mi-a venit o idee... ce-ai zice să luăm masa în Village?

– La un restaurant italienesc? Numai în asemenea localuri mergea cu Luke şi se săturase pînă peste cap de paste. Cu o noapte înainte gătise spaghetti pentru Luke.

– Nu. La naiba cu restaurantele italieneşti. Asta este specialitatea lui Luke. O să mîncăm ceva specific spaniol! Ştiu un loc grozav.

Rîse scurt.

– Voi, băieţii, nu mîncaţi niciodată hamburgeri sau hot dog sau o friptură?

– Nici gînd. Chiar acum mi-aş da sufletul pentru un burrito. Nu ştii ce înseamnă pentru un mexican să trăiască într-un oraş ca acesta. Tot ce poţi găsi de mîncare este Kosher sau pizza. El se strîmbă şi ea rîse pe cînd îl urmă afară.

– Spune-mi, nu-i aşa că-i fantastic? Kezia stătea pe o tostadă şi mînca palla.

– Trebuie să recunosc că nu e rău deloc. Şi oricum este o schimbare.

– Acest loc aparţine unui bandit mexican şi doamnei lui, din Madrid. O combinaţie grozavă.

Ea zîmbi şi sorbi din paharul cu vin. Fusese o seară plăcută. Îi priise compania lui Alejandro şi reuşise să-şi mai potolească dorul de Luke. Acum dorea să se ducă acasă şi să-i aştepte telefonul.

– Kezia... Alejandro părea că ezită.

– Da?

– Tu pari foarte potrivită pentru el. Eşti lucrul cel mai bun care i s-a întîmplat în viaţă. Dar fă-mi şi mie o plăcere. Se întrerupse din nou.

– Ce anume, dragule? Ce mult îl plăcea pe acest mexican simpatic! Lui îi păsa atît de mult de tot ce-l înconjura. De puştii de la centrul lui, de prietenii lui şi mai ales de Luke. Şi acum de ea.

– Te rog să nu suferi. El duce o viaţă dură. Este o distanţă mare între tine şi lumea lui. Lucas s-a născut jucător. Joacă şi plăteşte. Dar dacă pierde... vei plăti şi tu. Din greu, scumpo... Va fi mai rău decît îţi poţi tu închipui.

– Da, ştiu. Rămaseră tăcuţi un moment, în lumina lumînării de pe masă, cufundaţi în propriile gînduri.

Şi cînd Alejandro o duse acasă, Luke o aştepta în sufragerie.

– Lucas! Alergă în braţele lui şi fu ridicată imediat. Oh, iubitule, te-ai întors acasă!

– Ba bine că nu! Şi ce caută acest bandit mexican cu iubita mea? Dar nu era deloc îngrijorat, ci încîntat să o ţină din nou în braţe.

– Am făcut astăzi interviul. Cuvintele sunau înăbuşite, căci stătea cu faţa lipită de pieptul lui. Îl ţinea strîns, ca un copil, lăsîndu-se protejată de braţele şi umerii lui.

– Mă întrebam unde eşti. Am venit de două ore.

– Da?! Părea mai copilă ca niciodată. Îngrijorarea de pe chipul ei dispăru ca norii după ploaie. Alejandro rămăsese în picioare şi privea scena zîmbind. Am luat cina într-un restaurant spaniol foarte drăguţ, din Village.

– Oh, Doamne, te-ai dus în localul acela? Ai arsuri la stomac?

Ea îi zîmbi. Se descălţă şi se întinse mulţumită, privindu-l strengăreşte. Lucas se întorsese acasă şi era sănătos!

– Nu mă doare stomacul şi a fost foarte plăcut. Alejandro s-a purtat teribil cu mine.

– Cel mai grozav tip pe care îl cunosc. Lucas se întinse pe canapea, aruncîndu-i o privire mulţumită prietenului său care se pregătea să plece.

– Nu vrei o cafea, Alejandro?

– Nu, vă las singuri, porumbeilor.

– Băiat deştept Al. Oricum, ea are de făcut nişte bagaje. Mîine dimineaţă plecăm la Chicago.

– Da? Oh, Lucas, te iubesc. Cît timp stăm? De această dată voia să ştie cu certitudine.

– Ce-ai zice dacă am sta pînă la Ziua Recunoştinţei? Se uită la ea cu ochii pe jumătate închişi.

– Împreună? Trei săptămîni? Lucas, eşti nebun! Cum aş putea să lipsesc atîta timp? Cronica mea modernă... Oh, la dracu'!

– Dar în timpul verii pleci, nu-i aşa? Ea dădu din cap afirmativ.

– Da, dar scriu de unde sînt plecată, iar pe timpul verii nu este nimeni aici. El rîse şi ea îl privi întrebătoare.

– Ce este aşa de amuzant?

– Felul în care spui „nimeni" Nu poţi să scrii despre cîteva petreceri simandicoase din Chicago?

– Ba da. Cred că s-ar putea. Dorea din tot sufletul să plece.

– Atunci care-i problema? Poate reuşesc să-mi termin treburile în mai puţin de trei săptămîni. Nu văd de ce n-aş putea să lucrez la New York. Ce naiba... şi de fapt n-am nevoie decît de o săptămînă pentru a termina treaba acolo. Dacă trebuie, voi face naveta.

– Am putea face amîndoi naveta? Ochii îi străluceau.

– Bineînţeles că da, iubito. Amîndoi. M-am hotărît pentru

zborul de diseară. Ţi-am spus că n-o să mai fie niciodată ca ultima dată şi aşa va fi. Nu pot rezista fără tine.

– Lucas, iubitule, te ador. Se aplecă repede să-l sărute.

– Atunci hai să ne culcăm. Noapte bună, Alejandro.

Prietenul lor chicoti de unul singur pe cînd se îndrepta spre uşă. Lucas adormise înainte ca ea să stingă lumina. Îl privi. Lucas Johns. Cel mai important om din viaţa ei. Şi uite unde ajunsese: să-l urmeze din oraş în oraş, ca o ţigancă. Era amuzant, îi plăcea, dar ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să ia nişte hotărîri... Cronica ei... Nu mai fusese la o petrecere de săptămîni... Şi acum pleca la Chicago... Şi apoi ce va mai urma? Dar cel puţin Lucas era cu ea. Întreg. Cui îi ardea de petreceri? Îi era teamă pentru viaţa lui...

CAPITOLUL 20

Kezia, cînd te întorci?

Vorbea din Chicago, cu Edward, de aproape o jumătate de oră.

– Probabil săptămîna viitoare. Încă mai adun material pentru articolul acela. Apăruse la două reuniuni, dar aici era mai complicat. Nu-i cunoştea şi îi trebuia mult mai mult timp să afle ceva despre membrii societăţii. Şi, încă ceva, dragule, îmi place Chicago. Această afirmaţie îi confirma cele mai negre presupuneri. Părea mult prea fericită. Şi nu era genul care să se entuziasmeze de Chicago; nu era mediul ei social. Prea spre Vest, prea american, prea spre Sears Roebuck şi nu destul de elevat, ca la Bergdorf's şi Bendel's. În mod sigur avea pe cineva acolo. Cineva nou? Spera să fie cineva potrivit pentru ea. Respectabil.

– Ţi-am citit ultimul articol din „Harper's". Frumos scris. Şi ieri am auzit de la Simpson că pregăteşti ceva pentru „Times", duminica viitoare.

– Da? Ce anume?

– Ceva despre un centru de reabilitare a drogaţilor, din Harlem. N-am ştiut că ai scris aşa ceva.

– L-am scris chiar înainte de a pleca. Păstrează-mi şi mie ziarul cînd apare articolul.

Între ei se instalase o stare de tensiune şi amîndoi simţeau asta.

– Kezia, eşti bine? Reveni la vechea preocupare.

– Da, Edward, sînt bine. Serios. Vom luă masa săptămîna viitoare cînd mă întorc şi ai să te convingi singur. Uite, sînt de acord să merg la „La Côte Basque"

– Dragă doamnă, sînteţi deosebit de amabilă.

Ea rîse şi, după ce mai discutară despre nişte impozite, închise.

Luke se întrerupse din lectură şi o privi zîmbind zeflemitor.

– Cine era? Bănuia că vorbise cu Edward sau cu Simpson.

– Edward.

– Poţi să-i spui că vei lua mama cu el mai devreme. Dacă vrei.

– Mă trimiţi acasă? Petrecuseră împreună zece zile.

– Nu, afurisită mică ce eşti. Rîse de mutra pe care o făcuse Kezia. Mă gîndeam să ne întoarcem mîine. Tu ai munca ta şi eu trebuie să mă deplasez la Washington, la sfîrşitul săptămînii. Sînt nişte întîlniri restrînse în legătură cu moratoriul şi vreau să mai stabilesc unul sau două angajamente pentru conferinţe, chiar acolo. Se pare că cei de la Washington mă iubesc. Ţecurile îi soseau de acolo surprinzător de regulat. M-am gîndit să stăm la New York cîteva săptămîni.

Ea rîse uşurată.

– Eşti sigur că poţi rezista atîta timp în altă parte?

– Voi încerca. Se duse la bar şi-şi turnă un whisky.

– Luke? Stătea visătoare în pat.

– Da?

– Ce să fac cu cronica mea mondenă?

– Asta tu trebuie să hotărăşti, iubito. Totul depinde de tine. Nu-ţi mai place s-o scrii?

– Uneori da, în special în ultima vreme.

– Atunci, poate că a sosit timpul să renunţi la ea. Pentru binele tău. Nu eşti obligată să ţii cont de părerea mea. Faci ce vrei. Şi dacă trebuie să stai în New York să te învîrţi pe la petreceri, fă-o. Trebuie să-ţi vezi singură de treburi. Nu uita acest lucru.

– O să mă mai gîndesc pînă săptămîna viitoare. Îmi voi continua programul obişnuit cînd ajungem în New York. Apoi o să mă mai gîndesc. Dacă Luke pleca la Washington avea destul timp să-şi vadă de vechile preocupări.

În patru zile fusese la premiera unei piese de teatru, la închiderea stagiunii unui alt teatru, la două prînzuri date pentru soţiile ambasadorilor şi la o paradă a modei, în scop caritabil. O dureau picioarele, iar capul îi era plin şi urechile îi vîjîiau de atîta bîrfă. Cui îi păsa? Lui Kezia în nici un caz.

– Lucas, dacă mai aud cuvîntul „divin" cred că mă arunc pe geam.

– Pari epuizată.

– Sînt obosită şi m-am săturat de tot rahatul ăsta. În ziua aceea fusese şi la una din întîlnirile legate de Balul artriticilor. Tiffany leşinase în closet. Şi ea nici măcar nu putea folosi această informaţie. Singura ştire bună era că Marina şi Halpern se căsătoreau. Şi ce-i cu asta? Cui îi păsa?

– Ce facem în acest week-end? Dacă îi va spune că merg la Chicago va face o criză de isterie. Nu voia să plece nicăieri. Voia să stea în pat.

– Nimic. Poate mă voi duce să-l văd pe Al. Vrei să-l

invit la cină? Şedea pe marginea patului şi părea la fel de obosit ca şi ea.

– Da, asta mi-ar plăcea. Voi pregăti ceva. El zîmbi la acest schimb de cuvinte domestic, iar Kezia îşi dădu seama la ce se gîndea. Este bine, nu-i aşa, Luke? Uneori mă întreb dacă şi ţie îţi place. N-am mai dus o viaţă ca asta pînă acum.

El îi zîmbi încuviinţînd din cap.

– Ştii la ce mă refer.

– Da, ştiu. Şi poate că mie îmi place chiar mai mult. Încep să mă întreb cum de am supravieţuit fără tine pînă acum. Se strecură în pat lîngă ea şi stinseră lumina. Luke avea propria cheie la casă, se folosea de robot, ea îi eliberase un dulap, iar îngrijitoarea îi zîmbea familiar. O dată îl strigase „domnule Luke"

– Ştii ceva, iubitule? sîntem norocoşi. Incredibil de norocoşi.

Era încîntată de parcă prinsese în mîini o stea căzătoare.

– Da, iubito, sîntem. Chiar dacă numai momentan... îşi zise el.

– Ei bine, domnilor, propun un toast pentru demisia lui Martin Hallam.

– Lucas, ce vrea să spună? Alejandro părea nedumerit, iar Luke surprins. Auzea şi el acest lucru pentru prima oară.

– Kezia, este în legătură cu ce am discutat noi?

– Da, domnule. Aşa este. După şapte ani de scris cronica lui Martin Hallam, am renunţat. Astăzi.

Luke o privi mirat.

– Şi ce-au spus?

– Încă nu ştiu. Eu l-am anunţat pe Simpson astăzi; de restul se ocupă el. Vor afla mîine.

– Eşti sigură că faci bine? Nu era prea tîrziu să-şi schimbe decizia.

– În viaţa mea n-am mai fost atît de sigură. Nu mai am timp de asemenea tîmpenii. Şi nici chef. Ea observă că Luke şi Alejandro schimbară o privire ciudată. Se mira că nu erau impresionaţi de decizia ei.

– Ei bine, n-aţi meritat acest anunţ. Amîndoi sînteţi nişte nesuferiţi!

Alejandro zîmbi şi Luke izbucni în rîs.

– Cred că sîntem, pur şi simplu, şocaţi, iubito. M-am întrebat dacă nu cumva o faci din cauza mea.

– Nu chiar, iubitule. Este decizia mea. Nu vreau să mai fiu nevoită să mă duc tot restul vieţii la acele petreceri îngrozitoare. Ai văzut ce obosită am fost săptămîna asta. Şi pentru ce? Pur şi simplu nu mă mai interesează.

– I-ai spus lui Edward?

Părea îngrijorat şi Alejandro îl fulgeră cu privirea.

– Nu. O să-l sun mîine. Voi sînteţi primii cărora le-am spus. Şi sînteţi nişte ticăloşi.

– Ne pare rău, iubito. Dar ne-ai luat prin surprindere. Ridică paharul spre ea cu un zîmbet nervos. Pentru Martin Hallam atunci!

Alejandro ridică şi el paharul fără să-şi ia privirea de la Luke.

– Pentru Martin Hallam. Odihnească-se în pace!

– Amin. Kezia dădu paharul pe gît.

– Nu, Edward. Sînt sigură. Şi Simpson este de acord. Nu mai am timp. Vreau să scriu ceva serios.

– Este o decizie foarte importantă, Kezia. Toţi se obişnuiseră cu cronica. Devenise ceva oficial. Te-ai gîndit bine ce faci?

– Bineînţeles că da. De luni de zile mă gîndesc. Şi realitatea este, dragule, că nu vreau să devin ceva „oficial" Vreau să fiu o scriitoare adevărată, o scriitoare bună, nu să mă ocup cu difuzarea bîrfelor printre proşti. Serios, dragule, ai răbdare şi vei vedea. Este cea mai bună soluţie.

– Kezia, mă nelinişteşti profund.

– Nu fi ridicol! Ce vrei să spui? Îşi legăna piciorul enervată. Îl sunase imediat ce Luke plecase la nişte întîlniri. Cel puţin Luke îi acceptase punctul de vedere, după ce-i trecuse şocul provocat de veste. Iar Simpson o aplaudase spunîndu-i că era timpul să ia o asemenea decizie.

– Aş vrea să ştiu de ce mă nelinişteşte hotărîrea ta. Cred că nu ştiu ce urmăreşti de fapt. Dar nu e treaba mea să mă amestec în hotărîrile tale.

Ar fi vrut să fie aşa. Asta îl rodea.

– Edward, ai să devii obsedat de această grijă constantă pentru mine.

O enerva din ce în ce mai tare.

– Ce faci de Ziua Recunoştinţei? Întrebarea suna acuzator.

– Plec.

El nu îndrăzni s-o întrebe unde şi ea nu se sinchisi să-i spună. Se întorcea la Chicago cu Luke.

– Bine, bine. La naiba, Kezia. Îmi cer scuze. Numai că pentru mine tu vei rămîne mereu un copil.

– Şi eu am să te iubesc mereu şi tu ai să continui să-ţi faci prea multe griji pentru mine. Fără motiv.

Cu toate acestea, discuţia îi displăcuse. După ce termină de vorbit, rămase pe gînduri, întrebîndu-se dacă nu greşise renunţînd la cronică. Odată, asta însemnase un lucru foarte important pentru ea. Dar nu acum. Şi totuşi, va reuşi să rupă

legăturile cu mediul căruia îi aparținea? Într-un fel, făcuse acest lucru pentru Luke. Dar și pentru ea. Voia să fie liberă ca să poată pleca cu el oricînd și, în plus, începuse să se plictisească de această cronică cu ani în urmă.

Dintr-o dată își dori foarte tare să discute despre asta cu Luke. Dar era plecat pentru toată ziua. Ar fi putut să-l sune pe Alejandro, însă nu voia să-l deranjeze. Se simțea groaznic, de parcă ar fi fost pe un vas, navigînd în ceață, spre o destinație necunoscută. Da, se hotărîse, își va menține decizia. Martin Hallam murise. Se terminase cu cronica mondenă.

Se întinse ușurată și se hotărî să facă o plimbare. Era o zi mohorîtă de noiembrie și în atmosferă se simțea apropierea iernii. Avea chef să-și arunce un fular de lînă în jurul gîtului și să alerge în parc. Se simți eliberată de șovăielile care o apăsaseră atîta timp. Nu mai purta povara cronicii lui Martin Hallam.

Kezia își luă la repezeală o haină de piele din dulap, o pereche de cizme negre, înalte și jeanșii. Pe cap își puse o șapcă roșie tricotată din lînă, pe care o scoase din buzunarul jachetei și înhăță o pereche de mănuși care zăceau pe un raft. Se simțea ca nouă. Acum va putea scrie ce-i place. Nu mai depindea de frînturile de știri pe care le obținea din cercurile pe care le frecventa. Un zîmbet șugubăț îi plutea pe buze, iar ochii îi străluceau strengărește pe cînd se îndrepta cu pași mari spre parc. Ce zi minunată. Era încă devreme. Se gîndi să-și cumpere ceva de mîncare și să mănînce în parc, dar se răzgîndi. Își cumpără o pungă de castane prăjite de la un bătrîn cu trăsături aspre, ce-și împingea căruciorul, din care ieșeau aburi, pe Fifth Avenue. Bătrînul îi zîmbi arătîndu-și gingiile știrbe și ea îi făcu cu mîna în timp ce se îndepărta. Un bătrînel tare drăguț. Toată lumea

i se părea drăguță. Toți oamenii erau, parcă, mai buni și mai liberi, la fel cum se simțea și ea.

Aproape terminase castanele cînd o văzu pe femeia din fața ei cum cade pe bordură. Se lungise pe alee, în apropierea unui cal bătrîn care trăgea o trăsurică ponosită prin parc. Birjarul smuci dîrlogii și opri calul care părea că nu văzuse mogîldeața de lîngă copitele lui. Femeia purta o haină de blană neagră și avea părul foarte blond. Atît putea vedea Kezia. O luă la fugă, îndesîndu-și punga cu castane în buzunar, în timp ce birjarul sări de pe capră, ținînd încă dîrlogii în mînă. Femeia se mișcă încercînd să se ridice în genunchi, dar se înclină spre picioarele calului, care se sperie. Birjarul o împinse înapoi și ea rămase ca un bolovan, pe asfalt.

– Ce dracu' se întîmplă cu tine? Ești nebună? Omul era furios și continua să-și tragă calul înapoi, privind-o. Kezia îl văzu cum clătină din cap în tăcere. Apoi se urcă pe capră și-și porni calul, nu înainte de a face un ultim gest obscen spre femeia căzută strigîndu-i: „Cățea tîmpită ce ești!" Pasagerii rămaseră ascunși după un geam zgîriat și murdar. Calul reîncepu să tropăie, fiind atît de obișnuit cu ruta, încît puteau să cadă bombe și el tot și-ar fi continuat liniștit drumul parcurs de mii de ori.

Kezia văzu cum femeia scutură din cap, buimacă, incapabilă să se ridice. Parcurse în fugă ultimii pași, întrebîndu-se dacă femeia era rănită și din ce cauză căzuse. Blana neagră era întinsă pe asfalt și Kezia constată că e un vizon splendid. Cînd ajunse lîngă ea, o auzi tușind sec. Apoi femeia își întoarse capul și Kezia înmărmuri: era Tiffany. Trasă la față, cu ochii umflați, obrajii supți și riduri adînci în jurul ochilor și a gurii. Încă nu era amiază și ea se îmbătase.

– Tiffany? Kezia îngenunche lîngă ea și o mîngîie pe

păr. Era nepieptănată şi pe chipul răvăşit nu văzu nici urmă de machiaj. Tiffie... sînt eu, Kezia.

– Bună. Tiffany părea că se uită undeva peste capul Keziei, neînţelegînd, nevăzînd şi nepăsîndu-i de nimic.

– Unde este unchiul Kee?

Unghiul Kee?! Iisuse, se referea la tatăl Keziei. Unchiul Kee. Nu auzise diminutivul acesta de foarte mult timp... Unchiul Kee... tatăl ei...

– Tiffie, eşti rănită?

– Rănită? Se uită la ea confuză, neînţelegînd despre ce este vorba.

– Calul, Tiffie. Te-a lovit?

– Calul? Zîmbea ca un copil şi părea să nu înţeleagă nimic. Oh, calul. Oh, nu, eu călăresc mai tot timpul. Apoi se ridică în picioare clătinîndu-se, îşi scutură mîinile de praf, apoi pulpanele hainei de blană. Kezia observă că ciorapii ei gri erau rupţi şi unul din pantofii negri, din piele de căprioară, zgîriat. Haina se desfăcu un pic şi Kezia observă că purta o fustă neagră din catifea şi o bluză albă din satin, iar la gît avea mai multe şiraguri de perle albe şi gri. Nu era o toaletă potrivită pentru parc şi nici pentru acea oră. Se întrebă dacă fusese noaptea trecută acasă.

– Unde te duci?

– La familia Lombard, pentru cină. Acolo fusese, gîndi Kezia. Primise şi ea o invitaţie, dar refuzase cu multe săptămîni înainte. La familia Lombard. Dar asta fusese noaptea trecută. Ce se întîmplase de atunci?

– Ce-ai zice dacă te-aş duce acasă?

– Acasă la mine? Tiffany păru dintr-o dată foarte îngrijorată.

– Desigur. Kezia încercă s-o liniştească în timp ce o susţinea cu fermitate de cot.

– Nu! Nu la mine acasă! Nu... Se smuci din mîna Keziei, dar se împiedică, îi veni rău şi vomită la picioarele Keziei şi peste pantofii ei din piele de căprioară. Se aşeză din nou pe asfalt şi începu să plîngă.

Kezia simţi lacrimi fierbinţi arzîndu-i ochii. Se aplecă din nou spre prietena ei, încercînd s-o ridice.

– Hai, Tiffie... hai să mergem.

– Nu... Eu... Oh, Doamne, Kezia, te rog...

Se agăţă de piciorul Keziei şi se uită la ea cu nişte ochi tulburi şi îngroziţi. Kezia o trase uşor şi o ridică din nou în picioare. Văzuse un taxi ce se apropia din direcţia din care venise şi trăsura. Ridică repede mîna şi îi făcu semn, apoi o trase pe Tiffany mai aproape. „Nu!" protestă ea cu un geamăt de copil îngrozit şi Kezia îşi simţi prietena tremurînd.

– Haide, o să mergem la mine.

– O să mi se facă rău. Închise ochii şi se rezemă de Kezia. Taxiul opri şi şoferul deschise larg uşile.

– Nu, n-o să-ţi fie rău. Hai să urcăm în maşină.

Reuşi s-o aşeze pe Tiffany în spate şi îi dădu şoferului adresa ei. Apoi deschise ambele geamuri ca să intre aerul. Abia atunci observă că prietena ei nu avea poşetă.

– Tiffie? N-ai poşetă?

Tiffany se uită în jur nedumerită, după care scutură din umeri şi-şi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi.

– Şi ce dacă! Vorbise atît de încet, încît Kezia de abia o auzi.

– Hm?

– Poşetă... ce-i cu asta? Părea că e pe punctul de a adormi, dar un minut mai tîrziu mîna ei o căută orbeşte pe a Keziei şi o strînse puternic, în timp ce două lacrimi i se rostogoleau pe obraji. Kezia îi mîngîie uşor mîna mică şi rece şi privi îngrozită

smaraldele mari în formă de pară, flancate cu diamante. Cine îi luase poşeta lui Tiffany procedase greşit. Omisese ce era mai valoros. Tiffany era o pradă uşoară pentru oricine.

– Am mers... toată... noaptea. Bolborosea şi Kezia se întreba dacă nu cumva „băuse" toată noaptea. Era clar că nu se dusese acasă după ce plecase de la familia Lombard.

– Pe unde te-ai plimbat? Nu voia să intre în amănunte, acolo, în taxi. Mai întîi o s-o bage pe Tiffany în pat, apoi o să sune să-i spună menajerei că doamna Benjamin este bine, iar mai tîrziu vor discuta. Nu voia scene de isterie în taxi... Şoferul şi-ar da seama că poate profita de această poveste... Şi numai de aşa ceva nu avea nevoie.

– Biserică... toată noaptea... m-am plimbat... am dormit în biserică... Ţinea ochii închişi şi părea că aţipeşte din cînd în cînd, dar nu lăsa mîna Keziei. După cîteva minute ajunseră în faţa clădirii în care locuia Kezia. Fără nici o explicaţie sau întrebare, portarul o ajută s-o urce pe Tiffany în lift, iar liftierul s-o ducă în apartament. Slavă Domnului, casa era goală. Luke lipsea, iar femeia de serviciu avea liber. Kezia îşi duse prietena în dormitor. Nu voia să fie pusă în situaţia de a explica prezenţa lui Luke, chiar dacă Tiffany n-ar fi intuit nimic, dată fiind starea în care se afla. Risca mult aducînd-o aici, dar nu ştia unde ar fi putut s-o ducă.

Tiffany stătea buimăcită pe marginea patului şi privea în jur.

– Unde este unchiul Kee?

Iar? Iisuse.

– Este plecat, Tiff. De ce nu te întinzi un pic? Eu voi suna la tine acasă şi le voi spune că întîrzii.

– Nu!... Spune-le... Spune... Spune-i să se ducă dracului! Începu să suspine şi să tremure violent din tot corpul. Kezia

simți o transpirație rece pe șira spinării. Ceva din ceea ce spusese, din felul ei de a vorbi... ceva... îi adusese aminte de trecut și se simți înspăimîntată. Tiffany o privea acum cu ochii măriți de spaimă, scuturînd din cap, cu obrajii plini de lacrimi. Kezia stătea lîngă telefon, privindu-și prietena, dornică s-o ajute, dar în același timp înspăimîntată.

– N-ar trebui să-i anunț? Cele două femeie rămaseră privindu-se, apoi Tiffany scutură ușor din cap.

– Nu... divorț...

– Bill? Kezia se uită la ea buimăcită.

Tiffany aprobă în tăcere.

– Bill vrea să divorțeze?

Mai întîi aprobă din cap, apoi neagă, după care inspiră adînc.

– Mama Benjamin... a sunat azi-noapte.., după cina de la familia Lombard. M-a făcut... bețivă... alcoolică... a... copiii, vrea să-mi ia copiii și să-l determine pe Bill... să-l facă pe Bill.. Oftă, înghițindu-și suspinele, apoi îi veni să vomite, dar reuși să se abțină.

– Să-l facă pe Bill să divorțeze de tine?

Tiffany oftă din nou și aprobă din cap. Kezia continua s-o privească, dar îi era teamă să se apropie de ea.

– Dar nu-l poate obliga pe Bill să divorțeze. E om în toată firea. Pentru Dumnezeu!

Dar Tiffany dădu din cap și o privi cu ochii goliți de expresie, înfundați în orbite.

– Trustul. Marele trust. Toată viața lui... depinde... de el. Și copiii... trustul lor... El... ea poate... el o să...

– Ba nu. Te iubește. Ești soția lui.

– Ea este mama lui.

– Și ce dacă? La dracu'! Fii rezonabilă, Tiffany. N-o să

divorțeze de tine... Dar Kezia începuse să se îndoiască de acest lucru. Oare așa va face? Și dacă toată averea lui depinde de acest lucru? Cît de mult o iubea pe Tiffany? Suficient ca să-și sacrifice averea? Kezia își dădu seama că Tiffany avea dreptate. Mama Benjamin ținea în mînă toți așii.

– Și cu copiii cum rămîne? Citi răspunsul în ochii lui Tiffany.

– Ea... ea... ei... Fu cuprinsă de un nou val de suspine și se agăță cu mîinile de cuvertura patului, luptîndu-se să spună ce avea de spus.

– Ea are... pe ei... Ei au plecat noaptea trecută după... cina de la Lombard... și... Bill... Bill...-în Bruxelles... Ea a spus... eu... oh, Doamne, Kezia să mă ajute cineva, te rog.

Era un plînset de moarte și Kezia începu să tremure ascultînd-o. În cele din urmă, încet și cu duioșie, se apropie de prietena ei. Parcă mai trăise această scenă... Amintirile o năpădeau. Avea lacrimi pe obraz și simțea un îndemn oribil, de nesuportat, de a o plesni pe acea fată de pe marginea patului, pe acea fată murdară și dărîmată... O dorință de-a o brutaliza și de a o scutura zdravăn... Oh, Doamne, nu.

Stătea în fața ei și cuvintele îi țîșniră din adîncul sufletului, de parcă nu erau ale ei, azvîrlite către o umbră dispărută de mult.

– Atunci de ce dracu' bei, nenorocito... de ce... de ce?

Se prăbuși pe pat lîngă Tiffany și cele două femei se îmbrățișară, plîngînd în hohote. Keziei i se păru că trecuseră ore pînă reuși să-și revină și se simțea de parcă Tiffany o consola pe ea. Brațele lui Tiffany, în blana aceea neagră, i se păreau brațele altcuiva, care o mai ținuse în brațe, înainte. Brațe asociate cu aceleași cuvinte, rostite acum, numai că totul se petrecuse cu douăzeci de ani în urmă.

– Iisuse. Îmi... îmi pare rău, Tiffie. M-ai făcut să-mi reamintesc lucruri dureroase pentru mine. Își ridică privirea spre prietena ei care arăta obosită, dar mai trează decît fusese în urmă cu o oră. Poate chiar în ultimele zile.

– Știi. Îmi pare rău. Pe unde mă duc fac numai necazuri. Lacrimile îi curgeau încă pe obraji, dar vorbea aproape normal.

– Nu, nu-i adevărat. Știi, îmi pare foarte rău pentru copii. Și doamna Benjamin! Ce porcărie vrea să facă! Ce ai de gînd?

Drept răspuns ridică din umeri, privindu-și mîinile.

– Nu poți să lupți? Amîndouă știau că n-avea nici un rost. Doar dacă s-ar schimba radical peste noapte. Ce-ar fi să te duci la o clinică?

– Da, și cînd voi ieși va avea o influență definitivă asupra copiilor indiferent cît de trează voi fi eu. M-a prins în plasă, Kezia. Mi-a ferecat sufletul... inima... Închise din nou ochii.

Durerea de pe chipul ei era insuportabilă. Kezia o îmbrățișă din nou. Părea atît de subțire și de mică, în ciuda mantoului bogat pe care-l purta. Nu prea aveau ce să-și mai spună una alteia. De parcă Tiffany pierduse deja partida. Și ea știa.

– De ce nu te întinzi în pat să încerci să dormi un pic?

– Și după aceea? Ochii ei aproape că o obsedau.

– Apoi poți să faci o baie, să mănînci ceva și, mai tîrziu, te duc acasă.

– Și apoi?

Kezia nu mai avea ce să-i spună. Înțelegea la ce se referea. Tiffany se ridică încet și merse clătinîndu-se spre fereastră.

– Cred că a sosit timpul să mă duc acasă. Părea că privește undeva, în depărtare și Kezia se mustră în gînd pentru ușurarea pe care o simțea. Dorea ca Tiffany să plece cît mai curînd din casa ei. Înainte să se întoarcă Luke, înainte ca ea să se lase

din nou cuprinsă de disperare, înainte ca amintirile ei îngrozitoare să-i revină în minte. Tiffany îi crease o stare de panică, era ca o fantomă... vie. Reîncarnarea Lianei Holmes-Aubrey Saint Martin. Mama ei... alcoolică... Nu încercă s-o contrazică pe Tiffany.

– Vrei să te duc acasă?

Tiffany îşi întoarse privirea de la geam şi, cu un zîmbet mic şi blînd, negă.

– Nu. Trebuie să plec singură. Ieşi din dormitor, ajunse în sufragerie şi se întoarse s-o privească pe Kezia care rămăsese nehotărîtă, în cadrul uşii.

Kezia nu era convinsă că face bine lăsînd-o să plece singură, dar îşi dorea asta. Voia ca ea să plece acasă. Să plece. Se priviră în ochi o clipă şi Tiffany ridică în glumă mîna, într-un salut milităresc. Îşi strînse mai bine blana în jurul ei şi apoi spuse „Ne vedem mai tîrziu", la fel ca atunci cînd erau la şcoală. „La revedere", şi apoi plecă. Uşa se închise uşor în urma ei, şi un minut mai tîrziu, Kezia auzi liftul Ştia că nu are bani pentru taxi, dar mai ştia că portarul îi va plăti drumul. Cei foarte bogaţi pot călători aproape peste tot fără nici un ban în buzunar. Toată lumea îi cunoştea. Portarii sînt încîntaţi să le plătească taxiurile. Îşi scot dublu cheltuiala din bacşişuri. Kezia ştia că Tiffany se află în siguranţă. Cel puţin plecase din apartamentul ei. Lăsase în urmă un miros greu, o combinaţie de parfum, transpiraţie şi vomă.

Rămase la fereastră mult timp, gîndindu-se la prietena ei şi la mama ei, iubindu-le şi urîndu-le în acelaşi timp. După un timp, cele două deveniră una singură. Semănau atît de mult, atît... atît... Abia după ce făcu o baie fierbinte şi dormi un pic, se simţi mai bine. Toată emoţia şi bucuria acelei dimineţi, sentimentul de eliberare provocat de renunţarea la acea cro-

nică, fuseseră șterse la vederea agoniei lui Tiffany, căzută pe jos, la picioarele calului, cu birjarul care țipa la ea, vomitînd, hoinărind, plîngînd, pierdută și confuză... și distrusă de soacra ei... despărțită de copii, cu un soț căruia nu-i păsa de ea. La dracu', probabil că se va lăsa convins de mama lui și va divorța. Nici nu-i vor trebui prea multe argumente. Keziei i se făcu greață gîndindu-se la toate acestea. Reuși cu greu să adoarmă și dormi prost. Cînd se trezi, lucrurile părea să fi intrat în normal. Totul era mult mai bine. Se ridică și-l văzu pe Luke la capătul patului. Se uită la ceasul de lîngă pat. Era mult mai tîrziu decît crezuse.

– Bună, leneșo. Ce ai făcut? Ai dormit toată ziua? Ea zîmbi, doar pentru o clipă. Se ridică și-și întinse brațele. El se aplecă, o sărută, iar ea se cuibări la pieptul lui.

– Am avut o zi grea.

– Vreun contract?

– Nu. O prietenă. Părea că nu-i dispusă să spună mai mult. Vrei să bei ceva? Mă duc să fac un ceai. Sînt înghețată. Tremura ușor. Luke privi pe fereastră, în noapte.

– Nu-i de mirare cu ferestrele astea deschise. Le deschisese pe toate ca să dispară mirosul. Îmi faci și mie o cafea, iubito?

– Desigur. Schimbară un sărut și un zîmbet. Ea ridică ziarul de la piciorul patului, unde-l lăsase Luke cînd se aplecase s-o sărute.

– Pe fata asta din ziar o cunoști?

– Pe cine? Mergea cu picioarele goale prin sufragerie, căscînd.

– Pe fata de pe prima pagină.

– Să mă uit. Aprinse lumina de la bucătărie și se uită la ziarul din mîna ei. Camera începu să se învîrtă în jurul ei.

– Este... este... eu... oh, Doamne, Lucas, ajută-mă... Alunecă jos, lîngă uşă, uitîndu-se fix la fotografia lui Tiffany Benjamin. Se aruncase pe fereastra apartamentului ei, puţin după ora patru. „Ne vedem mai tîrziu... ne vedem mai tîrziu... Cuvintele îi răsunau în urechi. „Ne vedem mai tîrziu." Acest salut le însoţise în toţi anii de şcoală. Kezia nu simţi braţele lui Lucas, care o ridică şi o aşeză pe canapea.

CAPITOLUL 21

Vrei să vin cu tine?

Kezia refuză dînd din cap. Se îmbrăcă cu rochia neagră şi îşi puse pantofii din piele de crocodil cumpăraţi vara trecută, la Madrid.

– Nu, iubitule, mulţumesc. O să fie bine.

– Promiţi?

Ea îi zîmbi şi îşi aşeză pe cap toca din blană de vizon.

– Jur.

– De un lucru sînt absolut sigur, arăţi fenomenal. O privi admirativ şi ea îi zîmbi trist.

– Nu sînt sigură că este bine, pentru asemenea împrejurare. Dar ştia că se îmbrăcase corect. Încerca să se decidă dacă să poarte haina de blană de vizon sau cea neagră, Saint Laurent. Se decise pentru ultima.

– Arăţi minunat. Şi fii atentă, dacă simţi că nu mai poţi suporta, pleci. Ne-am înţeles?

– O să văd.

– Nu asta voiam să aud. Se duse spre oglindă, unde se afla Kezia şi o întoarse cu faţa spre el. Nu-i plăcea expresia din ochii ei. Dacă totul devine prea dureros, vii acasă. Ori

faci aşa, ori vin cu tine. Ştia că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Înmormîntarea lui Tiffany era unul din evenimentele anului. Pe el nu-l interesa decît Kezia. Nu era vina ei că Tiffany se sinucisese. Nu ea o omorîse pe Tiffany. Şi nici pe mama ei. Ea făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Discutaseră despre asta la nesfîrşit, dar voia să fie sigur că ea nu va ceda tocmai acum. Fusese o tragedie, dar nu ea o determinase. Se strecură, uşor, în braţele lui, şi îl îmbrăţişă mai tare ca de obicei.

– Mă bucur că eşti aici, cu mine, Lucas.

– Şi eu mă bucur. Acum, îmi promiţi că vei face ce te-am rugat? Ea dădu tăcută din cap şi-şi ridică faţa spre el ca s-o sărute.

– Doamne, domnule Johns, dacă mă mai săruţi o dată aşa, s-ar putea să nu mai plec.

– Mie mi-ar conveni. Îşi strecură mîna în decolteul rochiei, dar ea se retrase chicotind.

– Lucas!

– La ordinele dumneavoastră, doamnă.

– Eşti îngrozitor!

– Îngrozitor de perspicace cu mîinile!

Luke privea zîmbind cum îşi pune cerceii din perle. Ştia că nu se cade să se poarte aşa, dar voia să-i uşureze situaţia. Încercă să pară cît mai natural. Se aşeză privind-o cum se rujează şi cum îşi mai dă cu un ultim strop de parfum.

– Te însoţeşte Edward?

Kezia confirmă şi îşi luă geanta din piele de crocodil şi mănuşile. Singura pată luminoasă din ţinuta ei era eşarfa groasă, alb cu negru, ce purta eticheta Dior.

– I-am spus lui Edward să mă aştepte acolo. Şi nu-ţi mai face atîtea griji pentru mine. Sînt o femeie adultă, sînt

bine, te iubesc şi tu ai grijă de mine mai bine decît oricine pe această lume.

Îi zîmbi încrezătoare şi el se mai linişti un pic.

– Iisuse, arăţi grozav. Dacă n-ai fi fost grăbită...

– Lucas, numai gura e de tine.

Se întorsese cu spatele şi traversa sufrageria îndreptîndu-se spre cuier să-şi ia haina, cînd el veni pe furiş şi o ridică în braţe.

– Numai gura e de mine, nu? Ia ascultă, femeie...

– Lucas! Lucas, la naiba, lasă-mă jos! Lucas!

El o învîrti şi apoi o puse jos rîzînd. Se simţea veselă şi fără suflare în braţele lui.

– Eşti cel mai rău, cel mai mizerabil, imposibil... El o sărută şi după o clipă ea îl împinse, privindu-l cu o expresie amestecată, de veselie şi tristeţe.

– Luke... trebuie să plec.

– Ştiu. Redeveni serios şi o ajută să-şi pună haina. Vezi, ia-o uşor.

Kezia aprobă dînd din cap, îl sărută şi ieşi pe uşă.

Biserica era deja plină cînd ajunse, iar Edward o aştepta, discret, lîngă uşă. Îi făcu semn şi ea i se alătură, strecurîndu-şi mîna sub braţul lui.

– Arăţi minunat. Vorbi în şoaptă şi o strînse de braţ. Kezia se strădui să nu se uite la sicriul acoperit de un strat de trandafiri albi. Mama Benjamin stătea pioasă pe banca din faţă, avîndu-i alături pe fiul ei şi pe copii. Kezia simţi un nod în gît cînd îi zări. Ar fi vrut să le strige în faţă „ucigaşilor!" Soacra lui Tiffany înclină uşor capul în direcţia Keziei. Ei erau ucigaşii. Mai ales ea, care o ameninţase cu divorţul ei nenorocit şi îi luase copiii... care...

– Mulţumesc, îl auzi pe Edward şoptind, în timp ce uşierul

le arăta o stranã pe mijloc. Whit stătea cu trei locuri mai în față.

Arăta mai subțire și parcă mai efeminat în acel costum Cardin, strîns pe talie și un pic cam strîmt la spate. Își zise că-l primise cadou de la prietenul lui. Nu era genul de costum pe care și l-ar fi cumpărat Whit.

Era și Marina acolo, cu Halpern, și părea jenant de fericită, dată fiind acea situație. Se căsătoreau de Anul Nou, la Palm Beach. Marina arăta de parcă scăpase de toate grijile.

Kezia își dădu seama că intrase din nou în pielea lui Martin Hallam, uitîndu-se iscoditoare la cei din jur, în căutare de noi subiecte. N-avea nici o scuză. Hallam murise. Ea era Kezia Saint Martin, care-și plîngea prietena. Cînd sicriul a fost ridicat și purtat spre limuzina care aștepta afară, Kezia izbucni în plîns.

Doi polițiști primiseră ordine să dirijeze lungul șir de limuzine proprietatea celor prezenți. Totul era veritabil. Și după cum se așteptase, o armată de ziariști aștepta cortegiul funebru.

Îi venea greu să accepte că totul se terminase. Ele două se distraseră foarte bine în școală, iar cînd plecaseră la colegiu, își scriseseră permanent. Kezia fusese domnișoară de onoare la nunta lui Tiffany cu Bill și făcuse haz cînd ea rămăsese gravidă. Oare cînd începuse ea să decadă? Să bea? După primul copil? Sau după al doilea? Ori mai tîrziu? Oare băuse și înainte? O durea că nu-și aducea aminte de ea decît în această ipostază, de parcă tot timpul fusese dezorientată, amețită de băutură, exagerînd cu „divinul" ei, peste tot unde se întîlneau. Această Tiffany îi venea în minte – beată, confuză, vomitînd – și nu cealaltă fată veselă din școală... Apoi acel

salut strengăresc de ieri... acel. „ne vedem mai tîrziu" „ne vedem mai tîrziu"

Kezia privea fix în ceafa celui din fața ei și simți cum Edward o conducea ușor, ca să iasă din strană. Așteptă mult ca să dea mîna cu rudele defunctei. Bill adoptase o ținută oficială, solemnă, împrăștiind mici zîmbete și primind condoleanțele cu indiferență, nu ca un soț. Copiii păreau dezorientați. Oamenii priveau în jurul lor, verificînd cine venise și cine nu, cu ce erau îmbrăcați, sporovăind și arătînd din cap spre Tiffany... Tiffany alcoolica... Tiffany bețivanca... Tiffany... prietena. Totul îi amintea de ceremonia înmormîntării mamei sale. Kezia simți că nu mai poate suporta. Și nu numai ea avea această senzație, ci și Edward. Părea terminat cînd, în sfîrșit, părăsiră biserica. Kezia inspiră adînc, îl mîngîie ușor pe mînă și privi cerul.

– Edward, cînd o să mor, vreau să-mi faci o înmormîntare simplă, decentă. Dacă organizezi vreo mascaradă ca asta, o să am grijă să nu te las în pace toată viața. Nu era o glumă, și Edward o privi nefericit.

– Sper că atunci eu nu voi mai fi. Vrei să mergem la cimitir? Ea ezită un moment și apoi refuză, aducîndu-și aminte de promisiune făcută lui Luke. Ce văzuse pînă acum fusese destul de trist.

– Nu, nu vreau. Tu? El dădu din cap îndurerat.

– De ce? Pentru că așa trebuia. Ea cunoștea foarte bine răspunsul. Tocmai asta îi distrugea pe oamenii asemănători lui Tiffany. Obligațiile.

– Zău, Kezia, cineva trebuie... Ea nu aștepta să audă continuarea. Se aplecă, îl sărută pe obraz și porni în jos pe scări.

– Știu, Edward. Ai grijă de tine.

El ar fi vrut s-o întrebe ce face mai tîrziu, dar n-a mai avut ocazia şi nici nu voia să insiste. Niciodată nu încercase să-i impună ceva. Nu i se părea corect să o tulbure. Avea propria ei viaţă, dar fusese o zi atît de nenorocită pentru el. Totul îi aducea aminte de Liane. De acea zi blestemată, insuportabilă cînd... O privi pe Kezia urcîndu-se într-un taxi şi îşi şterse repede o lacrimă de pe faţă. Cînd Kezia îl privi în oglinda retrovizoare, el zîmbea uşor, zîmbetul acela inconfundabil.

– Cum a fost? Luke o aştepta cu un ceai fierbinte.

– Oribil. Mulţumesc, iubitule. Bău o gură de ceai înainte de a-şi da jos haina şi toca.

– A fost dezgustător. Soacra ei a avut proasta inspiraţie să aducă copiii.

Dar şi Kezia fusese la înmormîntarea mamei ei. Poate că aşa trebuia. Să fie cît mai dureros, ca să ţi se pară real.

– Vrei să mîncăm în oraş sau să comandăm ceva pentru acasă?

Ea dădu din umeri indiferentă. Ceva o frămînta. Totul i se părea în neregulă.

– Iubito, ce s-a întîmplat? Chiar atît de tare te-a afectat? Ţi-am spus... O privi nefericit.

– Ştiu. Ştiu. Dar este teribil de trist... şi mai e ceva ce mă nemulţumeşte. N-aş putea să-ţi spun ce anume. Poate că m-a indispus vederea tuturor acelor fosile care încă mai cred că le aparţin. Poate că e de vină numai durerea. O să-mi revin. Probabil că moartea lui Tiffany m-a deprimat.

– Eşti sigură că nu este altceva? Era neliniştit. Mai mult decît îşi putea ea închipui.

– Ţi-am spus, nu ştiu sigur. Dar nu-i nimic grav. Numai că în ultima vreme s-au schimbat atîtea lucruri... am renunţat

la cronică... ştii şi tu. Este timpul să depăşesc greutăţile, dar nu-i niciodată uşor. Încercă să zîmbească, dar ochii nu o ascultau.

– Kezia, nu cumva eşti nefericită din cauza mea?

– Oh, iubitule, nu!

Întrebarea lui o îngrozi. Ce idee ridicolă. De ce naiba fusese el aşa de îngrijorat toată după-amiaza? Arăta jalnic.

– Eşti sigură?

– Bineînţeles că sînt sigură. Absolut, Lucas. Zău. Se aplecă să-l sărute şi-i văzu tristeţea din ochi. Poate că era vorba numai de compasiunea lui pentru ea; totuşi privirea lui o tulbură profund.

– Îţi pare rău că ai renunţat la cronică?

– Nu, mă bucur. Zău că mă bucur. Numai că ai un sentiment ciudat cînd lucrurile se schimbă. Te simţi în nesiguranţă. Oricum, aşa mi se întîmplă mie.

– Da. Luke clătină uşor din cap şi rămase tăcut cît timp îşi bău ea ceaiul. Haina zăcea aruncată pe un scaun, iar rochia neagră o făcea să pară şi mai sobră. O privi şi trecu mult timp pînă să vorbească din nou. Vocea lui suna ciudat. Tonul glumeţ de dimineaţă dispăruse. Kezia... trebuie să-ţi spun ceva.

Ea îl privi senină, încercînd să zîmbească.

– Ce este, iubitule? Eşti căsătorit în secret şi ai cincisprezece copii? Vorbea cu siguranţa unei femei care ştia că nu există nici un secret... numai unul.

– Nu, afurisito. Nu sînt căsătorit. Este vorba de altceva.

– Dă-mi un indiciu. Nu părea îngrijorată. Îşi zise că nu putea fi vorba despre ceva important, altfel el n-ar fi adus vorba acum. Ştia că este tristă din cauza lui Tiffany.

– Iubito, nu ştiu să-ţi vorbesc pe ocolite, aşa că am să-ţi spun direct. Trebuie să-ţi spun. Nu mai pot aştepta. Am fost citat pentru a mi se revoca eliberarea condiţionată. Vorbele căzură ca un trăsnet. Apoi se aşternu tăcerea.

– Ce-ai spus? Nu putea fi adevărat... nu se putea. Visa. Era unul din coşmarurile ei şi auzise din întîmplare aceste vorbe.

– Sînt citat. M-au chemat la o audiere. Vor să-mi suspende eliberarea pentru că am participat la conspiraţiile care au provocat tulburări în închisori. Altfel spus, agitaţie.

– Oh, Doamne, Lucas... Spune-mi că glumeşti. Ea închise ochii şi rămase nemişcată, parcă aştepta, dar el îi vedea mîinile încleştate în poală.

– Nu, draga mea. Nu glumesc. Aş vrea să fie aşa, dar nu este. Luke îi luă mîinile într-ale sale. Ea deschise încet ochii înecaţi în lacrimi:

– De cît timp ştii?

– Mă ameninţau cu asta de cîtva timp. De fapt, încă dinainte de a te cunoaşte pe tine. Dar n-am crezut niciodată că vor trece la fapte. Astăzi am primit citaţia. Cred că i-a determinat greva de la San Quentin. De data asta i-am enervat prea tare. De aceea l-au omorît şi pe Morrissey, îşi spuse el în gînd.

– Iisuse! Ce ne facem? Pe chipul livid lacrimile îi curgeau şiroaie. Pot dovedi că ai fost amestecat în acea grevă?

El neagă din cap, dar nu prea convingător.

– Nu. Dar tocmai asta îi scoate din sărite. Acum vor încerca să-mi pună în cîrcă orice. Dar noi vom lupta din răsputeri. Am un avocat bun. Sînt norocos. Pînă acum cîţiva ani n-aveai dreptul la un avocat cînd primeai o citaţie. Erai prezent numai tu şi juriul. Aşa că, sus capul, lucrurile ar fi putut fi şi mai grave. Am angajat un avocat bun şi ne avem unul pe altul. Şi ei nu ne pot pune în discuţie modul de viaţă. Este foarte curat. Va trebui doar să acţionăm în funcţie de situaţie. Aşteptăm pînă la audiere şi apoi pornim lupta. Amîndoi ştiau că nu lupta sau stilul lui de viaţă conta. El era acuzat de revoltă.

Şi asta era adevărat. Hai, iubito, fii tare. Se aplecă s-o sărute şi o luă în braţe. Trupul ei rămase ţeapăn, iar capul şi-l ţinea plecat, căci lacrimile continuau să-i inunde faţa. Luke văzu că îi tremură genunchii şi se simţi ca un asasin. Şi, într-un fel, avea dreptate.

– Cînd eşti citat? Se aştepta să-i spună mîine.

– Mai sînt şase săptămîni pînă atunci. Pe opt ianuarie, în San Francisco.

– Şi apoi ce va urma?

– Ce vrei să spui? Era atît de crispată încît îl înspăimîntă.

– Ce se întîmplă dacă te trimit din nou în închisoare?

– Nu se va întîmpla aşa ceva. Vocea lui era gravă.

– La dracu', Luke, dar dacă se întîmplă? Strigătul ei de durere şi teamă îl înfioră.

– Kezia, nu se va întîmpla! Coborî vocea şi încercă s-o calmeze, în timp ce se lupta cu propria disperare. Nu se întîmplase cum plănuise el. Dar la ce se putea aştepta? Ar fi trebuit să-şi dea seama de la început. El o determinase să-şi părăsească lumea şi să trăiască alături de el şi acum îi spunea că lumea lor s-ar putea să se prăbuşească. Kezia arăta din nou ca un copil pierdut, orfan. Şi numai el era vinovat de durerea ei. Draga mea, nu se va întîmpla nimic rău. Şi dacă se întîmplă – şi este numai o presupunere – ne vom descurca noi cumva. Amîndoi sîntem destul de curajoşi ca să facem faţă situaţiei. Dacă va fi nevoie.

Ştia că va fi nevoie. Dar ea?

– Lucas... nu! Vocea ei era o şoaptă.

– Iubito, îmi pare rău... Nu ştia ce-ar fi putut să-i mai spună. Lucrul de care îi fusese teamă se întîmplase. Numai faptul că el luase totul în glumă o făcuse pe Kezia să nu-şi dea seama de nimic. El privise totul ca pe ceva puţin probabil,

un eventual preţ de plătit. Atunci nu avea nimic de pierdut... Dar acum, putea pierde totul... Totul era pe muchie de cuţit. Şi ea urma să plătească împreună cu el. Ar fi trebuit s-o avertizeze. Alejandro îi spusese asta de mult, dar el tot amînase, se eschivase şi se minţise singur. Acum nu mai era loc de minciuni. Citaţia se afla pe birou. Situaţia îl depăşea şi... stricase totul în jurul lui... Îi ridică uşor bărbia, cu o mînă, îi căută buzele şi o sărută cu tandreţe. Era tot ce-i putea oferi, gîndurile, sufletul şi dragostea lui. Mai aveau şase săptămîni de petrecut împreună. Dacă nu-l va omorî nimeni, între timp.

CAPITOLUL 22

Ziua Recunoştinţei şi-au petrecut-o în hotelul din Chicago şi s-au mulţumit cu sandvişuri cu carne de curcan. Revocarea plana asupra capetelor lor, dar ea încercă s-o ignore. Discutau rar despre acest subiect. Mai aveau şase săptămîni pînă la audiere şi Kezia era hotărîtă să nu umbrească timpul pe care îl petreceau împreună şi încerca din răsputeri să-şi păstreze optimismul. Lucas îşi dădea seama cît de greu îi era, dar nu putea face nimic. Trăia sub imperiul aceleiaşi spaime şi-şi făceá reproşuri văzînd cît o marcase pe Kezia această situaţie. Văzîndu-l mai optimist, ea încerca să păstreze o atmosferă destinsă astfel încît să se simtă bine. Începuseră să facă dragoste de trei sau chiar de patru ori pe zi, de parcă ar fi vrut să ia un avans din ce-ar fi putut să piardă. Şase săptămîni însemnau foarte puţin. Cînd s-au întors la New York, le mai rămăseseră cinci.

– Kezia, nu arăţi prea bine. De fapt, nu arăţi bine deloc.

– Edward, scumpule, mă înnebuneşti.

– Vreau să ştiu ce pui la cale. Chelnerii se foiau în jurul lor, turnînd şampanie Louis Roederer.

– Îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, Edwárd.

– Da, aşa fac. Arăta acrit şi îmbătrînit, iar Kezia, la rîndul ei, arăta obosită şi mult mai puţin proaspătă decît de obicei.

– Bine. Sînt îndrăgostită.

– Mi-am închipuit. Este căsătorit?

– De ce îţi închipui mereu că bărbaţii cu care vorbesc sînt căsătoriţi? Pentru că sînt discretă? La dracu', am dreptul să fiu aşa, viaţa m-a învăţat multe de-a lungul anilor.

– Da, dar n-ai voie să nutreşti speranţe deşarte.

„Nu, dragule, se gîndi ea, eu n-am dreptul decît la mizerii şi la o şansă nenorocită. Nu-i aşa, Edward?"

– În acest caz, Edward, află că e vorba de un bărbat minunat, pe care-l ador. Locuim şi trăim, mai mult sau mai puţin împreună, de peste două luni. Şi chiar înainte de Ziua Recunoştinţei am aflat că... Vocea i se pierdu şi inima începu să-i bată mai tare cînd îşi dădu seama ce era să spună... Am aflat că este bolnav Foarte bolnav

Edward se crispă.

– Ce fel de boală are?

– Nu sîntem siguri. Mintea cu atîta convingere, încît aproape că-i venea şi ei să credă. Era mai simplu decît să-i spună adevărul şi pentru un timp va scăpa de el. Încearcă un tratament şi sînt cam cincizeci la sută şanse de reuşită. Dă aceea nu arăt bine. Mulţumit? Vocea îi era plină de amărăciune şi ochii îi înotau în lacrimi.

– Kezia, îmi pare rău. Este... este... cineva cunoscut?

N-ai nici o şansă iubitule, se gîndi ea. Aproape că-i veni să rîdă.

– Nu. Ne-am cunoscut la Chicago.

– Mi-am închipuit. Este tînăr?

– Destul de tînăr, dar mai mare decît mine.

Într-un fel, îi spusese adevărul. Dacă îl arestau pe Lucas din nou era ca şi cum l-ar fi condamnat la moarte. Prea făcuse multe şi nu toţi îl iubeau. La San Quentin l-ar omorî. S-ar găsi cineva. Dacă nu un puşcăriaş, atunci un gardian.

– Nu ştiu ce să spun. Chipul lui exprima limpede ceea ce nu putea reda prin cuvinte. Imaginaţia îi era bîntuită de fantome. Fantoma Lianei Saint Martin. Acest bărbat... este... ar... vine în New York? El căuta să afle amănunte fără s-o înfurie pe Kezia. Voia să ştie unde făcuse el şcoala, cu ce se ocupa, unde locuia, cine era? Kezia ar fi explodat dacă i-ar fi pus una din aceste întrebări. Dar el trebuia să afle pentru liniştea lui.

– Da, vine la New York. Stă aici, cu mine.

– Stă în apartamentul tău? Îşi aminti că ea îi spusese că locuiau împreună. Dumnezeule, cum putea să facă aşa ceva?

– Da, Edward. În apartamentul meu.

– Kezia... este el... este el... El voia să ştie dacă este o persoană decentă, respectabilă, nu vreun vînător de zestre, sau... sau „vreun profesor", dar pur şi simplu nu îndrăznea s-o întrebe. Edward simţea că se află pe punctul de-a o pierde pentru totdeauna. Kezia...

Ea îl privi cu lacrimi în ochi şi clătină uşor din cap.

– Edward... eu... eu nu pot astăzi. Îmi pare rău. Îl sărută cu gingăşie pe obraz, îşi luă geanta şi se ridică. El nu o opri. Nu putea. O privi doar cum se îndepărtează, apoi făcu semn chelnerului să-i aducă nota de plată.

În după-amiază aceea de iarnă, rece şi mohorîtă, Kezia luă metroul spre Harlem. Alejandro era singurul care o putea ajuta. O cuprinsese panica. Trebuia să-l vadă.

Merse rapid de la metrou spre centru, conştientă de

felul în care arăta în acea haină roşie, lungă, din Paris şi cu toca de blană albă. Dar nu-i păsa. Trecea pe lîngă gunoaie şi copii zdrenţăroşi, iar trecătorii o priveau ca pe o fantomă. Nimănui nu-i păsa de ea.

Cînd ajunse, Alejandro era cu o fată. Kezia se opri în cadrul uşii. Bătuse, dar rîsul lor acoperise zgomotul.

– Al, eşti ocupat?

– Eu... nu... Pilar, vrei te rog să ne scuzi un pic? Fata se ridică de pe scaun şi trecu pe lîngă Kezia, privind-o mirată. I se părea că vede un personaj din „Vogue" sau din vreun film.

– Îmi cer scuze că am dat buzna.

– Nu-i nimic. Eram... Kezia?

Ea izbucni în lacrimi, cu braţele atîrnîndu-i neputincioase. Ultima picătură de autocontrol dispăruse.

– Kezia... iubito... draga mea. ia-o uşor

– Oh, Iisuse, Alejandro... nu mai suport! Îi căzu în braţe şi-şi lipi obrazul de pieptul lui. Ce ne facem? Vor să-l trimită înapoi. Am aflat. Îşi trase nasul şi se dădu înapoi ca să-l poată privi în ochi. O vor face, nu-i aşa?

– S-ar putea.

– Aşa crezi şi tu, nu-i aşa?

– Nu ştiu.

– Ba da, fir-ar să fie! Spune-mi! Vreau să-mi spună cineva adevărul.

– La naiba, nu ştiu adevărul!

Ţipau amîndoi, el chiar mai tare decît ea. Vorbele se izbeau de pereţi ca nişte ecouri ale sentimentelor lor înăbuşite – teamă, furie şi frustrare.

– Da, poate că-l vor închide din nou. Dar, pentru Dumnezeu, femeie, nu te lăsa pradă disperării pînă nu ştii sigur. Ce-ai de gînd să faci? Vrei să te omori cu zile? Să renunţi la

el? Să te distrugi singură? Aşteaptă pînă se dă verdictul şi atunci ai să vezi ce trebuie să faci. Camera se umpluse cu vorbele lui. Se linişti. Reuşise s-o calmeze cît de cît.

– Poate că ai dreptate. Numai că sînt groaznic de speriată, Alejandro. Nu ştiu ce să fac ca să rezist în continuare... Simt cum mă cuprinde panica pe zi ce trece.

– Nu poţi face nimic, decît să încerci să fii rezonabilă şi să reziştî. Nu intra în panică.

– Ce-ar fi dacă am fugi? Crezi că l-ar găsi?

– În cele din urmă, da, şi atunci nu vor pregeta să-l omoare. Şi în plus, el n-ar face niciodată aşa ceva.

– Ştiu.

Alejandro o luă în braţe. Kezia era cu paltonul pe ea, iar faţa îi era brăzdată de dîre de rimel.

– Cel mai rău este că nu ştiu cum să-l ajut. Cum să-i uşurez situaţia. Trăieşte sub o presiune groaznică.

Nu poţi schimba lucrurile. Tot ce poţi face este să fii alături de el. Şi să te îngrijeşti. Nu va ajuta pe nimeni dacă te vei îmbolnăvi. Ţine minte acest lucru! Nu poţi renunţa la viaţă sau la sănătatea ta pentru el. Şi, Kezia... nu ceda încă. Nu, pînă nu afli verdictul, dacă-l vor da, şi nici atunci.

– Da. Ea dădu din cap obosită şi se sprijini de birou. Desigur.

– Nu credeam că renunţi atît de uşor.

– Dar nu-i adevărat.

– Atunci poartă-te cum trebuie. Adună-te, femeie. Ai un drum greu înainte, dar nimeni nu spune că ai ajuns la capătul lui. Nici Luke.

– Bine, domnule gură-bogată, am înţeles ideea. Încercă un zîmbet.

– Arată-mi că nu vrei să renunţi. Acel tip grozav te iubeşte la nebunie. Se duse spre ea şi o îmbrăţişă. Şi, în plus, şi eu te iubesc, micuţă... Să ştii asta.

O podidiră iarăşi lacrimile.

– Nu mai fi aşa de blînd cu mine, că iar dau apă la şoareci. Rîse printre lacrimi şi el o ciufuli.

– Eşti foarte elegantă, doamnă. Unde ai fost? La cumpărături? Abia acum observase cum era îmbrăcată.

– Nu. Am luat masa cu un prieten.

– Se pare că n-a fost un oarecare.

– Alejandro, eşti un zăpăcit. Rîseră amîndoi din tot sufletul şi Alejandro îşi luă haina în drum spre uşă.

– Te conduc acasă.

– Atîta drum? Nu fi caraghios.

Părea impresionată de propunerea lui.

– Am făcut destulă treabă pentru o singură zi. Vrei să tragi chiulul cu mine? Părea teribil de tînăr cînd îi făcu această propunere; avea o luminiţă jucăuşă în ochi şi arăta ca un şcolar pus pe şotii.

– Ca să fiu sinceră, este o propunere minunată.

Porniră spre centrù, braţ la braţ. Alejandro, într-o jachetă cafenie, cu glugă, o ţinea de după umeri, drăgăstos. Îi părea bine că venise la el. Îi era necesar, altfel decît Luke, dar aproape la fel de mult.

Au coborît din metrou la staţia Eighty-sixth Street şi au intrat într-o cofetărie să bea o ceaşcă de ciocolată cu multă frişcă. O formaţie de muzică uşoară nu contenea să cînte, iar ornamentele de Crăciun străluceau deja, dătătoare de speranţe. N-au mai discutat de revocare. Au vorbit despre Crăciun, California, familia lui, tatăl ei. Se gîndise destul de mult la tatăl ei în ultima vreme şi voia să împărtăşească gîndurile cuiva. Îi venea foarte greu să vorbească cu Luke. Fiecare discuţie ajungea în final la problema revocării.

– Ceva îmi spune că semeni mult cu tatăl tău, Kezia. Dacă te gîndeşti mai bine, nici el nu a fost un conformist.

– Nu era. Dar avea un fel al lui de a spune lucrurilor pe nume, asta din cîte mi s-a spus şi din ce-mi mai aduc aminte. În ce mă priveşte, cred că n-a fost constrîns să ia o anumită hotărîre.

– Erau alte timpuri. Nu a trecut prin aceleaşi situaţii ca şi tine. Probabil că a contat şi asta. Cum este tutorele tău?

– Edward? Un drăguţ. Produsul educaţiei pe care a primit-o. Şi cred că este al dracului de singur.

– Şi îndrăgostit de tine?

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit niciodată. Nu cred.

– Fac pariu că te înşeli. El zîmbi, luă o gură de ciocolată, şi-şi sterse frişca de pe buze. Cred că sînt multe lucruri pe care nu le vezi, Kezia. Despre tine şi despre ce efect are persoana ta asupra celorlalţi. În această privinţă eşti foarte naivă.

– Chiar aşa? Îi zîmbi. Se simţea bine în compania lui. Şi chiar că avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Cu ani în urmă se simţea la fel de bine cînd discuta cu Edward, dar acum nu se mai putea. Într-un anume fel, Alejandro îi luase locul. Pe el îl căuta cînd nu putea vorbi cu Edward sau cu Luke. Alejandro ştia s-o consoleze şi să-i dea sfaturi bune. Apoi îi veni o idee trăsnită. Se uită la el şi chicoti:

– Să cred că şi tu eşti îndrăgostit de mine?

–Poate.

–Ai înnebunit? Ştia că nu vorbeşte serios, aşa că rămase liniştită ascultînd muzica. Restaurantul era aglomerat, dar ei stăteau retraşi într-un colţ departe de zgomot şi mişcare, la fel de izolaţi ca şi bătrînii care şedeau singuri la masă citind ziare germane.

– Ce faceţi voi de Crăciun?

– Habar n-am. Ştii cum este Luke. Nu cred că s-a hotărît la ceva. Sau dacă s-a gîndit, mie nu mi-a spus nimic. Tu stai aici?

– Da. Voiam să mă duc acasă, dar am prea multă treabă la centru şi, în plus, călătoria e scumpă. Totuşi, în San Francisco există o metodă pe care vreau s-o studiez. Poate la primăvară.

– Ce fel de metodă? Ea îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de spătarul scaunului. După-amiaza devenise încîntătoare.

– O numesc „terapie în grup", la fel ca aici, numai că acolo pacienţii locuiesc împreună, ceea ce sporeşte şansele de vindecare. Se uită la ceas şi fu surprins. Trecuse de ora cinci.

– Vrei să iei cina cu noi?

– Nu, o să vă las singuri ca doi îndrăgostiţi ce sînteţi. Şi, în plus, trebuie să vizitez pe cineva în apropiere de casa mea. El chicoti cu subînţeles şi ea îi răspunse la fel.

– Frîngi inimi în Harlem? Cine este?

– O prietenă. Lucrează la un centru de ajutor social în timpul zilei. Probabil că are sînii mari, o gură urît mirositoare şi acnee.

– Ai ceva împotriva sînilor mari? îl întrebă ea rîzînd.

– Nu, dar împotriva celorlalte două defecte, da. Totuşi, este o persoană interesantă. Mai sînt două sau trei ca ea care lucrează la centrul acela. Şi de, sînt şi eu ciudat în privinţa femeilor Făcu semn chelnerului pentru nota de plată.

Kezia rîse.

– Cum de nu ai nici o prietenă? Nu-l întrebase niciodată asta.

– Poate pentru că sînt prea urît sau prea cumsecade. Nu sînt sigur care din două.

– Prostii! Care este adevăratul motiv?

– Cine ştie! Poate munca mea. În această privinţă ai avut dreptate. Eu şi Luke avem multe în comun cînd vine vorba de asta. Idealurile noastre sînt întotdeauna pe primul plan.

Orice femeie se împacă greu cu o asemenea situaţie; doar dacă are şi ea o ocupaţie care s-o pasioneze la fel de mult. Oricum, sînt pretenţios.

– Fac pariu că eşti. Şi poate că ăsta e adevăratul motiv, se gîndi ea. Nu era nici urît, nici prea „cumsecade" Ea îl găsea deosebit de atrăgător şi asta adăuga un farmec în plus relaţiei lor.

– Atunci, ce este cu această doamnă de diseară?

– O să văd. Era uşor evaziv, dar Kezia devenise curioasă..

– Cîţi ani are?

– Douăzeci şi unu, şi doi, aşa ceva.

– Deja nu pot s-o şufăr.

– N-ar trebui să-ţi faci griji. El îi privi obrazul fin, ca de porţelan, încadrat de blana albă şi ochii ce-i străluceau ca nişe safire.

– Da. Dar eu am aproape treizeci de ani. Este cam mare diferenţa.

– Bine, dar arăţi minunat, mult mai tînără decît orice fată de douăzeci şi doi de ani.

Kezia rămase puţin pe gînduri şi se declară de acord cu ideea. Pentru ea, vîrsta de douăzeci şi doi de ani nu fusese prea amuzantă. Începuse să fie mai interesant după ce s-a apucat de scris. Înainte de asta, totul fusese o porcărie: nesigură de tot ce o înconjura, indecisă în privinţa ocupaţiei şi a direcţiei în care să se orienteze şi, în societate, trebuise să pozeze în postura unei fiinţe sigure pe sine şi demnă.

– Ar fi trebuit să mă cunoşti acum zece ani, Alejandro. Ai fi rîs.

– Crezi că eu eram mai grozav la acea vîrstă?

– Poate că da. Cel puţin, tu erai liber.

– Pe dracu'. Acum zece ani eram tuns milităreşte şi mă

aflam într-un loc, laolaltă cu alți puști unsuroși. Pun pariu că tu n-ai fost niciodată tunsă așa.

– Nu. Eram pieptănată paj. Și purtam perle. Arătam superb. Toți voiau să pună mîna pe o moștenitoare bogată, curată, neprihănită și aproape perfectă. Știam să vorbesc, să merg cum trebuie, să cînt și să dansez. Dacă mă întorceai cu cheia, ca pe o păpușă, cîntam „Dumnezeu, binecuvîntează America", la harfă.

– Cînți la harfă?

– Nu, prostule. Dar știam orice altceva. Eram absolut „minunată", dar nu prea fericită.

– Deci, acum ești fericită. E o realizare pentru care trebuie să fii recunoscătoare.

– Sînt. Gîndurile îi zburară la Lucas... și la audiere. Alejandro observă schimbarea și o readuse din nou la discuția lor veselă.

– Și cum de nu știi să cînți la harfă? N-ar trebui ca o moștenitoare să știe așa ceva? Avea un aer inocent.

– Nu, numai îngerii cîntă la harfă.

– Vrei să spui că nu este același lucru?

Ea rîse cu poftă la această întrebare.

– Nu, dragule. În mod sigur nu este același lucru. Totuși, știu să cînd la pian. Este o condiție obligatorie în educația unei moștenitoare bogate. Altele se apucă de vioară, dar majoritatea încep să zdrăngăne la pian, de la o vîrstă fragedă și renunță cam pe la doisprezece ani. Chopin.

– Mi-ar fi plăcut să cînți la harfă.

– Mișcă-ți fundul, domnule Vidal, spuse ea rîzînd în timp ce el simulă uimirea.

– Kezia! Și tu pretinzi că ești o moștenitoare? Ce șocant! Să-mi mișc... ce?

– M-ai auzit, domnule. Acum, haide, hai să mergem acasă. Lucas îşi va face griji. Se îmbrăcară şi ieşiră în aerul rece de afară, braţ la braţ.

Kezia petrecuse o după-amiază plăcută. Se simţea revigorată.

Cînd ajunseră acasă, Luke îi aştepta în sufragerie cu un pahar de whisky în mînă şi cu zîmbetul pe buze.

– Ei bine, pe unde mi-aţi umblat? Îi plăcea să-i vadă împreună, dar Kezia remarcă o umbră în ochii lui. Gelozie?

– Ne-am dus să luăm o cană de ciocolată fierbinte.

– O poveste plauzibilă. De data asta vă cred.

– Foarte generos din partea ta, dragule.

Kezia se duse spre el să-l sărute.

El îşi scoase un trabuc din buzunar şi îi făcu cu ochiul lui Alejandro, luînd-o pe Kezia de mijloc.

– De ce nu-i aduci prietenului nostru o bere?

– Deoarece nu va mai rezista după ce a mîncat atît ciocolată fierbinte... „mit schleg"! Ea rîse spre Alejandro.

– Ce-i asta? Luke vorbi neobişnuit de tare. De parcă era teribil de nervos.

– Frişcă.

– O să vomite. La naiba, adu-i o bere.

– Lucas... Brusc se întrebă dacă nu cumva voia să-i spună ceva lui Alejandro. Părea aşa de ciudat şi un pic cam dărîmat.

– Du-te.

Kezia se uită la el uimită şi apoi se întoarse spre Alejandro.

– Vrei o bere?

Prietenul lor ridică ambele mîini şi scuturâ din umeri.

– Nu vreau, dar la asemenea invitaţie cum pot să refuz?

Kezia dispăru în bucătărie şi, în timp ce aprindea gazul, îi strigă:

– Îţi fac o cafea. Nu suport ideea să bei o bere după ciocolata aceea minunată.

– În regulă.

Alejandro răspunse distrat, şi Kezia se întrebă despre ce era vorba. Lucas avea privirea unui băieţel. Sau a unui bărbat care ascunde un secret. Rîse în sinea ei, întrebîndu-se dacă era ceva în legătură cu ea. Poate vreun cadou, vreo plimbare, o cină. Era genul lui Luke. Nu voia să se gîndească că poate fi în legătură cu audierea. Nu se putea. Nu voia să creadă aşa ceva. Părea mult prea încîntat de el şi un pic ciupit.

Cîteva minute mai tîrziu, se întoarse în sufragerie cu cafeaua. Două ceşti. După cum arăta, lui Luke i-ar fi prins bine o cafea.

– Ia uită-te la ea, omule, vrea să ne trezească. Vocea lui Luke suna vesel, dar Alejandro părea tensionat şi nefericit, de parcă ceva grav se petrecuse cît lipsise ea din cameră. Kezia îi privi pe amîndoi, puse tava cu ceştile pe masă şi se aşeză pe canapea.

– În regulă, iubitule, jocul s-a terminat. Despre ce este vorba? Avea o voce liniştită, fragilă, dar se simţea nervozitatea. Mîinile începuseră să-i tremure. Deci, era ceva în legătură cu audierea. Ce s-a întîmplat?

– De ce dracu' ar trebui să se întîmple ceva?

– Pentru simplul motiv, ea aruncă o privire spre prietenul lor, cerîndu-şi scuze şi întorcîndu-se din nou spre Lucas continuă, că eşti beat, Lucas.

– Ba nu sînt.

– Eşti. Şi pari speriat sau enervat. Sau ceva între. Şi vreau să ştiu ce înseamnă asta. I-ai spus lui Al, acum spune-mi şi mie.

– Ce te face să crezi că i-am spus ceva lui Al? Deveni se nervos, iar Kezia începu şi ea să se înfurie.

– La naiba! Nu te juca cu mine! Şi mie mi-e la fel de greu să suport situaţia asta nenorocită, aşa că spune-mi! Ce s-a întîmplat?

– Oh, pentru Dumnezeu. Ia auzi, Al, ce zice! El îi privi pe amîndoi cu un zîmbet forţat, se aşează picior peste picior şi se lăsă pe speteaza scaunului. Alejandro părea foarte supărat. Kezia privea de la unul la altul.

– Alejandro, ai de gînd să-mi spui tu despre ce este vorba? Ridică vocea, aproape isteric. Enervat, Lucas se ridică greu de pe scaun, devenind din ce în ce mai palid.

– Ai răbdare, iubito. Am să-ţi spun eu. Dar cînd se întoarse spre ea, îşi pierdu echilibrul şi aproape că se prăbuşi în genunchi. Alejandro se precipită spre el şi îi luă din mînă paharul pe jumătate gol. Luke arăta acum înspăimîntător de palid.

– Ia-o uşurel, frate. Îl ţinea de braţ şi Kezia se repezi şi ea să-l sprijine.

– Lucas! Se uita îngrozită cum stătea greoi pe podea, lîngă ea, cu capul sprijinit pe genunchi. Luke îşi întoarse capul spre ea cu o expresie de blîndeţe pe faţă: era beat şi într-o stare de şoc.

– Iubito, nu s-a întîmplat nimic grav. Cineva a încercat să mă împuşte astăzi. M-au ratat la milimetru. Pe cînd rostea ultimele cuvinte, închise ochii de parcă îi era frică de privirea ei.

– Cineva a încercat ce? Ea îi cuprinse capul cu ambele mîini şi el îşi ridică încet privirea spre ea. Încă nu înţelesese sensul cuvintelor lui.

– Cred că cineva a încercat să mă omoare, Kezia. Sau să mă sperie de moarte. Ori una, ori alta, dar treaba este serioasă. De aceea sînt un pic cam ameţit. Asta-i tot.

Îşi aduse aminte de Morrissey. Ştia că şi Lucas se gîndeşte la el.

– Dumnezeule, Lucas, cine a fost? Stătea lîngă el tremurînd şi simţea că i se face greaţă de frică.

– Nu ştiu cine a fost. E greu de spus. Îşi scutură umerii şi brusc păru foarte obosit.

– Hai, omule, să mergem la culcare. Alejandro îl ajută să se ridice în picioare. Nu era sigur pe cine ar trebui să susţină – pe Lucas sau pe Kezia. Ea arăta şi mai rău. Poţi să mergi, Luke?

– Glumeşti? Nu sînt rănit, omule. Sînt doar băut. Rîse mîndru, pe cînd se îndreptau spre dormitor. Alejandro dădu din cap îngrijorat, în timp ce Kezia îl aşeza pe Luke rezemat de perne.

– Pentru Dumnezeu, Kezia, n-aîn să mor. Nu exagera. Şi mai dă-mi ceva de băut, vrei?

– Crezi că ar trebui să mai bei?

El rîse.

– Oh, iubito, trebuie! Ea îi zîmbi pentru prima oară în ultimele zece minute, dar îşi simţea genunchii tremurînd şi se lăsă să cadă pe marginea patului.

– Doamne, Lucas, cum s-a întîmplat?

– Nu ştiu. Am fost să discut cu nişte tipi, în partea spaniolă a Harlemului şi după ce s-a terminat, mergeam pe stradă şi atunci... Aproape că era să mă nimerească. Nenorocitul a greşit ţinta.

Kezia se uita la el, nevenindu-i să creadă. Putea s-o păţească ca Morrissey. Putea să fi fost mort acum. Simţi fiori reci pe spate.

– Mai ştia cineva de întîlnire? Alejandro părea înspăimîntat. Rămăsese în picioare şi se uita la prietenul lui.

– Cîţiva oameni.

– Cîţi?

– Nu prea mulţi.

– Oh, Doamne, Lucas... cine o fi fost? Kezia izbucni în plîns. Luke se aplecă şi o înconjură cu braţul drept, trăgînd-o spre el.

– Hai, iubito, nu te speria. Ar fi putut fi oricine. Poate era doar un puşti nebun care se distra. Sau poate cineva care mă cunoştea. Putea fi vreun membru al aripii drepte, care nu suportă reforma în puşcării sau vreun membru al stîngii care nu este convins că sînt „fratele" lor. Ce importanţă are? Bine că n-au reuşit. Tu eşti bine. Te iubesc. Aşa că... nu-i nici o nenorocire. Te rog nu-ţi face griji, da? Se lăsă din nou pe perne, zîmbind. Dar nici Kezia, nici Alejandro nu se lăsară păcăliţi de bravada lui.

– Îţi aduc ceva de băut. În bucătărie, Alejandro trase şi el o duşcă. La dracu', se gîndi, ajunseserăşi aici. Era şi Kezia implicată. Grozav! Oftă din greu şi reveni în dormitor cu un pahar cu whisky simplu pentru Luke. Kezia plîngea din nou, dar de data asta în tăcere. Cei doi schimbară o privire lungă peste capul ei şi Luke dădu încet din cap. Fusese o zi pe cinste. Amîndoi se întrebau dacă tot aşa va fi pînă la audiere. Ei bănuiau că ar fi putut fi chiar un poliţist, dar nu-i mai spuseră Keziei. Lucas era popular în rîndul celor cu care muncea şi al deţinuţilor care beneficiau direct de tot ceea ce făcea. Ceilalţi nu prea înţelegeau. Pe cît era de iubit, pe atît era de urît.

– O să-ţi angajez o pază de corp.

Îl privi. Luke luă o înghiţitură bună, iar Alejandro se aşeză pe un scaun, lîngă pat. Ea se afla alături de Luke.

– Nu, nu vei face aşa ceva, frumoasă doamnă. Fără pază de corp şi fără alte prostii. Un asemenea lucru se întîmplă o singură dată. Nu se va repeta.

– De unde ştii?

– Iubito... nu mă presa. Lasă-mă să-mi descurc singur treburile. Tot ce vreau de la tine este zîmbetul tău frumos şi dragostea ta. O mîngîie uşor pe mînă şi mai luă o gură de whisky. Tot ce vreau de la tine mi-ai dăruit deja.

– Da, cu excepţia sfaturilor mele, spuse ea tristă. De ce nu mă laşi să angajez o pază de corp?

– Deoarece am una.

– Ai angajat pe cineva?

– Nu chiar. Dar sînt urmărit de poliţişti de mult timp.

– De poliţişti? De ce de ei?

– Tu de ce dracu' crezi, iubito? Deoarece mă consideră un pericol.

Nu-i plăcea ce întorsătură luaseră lucrurile. Îşi zise că, într-un fel, Luke era considerat în afara legii, iar ea, trăind cu el, se afla în aceeaşi situaţie. Înainte nu se gîndise la aceste lucruri.

– Şi nu-ţi face iluzii, draga mea, s-ar fi putut ca cel care a tras să fi fost un poliţist.

– Vorbeşti serios? Deveni şi mai palidă. Ţi-ar face aşa ceva, Luke?

– Poţi să fii sigură. Dacă ar fi convinşi că aşa rezolvă toate problemele, ar face-o imediat.

– Oh, Doamne. Poliţiştii trăgeau în Luke? Ei trebuiau să ofere protecţie cetăţenilor Şi, în sfîrşit, Kezia înţelese. Pentru poliţişti, Lucas nu era un „cetăţean decent" Aşa îl considerau doar ea şi prietenii lui. Luke schimbă o privire rapidă cu Alejandro care înţelese şi dădu nefericit din cap. Se apropiau zile grele. Simţea.

– Am să-ţi spun ceva, Kezia. Nu vreau să faci vreo prostie. De acum vei proceda exact cum îţi voi spune eu. Fără vizite

la Al-în-Harlem, fără plimbări singuratice prin parc şi fără metrou. Nimic, cu excepţia a ceea ce-ţi voi spune eu că poţi să faci. Este clar? Părea un general care dă ordine. Ai înţeles?

– Da, dar

– La naiba, tună el, o dată în viaţa ta ascultă ce-ţi spun! Dacă nu asculţi, prostuţă ce eşti... dacă nu asculţi, vocea începu să-i tremure şi ochii i se umplură de lacrimi, s-ar putea să te ia pe tine în locul meu. Şi dacă fac aşa ceva... vocea i se sparse şi scăzu în intensitate, dacă fac aşa ceva.. eu n-am să pot... suporta.

Cu lacrimi în ochi Kezia îl îmbrăţişă odihnindu-i capul pe pieptul ei. Rămaseră aşa mai mult timp, Luke plîngînd în braţele ei. Ceea ce nu ştia Kezia era că el îşi făcea reproşuri că o expusese la toate acestea. Doamne, se gîndea el... cum putuse să-i facă aşa ceva femeii pe care o iubea... Kezia... În cele din urmă adormi în braţele ei. Kezia îl aşeză uşor pe perne, stinse lumina şi îşi aduse aminte de Alejandro, dar el plecase de mult, cu inima zdrobită, fără să aibă o Kezie în braţele căreia să poată plînge. Asemeni lui Lucas, lacrimile erau pentru ea.

CAPITOLUL 23

Lucas puse jos receptorul cu o privire neliniştită, lucru pe care Kezia îl remarcă imediat.

– Cine era? De fapt, n-avea nevoie de răspuns. Ştia despre ce e vorba, indiferent ce nume sau oraş se afla în discuţie. Întotdeauna avea aceeaşi expresie pe chip şi vorbea în acel fel cînd era vorba de deţinuţi. Dar tocmai acum, cînd se apropia Crăciunul...

– Era unul din prietenii mei nebuni din Chino.

– Şi? Nu vor să-l lase în pace.

– Şi.

Îşi trecu mîna prin păr şi reteză cu dinţii capătul unui trabuc care zăcuse pe birou. Era aproape miezul nopţii; se plimba prin casă desculţ, în pantaloni scurţi.

– Şi... vor să mă duc acolo. Crezi că te poţi descurca, iubito?

– Vrei să spui că o să vin cu tine? Era prima oară cînd el o întreba aşa ceva.

– Nu, am vrut să spun dacă te vei descurca aici. Eu o să mă întorc pînă la Crăciun. Dar... se pare că au nevoie de mine. Sau cel puţin aşa cred ei. Se simţea în vocea lui o nerăbdare specific bărbătească, o dorinţă de aventură, pe care oricît

se chinuia să o mascheze nu reuşea. Îi plăcea la nebunie ce făcea. Întîlnirile, oamenii, revoltele, cauza. Îi plăcea să se întoarcă la „porcii ăia" şi să-şi ajute fraţii. Pentru asta trăia. Şi nu era loc pentru Kezia în acea lume. Era o lume a bărbaţilor, bărbaţi care trăiseră fără femei destul de mult timp ca să-şi dea semea că pot rezista şi fără ele, dacă e nevoie. Chiar le venea greu să le accepte din nou. De aceea Lucas nu se lăsa înduplecat. Nu se gîndise nici măcar un moment s-o ia cu el. Nu unde era periculos. Nu după cele întîmplate la San Francisco. Kezia ştia că n-avea de gînd s-o ia cu el de data asta.

– Da, mă descurc, Luke. Dar o să-mi fie dor de tine. Încercă să-şi ascundă tristeţea şi frica, dar el îşi dădu seama. Îl privi ridicînd uşor umerii a neputinţă. Deci pleci. Eşti sigur că te întorci de Crăciun?

– Cît se poate de sigur. Le este frică că vor izbucni revolte. Dar eu cred că vom lămuri lucrurile înainte de a se întîmpla ceva.

Kezia se întreba dacă el dorea cu adevărat ca lucrurile să se liniştească, sau îi plăcea să se joace cu focurile de artificii.

– Îmi pare rău, iubito.

– Şi mie, dar mă voi descurca. Se duse spre el şi-i încercui gîtul cu braţele. Îl sărută pe frunte şi inspiră mirosul puternic de trabuc. Se ducea la „război" Din nou. Lucas... ezită, dar trebuia să-i spună.

– Ce este, iubito?

– Ceea ce faci acum este o nebunie. Cu audierea care te aşteaptă. Şi... nu mai continuă, dar el ştia la ce se gîndeşte şi împărtăşea temerile ei.

– Oh, Iisuse, Kezia, hai să n-o luăm de la capăt. Se îndepărtă de ea şi începu să se plimbe de-a lungul camerei, pe jumătate dezbrăcat, pufăind din trabuc şi cu o privire feroce.

Tu să ai grijă de tine. Crezi că mai are importanță ce fac acum, cînd există toate acele porcării pe care o să mi le arunce în circă la audiere? Fac asta de cînd am ieșit din închisoare. Crezi că dacă mă mai implic o dată are vreo importanță?

– Poate. Stătea nemișcată și-l fixa cu privirea. Poate această ultimă acțiune a ta va fi cea care va decide între revocare și libertate. Sau între viață și moarte.

– Prostii. Oricum... trebuie să mă duc, asta este. Trînti ușa de la dormitor și ea se întrebă cît de aproape era de adevăr. El nu avea dreptul să-i facă așa ceva, să-i pună viața în primejdie. Dacă această călătorie îl va costa pe el viața, sau libertatea, ce-și închipuia că se va întîmpla cu ea? Sau nici nu se gîndise? Ticălosul...

Kezia îl urmă în dormitor și-l văzu scoțînd un geamantan din dulap. Ochii ei aruncau flăcări

– Lucas... El nu răspunse. Știa ce-i va spune. Nu pleca... te rog, Luke... nu. Pentru mine. Pentru tine.

Se întoarse și-o privi drept în ochi. Kezia își dădu seama că pierduse.

În douăzeci și trei decembrie Kezia primi telefonul de care se temea. Nu putea să vină de Crăciun. Va mai sta cel puțin o săptămînă. Patru oameni muriseră în greva din Chino, iar ultimul lucru la care se putea gîndi era Crăciunul. O clipă, Kezia fu tentată să-i spună că e un ticălos, dar nu fu în stare. De fapt, ăsta era Luke. Nu voia să-i spună lui Edward că va petrece Crăciunul singură. I s-ar fi părut că acceptă singurătatea și înfrîngerea. El ar încerca să fie drăguț și va insista să petreacă Crăciunul împreună la Palm Beach. N-ar fi suportat așa ceva. Ar fi vrut să-și petreacă vacanța cu Luke, nu cu Edward sau Hilary. Se tot gîndise să ia un avion spre California și să-i facă o surpriză, dar știa că nu va fi bine venită. Cînd se

dedica muncii lui nu mai avea chef de nimic altceva. De fapt n-ar fi fost nici încîntat, nici amuzat de gestul ei şi, probabil, n-ar fi avut timp să petreacă nici măcar o zi cu ea.

Deci rămăsese singură. Primise o grămadă de invitaţii, caligrafiate cu cerneală roşie şi verde, care-i sugerau să treacă pe acolo pentru un pahar sau să vină să petreacă la „cele mai bune petreceri" din oraş, genul de invitaţii pe care alţii ar fi dat orice să le aibă. Amestecuri Eggnog, punch-uri, şampanie, caviar, pateuri, daruri mititele şi amuzante de la Bendel's sau Cardin. Sezonul petrecerilor dansante era în plină desfăşurare şi ea se putea convinge de asta controlîndu-şi agenda, dar n-o făcu. Erau o mulţime de baluri de caritate, o gală simandicoasă la Operă, şi o petrecere la Rockefeller Center, prilejuită de căsătoria lui Halpern Medley cu Marina Walters. „El Morocco" va fi cuprins de febra sărbătorilor. Sau la „Gstaad" sau „Chamonix" „Courchevelles" sau „Klosters" Palm Beach. Dar nimic din toate acestea nu o atrăgea. Nimic

După ce se ocupă fără prea mult chef de toalete, Kezia hotărî că se va simţi mai puţin singură acasă, decît pierdută în mulţimea de acolo. Nu prea avea chef de petreceri. Se gîndi un moment să invite nişte prieteni, dar pe cine? Toţi vor fi ocupaţi cu cine ştie ce planuri pe care şi le făcuseră dinainte, ca şi acum cînd forfoteau pe la „Bergdorf's şi Saks", cumpărînd papuci de un roz ţipător, rochii de un verde papagal, sau servind o băutură în „Oak Room", ori ajutîndu-şi mamele să se aranjeze, în Philadelphia, Boston, Bronxville sau Greenwich. Toţi aveau invitaţii în altă parte şi ea era absolut singură. Ea şi o armată de portari, oameni de ordine, care primise anumite sarcini de Crăciun. Superintendentul lăsase discret, în jur de cincisprezece decembrie, o foaie în cutia poştală – douăzeci şi două de nume; toţi aşteptau să fie „stimulaţi". Un Crăciun fericit.

Pe douăzeci şi patru decembrie, după-amiază, Kezia se învîrtea prin apartament, îmbrăcată în rochia ei din satin crem. Afară se aşternuse un strat subţire de zăpadă.

„Crăciun fericit, iubitule", i se adresă ea în gînd şoptit lui Lucas. El se ţinuse de cuvînt şi sunase în fiecare zi. Ştia că va suna şi azi, mai tîrziu. Crăciun prin telefon. Ceva mai mult decît nimic. Dar insuficient. Cutiile în ţiplă argintie de pe masă erau pentru el – o cravată, o curea, o sticlă de colonie, o servietă şi două perechi de pantofi. O colecţie de daruri scumpe, dar ea ştia că Lucas va rîde cînd le va vedea. Ea îi explicase toate însemnele de pe produsele scumpe, chiar de la începutul relaţiei lor, de parcă i-ar fi tradus limba ţării în care trăia. Cravatele Dior, pantofii Gucci, valizele Vuitton şi urîtele însemne „VV's" care se vedeau pe toată suprafaţa de un maro spălăcit a obiectelor. El se amuzase cînd îi explicase semnificaţia şi o întrebase: „Vrei să spui că tipii ăştia poartă toţi aceeaşi pantofi?" Rîse la rîndul ei şi-i spuse că şi femeile poartă marca aceea de pantofi. Un stil pentru bărbaţi şi altul pentru femei. Mai multe stiluri ar fi creat incertitudini, aşa că unul era suficient. Bineînţeles că putea alege între mai multe culori. Era teribil, teribil de original, nu-i aşa? Devenise subiect de amuzament şi nu-şi mai puteau stăpîni rîsul cînd vedeau pe stradă vreo pereche de pantofi Gucci sau o rochie Pucci. Setul Pucci – Gucci. Aşa că asta cumpărase ea de Crăciun: o cravată Pucci, o curea Gucci, colonie Monsieur Rochas (care de fapt îi plăcea ei foarte mult), o servietă Vuitton, şi veşnicii pantofi Gucci, din piele neagră, modelul standard şi, bineînţeles, o alta maro, din piele de căprioară. Zîmbi închipuindu-şi-l deschizînd pachetele cu cadouri. Parcă îi vedea expresia feţei.

Se înveseli de-a binelea gîndindu-se la adevăratele cadouri pe care i le cumpărase, cele ascunse în buzunarele ser-

vietei Vuitton. Acestea contau şi, fără îndoială, îi vor plăcea şi lui: inelul cu o piatră de un albastru închis, cu iniţialele lui şi ale ei, plus data, gravate în litere micuţe în interior. Şi mai era o carte de poezii, îmbrăcată în hîrtie de mătase, care aparţinuse tatălui ei şi stătuse la loc de onoare pe biroul lui, de cînd îşi aducea ea aminte. Îi făcea plăcere să ştie că-i va aparţine lui Luke. Însemna mult pentru ea. Era o tradiţie.

Se uita pe geam şi bea o cană de ciocolată fierbinte. Era frig afară, foarte frig, cum numai în New York şi-n cîteva oraşe mai putea fi. Cînd ieşeai afară, simţeai cum îţi biciuieşte faţa aerul rece. Vîntul tăios te înţepa ca nişte ace. Pe geam se formaseră flori de gheaţă.

Liniştea fu tulburată de soneria telefonului. Putea fi Luke. O clipă nu îndrăzni să răspundă, apoi ridică receptorul.

– Alo?

– Kezia? Nu era vocea lui Luke, dar i se păru cunoscută. Ce faci acasă?

– Oh, Alejandro!

– Dar cine credeai că este? Sfîntul Sisoe?

– Într-un fel. Speram să fie Luke.

– Am bănuit eu că te găsesc acasă. Am citit ziarele şi mi-am dat seama cum merg treburile în China. Mi-am închipuit că n-o să te ia acolo cu el. Deci, ce ai de gînd să faci? Te duci la zece mii de petreceri?

– Nu. Nici măcar la una. Şi ai dreptate. N-a vrut să merg cu el. Este mult prea ocupat.

– Şi asta, dar nici nu prea sînt lucruri pe care ţi-ar plăcea să le vezi. Alejandro era grav.

– Nu, dar nici pentru el nu-i grozav ce vede acolo. Este nebun că s-a amestecat tocmai acum în aşa ceva. Va pune paie pe foc. Dar Lucas nu ascultă niciodată de nimeni.

– Şi altceva, ce mai faci? Ce faci de Crăciun?

– Oh, cred că-mi voi agăța ciorapii de șemineu și voi pune prăjiturele și un pahar de lapte pentru Moș Crăciun, și...

– Lapte? Ce oroare!

– Tu ce sugerezi?

– Tequila, bineînțeles! Iisuse, dacă acel nenorocit este nevoit să bea lapte peste tot unde se duce, e de mirare cum rezistă la atîtea drumuri.

Ea rîse și aprinse lumina. Pînă atunci stătuse în întunericul amurgului de-iarnă.

– Crezi că e prea tîrziu să iau niște tequila?

– Draga mea, pentru asta niciodată nu este prea tîrziu!

– Și ce faci de Crăciun? Muncești la centrul tău?

– Da, cam așa ceva. Mai bine decît să stau acasă. Să petrec Crăciunul cu familia nu-i mare scofală. Mă simt deprimat cînd sînt departe de munca mea, numai dacă n-am o ocupație mai bună. Dar tu cum de nu te-ai dus la una din petrecerile tale fastuoase?

– M-ar fi deprimat. Prefer să fiu singură anul ăsta. Se gîndea din nou la audierea de pe data de opt ianuarie. Ciudat, în ultima vreme lucrurile între ea și Luke decurseseră aproape normal. Primul șoc trecuse. Parcă nici nu i se mai părea real. O privea ca pe o simplă întrunire la care vor trebui să se ducă, și nimic mai mult. Nimic nu putea distruge cercul magic din jurul ei și al lui Lucas. În nici un caz o audiere.

– Deci rămîi singură acasă?

– Cam așa ceva.

– Ce vrei să spui prin „cam așa ceva"?

– Ei bine, da. Dar să nu-ți închipui că am să plîng pînă la epuizare. Chiar îmi place să fiu singură și liniștită.

– Desigur. Cu cadouri pentru Luke prin toată casa, cu un pom de Crăciun pe care nu te-ai obosit să-l împodobești,

fără să răspunzi la telefon, decît atunci cînd crezi că s-ar putea să fie Luke. Ascultă, doamnă, acesta este un mod ticălos de a-ţi petrece Crăciunul. Am dreptate? Ştia că are. Ajunsese să o cunoască.

– Numai parţial, părinte Alejandro. Băiete, dar chiar că-ţi place să ţii prelegeri! Ea rîse. Iar cadourile pentru Luke nu sînt împrăştiate prin toată casa, ci aşezate ordonat pe biroul meu.

– Dar pomul cum este?

– Nici măcar n-am cumpărat unul. Vocea ei se îmblînzi.

– Sacrilegiu!

Ea rîse din nou şi se simţi ca un copil.

– Bine, o să mă duc să cumpăr unul. Şi apoi ce să fac?

– Nu faci nimic. Ai cumva floricele de porumb?

– Hmmm... da. Chiar am.

Mai rămăseseră cîteva. Ultima dată ea şi Luke făcuseră floricele la focul din cămin, la ora trei dimineaţa.

– Bine. Atunci pregăteşte repede nişte floricele, fă nişte ciocolată sau altceva. O să fiu la tine într-o oră. Sau ai alte planuri?

– Nu, nimic. Îl aştept pe Moş Crăciun.

– Va veni cu metroul şi cam peste o oră va fi la tine.

– Chiar dacă n-am tequila în casă? Ea îl tachina, dar se bucura că vine.

– Nu-ţi face griji. O să aduc eu. Auzi, să n-ai pom de Crăciun! spuse el. Bine, Kezia. Ne vedem mai tîrziu. Deja părea foarte preocupat cînd închise telefonul.

Peste o oră, Alejandro se afla la uşă cu un imens brad în braţe.

– În Harlem îi găseşti mai ieftin, mai ales de Crăciun.

Aici, bradul acesta te-ar fi costat douăzeci de dolari. Eu l-am luat cu şase. Era zgribulit, ciufulit şi încîntat.

Era un brad frumos, mai înalt decît Alejandro, cu ramuri bogate.

– Unde să-l pun?

Ea îi indică un colţ al camerei şi, pe neaşteptate, se repezi şi-l sărută pe obraz.

– Alejandro, eşti cel mai grozav prieten din lume. Este un brad minunat! Ţi-ai adus tequila? Îi atîrnă haina în cuier şi se întoarse să se uite la brad. Acum, parcă simţea şi ea că este Crăciunul.

Ştiind că Luke nu va veni, Kezia nu făcuse nici una din acele pregătiri care o încîntau. Fără pom de Crăciun, fără ghirlande, fără decoraţiuni şi, în general, cît mai puţine aranjamente specifice Crăciunului.

– Dumnezeule, am uitat de tequila!

– Oh, nu... Ce zici de un coniac?

– Merge. Acceptă oferta cu evidentă plăcere.

Kezia îi turnă un pahar de coniac şi se duse să cotrobăie în dulap pentru a găsi jucăriile de pom. Unele erau foarte vechi şi aparţinuseră bunicului ei. Le luă cu gingăşie şi i le întinse lui Alejandro.

– Sînt foarte frumoase.

– Nu, sînt foarte vechi.

Îşi turnă şi ea un pahar de coniac şi se apucară să împodobească bradul cu globuri colorate, pînă cînd nu mai rămase nici unul în cutie.

– Nu-i aşa că arată frumos? Era încîntată ca un copil. El o îmbrăţişă. Stăteau pe podea unul lîngă altul, cu paharele de coniac lîngă ei şi cu un vas mare, plin cu floricele de porumb.

– Putem spune că am făcut o treabă grozavă. Era un pic ameţit de băutură şi ochii îi erau blînzi şi strălucitori.

– Hei... vrei să facem o ghirlandă? Tocmai îşi adusese aminte de cele pe care le făcea cînd era un copil.

– Să facem una? Din ce?

– Avem nevoie doar de o ramură de brad... cîteva fructe... şi... ia să vedem, nişte sîrmă... Se uită în jur, se duse în bucătărie şi se întoarse cu un cuţit şi o foarfecă.

– Taie o ramură din spate ca să nu se vadă. Eu aduc restul.

– Am înţeles, doamnă. Este spectacolul tău.

– Stai să vezi ce-o să iasă. Voioşia din ochii lui o molipsi şi pe ea, în timp ce aduna cele necesare. Aveau de gînd să se pregătească de Crăciun. Peste cîteva minute totul era împrăştiat pe masa de la bucătărie. Ea îşi şterse mîinile pe blugi, îşi suflecă mînecile puloverului şi se apucă de lucru, în timp ce Alejandro o urmărea cu privirea, amuzat. Arăta mult mai bine decît în urmă cu două ore. Cînd sosise el părea pierdută şi tristă. Nu-i plăcuse nici tonul vocii ei la telefon. Ca urmare, el renunţase la o întîlnire, la o cină şi la două promisiuni de vizită. Îi datora asta lui Luke. Şi Keziei. Era o nebunie să stea singură în apartamentul ei luxos, cînd avea atîţia prieteni. Ca un copil orfan. Nu avea de vînd să tolereze asemenea situaţie. Era bucuros că renunţase la planurile lui şi venise aici. O clipă nu fusese sigur că ea va accepta.

– Ai de gînd să faci o salată de fructe? Lîngă ramura de brad erau împrăştiate mere, pere, nuci şi struguri.

– Nu, prostuţule. O să vezi.

– Kezia, eşti zăpăcită.

– Nu sînt... sau poate sînt. În orice caz, mă pricep să fac o ghirlandă. Cînd eram acasă eu le făceam. În fiecare an.

– Cu fructe?

– Cu fructe. Ţi-am spus, o să vezi ce-o să iasă. Legă cu îndemînare ramura de brad cu sîrmă şi apoi, cu grijă, ataşă

fiecare fruct de ghirlandă. În final, ghirlanda ei semăna cu un ornament din epoca Renașterii. Ramura groasă de brad era acoperită cu fructe – nucile se vedeau ici și colo. Totul era susținut de o rețea de sîrmă invizibilă. Un ornament frumos. Alejandro era încîntat de expresia ce o citea pe chipul ei.

– Vezi! Acum, unde o să-l punem?

– Pe un platou! Mie tot îmi sugerează o salată de fructe.

– Ești un primitiv.

El rîse și o îmbrățișă. Se simțea bine cu ea.

– Într-un cartier sărăcăcios o asemenea ghirlandă n-ar rezista prea mult. Ar fi jefuită de fructe în mai puțin de o oră. Dar trebuie să admit că-mi place. Frumoasă ghirlandă, pentru o salată de fructe.

– Măgarule.

– Da, asta sînt. Kezia se afla încă în brațele lui și o legăna duios, în timp ce vorbeau. Se simțea în siguranță acolo; îi era bine. Se retrase cu regret, după cîteva momente; privirile lor se întîlniră:

– Ce-ai zice să luăm cina, Kezia? Sau mîncăm ghirlanda?

– Dacă te atingi cu un singur deget de ea, te omor! Fratele unui prieten a făcut așa ceva într-un an și am plîns o săptămînă.

– Probabil că era un puști năstrușnic, dar eu nu pot suporta să văd o femeie plîngînd. Mai bine am merge să mîncăm o pizza.

– De Crăciun? Părea șocată.

– Ei bine, în acest cartier nu găsești tacos, altfel nu ți-aș fi propus pizza. Te-ai gîndit la ceva mai bun?

– Bineînțeles! Mai avea cele două găinușe sălbatice din Cornwell, pe care le păstrase în cazul că Luke va veni acasă de Crăciun.

– Ce-ai zice de o adevărată masă de Crăciun?

– Mai bine păstrează-le pentru mîine. Apropo, invitaţia este valabilă şi pentru mîine?

– Desigur. Dar de ce? Trebuie să pleci? Îşi zise că, probabil, se grăbea şi de aceea îi sugerase pizza. Brusc se întristă şi încercă să nu-şi trădeze dezamăgirea. De fapt ar fi vrut ca el să rămînă. Fusese o seară atît de plăcută!

– Hm, nu trebuie să plec. Tocmai mi-a venit o idee grozavă. Vrei să mergem să patinăm?

– De ce nu?

Kezia îşi mai puse un pulover, ciorapi groşi din lînă roşie, cizme din piele de căprioară, o jachetă din blană de linx şi o căciulă.

– Kezia, arăţi ca un star de cinema. Era genul de frumuseţe care-l atrăgea. Al naibii de norocos e Luke, gîndi Alejandro.

Ea puse telefonul pe robot, în caz că avea să sune Luke şi plecară să înfrunte noaptea geroasă. Vîntul nu bătea, dar aerul îngheţat le usca gîtul şi-i făcea să lăcrimeze.

S-au oprit să mănînce nişte hamburgeri şi să bea ceai fierbinte. Alejandro o înveseli povestindu-i cum decurge Crăciunul într-o familie mexicană: o grămadă de copii ce trebuie supravegheaţi, în timp ce toate femeile se ocupă cu gătitul, iar soţii se îmbată; şi zgomotele petrecerilor ce răzbat asurzitor din fiecare casă. Ea îi povesti despre lucrurile care o încîntau de Crăciun, cînd era copil.

– Ştii, niciodată n-am primit în dar rochia aurie cu sclipiri argintii.

Părea surprinsă de această descoperire. O văzuse într-o revistă cînd avea şase ani şi îi scrisese imediat despre ea lui Moş Crăciun.

– Şi ce ai primit în schimb? O blană de vizon? O tachină, fără răutate.

– Nu, dragule, un Rolls. Se uită de sus la el, pe sub căciula mare de blană.

– Şi un şofer, bineînţeles.

– Nu, nu înainte de a împlini şapte ani. Propriul meu şofer, împreună cu doi valeţi îmbrăcaţi în livrea. Chicoti din nou, privindu-l pe sub căciulă. La naiba, Alejandro, obişnuiau să mă lase la o distanţă de trei blocuri de şcoală şi apoi să mă urmărească. Trebuia să merg pe jos, deoarece nu li se părea indicat să sosesc la şcoală adusă de propriul meu şofer.

– Ce caraghios! Şi părinţii mei gîndeau la fel. Şi eu trebuia să merg pe jos la şcoală. Este de-a dreptul criminal prin ce încercări trebuie să treacă copiii, nu-i aşa? El o privea zeflemitor.

– Oh, ţine-ţi gura.

El rîse cu poftă, cu capul dat pe spate.

– Kezia, te iubesc. Chiar că eşti o doamnă trăsnită.

– Poate că sînt. Gîndul îi zbură la Lucas.

– Doamne, tare aş fi vrut să beau o tequila. Va fi groaznic de frig. Ea rîse ca un copil care ascunde ceva.

– Mă bucur că ţi se pare amuzant. Eu nu port o blană pe mine şi dacă o să cad pe gheaţă, ceea ce se va întîmpla cu siguranţă, voi îngheţa de frig şi mă voi alege cu degerături.

Rîse din nou. Apoi scoase din buzunar o sticlă argintie şi plată.

– Ce-i asta?

– O metodă de încălzire la minut. Coniac. Sticla a fost a bunicului.

– Este o sticlă pe cinste. Poţi s-o porţi în buzunarul de la haină fără ca cineva să observe. Deşteaptă treabă.

Braţ la braţ o luară prin parc, cîntînd „Noapte tăcută" Ea deşurubă dopul sticlei şi amîndoi luară o înghiţitură, după care o băgă la loc, în buzunar, simţindu-se mult mai bine. Era

una din acele nopți rare, în care New York-ul părea să se micșoreze. Mașinile nu se mai înghesuiau la stopuri, autobuzele păreau mai puține, iar oamenii găseau timp să-și zîmbească unul altuia, fără să se mai grăbească undeva anume. Oamenii erau ori acasă, ori plecați, ori ascunși pe undeva din cauza frigului. Totuși, din cînd în cînd, văzură grupuri care se plimbau sau cîntau. Kezia și Alejandro zîmbeau celorlalte cupluri pe lîngă care treceau și, din cînd în cînd, cineva li se alătura cîntînd. Pînă să ajungă la patinoar epuizaseră toate colindele cunoscute și consumaseră ceva băutură din sticlă.

– Asta îmi place cel mai mult. O femeie care umblă bine echipată. O sticlă plină cu coniac. Cu siguranță că ești trăsnită... Dar o trăsnită de treabă, absolut perfectă. El se avîntă înainte pe gheață, cu un zîmbet larg pe chip, vrînd să facă pe grozavul. Se alese, însă, cu o căzătură zdravănă, spre hazul Keziei.

– Domnule, cred că te-ai îmbătat.

– Tu trebuie să știi mai bine, doar ești barmanul meu. Se ridică bine dispus.

– Mai vrei?

– Nu. Tocmai m-am înrolat în A.A. (Artileria Antiaeriană sau Clubul Alcoolicilor Anonimi).

– Aaah... vrei să strici petrecerea!

– Băuturi spirtoase.

Rîseră și începură să cînte „Deck the Halls" și patinară cîteva ture, braț la braț. Patinoarul era aproape pustiu, iar cei cîțiva patinatori se aflau în aceeași stare de spirit. Melodiile cîntate erau vesele, săltărețe, colindele alternînd cu valsurile. Era o noapte frumoasă. Trecuse de ora unsprezece cînd s-au decis să se întoarcă. Cu tot coniacul pe care-l băuseră, chipurile lor erau înțepenite de frig.

– Ce-ai zice să ascultăm slujba de la miezul nopţii la catedrala Saint Patrick? Sau nu-ţi surîde ideea? Nu eşti catolic, nu-i aşa?

– Nu. Evanghelic, dar n-am nimic împotriva slujbei de la Saint Patrick. Slujbele voastre nu diferă prea mult de ale noastre. Chiar mi-ar face plăcere să mergem.

Kezia ezită, gîndindu-se că s-ar putea să piardă telefonul de la Luke. Dar ideea slujbei de la catedrală o atrăgea şi Alejandro era de acord. El bănuia la ce se gîndeşte: Şi dacă ar fi mers acasă să aştepte lîngă telefon, atmosfera veselă de pînă atunci s-ar fi spulberat, s-ar fi transformat într-o petrecere de Crăciun acceptabilă. N-o va lăsa să strice totul. Nici măcar pentru Luke.

O luară pe jos, pe Fifth Avenue, acum pustiu, şi trecură pe lîngă vitrinele luminate, frumos ornamentate şi pe lîngă brazii bogat împodobiţi. Domnea o atmosferă de carnaval.

Catedrala Saint Patrick era aglomerată şi în interior plutea un aer cald şi un miros puternic de fum de tămîie. Îşi făcură loc în spate; nu se puteau apropia de stranele din faţă, care erau pline. Oamenii veniseră aici de la mari distanţe. Slujba de la miezul nopţii, la Catedrala Saint Patrick, reprezenta o tradiţie pentru mulţi dintre ei.

Muzica de orgă răsuna gravă şi maiestuoasă în biserica întunecată, luminată doar de miile de lumînări. Era o slujbă frumoasă.

Cînd au plecat se făcuse ora unu şi jumătate.

– Eşti obosită? El o sprijinea de braţ în timp ce coborau treptele. Aerul rece le tăie respiraţia, după mirosul şi căldura din biserică.

– Mai mult somnoroasă. Cred că fumul de tămîie este de vină.

– Desigur, coniacul şi patinajul n-au nici o legătură. Ochii lui rîdeau cu blîndeţe.

Alejandro opri un taxi. Cînd ajunseră, portarul se grăbi să le deschidă, împleticindu-se.

– Se pare că se distrează bine.

– Aşa ai face şi tu dacă ai cîştiga la fel de bine ca el şi ceilalţi de felul lui. Primeşte cîte un plic de la fiecare locatar. Ea se gîndi la Alejandro care se chinuia la centru, dar nu îndrăzni s-o spună.

– Vrei să urci pentru un pahar?

– N-ar prea trebui... Ştia că este obosită.

– Dacă vrei, vino. Hai, Al, nu fi uricios.

– Poate că o să stau un pic şi să gust din salata de fructe.

– Încearcă să-mi atingi ghirlanda şi vei regreta! Să nu spui că nu te-am avertizat! Ea flutură spre el sticla aproape goală şi el se făcu că n-o vede. Rîdeau pe cînd ieşeau braţ la braţ, din lift. În apartament era cald şi bine, iar bradul strălucea luminat tot, într-un colţ. Ea se îndreptă spre bucătărie şi el se aşeză pe canapea.

– Hei, Kezia!

– Ce este?

– Pregăteşte nişte ciocolată fierbinte!

Băuse suficient coniac şi ea la fel.

– Asta şi făceam.

Apăru cu două căni aburinde cu ciocolată, acoperită de bucăţele de gelatină, care se topeau rapid. Se aşezară, unul lîngă altul pe podea, admirînd bradul.

– Crăciun fericit, domnule Vidal!

– Crăciun fericit, domnişoară Kezia Saint Martin. Era un moment solemn şi mult timp nici unul nu mai scoase o vorbă. Gîndurile lor călătoreau separat, spre alţi oameni, alte timpuri, dar, amîndoi se gîndeau la Luke şi la prezent.

– Ştii ce-ar trebui să faci, Alejandro?

– Ce? El se întinsese pe jos, cu ochii închişi şi cu inima plină de căldură. Simţea că devine din ce în ce mai apropiat de ea şi era bucuros că renunţase la planurile anterioare. Petrecuseră un Crăciun minunat. Ce-ar trebui să fac?

– Să dormi pe canapea, aici. Este stupid să faci atîta drum pînă acasă, la ora asta. O să-ţi dau un cearşaf, nişte pături şi poţi rămîne aici. Mîine n-o să mă trezesc într-o casă pustie şi o să rîdem, o să ne simţim bine şi o să ne plimbăm prin parc, îi trecu prin cap. Te rog, te rog... rămîi...

– Nu te incomodez dacă rămîn?

– Nu. Mi-ar face plăcere. Privirea şi mărturisirea că are nevoie de prezenţa lui îl înduioşară. Nu-şi dădea seama de ce, dar şi el avea nevoie de ea.

– Eşti sigură?

– Foarte sigură. Şi Lucas nu s-ar supăra.

Ştia că putea să aibă încredere în el şi fusese o seară atît de frumoasă, încît nu voia să rămînă singură. Era Crăciunul. În sfîrşit realizase acest lucru: timpul petrecut cu familia, prietenii şi cu persoana iubită. Vremea copiilor ce se jucau şi a cîinilor lăţoşi ce se învîrteau prin casă şi duceau de colo-colo ambalajele cadourilor ce fuseseră desfăcute. În loc de asta ea îi trimisese lui Edward un set de cărţi pentru biblioteca lui şi o carpetă franţuzească de la Porthault, pentru mătuşa Hil, care avea să îngroaşe vraful pe care deja îl avea aranjat în dulapurile ei din Londra. Hilary îi trimisese un parfum şi o eşarfă de la Hardy Amies. Edward îi făcuse cadou o brăţară care îi era prea mare şi nici nu-i plăcea. Şi de la Totie primise o pălărie lucrată de ea, care nu se potrivea cu nici o toaletă şi care i-ar fi venit bine cînd avea zece ani. Totie îmbătrînise. Dar aşa se întîmpla cu toţi? Schimbul de cadouri de anul acesta fusese

lipsit de semnificaţie, toate fiind trimise prin poştă, de la magazinele respective, unor persoane faţă de care avea obligaţii, dar nu din sentiment. Era bucuroasă că ea şi Alejandro nu-şi făcuseră cadouri în acea noapte. Ei îşi dăruiseră mult mai mult – prietenie. Şi acum dorea ca el să rămînă. În afară de Luke, simţea că este singurul ei prieten.

– Rămîi? Îl privi cum stătea întins pe podea, lîngă ea.

– Cu plăcere. Deschise un ochi şi întinse o mînă spre ea. S-ar putea să fii nebună, dar tot o doamnă frumoasă rămîi.

– Mulţumesc.

Îl sărută cu blîndeţe pe frunte şi se duse să-i aducă aşternuturi. Cîteva minute mai tîrziu, ea închise uşor uşa camerei cu un ultim „Crăciun fericit", ceea ce însemna, de fapt, „mulţumesc"

CAPITOLUL 24

Kezia fusese la cumpărături. Se săturase să tot stea în casă aşteptîndu-l pe Luke. Simţea că înnebuneşte. Se învîrtise pe la „Bendel" şi se plimbase prin magazinele de pe Madison Avenue aproape o oră în acea după-amiază. Cînd ajunse acasă şi deschise uşa, văzu valiza lui Luke cu toate lucrurile din ea împrăştiate pe jos. Erau amestecate periuţa de dinţi cu pieptănul şi aparatul de ras, mai erau două cămăşi mototolite, pulovere, două trabucuri la un loc cu o curea, un pantof căruia îi lipsea perechea. Se întorsese Lucas.

Îi făcu semn cu mîna de la birou, cînd ea intră în cameră. Vorbea la telefon şi era tot numai zîmbete. Se apropie uşor de el, şi-şi puse braţele în jurul umerilor lui largi. Se simţea aşa de bine să-l strîngă din nou în braţe. Era atît de puternic şi de frumos, iar părul proaspăt spălat era moale ca mătasea cînd îl mîngîie. Negru şi moale. El puse jos receptorul şi se întoarse în scaun să-i cuprindă faţa în mîini şi s-o privească în ochi.

– Doamne, arăţi foarte bine, iubito. Era un neastîmpăr în ochii lui, iar mîinile o pipăiau febrile.

– Iubitule, ce dor mi-a fost de tine!

– Şi mie! Şi îmi pare rău că n-am putut să vin de Crăciun. Îşi îngropă cu tandreţe faţa la pieptul ei şi îi sărută sînul stîng.

– Sînt aşa de fericită că te-ai întors... şi de Crăciun a fost foarte drăguţ. Alejandro mi-a purtat de grijă ca un frate.

– Este un om bun.

– Da, este. Dar gîndurile ei nu mai erau la Alejandro Vidal, ci la bărbatul din faţa ei, la Lucas Johns. Ea era femeia lui. Cel mai puternic sentiment pe care-l avusese vreodată. Oh, Iisuse, dar ce dor mi-a fost de tine, Lucas!

Rîse încîntat de tonul vocii ei, se ridică şi o luă în braţe ca pe un copil. O sărută pătimaş pe gură şi, fără să spună un cuvînt, se îndreptă direct spre dormitor, în timp ce ea chicotea. Călcă peste valiză, haine, trabucuri, împinse cu piciorul uşa şi-şi făcu rapid şi eficient simţită prezenţa. Într-adevăr, Lucas se întorsese acasă.

Îi adusese în dar o brăţară Navajo turcoaz, foarte fin lucrată, de o frumuseţe aparte şi rîse de darurile ei de Crăciun... Apoi, în faţa cărţii tatălui ei, deveni tăcut. Ştia ce însemnătate avea acest gest şi simţi cum îl cuprinde o senzaţie de căldură interioară. Se uită la ea cu o privire serioasă şi clătină din cap. Ea îl sărută cu tandreţe. Felul cum se sărutară spunea totul.

Peste o oră el vorbea din nou la telefon, cu un pahar de whisky în mînă. Peste altă jumătate de oră o anunţă că iese. Se întoarse abia pe la nouă şi atunci vorbi din nou la telefon. Cînd, în sfîrşit, se duse la culcare; era ora două dimineaţa. Ea dormea de mult timp. În dimineaţa următoare, cînd Kezia se trezi, el era de mult îmbrăcat. Trăia zile febrile şi încordate Oriunde se ducea era urmărit de cîţiva oameni. Pînă şi Kezia îi observase.

– Doamne, iubitule. Nici n-am apucat să stau de vorbă cum trebuie cu tine, ieri. Deja pleci?

– Da. Dar astăzi vin devreme. Am de rezolvat o mulțime de treburi și trebuie să mă întorc la San Francisco peste trei zile.

Trei zile, se gîndi ea. De ce crezuse că vor petrece ceva timp împreună la New York? Să se plimbe prin parc și să discute, să stea lungiți pe pat noaptea și să gîndească cu glas tare, să zîmbească în fața focului din cămin și să mănînce floricele. Nu va fi nimic din toate astea. Audierea judecătorească era peste o săptămînă și la insistențele lui, nu-l însoțise, ci rămăsese acasă. Fusese de neînduplecat în această privință. Avea destule pe cap și nu voia să-și mai facă griji și pentru ea.

Promisiunea că va veni devreme se spulberă. Ajunse pe la zece seara,obosit, nervos, dărîmat, mirosind urît a băutură și tutun, cu cearcăne adînci în jurul ochilor.

– Luke, nu poți să-ți iei o zi liberă? Ai nevoie de odihnă. Scutură din cap, aruncîndu-și haina pe spătarul scaunului. Măcar o după-amiază sau o seară?

– La naiba, Kezia! Nu mă mai cicăli! Am și așa destule pe cap.

Renunță să mai spere la o perioadă calmă înainte de audiere. Nu va fi pic de liniște, nu vor fi singuri. Fără odihnă și fără cine festive. Vor exista doar plecările și sosirile lui Luke, obosit, indispus, amețit de băutură pînă la amiază și din nou treaz și epuizat pînă la sfîrșitul serii.

Între ei se căscase o prăpastie, iar el era încercuit într-un spațiu de care ea nici nu se putea apropia. N-o lăsa el.

În ultima lor noapte împreună, auzi cheia lui Luke în ușă și se întoarse în scaunul ei de la birou. Arăta îngrozitor de obosit și era singur.

– Bună, iubito. Ce se mai întîmplă?

– Nimic, dragule. Arăți zdrobit. Ai avut o zi grea, nu?

– Da, așa este. Rîse obosit și forțat. Cearcănele din jurul ochilor se adînciseră vizibil în ultimele zile. Se prăbuși pe scaun. Era terminat.

– Vrei ceva de băut? El refuză. Deși obosit, reuși să regăsească ceva din privirea aceea luminoasă. Era ca și cum vechiul Luke se întorcea, în sfîrșit, acasă... cel pe care ea îl așteptase săptămîni întregi. Era vlăguit, epuizat, dar treaz și singur. Se duse spre el și-l îmbrățișă.

– Îmi pare rău că m-am purtat urît.

– Nu-i adevărat. Și eu te iubesc... mult de tot. Se uită la el și-și zîmbiră.

– Știi, Kezia, partea ciudată este că oricît de tare ai vrea să scapi de un lucru, nu reușești. Dar am rezolvat o grămadă de treburi. Măcar asta sper să conteze. Pentru prima oară el îi dădea de înțeles că este speriat. Ca și cum se aflau prinși pe o șină de tren și acel tren se îndrepta spre ei, amenințîndu-le viața, și tot venea, și venea, și venea... și...

– Kezia.

– Da, iubitule?

– Hai să ne culcăm.

O luă de mînă și se duseră tăcuți în dormitor. Pomul de Crăciun încă mai stătea în colțul lui din sufragerie, împrăștiindu-și acele pe covor, cu crengile aproape uscate și plecate sub povara globurilor.

– Aș vrea să strîng bradul săptămîna asta.

– Putem s-o facem cînd ne întoarcem. El clătină din cap ușor și apoi se opri în ușă, uitîndu-se la ceva peste capul ei, dar ținînd-o încă de mînă. Kezia, vreau să înțelegi ceva. S-ar putea să mă ia direct de la audiere. Vreau să știi acest lucru și

să te împaci cu ideea, deoarece dacă se întîmplă, se întîmplă, asta este şi nu vreau ca tu să suferi.

– Nu se va întîmpla aşa. Dar vocea ei era firavă şi speriată.

– Nobleţea obligă? O spuse cu un accent ciudat şi ea zîmbi. Cuvintele se refereau la „Rangul nobiliar obligă"; ea crescuse în această idee. Obligaţia de a rămîne cu capul sus în orice situaţie; puterea de a servi ceaiul netulburată în timp ce pereţii se prăbuşesc în jurul tău; încercarea de a suporta un ulcer cu nonşalanţă.. Nobleţea obliga.

– Da, nobleţea obligă şi nu numai ea. Kezia îşi reveni. Cred că voi putea rezista pentru că te iubesc atît de mult. Nu-ţi face griji. N-o să mă las pradă deznădejdii. Dar ea nu înţelegea situaţia şi nici n-o putea accepta. Nu putea accepta că o să i se întîmple lui Luke aşa ceva. Şi poate că aşa şi va fi... sau poate nu.

– Eşti o doamnă frumoasă, dulce Kezia. O îmbrăţişă şi rămaseră aşa mult, mult de tot.

CAPITOLUL 25

În timpul călătoriei cu avionul se simțiră cît se poate de bine. Se hotărîseră să ia bilete la clasa întîi.

– Clasa întîi tot drumul! Așa vreau pentru iubita mea. Își ducea mîndru valiza Vuitton și încălțase pantofii Gucci, din piele de căprioară. Hotărîse că aceștia arată cel mai bine.

– Lucas, trageți picioarele înăuntru, chicoti Kezia.

Luke își ținea în mod ostentativ un picior pe culoarul din mijloc.

– Păi n-o să mi se vadă pantofii. Își aprinse un trabuc Romanoff și își flutură cravata Pucci.

– Ești nebun, domnule Johns.

– Și tu la fel. Se sărutară ca niște proaspeți căsătoriți, sub privirea stewardesei care zîmbea. Erau un cuplu frumos și păreau ridicol de fericiți.

– Vrei niște șampanie? El scotocea prin servietă.

– Nu cred că vor servi ceva pînă nu decolăm.

– Asta este treaba lor, iubito. Eu m-am aprovizionat. Rîse strengărește.

– Lucas, glumești!

– Nici gînd! Scoase o sticlă de șampanie „Moet et Chon-

don", două pahare din plastic şi o cutiuţă de caviar În ultimele patru luni începuse să guste felul ei de viaţă, chiar îl adoptase, dar îşi păstrase felul de a gîndi şi judeca lucrurile. Filtraseră prin propriile trupuri cele două moduri de viaţă şi îşi formaseră unul nou, al lor. Cel mai tare îl amuzau lucrurile elegante, dar existau altele care îi plăceau cu adevărat. Caviarul era unul dintre ele. Şi pateurile. Pantofii Gucci constituiau pentru el o glumă bună; ea ştia acest lucru şi tocmai de aceea îi cumpărase.

– Vrei puţină şampanie? Ea acceptă zîmbind şi întinse mîna să ia unul din paharele de plastic.

– Ce ţi se pare aşa de amuzant?

– Cui, mie? Începu să rîdă, aplecîndu-se să-l sărute. Am adus şi eu. Îşi deschise geanta de călătore şi îi arătă sticla. Ea luase „Louis Roederer", mai puţin veche decît „Moet", dar aproape la fel de bună. Nu-i aşa că sîntem şic?

– Am organizat o degustare a şampaniei! Pe furiş sorbiră din pahare şi gustară din caviar. Au continuat să se „cinstească" în timpul filmului şi să-şi spună glume vechi, care pe măsură ce trecea timpul şi se înmulţeau paharele băute, deveneau din ce în ce mai tîmpite. Se simţeau de parcă plecau în vacanţă. El îi promisese că va fi numai al ei toată ziua următoare. Fără întîlniri, fără angajamente şi prieteni. Îşi vor lua o zi numai pentru ei. Kezia rezervase locuri la „Fairmont", doar aşa ca să se amuze: un apartament în vîrf, pentru o sută optzeci şi şase de dolari pe zi.

Avionul aterizâ pe aeroportul din San Francisco puţin înainte de ora trei. Aveau la dispoziţie numai pentru ei toată după-amiaza şi seara care urma. Limuzina închiriată îi aştepta; şoferul le luă bagajele, şi ei se îndreptară liniştiţi spre maşină. Luke dorea la fel de mult ca şi Kezia să evite publicitatea.

– Crezi că mi-a remarcat pantofii?

Ea îi privi, gînditoare.

– Ştiu şi eu? Poate că trebuia să-ţi cumpăr unii roşii.

– Mai bine am fi făcut dragoste în timpul filmului, n-ar fi observat nimeni nimic.

– Ce-ai zice să facem asta în maşină? Ea se aşeză pe locurile din spate şi apăsă pe butonul care făcea să se ridice geamul dintre ei şi şofer.

– Iubito, poate că nu va auzi nimic din cauza geamului, dar ceva tot va vedea în oglinda retrovizoare.

Rîseră amîndoi de această idee.

– Mai vrei şampanie, Lucas?

– Vrei să spui că a mai rămas? Ea dădu din cap zîmbind şi scoase sticla de şampanie Roederer, pe jumătate plină. El scoase paharele de plastic şi-şi mai turnară un rînd.

– Ştii, Lucas, chiar că avem clasă. Ar putea fi... un stil aparte. Se gîndea în timp ce paharul i se legăna uşor în mînă.

– Cred că te-ai îmbătat.

– Eu cred că eşti minunat şi că te iubesc. Ea se aplecă dornică spre el. Şampania ei zbură pe geam, iar paharul lui căzu pe jos.

– Nu numai că eşti beată, dar mai eşti şi neatentă. Ia uitaţi-vă la onorabila domnişoară Kezia Saint Martin!

– De ce n-aş fi Kezia Johns? Se lăsă pe spate în colţul maşinii, cu paharul gol în mînă. Aştepta bosumflată să i-l umple din nou. El o privi îndelung cu capul înclinat, studiind-o curios.

– Vorbeşti serios sau eşti beată, Kezia? Pentru el răspunsul era important.

– Ambele, şi vreau să mă mărit. Arăta de parcă ar fi vrut să adauge „Şi aşa mai departe!", dar nu mai spuse nimic.

– Cînd?

– Acum. Hai să ne căsătorim acum. Vrei să zburăm la Vegas? Se entuziasmă la acest gînd. Sau trebuie să mergem la Reno? Nu m-am mai căsătorit niciodată. Ştiai că sînt domnişoară bătrînă? Zîmbi afectat de parcă îi divulgase un secret extraordinar.

– Iisuse, iubito, eşti beată.

– Ba nu sînt deloc beată! Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

– Pentru că eu ţi-am furnizat şampania. Kezia, poţi să fii serioasă un minut? Chiar vrei să ne căsătorim?

– Da. Chiar acum.

– Nu. Nu acum, trăsnito. Poate săptămîna viitoare. Depinde de... ei bine, vom vedea. Aluzia la audiere trecu neobservată şi fu mulţumit că ea nu sesizase. Era cherchelită.

– Nu vrei să te căsătoreşti cu mine. Se comporta asemeni unui beţiv melancolic şi el se străduia din greu să nu rîdă.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine cînd eşti beată. Este imoral. Dar faţa lui exprima altceva. Nu-i venea să creadă. Kezia Saint Martin, fata bogată, prezentă în paginile ziarelor, voia să se mărite cu el. Şi el stătea acum într-o limuzină, purtînd pantofi Gucci, îndreptîndu-se spre „Fairmont" Se simţea ca un puşti care primise zece trenuleţe electrice. Doamnă, te iubesc, chiar dacă eşti beată.

– Vreau să facem dragoste.

– Oh, Doamne. Luke îşi dădu ochii peste cap exasperat. Şoferul se aşează la volan. Un moment mai tîrziu maşina porni. Nici unul din ei nu observă prezenţa discretă a automobilului din spatele lor. Erau din nou urmăriţi. De fapt, se obişnuiseră cu asta.

– Unde mergem?

– La „Fairmont", ţi-aduci aminte?

– Nu la biserică?

– De ce naiba să mergem la biserică?

– Ca să ne căsătorim.

– Oh, de aceea? Mai tîrziu. Ce-ai zice să ne logodim mai întîi? Se uită la inelul de la mîna lui. Fusese încîntat de cadou. Ea îi surprinse privirea şi îi ghici gîndul.

– Nu poţi să mi-l dai. Ţi l-am dăruit eu. Ar fi o logodnă în stil indian, nu o logodnă normală... O logodnă indiană? În orice caz nu cred că va fi chiar adevărată. Ea îl privea dispreţuitoare, aplecată îngrijorător într-o parte.

– Nici tu nu eşti chiar adevărată, iubito. Bine, dacă aşa stau lucrurile, hai să ne oprim să cumpărăm un inel de logodnă „autentic" Ce ţi s-ar părea potrivit? Sper că este vorba de ceva mai modest decît un diamant de zece carate.

– Acesta ar fi vulgar.

– Ce uşurare! El îi zîmbi şi ea renunţă la privirea trufaşă ca să poată rîde în voie.

– Cred că mi-ar plăcea ceva albastru.

– Oh, cum sînt turcoazele? El o tachina, dar Kezia era prea ameţită ca să-şi mai dea seama.

– Ar fi drăguţ... sau nişte lapis pathcholi...

– Cred că vrei să zici nişte lapislazuli.

– Da, asta voiam să zic. Şi safirele îmi plac, dar sînt prea scumpe şi se crapă. Bunica mea a avut un safir care... El îi astupă gura cu un sărut, în timp ce apăsa butonul ca să coboare geamul dintre ei şi şofer.

– Este vreun magazin al firmei „Tiffany" pe aici? Acum ştia toate mărcile. Pentru un bărbat care acum patru luni habar n-avea cu ce se deosebeşte un articol Pucci de un cîine de salon, se poate spune că învăţase limbajul privat al claselor de sus. Bendel's, Cartier's, Parke Bernet, Gucci, Pucci, Van

Cleef şi, bineînţeles, Tiffany's, magazinele de bijuterii cele mai căutate. Aveau numai pietre de calitate şi, fără îndoială că vor găsi ceva albastru, în afară de tucoaze.

– Da, domnule. Este un „Tiffany's" aici. Pe Grant Avenue.

– Atunci opreşte acolo înainte de a merge la hotel. Mulţumesc. El ridică din nou geamul. Învăţase şi asta.

– Dumnezeule, Lucas, chiar ne logodim? De-adevăratelea? Zîmbea cu ochii în lacrimi.

– Da, dar vei sta în maşină. Ziariştilor le-ar plăcea la nebunie vestea asta. Kezia Saint Martin s-a logodit la „Tiffany's", iar tînăra logodnică era într-o starea de ebrietate avansată.

– Într-o stare de ţercheleală, îl corectă ea.

– Scuză-mă. El îi luă paharul gol din mînă şi o sărută. Rămaseră alături pe bancheta din spate, îmbrăţişaţi şi fericiţi. Luke se simţea liniştit şi mulţumit cum nu se mai simţise de foarte mult timp.

– Eşti fericită, iubito?

– Foarte.

– Şi eu.

Şoferul opri în faţa magazinului „Tiffany's" de pe Grant Avenue. Lucas o sărută în fugă şi ieşi rapid din maşină.

– Mă întorc imediat. Nu pleca fără mine. Şi sub nici un motiv nu ieşi din maşină. Vei cădea în fund. Apoi, aducîndu-şi aminte de ceva, îşi lipi capul de geam şi o ameninţă cu degetul, privind-o în ochii tulburi. Şi nu te atinge de şampanie!

– Du-te-dracului!

– Şi eu te iubesc. El îi făcu un mic semn cu mîna peste umăr şi dispăru în magazin.

Nu dură prea mult pînă se întoarse.

– Arată-mi ce ai luat! Era atît de emoţionată că nu mai putea sta locului. Nu mai fusese niciodată logodită.

– Îmi pare rău, iubito. Nu mi-a plăcut nimic din ceea ce aveau așa că nu am luat nimic.

– Nimic? Părea profund dezamăgită.

– Nu... și ca să-ți spun adevărul, nici n-aveau ceva pentru banii mei.

– Oh, rahat!

– Iubito, îmi pare rău. Părea descurajat și o ținea strîns în brațe.

– Săracul Lucas, ce groaznic pentru tine. Știi, n-am nevoie de inel. Se înveseli brusc și încercă să-și ascundă dezamăgirea, dar era prea amețită ca să se controleze total.

– Crezi că am putea să ne logodim fără inel? El vorbea aproape cu umilință.

– Desigur. Acum ne declar logodiți. Făcu un semn cu mîna și îl privi fericită: cum te simți?

– Fantastic! Hei, ia privește! Uite ce-am găsit în buzunar! Scoase o cutiuță din catifea de un albastru închis. Este ceva albastru, nu asta ți-ai dorit? O cutiuță din catifea albastră.

– Oh, ești un... un...! Pînă la urmă mi-ai luat un inel!

– Nu. Numai cutia. Îi aruncă cutia în poală și ea deschise capacul exclamînd emoționată:

– Oh, Lucas, este încîntător! Este.. este incredibil! Îmi place la nebunie! Era un smarald ultramarin, împodobit cu mici diamante. Cred că ai dat o avere pe el. Și, oh, iubitule, îmi place la nebunie!

– Zău, iubito? Ți se potrivește? Îl luă din cutie și i-l puse cu grijă în deget. Îi cuprinse un sentiment nemaiîntîlnit: erau logodiți. Iisuse, ce călătorie!

– Se potrivește! Ochii îi străluceau cînd privi inelul din toate unghiurile posibile. Era o piatră minunată!

– La dracu' Îți alunecă. Este prea mare?

– Nu, nu este. Nu, zău că nu este!

– Mincinoaso! Dar te iubesc. O să mergem mîine să ţi-l potrivească.

– Sînt logodită!

– Hei, ce ciudat, doamnă. Şi eu la fel. Cum vă cheamă?

– Mildred. Mildred Schwartz.

– Mildred, te iubesc. Totuşi mi se pare ciudat, credeam că numele tău este Kate. Nu aşa era? O privi cu blîndeţe, aducîndu-şi aminte de prima lor întîlnire.

– Nu aşa ţi-am spus cînd ne-am întîlnit? Era un pic cam prea ameţită ca să-şi aducă aminte.

– Ba da. Dar atunci erai o mincinoasă.

– Şi tot de atunci te iubesc. M-am îndrăgostit imediat de tine. Se lăsă în braţele lui, purtată de valurile propriilor amintiri despre prima lor întîlnire.

– De atunci mă iubeşti? Era surprins. Credea că durase mai mult pînă se îndrăgostise de el. La început fusese foarte reticentă.

– Îhî! Mi-ai părut un tip grozav. Dar mi-era frică să nu afli cine sînt.

– Ei bine, cel puţin acum ştiu – Mildred Schwartz. Ştii, iubito, acesta este „Fairmont" Tocmai intraseră pe aleea hotelului şi doi portari se apropiau gata să ajute şoferul să ia bagajele.

– Vrei să te duc în braţe?

– Asta se face numai cînd te căsătoreşti. De abia ne-am logodit. Îi arătă inelul cu un zîmbet care îl încîntă.

– Te rog, iartă-mi impertinenţa. Dar nu sînt sigur că poţi merge.

– Îmi pare rău, Lucas, că gîndeşti aşa, dar pot să te asigur că mă descurc perfect. Se clătină destul de rău cînd încercă să meargă.

– Ţine-ţi gura închisă, iubito şi zîmbeşte. Atît. O luă în braţe, le făcu semn portarilor şi le spuse ceva despre inima slabă şi obositoarea călătorie cu avionul, în timp ce ea îl muşca uşor de ureche. „Încetează!" îi spuse el.

– Nu vreau.

– Dacă nu încetezi, îţi dau drumul. Chiar aici. Cum ţi-ar plăcea să te alegi cu fundul rupt, drept cadou de logodnă?

– Mişcă-ţi fundul, Lucas.

– Şşş... vorbeşte mai încet. Nici el nu era cu mult mai treaz; numai că se ţinea mai bine.

– Pune-mă jos, altfel te dau în judecată.

– Nu poţi. Sîntem logodiţi. Erau la jumătatea holului şi o ţinea încă în braţe.

– Este un inel atît de frumos. Lucas, dacă ai şti cît de mult te iubesc! Îşi lăsă capul pe umărul lui, admirîndu-şi inelul.

Avînd în vedere inima slăbită a doamnei Johns şi starea ei de slăbiciune, datorată zborului, poate vor trimite formele de înregistrare în cameră, gîndi Lucas. Intrară rapid în lift şi el o sprijini cu grijă pe Kezia într-un colţ, privind-o cu un zîmbet şiret.

– O să merg pînă-n cameră, mulţumesc. Îl privi demnă şi porni singură imediat ce se deschiseră uşile. El o prinse înainte de a cădea, îi oferi braţul şi se abţinu să nu rîdă.

– Doamnă?

– Mulţumesc, domnule. Merseră cu atenţie de-a lungul holului, Luke susţinînd-o atent şi, în sfîrşit, ajunseră la camera lor

– Ştii care este partea caraghioasă, Lucas? Cînd era băută vorbea ca la Palm Beach, Londra şi Paris.

– Care, draga mea? Acesta era un joc pentru doi.

– Cînd am ieşit din lift, am simţit că puteam vedea întreaga lume, chiar şi cosmosul... totul. Aşa te simţi cînd eşti logodit?

– Nu. Aşa se întîmplă cînd eşti băut şi te urci într-un lift din sticlă, care aleargă cu tine pe zidul clădirii. Înţelegi ce vreau să spun. Sînt anumite efecte speciale. Îi zîmbi cît mai fermecător posibil.

– Du-te dracului!

Portarul îl aştepta la uşa apartamentului, iar Luke îi dădu solmen bacşişul şi închise uşa în urma lui.

– Şi îţi sugerez să te lungeşti un pic sau să faci un duş. Poate că ar fi bine să le faci pe amîndouă.

– Nu. Vreau să... se îndreptă încet spre el, cu o privire provocatoare în ochi şi el izbucni în rîs.

– Ca să fiu sincer şi eu îmi doresc acelaşi lucru.

– Hei, doamnă, este o zi minunată!

– Deja este zi?

– S-a făcut zi de mult.

– Cred c-o să mor.

– Eşti mahmură. Ţi-am comandat o cafea. Ea rîse văzînd expresia de pe chipul lui. Aseară, după cină, înrăutăţiseră lucrurile cu încă o sticlă de şampanie. Fusese o noapte de lungi celebrări. Logodna lor. El ştia că face o nebunie. Ştia că a doua zi s-ar putea să fie la închisoare şi de aceea se abţinuse să dea curs ideii tentante de a se căsători la Vegas sau Reno. Nu putea să-i facă aşa ceva. Dacă îi revocau eliberarea? Nu voia să o tragă şi pe ea în jos, ca soţie a lui. O iubea prea mult ca să-i facă aşa ceva.

Kezia se luptă cu cafeaua şi se simţi mai bine după ce făcu un duş.

– Poate că, pînă la urmă, n-am să mor. Încă nu sînt sigură.

– Nu se ştie niciodată, cu o inimă slabă ca a ta.

– Ce inimă slabă? Se uită la el de parcă era nebun.

– Asta le-am spus cînd te duceam în braţe, pe hol.

– M-ai dus în braţe?

– Nu-ţi aduci aminte?

– Nu-mi aduc aminte să mă fi dus în braţe. Dar îmi amintesc că pluteam.

– Asta a fost cu liftul.

– Iisuse, cred că m-am cherchelit zdravăn.

– Mai rău decît atît. Ceea ce-mi aminteşte că... îţi aduci aminte că ne-am logodit?

– De mai multe ori. Ea rîse ispititor, plimbîndu-şi mîna în sus pe piciorul lui.

– Vreau să spun cu inel, aşa cum trebuie, ticăloasă mică. Să-ţi fie ruşine!

– Mie să-mi fie ruşine? Dacă-mi aduc bine aminte...

– N-are importanţă! Îţi aduci aminte că ne-am logodit?

Ea cedă cînd văzu cît de serios vorbea.

– Da, iubitule, îmi aduc aminte. Iar inelul este incredibil. I-l flutură prin faţa ochilor şi amîndoi zîmbiră. Îl sărută: Un inel magnific!

– Pentru o femeie magnifică! Am vrut să-ţi cumpăr un safir, dar depăşea cu mult posibilităţile mele.

– Acesta îmi place mai mult. Bunica mea a avut un safir care...

– Oh, nu începe din nou! Rîdea în timp ce ea părea surprinsă

– Ţi-am mai spus povestea?

– De mai multe ori. Ea rîse şi ridică uşor din umerii fragili. Purta numai acest inel.

– Ce facem? Stăm aici toată ziua, lenevim şi facem dragoste sau mergem la plimbare?

– Crezi că ar trebui să ieşim? Lăsă să se înţeleagă că o tenta mai mult prima alternativă.

– S-ar putea să ne prindă bine. Vom repeta figura de azi-noapte mai tîrziu.

– E o promisiune?

– De obicei trebuie să mă forțezi, iubito?

– Nu chiar. Ea zîmbi afectat și se duse la baie.

– Unde mergem?

– Ce vrei să facem?

– Putem să ne plimbăm cu mașina? Mi-ar plăcea. Undeva pe coastă sau într-un loc la fel de frumos ca acesta.

– Cu șofer? Ideea nu prea îl atrăgea. Nu, fără șofer, se gîndi el.

– Nu, prostuțule, singuri, bineînțeles. Putem închiria o mașină de la hotel.

– Desigur, iubito. Și mie mi-ar plăcea.

Ea cheltuise mulți bani cu această călătorie. Apartamentul de la „Fairmont", biletele de călătorie la clasa întîi, limuzina, serviciul de cameră și acum această mașină pentru plăcerea lui. Voia ca totul să fie deosebit. Să estompeze supărarea cu audierea sau cel puțin să creeze o atmosferă de sărbătoare pentru a nu se mai gîndi la ea. Sub această mască a unei vacanțe vesele se ascundea tristețea resemnată ca în cazul unui bolnav de cancer – circ, teatru de păpuși, jucării, TV color, Disneyland, înghețată toată ziua deoarece, în curînd, în curînd... Kezia ducea dorul primelor zile din San Francisco sau a celor de la începutul legăturii lor, din New York. De data asta nimic nu era natural. Totul arăta teribil de luxos, dar răsuna o notă falsă.

Portarul le închirie o mașină. Un Mustang de un roșu strălucitor, cu un schimbător de viteze lung, care îi plăcu foarte mult lui Luke. Porniră în sus, pe deal, spre pod.

Era o plimbare agreabilă în acea zi însorită de iarnă. În

San Francisco temperatura nu scădea prea mult nici în timpul iernii. Bătea un vînt rece, dar aerul era cald şi totul în jurul lor verde. Un peisaj foarte diferit de cel pe care îl părăsiseră.

Au hoinărit toată după-amiaza, s-au oprit să privească şi să se plimbe pe faleză, au stat pe stînci şi au discutat, dar nici unul dintre ei nu a adus vorba de ceea ce-i apăsa. Era prea tîrziu să-şi mai piardă vremea cu vorbele şi, de altfel nu mai era nimic de spus. Audierea devenise iminentă. Îşi spuseseră totul, în toate felurile posibile, cu trupurile lor, prin cadouri, prin sărutări, din priviri. Tot ce le mai rămăsese de făcut era să aştepte.

Un Ford de un verde deschis se ţinuse tot timpul după ei. Luke se simţise deprimat constatînd cît de aproape erau urmăriţi. Nu-i spusese nimic Keziei, dar ceva din comportamentul ei îl făcuse să înţeleagă că observase şi ea. Încercau să fie mai mult decît curajoşi, fiecare dorind să-l liniştească pe celălalt, prefăcîndu-se că nu-şi dau seama de pericolele care-i înconjoară şi de trecerea timpului. Audierea era prezentă în minţile lor şi Lucas observă că poliţiştii îl păzeau cu şi mai multă atenţie, de parcă le-ar fi fost frică să nu fugă. El ştia că n-avea nici un rost s-o facă. Cît timp s-ar fi putut ascunde? Şi, în plus, nu putea s-o ia pe Kezia cu el şi nici s-o părăsească. Îl aveau la mînă; nu era nevoie să-l păzească atît de aproape.

S-au oprit să ia masa într-un restaurant chinezesc şi apoi s-au dus la hotel să se odihnească. În noaptea aceea la ora zece, trebuiau să se întîlnească cu Alejandro la aeroport.

Avionul ajunse la timp şi Alejandro coborî printre primii pasageri.

– Hei, frate, ce te grăbeşti aşa? Lucas stătea sprijinit leneş, de zid.

– Cred că-i de vină New York-ul. Agitaţia de aici. Cum merge treaba, omule?

Alejandro, obosit şi îngrijorat, se simţi stingherit văzîndu-i atît de fericiţi, de relaxaţi şi de bronzaţi de parcă se aflau în vacanţă. Se întreba ce caută aici. Ce probleme aveau nişte oameni care arătau ca ei?

– Hei! Avem o surpriză! Ghiceşte! Ochii Keziei străluceau. Ne-am logodit. Îi arătă inelul.

– Frumos. Felicitări. Va trebui să bem pentru asta! Luke îşi dădu ochii peste cap şi Kezia mormăi.

– Aşa am făcut. Aseară.

– „Noi", scumpo? Vrea să spună că ea s-a îmbătat criţă.

– Kezia? Alejandro părea amuzat.

– Da, cu şampanie. Am băut aproape două sticle singură, se lăudă ea.

– Din sticluţa argintie? Ea rîse la amintirea zilei de Crăciun şi scutură din cap.

Apoi s-au dus să-i ia bagajele. Veniseră cu limuzina.

Discuţia din maşină, în drum spre oraş, a fost relaxată, plăcută. S-au spus glume, şi-au adus aminte de toate prostiile din trecut, iar Alejandro le-a relatat evenimentele din timpul călătoriei – o femeie care era în chinurile naşterii şi alta care-şi ascunsese pudelul sub haină şi ameninţase că face o criză de isterie cînd stewardesa încercase să i-l ia.

– Totdeauna am parte de chestii de astea, se plînse Alejandro.

– Ar trebui să-ţi iei bilet la clasa întîi.

– Desigur, frate, ai dreptate. Hei, ce-i cu pantofii ăia? Kezia rîse şi Lucas se prefăcu îndurerat.

– Omule, n-ai stil deloc. Ăştia sînt nişte pantofi Gucci.

– Mie mi se par ca nişte verze. Se amuzau toţi trei în timp ce maşina se opri în faţa hotelului.

– Nu este cine ştie ce, dar noi îi spunem casă. Bine dispus, Luke făcu un gest larg cu mîna spre palatul cu turn care era „Fairmont"

– Voi chiar că trăiţi pe picior mare.

I-au oferit canapeaua din sufragerie, care se transforma într-un pat comod.

– Ştii, Al, au aici un bătrînel care se plimbă pe holuri doar ca să deseneze în nisipul din scrumiere un „F"

Alejandro îşi dădu ochii peste cap a admiraţie şi izbucnire în rîs.

– Este acel ceva care dă identitate hotelului.

– Hai, mişcă-ţi fundul, omule.

– Vai, te rog, nu în faţa logodnicei mele. Luke se prefăcu ofensat.

– Voi chiar v-aţi logodit? Cu adevărat?

– Da. Kezia confirmă. Avem de gînd să ne căsătorim. Vocea îi era dură, dar plină de speranţă, de viaţă, de teamă şi de lacrimi. Se vor căsători. Dacă vor avea ocazia.

Evitară să aducă în discuţie problema audierii. Abia cînd Kezia începu să caşte, Luke deveni serios.

– De ce nu te duci să te culci, iubito? Vin şi eu, imediat.

Voia să discute între patru ochi cu Alejandro şi era uşor de ghicit despre ce anume. Nu-i putea împărtăşi ei temerile. Nu voia să sufere. N-ar fi servit la nimic.

– Bine, dragule. Dar nu sta prea mult. Îl sărută uşor pe gît şi îi transmise un sărut şi lui Alejandro. Să nu vă îmbătaţi prea tare, băieţi.

– Uite cine vorbeşte. Luke rîse aducîndu-şi aminte.

– La mine a fost ceva cu totul special. Mi-am sărbătorit logodna. Încercă să pară ofensată, dar o pufni rîsul. El îi dădu uşor una la fund şi o sărută.

– Te iubesc. Acum șterge-o.
– Noapte bună, băieți.

Stătea lungită în pat, incapabilă să doarmă și privea dunga de lumină ce se strecura pe sub ușă pînă la ora trei noaptea. Ar fi vrut să se ducă la ei, să le spună că și ea era speriată de moarte, dar nu îndrăzni. Nu putea s-o facă din cauza lui Luke. Trebuia să se țină tare. „Noblețea obligă" și tot restul.

A doua zi dimineață își dădu seama că Luke nu închisese ochii toată noaptea. La șase dimineața adormi, în sfîrșit, acolo unde stătea, iar Alejandro se întinse și el pe canapea. Trebuiau să se scoale la ora opt.

Audierea urma să aibă loc la ora două după-amiază, iar avocatul lui Luke îi convocase la ora nouă pentru o scurtă discuție, la „Fairmont" Alejandro asista pentru prima oară la toate discuțiile. Luke avea obiceiul să-și ascundă adevăratele preocupări pentru a nu-și îngrijora prietenii. Nici Kezia nu-și exprima deschis temerile. Alejandro nu află nimic de la Kezia, iar Luke îi furniză numai prostii și bravade. Singurul lucru rațional pe care-l auzise a fost: „să ai grijă de Kezia în eventualitatea că..." Și aceasta nu era o sarcină ușoară. Fata va fi distrusă dacă el va cădea.

O clipă, Alejandro regreta că venise. Nu voia să vadă nimic din toate acestea. Nu voia să asiste la căderea lui Luke și nici să vadă chipul Keziei cînd va afla vestea.

CAPITOLUL 26

Avocatul sosi la ora nouă dimineaţa, aducînd cu el şi neliniştea. Kezia îl salută cu un formal „bună dimineaţa" I-au făcut cunoştinţă cu prietenul lor „domnul Vidal" În timp ce turna cafeaua, spuse ceva despre ziua frumoasă care de abia începuse, dar discuţia încetezea. Avocatul zîmbi cu subînţeles, ceea ce o aduse pe Kezia în pragul enervării. Oricum, individul i se părea dubios. Totuşi, era renumit pentru îndemînarea şi experienţa lui în audieri, de genul celei la care urma să participe Luke. Pretinsese drept onorariu cinci mii de dolari. Lucas insistase să-şi plătească singur cheltuielile. Pusese bani deoparte pentru aşa ceva, „în caz că" Dar Keziei nu-i plăcea tipul – prea sigur pe sine, mult prea bine plătit şi prea arogant. Prea făcea pe grozavul.

Avocatul simţi răceala Keziei şi înrăutăţi lucrurile declarînd-o „o femeie speriată"

– Tatăl meu obişnuia să zică în asemenea dimineţi „s-ar putea să fie o zi bună de murit!"

Chipul i se întunecă şi deveni încordată. Luke îi aruncă o privire care spunea „Kezia, te rog, nu strica totul!" Se abţinu, de dragul lui Luke, dar fumă de două ori mai mult

decît de obicei. Luke nu se prefăcea: la nouă dimineaţă bea whisky simplu. Alejandro înghiţea cafea după cafea. Rece. Petrecerea se terminase.

Întîlnirea a durat două ore şi, la sfîrşit, nu ştiau mai mult decît înainte. Nici unul. Nu aveau cum să afle mai mult. Totul depindea de Consiliul Judecătoresc şi de sentinţă. Nimeni nu le putea ghici gîndurile. Lucas se afla în pericol de a i se revoca eliberarea, fiind acuzat de instigarea deţinuţilor, de agitaţie şi amestec în treburile interne ale închisorilor, ceea ce, din punct de vedere al condiţiilor impuse de eliberarea nedeterminată, era interzis. Aveau dreptul să-i revoce eliberarea şi pentru mai puţin, iar agitaţia făcută de el nu putea fi negată. Toată lumea ştia acest lucru, chiar şi presa. În anii care trecuseră nu dovedise prea multă discreţie. Discursurile lui, cartea, întîlnirile, rolul jucat în moratoriul împotriva închisorilor, implicarea lui în grevele ce avuseseră loc în toate închisorile din ţară. Se jucase cu viaţa lui pentru a-şi apăra idealurile şi acum trebuia să plătească. Şi mai rău era că, potrivit legilor din California, o dată ce îi revocau eliberarea, îl puteau ţine în închisoare cît timp voiau. Prezicerea avocatului: „nu mai mult de doi trei ani" nu-i stimula, dimpotrivă. Nici unul dintre ei nu avea prea multe speranţe. Nici măcar Luke nu spera prea mult, de data asta. Kezia nu scoase nici o vorbă.

Avocatul plecă imediat după ora unsprezece, şi căzură de acord să se întîlnească la tribunal pe la ora treisprezece treizeci. Pînă atunci erau liberi.

– Vrei să mergem la masă? întrebă Alejandro.

– Cine poate să mănînce? Kezia nu se simţea în apele ei. Niciodată nu fusese atît de palidă. Brusc, simţi nevoia să-l sune pe Edward sau pe Totie, chiar şi pe Hilary sau Whit. Pe cineva... oricine... dar pe cineva cunoscut. I se părea că aşteap-

tă pe coridorul unui spital ca să afle dacă pacientul va supravieţui... şi dacă nu... Dacă... Oh, Doamne.

– Hai să mergem. Luke preluă conducerea. Părea calm, cu excepţia uşorului tremur al mîinilor.

Au luat prînzul la „Trader Vic's", un local drăguţ, amuzant, „teribil de şic", cum spunea Luke. Probabil că mîncarea era excelentă, dar nimeni nu a observat acest lucru. Nu se simţeau bine. Totul era prea elegant, exagerat, artificial. Erau mult prea încordaţi ca să le pese ce şi unde mănîncau. De ce „Fairmont" şi „Trade Vic's"? De ce nu mîncau pur şi simplu un hot-dog sau ceva uşor, la iarbă verde?

Kezia simţi că o apasă o greutate enormă. Ar fi vrut să se întoarcă la hotel şi să se lungească în pat, să se relaxeze, să plîngă, în loc să stea în acest restaurant şi să mănînce un desert al cărui gust nici nu-l simţea. Conversaţia era monotonă – toţi trei vorbeau fără să spună ceva. Cînd li se servi cafeaua, deveniră tăcuţi. Se auzea doar zgomotul degetelor lui Luke care bătea darabana pe masă. Keziei, zgomotul i se părea asurzitor. Îl simţea în creier, în inimă. Dacă aveau să-l ia, de ce să nu-i ia pe amîndoi?

Alejandro se uită la ceas şi Luke clătină uşor din cap.

– Da. Este timpul. Făcu semn chelnerului şi Alejandro duse mîna la buzunar. Cu o privire tăioasă, Luke îl opri. Nu era tocmai ziua potrivită să-l contrazici. Puse banii pe tava cu nota de plată şi se ridicară de la masă. Kezia simţi cum îi bubuie urechile, în timp ce se îndreptau spre limuzină. Se simţea ca un actor care joacă un rol secundar, într-un film de mîna a doua. Nimic nu i se părea real. Nici ei, nici timpul acesta petrecut înainte de audiere. Nu se putea să li se întîmple lor aşa ceva. Nimic nu era adevărat. Apoi, în timp ce limuzina îşi urmă netulburată drumul, ea izbucni într-un hohot de rîs.

– Ce ţi se pare amuzant? Luke era încordat, iar Alejandro păstra tăcerea. Rîsul ei sunase strident. Era ceva tulburător şi insuportabil de dureros în el. Nu era un rîs adevărat.

– Totul este amuzant, Luke. Totul. Într-adevăr eu... totul a devenit absurd. Continuă să rîdă pînă cînd el o strînse puternic de mînă. Se opri şi începu să plîngă. Era atît de absurd totul, acei oameni ridicoli de la „Trader Vic's" – probabil că se duceau la un concert sau la coafor, sau la nişte şedinţe de administraţie, ori la croitor, la „Magnin's" sau la petreceri... Îşi continuau viaţa într-un mod absolut normal. Dar care din aceste vieţi era normală? A lor sau a ei? Nimic nu mai avea sens. Rîsul o încercă din nou, dar se stăpîni. Simţea că apoi ar plînge, că ar urla de durere. Asta îi venea să facă. Să urle ca un cîine.

Şi-au continuat drumul, spre sud de Van Ness Avenue, trecînd pe lîngă maşini vechi şi noi şi pe lîngă acoperişul translucid al hotelului „Jack Tar" Plimbarea părea că nu se mai termină – oamenii erau ocupaţi, agitaţi, îşi vedeau de treburi şi de viaţa lor, în timp ce ei se îndreptau spre clădirea impunătoare a primăriei. Edificiul se profila în zare, auriu, înspăimîntător. Primăria. Şi, cîţiva paşi mai încolo, alte limuzine parcau în faţa Operei. Din ele descindeau cei care veniseră să asiste la concertul simfonic. Nimic nu părea să aibă vreo logică.

Kezia se simţea pierdută, confuză şi ameţită, deşi nu băuse decît cafea. Doar faptul că era susţinută dintr-o parte de Luke şi din cealaltă de Alejandro o făcea să meargă mai departe. Urcă treptele, păşi pragul uşilor, ajunse în interiorul clădirii, trecînd pe lîngă acei oameni... oh, Doamne... oh, Doamne, nu, te rog!

– Vreau să fumez. Luke se îndepărtă şi ei îl urmară, traversînd vastele săli placate cu marmură. Luke mergea cu mer-

sul lui săltăreț, pe care el i-l cunoștea atît de bine. S-au oprit sub cupolă. Tăcută, Kezia îl apucă de mînă pe Alejandro.

– Te simți bine, Kezia?

– Da. Ea îi zîmbi rece și privi în sus, spre cupolă. Cum de se puteau întîmpla asemenea lucruri urîte, aici? Aveai impresia că te afli la Viena, Paris sau Roma, cu acele coloane și frize, cu unduirile neașteptate ale cupolei în care sălășluiau ecouri îndepărtate și cu frumoasele frunze aurite. Ziua mult așteptată, dar nedorită, sosise. Opt ianuarie. Audierea. Era pusă în fața realității. O realitate crudă.

Ea îl strînse pe Luke tare de mînă, pe curînd. În lift se apropie de el... mai aproape... mai tare... mult mai aproape. Ar fi vrut să-i pătrundă pe sub piele, să se adăpostească în inima lui.

Liftul se opri la etajul patru și ei merseră pe coridor pînă la bibliotecă, unde trebuiau să se întîlnească cu avocatul. În drum trecură pe lîngă o sală de judecătorie, și Luke o împinse spre Alejandro, parcă pentru a o feri.

– Ce...

– Nenorociții! Luke devenise roșu la față de enervare și Alejandro înțelese înaintea ei despre ce era vorba. Grăbiră pasul și el o luă pe după umeri.

– Alejandro, ce...

– Haide, iubito, o să discutăm despre asta mai tîrziu. Cei doi schimbară o privire pe deasupra capului ei. Cînd și ea văzu aparatul de filmat înțelese totul. Asta era. Lucas se va afla în centrul atenției. Indiferent de rezultat.

Scăpară neobservați de reporteri și se strecurară în bibliotecă. Avocatul sosi și el imediat, cu un dosar gros în mînă. Părea încurcat. Ceva din purtarea lui o impresionă pe Kezia.

– Toată lumea este gata? El încercă să pară jovial, dar nu reuși.

– Acum? Deja? Încă nu era ora paisprezece şi Kezia începu să tremure. Alejandro o ţinea strîns pe după umeri. Luke se plimba nervos prin cameră.

– Nu chiar acum. Peste cîteva minute. O să vin să vă spun cînd intră curtea de juraţi.

– Mai există vreo altă intrare în sală? Alejandro era îngrijorat.

– Eu... este... de ce? Avocatul părea încurcat.

– Ai trecut pe lîngă sala de judecată?

– Nu. Nu încă.

– Mişună de reporteri, aparate de filmat şi tot restul.

– Juriul judecătoresc nu le va permite intrarea în sală. Nu-ţi face griji.

– Da. Dar tot va trebui să trecem pe lîngă ei.

– Nu. Nu va trebui. Luke veni spre ei. Sau cel puţin Kezia nu va fi nevoită, dacă la asta te gîndeşti, Al.

– Lucas! Nici nu mă gîndesc să nu vin şi eu! Pe cît era de mică, pe atît părea de hotărîtă, gata să-l lovească dacă va fi nevoie.

– Nu! Asta este! Nu era bine să-l contrazică acum. Expresia feţei lui o făcu să înţeleagă foarte clar acest lucru. Vreau să stai aici. Am să vin eu să te iau cînd totul se va termina.

– Dar vreau să fiu acolo, cu tine.

– În direct la televizor? Vorbea cu ironie, nu cu blîndeţe.

– Ai auzit ce-a spus. Nu vor intra în sală.

– Nici nu trebuie să intre. Te vor filma cînd vei intra şi vei ieşi. Şi nu ai nevoie de aşa ceva. Nici eu. Nu vreau să ne certăm, Kezia. Vei rămîne aici, în bibliotecă sau te întorci imediat la hotel. Acum. Ai înţeles?

– Bine.

Avocatul plecă şi Luke reîncepu să se plimbe. Deodată se opri şi se duse spre ea, privind-o fix. Îşi recăpătase expresia

obişnuită, de parcă tensiunea îl părăsise. Alejandro simţi momentul şi se îndepărtă încet privind un rînd de cărţi maronii.

– Iubito... Luke stătea la un pas de ea, dar nu se apropie s-o atingă. Stătea doar şi o privea, sorbindu-i din ochi fiecare trăsătură, fiecare fald al rochiei, parcă dorind s-o absoarbă, toată, înăuntrul lui.

– Lucas, te iubesc.

– Iubito, niciodată nu te-am iubit mai mult ca acum. Ştii acest lucru, nu-i aşa?

– Da. Şi tu ştii cît de mult te iubesc eu?

El clătină uşor din cap, sorbind-o din ochi.

– De ce ne facem asta?

– Deoarece eu m-am decis să risc de mult timp, cu mult înainte de a te cunoaşte pe tine. Cred că aş fi procedat altfel dacă te-aş fi cunoscut de atunci. Sau poate nu. Sînt o persoană indezirabilă, Kezia. Ştii şi tu. Ştiu şi eu. Ştiu, de asemenea, şi ei. Lupt pentru o cauză bună, dar pentru ei sînt ca un spin în talpă. Întotdeauna am fost de părere că merită să încerc să schimb lucrurile, să le îndrept... Atunci nu ştiam că o să se întîmple aşa.

– Tu încă mai crezi că merită, chiar făcînd excepţie de persoana mea? Îşi zise că indiferent de ea lucrurile n-ar fi diferit prea mult, dar răspunsul lui o uimi.

– Da. Nu părea tulburat deloc, dar ea desluşi în privirea lui o oboseală şi o tristeţe pe care nu le mai depistase niciodată. Plătea un preţ prea mare, chiar dacă nu-i revocau eliberarea. Deja plătise destul.

– Chiar şi acum crezi că a meritat, Lucas?

– Da. Chiar şi acum. Singurul lucru pe care mi-l reproşez este legat de tine. N-ar fi trebuit să te implic în aşa ceva. Am ştiut acest lucru chiar de la început.

– Lucas, tu eşti singurul bărbat pe care l-am iubit, poate singura fiinţă pe care am iubit-o vreodată. Dacă tu „nu m-ai fi tîrît după tine", cum zici tu, viaţa mea n-ar fi valorat nimic. Şi o să rezist. Indiferent ce se va întîmpla. În clipa aceea era la fel de tare, de parcă i-ar fi transmis puterea lui.

– Şi dacă mă vor reţine?

– Nu se va întîmpla. Nu te voi lăsa...

– S-ar putea să se întîmple. Părea detaşat, de parcă era pregătit pentru asta dacă va fi nevoie.

– Atunci o să mă descurc şi cu asta.

– Ai grijă numai de tine, mică doamnă. Tu eşti singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat. N-o să suport să te văd distrusă. Mai ales de mine. Ţine minte asta. Şi, indiferent ce se va întîmpla, trebuie să ştii că eu mă gîndesc la ce este mai bine. Pentru amîndoi.

– Iubitule, ce vrei să spui? întrebă cu o voce firavă. Era speriată.

– Ai încredere în mine. Făcu un pas spre ea, o trase în braţele lui şi o ţinu strîns, lăsînd-o aproape fără suflare. Kezia, mă simt cel mai norocos om din lume. În ciuda faptului că mă aflu aici.

– Cel mai iubit. Ochii îi erau plini de lacrimi şi-şi îngropă faţa la pieptul lui. Uitaseră de Alejandro; totul din jurul lor dispăruse. Singura realitate erau ei înşişi.

– Gata? Chipul avocatului apăru ca o viziune dintr-un vis urît. Nici unul dintre ei nu-l auzise venind. Şi nici nu-l observaseră pe Alejandro, care-i privea cu lacrimi în ochi. Şi le şterse în timp ce se îndreptă spre ei.

– Da. Sînt gata.

– Lucas... se agăţă de el, dar el o împinse cu tandreţe.

– Ia-o uşurel, iubito. Mă întorc repede. Îi zîmbi şi o strînse

de mînă, în timp ce ea dorea cu disperare să-l oprească, să-l ţină în braţele ei, să nu-l mai lase niciodată să plece.

– Ar fi mai bine să... Avocatul se uită cu înţeles la ceas.

– Mergem. Îi făcu un semn lui Alejandro, o mai îmbrăţişă încă o dată sălbatic pe Kezia, şi se îndreptă spre uşă, urmat de avocat şi de prietenul lui. Kezia rămăsese unde o lăsase.

– Lucas! Se întoarse în pragul uşii. Dumnezeu să fie cu tine!

– Te iubesc. Cele două cuvinte îi răsunau în ureche în timp ce uşa se închise, uşor, în urma lui.

Nu se auzea nici un zgomot, nici măcar ticăitul ceasului. Nimic. Tăcere. Kezia stătea pe un scaun cu spătar înalt şi privea dunga de lumină pe care lumina soarelui o proiecta pe podea. Nu fuma. Nu plîngea. Pur şi simplu stătea şi aştepta. Cea mai lungă jumătate de oră din viaţa ei. Scaunul era incomod, dar ea nu simţea nimic. Nu se gîndea la nimic, nu vedea şi nu auzea. Nu auzi nici măcar paşii care se apropiau. Se afla într-o stare de amorţeală.

Văzu picioarele cuiva care se apropia, înainte de a-i vedea chipul. Erau alţi pantofi, de altă culoare şi prea mici. Ghete... Alejandro... Unde era Luke?

Ochii i se ridicară pînă întîlni chipul celui care se afla în faţa ei. Avea ochii aspri şi întunecaţi. Nu spunea nimic. Stătea şi o privea.

– Unde este Lucas? Trupul ei se crispă.

– Kezia, l-au revocat. Este reţinut.

– Cum? Se ridică în picioare. Totul se puse în mişcare acum, tot ce o înconjura îi zbura prin faţa ochilor. Oh, Doamne, Alejandro! Unde este?

– În sala de judecată. Kezia, nu... nu te duce... Deja ajunsese la uşă, alergînd pe marmura gri. Kezia!

– Du-te dracului! O prinse chiar cînd se afla pe punctul de a ieşi pe uşă. Termină, lasă-mă în pace! Trebuie să-l văd!

– Bine! Atunci hai să mergem. O luă strîns de mînă şi porniră pe hol. Poate l-au luat. Ea nu-i răspunse, ci grăbi pasul, păşind în ritmul inimii ei ce bătea nebuneşte. Reporterii se risipiseră. Obţinuseră povestea care-i interesa. Lucas Johns se întorcea la închisoarea din Quentin. Şi cu asta, basta. Vai de capul lui!

Kezia îşi făcu loc printre doi bărbaţi care blocau intrarea în sală şi Alejandro o urmă îndeaproape. Juriul tocmai pleca şi tot ce văzu fu un bărbat care stătea singur, tăcut, şi cu spatele la ea.

– Lucas? Ea îşi încetini pasul şi se apropie de el. Se întoarse spre ea, un chip stors de orice expresie. Ca o mască. Un alt bărbat decît cel pe care-l cunoştea ea. O mască de oţel cu doi ochi. Doi ochi înlăcrimaţi, dar care nu transmiteau nimic.

– Iubitule, te iubesc. Îşi puse braţele în jurul lui, iar el îşi rezemă uşor capul pe pieptul ei, abandonîndu-se cu totul, fără s-o îmbrăţişeze şi el. Abia atunci ea îşi dădu seama de cătuşele. Deja purta cătuşe. Nu-şi pierduseră timpul. Portofelul şi banii zăceau pe masa din faţa lui, împreună cu cheile de la apartamentul din New York şi inelul pe care i-l dăruise ea de Crăciun.

– Lucas, de ce fac asta?

– Aşa trebuie. Acum, du-te acasă.

– Nu. Stau pînă pleci. Nu vorbi. Oh, Iisuse, Lucas... te iubesc. Se lupta cu plînsul. Nu voia s-o vadă plîngînd. El era puternic şi aşa trebuia să fie şi ea.

– Şi eu te iubesc, aşa că fă-mi plăcerea şi du-te acasă. Pleacă dracului de aici! Vrei? Lacrimile îi dispăruseră din ochi şi ea îi acoperi gura cu un sărut, drept răspuns. Se aplecase

toată spre el, încercînd cu brațele subțiri și cu mîinile ei mici să-l cuprindă ca pe un copil care crescuse prea mare. De ce nu putea să-l ajute cu nimic? De ce nu încercase să-i cumpere? De ce? Toată durerea și urîțenia și cătușele... De ce nu putea face ea nimic? Să-i ia dracu' pe jurați și pe judecător și...

– Gata, domnule Johns. Era o notă enervantă în felul în care pronunțase „domnule" Vocea venea chiar din spatele ei.

– Kezia, du-te! Era comanda unui general, nu a unui înfrînt.

– Unde te duc? Ochii i se umpleau de furie și frică. Simți mîinile lui Alejandro cum o trăgeau de umeri.

– Într-o închisoare din regiune. Alejandro știe. Apoi spre Quentin. Acum pleacă de aici. Acum! Se ridică în picioare și îl întîmpină pe paznicul care trebuia să-l însoțească.

Kezia îl sărută iar și se lăsă condusă orbește de Alejandro. Se opri un moment înainte de a ieși, urmărind în celălalt capăt al sălii silueta lui încadrată de doi paznici. Luke nu privi înapoi. I se părea, încă mult timp după ce el plecase, că avea un cuvînt nerostit pe buze, care plutea în aerul din încăpere. O femeie țipa, nu știa cine. Nu putea fi cineva cunoscut. Oamenii drăguți nu țipă. Dar țipătul nu înceta și simțea brațele cuiva care o țineau strîns, pe cînd mii de becuri îi explodau în față și voci ciudate o asurzeau.

Și apoi, dintr-o dată, se afla într-o cușcă de sticlă și trecea prin oraș zburînd și după aceea a fost condusă într-o cameră ciudată și cineva o așeza în pat. Îi era foarte frig. Foarte frig. Un bărbat puse multe pături peste ea și altul, care purta ochelari caraghioși și mustață, îi dădu ceva să bea. Începu să rîdă de el; era atît de caraghios. Apoi auzi din nou acel sunet îngrozitor Femeia țipa. Care femeie? Era un lung și nesfîrșit urlet. Umplea camera și se menținu pînă cînd toate luminile se stinseră și ea se pierdu în întuneric.

CAPITOLUL 27

Cînd Kezia se trezi, îl văzu lîngă ea pe Alejandro. Arăta obosit şi era înconjurat de cești goale. Petrecuse noaptea stînd pe un fotoliu, la căpătîiul ei.

Se uită la el mult timp. Își simțea ochii grei și pleoapele o dureau cînd clipea.

– Te-ai trezit? Vocea lui era o șoaptă răgușită.

Ea clătină ușor din cap.

– Nu pot să clipesc.

– Cred că ești încă obosită. De ce nu mai dormi un pic?

Kezia refuză cu un gest al capului și lacrimile îi umplură ochii.

– Vreau să mă scol.

– Pentru ce? Alejandro era puțin iritat și obosit.

– Ca să fac pipi. Chicoti și-și înăbuși un nou val de lacrimi.

– Oh! zîmbi el înțelegător.

– Știi ceva? Îl privea curioasă.

– Ce anume?

– Arăți ca dracu' Ai stat treaz toată noaptea, nu-i așa?

– Am moțăit. Nu-ți face griji pentru mine.

– De ce nu? Se dădu jos din pat și se îndreptă spre baie, oprindu-se în ușă. . . .

– Alejandro, cînd voi putea să-l văd?

– Astăzi nu. Deci, îşi revenise, gîndi el. Se temuse că va trebui să-i reamintească totul, după tranchilizantul de noaptea trecută. Acum era şase dimineaţa.

– Vrei să spui azi sau mîine?

– Vreau să spun mîine.

– De ce nu pot să-l văd pînă atunci?

– Închisorile din district n-au decît două zile de vizită pe săptămînă. Miercurea şi duminica. Mîine este miercuri. Astea sînt regulile.

– Nenorociţii.

Kezia trînti furioasă uşa de la baie în timp ce el îşi aprinse o nouă ţigară. Era la al patrulea pachet. Petrecuse o noapte groaznică. Şi Kezia încă nu văzuse ziarele. Edward sunase de patru ori noaptea trecută. Văzuse ştirile în New York. Aproape că-şi pierduse minţile.

Cînd se întoarse, Kezia se aşeză pe marginea patului şi luă ţigară din pachetul lui. Arăta obosită, răvăşită, palidă. Era aşa la faţă şi avea cearcăne adînci în jurul ochilor.

– Doamnă, nu arăţi prea grozav. Cred că ar trebui să stai în pat Ea nu-i răspunse. Fuma, cu capul întors, fără să-l privească.

– Kezia?

– Da? Cînd se întoarse spre el plîngea. Se simţi ca un copil cînd o luă în braţe.

– Oh, Doamne, Alejandro. De ce? Cum de au putut să ne facă una ca asta?

– Pentru că aşa se întîmplă uneori. Dacă vrei-poţi să-i spui soartă.

Eu i-aş spune porcărie.

El zîmbi obosit şi apoi oftă.

– Draga mea... Trebuia să afle, dar lui îi venea greu să-i spună.

– Da?

– Nu ştiu dacă-ţi aduci aminte, dar reporterii i-au făcut o mulţime de fotografii lui Luke pe cînd îl scoteau din sală. Ea îşi ţinu respiraţia şi o privi. Îşi dădea seama că nu-şi aducea aminte.

– Scursorile alea? N-au putut să-l lase în pace, să-i lase demnitatea neatinsă? Mizerabilii, împuţiţii...

Alejandro clătină din cap.

– Kezia... te-au fotografiat şi pe tine.

Vorbele căzură ca o bombă.

– Pe mine? El aprobă tăcut. Iisuse!

– La început au crezut că eşti iubita lui. L-am chemat pe avocatul lui Luke să vorbească cu ei să nu publice fotografiile tale sau numele tău. Dar aflaseră deja cine eşti. Cineva a văzut fotografiile în timp ce se developau şi te-a recunoscut. Este un mare ghinion.

– Au publicat fotografiile? Aştepta liniştită.

– Aici eşti pe prima pagină. În New York pe pagina a patra. Edward a sunat de cîteva ori noaptea trecută. Kezia îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs. Un rîs nervos, isteric. Nu se aşteptase la reacţia asta.

– Doamne, chiar că am făcut-o lată de data asta, nu-i aşa? Cred că Edward este distrus, săracul. Nu părea prea tristă, mai degrabă amuzată.

– Este un fel blînd de a spune lucrurilor pe nume. Lui Alejandro aproape că-i părea rău pentru acel om. Părea distrus! Şi trădat!

– Ei bine, cine joacă plăteşte. Cît de rele sînt pozele?

Mai rele nici că se puteau. Cînd fotografii o văzuseră şi

o fotografiaseră ea făcuse o criză de isterie. Alejandro luă ediția de seară a ziarului „Examinator", căzută sub pat, și i-o întinse. Pe prima pagină trona o fotografie – Kezia, leșinată în brațele lui Alejandro. Ea gemu cînd citi textul: „Bogata moștenitoare Kezia Saint Martin, iubita secretă a fostului pușcăriaș Lucas Johns, leșină cînd iese din sala tribunalului după ce..." Era mai rău decît se așteptase.

– Cred că Edward este foarte îngrijorat de starea sănătății tale.

– Pe dracu. E îngrozit de povestea din ziare. Nu-l cunoști pe Edward. Vorbea ca un copil căruia îi e frică de tatăl său. Lui Alejandro i se păru ciudat.

– Știa de Luke?

– Nu chiar. De fapt știa că i-am luat un interviu și mai știa că există cineva în viața mea, la care țin foarte mult și că povestea dura de cîteva luni. Ei bine, mai devreme sau mai tîrziu tot se afla. Pînă acum am avut noroc. Păcat că s-a aflat în circumstanțele astea nefericite. Au sunat deja de la ziare?

– De cîteva ori. Le-am spus că n-au ce să mai afle și că ai plecat la New York, astăzi. Am crezut că vom scăpa de ei și le voi îndrepta atenția spre aeroport. Și spre hol.

– Va trebui să-l sunăm pe director și să aranjăm să plecăm de aici. Vreau să mă mut la „Ritz" Acolo nu ne vor depista.

– Nu, dar poți fi sigură că te vei întîlni cu niscai reporteri la închisoare, dacă te vei duce să-l vezi pe Luke.

Ea se ridică în picioare și-l înfruntă cu o privire de gheață.

– Nu „dacă" Alejandro, ci „cînd" Și dacă vor să se poarte ca niște porci, să-i ia dracu!

Ziua trecu în liniște și cu multe țigări fumate. Mutarea lor la „Ritz" se produse fără evenimente. Cincizeci de dolari

„cadou" l-au stimulat pe directorul hotelului să-i scoată pe ușa din spate și să-și țină gura. Se pare că nici mai tîrziu n-a vorbit, căci n-au primit nici un telefon la „Ritz"

Kezia, dusă pe gînduri, vorbea foarte rar. Se gîndea la Luke și la expresia lui cînd îl scoseseră din sală... și la felul în care o privise în bibliotecă, în acele ultime momente, cînd mai era un om liber

Îl sună pe Edward. Avură o conversație scurtă și anevoioasă. Amîndoi plîngeau. Edward repeta întruna „Cum ai putut să faci așa ceva?" El nu rosti cuvintele „Cum ai putut să-mi faci una ca asta?" dar se subînțelegea. Referirea la el era clară. Voia ca ea să se întoarcă acasă sau să-l lase pe el să vină acolo. Explodă cînd Kezia refuză.

– Edward, te rog, pentru Dumnezeu, nu-mi face una ca asta. Nu forța nota tocmai acum! Ea țipa printre lacrimi și se întreba de ce se tot învinuiesc unul pe altul. Ce importanță avea care dintre ei îi făcuse celuilalt un rău. Răul îl suportau Kezia și Luke, dar Edward n-avea nici o vină. Iar Kezia nu-i făcuse nimic lui Edward, nu în mod intenționat. Erau toți prinși într-un angrenaj necruțător, și nici unul dintre ei nu putea face ceva ca să-l oprească.

– Trebuie să vii acasă, Kezia! Gîndește-te ce vei păți acolo.

– Răul s-a produs deja și dacă articolul a apărut și în ziarele din New York, ce importanță mai are unde sînt Pot să zbor și la Tanger și tot mă vor urmări.

– Este incredibil! Tot nu înțeleg... și, Kezia... Doamne Dumnezeule, fetițo, este imposibil să nu fi știut că i se va întîmpla așa ceva. Povestea pe care mi-ai spus-o despre boala lui... la asta te refereai, nu-i așa? Ea nu răspunse și el repetă întrebarea tăios „Nu-i așa?"

– Da, confirmă ea cu o voce slabă, pierdută şi îndurerată.

– De ce nu mi-ai spus?

– Cum aş fi putut? Se lăsă o lungă tăcere acum că amîndoi ştiau adevărul.

– Tot nu înţeleg cum ai putut să te laşi implicată în aşa ceva. Chiar în articolul tău despre el ai scris că este posibil să fie revocat. Cum...

– Oh, la dracu', Edward, mai taci din gură. Am făcut-o şi gata. Nu te mai văita. Aşa s-a întîmplat şi am suferit, amîndoi am suferit şi, crede-mă, el suferă mult mai mult acolo, în închisoare.

Se lăsă o tăcere de moârte şi vocea lui Edward reveni plină de venin, lucru neobişnuit pentru firea lui. O singură dată mai vorbise aşa, cu mult timp în urmă

– Domnul Johns este obişnuit în închisoare, Kezia. În primul moment fu tentată să-i închidă telefonul, dar nu îndrăzni. Ar fi distrus relaţiile dintre ei şi asta însemna să rupă legătura cu ceva mult mai profund, cu o lume la care încă ţinea şi de care mai avea nevoie. Edward reprezenta, într-un fel, tot ce avea ea mai preţios, cu excepţia lui Luke.

– Mai ai să-mi spui şi altceva? Vocea ei era aproape la fel de tăioasă şi veninoasă ca şi a lui Voia să-l lovească, dar nu să-l îndepărteze.

– Da. Vino acasă. Imediat.

– N-am să vin. Altceva?

– Nu ştiu ce te-ar putea face să-ţi recapeţi bunul simţ, Kezia, dar îţi sugerez să încerci să redevii raţională. Cît mai curînd posibil. În caz contrar vei regreta această greşeală toată viaţa.

– Voi regreta, Edward, dar nu din motivele la care te gîndeşti tu.

– Nu-ţi dai seama că o asemenea poveste poate pune în pericol... Se întrerupse nefericit. Nu-i mai vorbea Keziei acum, ci fantomei mamei ei şi amîndoi şi-au dat seama de asta. Acum Kezia era sigură. Acum îşi dădea seama de ce îi povestise el despre mama ei şi profesor. Acum înţelegea totul.

– Voi pune în pericol ce? Poziţia mea socială? Ce va spune mătuşa Hil cînd va auzi? O să-mi distrug şansele de a găsi un soţ? Crezi că-mi pasă de toate astea, acum? Mie îmi pasă de Luke, Edward. Da, îmi pasă de Lucas Johns. Îl iubesc! ţipă din nou.

La o depărtare de trei mii de mile, Edward plîngea în linişte.

– Te rog să mă anunţi dacă pot face ceva pentru tine.

Vorbea ca avocatul, tutorele, gardianul ei, nu ca prietenul ei. Ceva se întîmplase, în cele din urmă. Prăpastia dintre ei se adîncea îngrijorător, pentru amîndoi.

– Aşa voi face. Nu-şi luară la revedere şi Edward întrerupse rapid convorbirea. Kezia rămase mult timp cu receptorul în mînă, în timp ce Alejandro o privea.

Lacrimi de despărţire îi curgeau pe obraji. Doi, în două zile. Într-un fel sau altul, ea pierduse singurele persoane pe care le iubea, de cînd murise tatăl ei. Ştia că, într-un fel, tocmai îl pierduse pe Edward. Ea îl trădase. Ceea ce-şi dorise el din toată inima să nu se întîmple, în cele din urmă, se produsese.

Stînd în biroul lui, Edward era conştient şi el de acest lucru. Păşi ţeapăn spre uşă, o încuie cu grijă, se întoarse la birou şi transmise secretarei prin interfon, pe un ton cît se poate de sec, că nu vrea să fie deranjat pînă cînd îi va spune el. Apoi, punîndu-şi cu grijă corespondenţa pe birou, lîngă el, îşi rezemă capul pe braţe şi izbucni în hohote de plîns. O pierduse... Le pierduse pe amîndouă... şi ce bărbaţi netrebnici îşi aleseseră. Se întreba de ce singurele femei pe care le iubise

vreodată aveau asemenea vicii: profesorul; şi acum acest..., acest... puşcăriaş... Acest nimeni! Se trezi strigînd şi, surprins de propria comportare se opri din plîns, se rezemă de spătarul scaunului şi începu să admire priveliştea, de la geam. Cîteodată pur şi simplu nu mai înţelegea. Nimeni nu mai respecta regulile. Nici chiar Kezia, pe care chiar el o învăţase. Clătină încet din cap, îşi suflă nasul şi se apucă să-şi citească corespondenţa care-l aştepta pe birou.

Jack Simpson se dovedi foarte înţelegător şi compătimitor cînd îi telefonă. Dar faptul că agentul Keziei se simţea vinovat pentru că-i făcuse cunoştinţă cu Luke, nu ajuta cu nimic. Ea îl asigură că-i făcuse cel mai frumos cadou din viaţă, dar lacrimile din glasul ei nu-l consolară.

Alejandro încercă să o atragă la o plimbare, dar ea nu voia să se mişte. Stătea în camera cu jaluzelele trase, fumînd, bînd ceai, cafea, apă, whisky, de abia atingîndu-se de mîncare. Se gîndea tot timpul, cu ochii plini de lacrimi, frămîntîndu-şi mîinile tremurînde. Îi era frică să iasă, se temea de presă şi nu voia să piardă un eventual telefon de la Luke.

– Poate că o să sune.

– Kezia, nu te poate suna din închisoare. Nu-i dau voie.

– Poate că-i vor da voie.

Era inutil să o contrazici, nici nu te auzea. Şi chiar dacă auzea, nu voia să asculte. Singurele voci pe care le percepea erau cele din imaginaţia ei şi ecourile glasului lui Luke.

Se făcuse miezul nopţii cînd, în sfîrşit, Alejandro reuşi s-o convingă să se ducă la culcare.

– Ce ai de gînd să faci? Îl văzu cum se aşază pe scaunul din colţ. Vocea îi era obosită.

– M-am gîndit să stau aici un timp. Te deranjează? Ar fi

vrut să se ducă pînă la el, în întuneric şi să-i atingă mîna. Nu-şi găsea cuvintele şi nu reuşi decît să clatine din cap şi să plîngă. Fusese o zi insuportabilă, nu aşa de încordată ca cea dinainte, dar mult mai obositoare.

El îi auzi suspinele înfundate în pernă şi se aşeză pe marginea patului.

– Kezia, te rog, nu. O mîngîie pe păr, pe braţ, pe mînă, în timp ce trupul ei era scuturat de suspine. Îl plîngea pe Luke. Oh, fetiţo... draga de tine, de ce ţi s-a întîmplat tocmai ţie?

Era atît de nepregătită pentru aşa ceva, neobişnuită să facă faţă unei situaţii care o depăşea. Plîngea şi el, dar ea nu-l putea vedea.

– Nu mi s-a întîmplat mie, Alejandro. I s-a întîmplat lui. Vorbea pe un ton amar şi obosit.

El îi mîngîie îndelung părul. În cele din urmă Kezia adormi. O acoperi cu pătura şi o mîngîie uşor pe obraz. Cînd dormea părea din nou tînără; expresia de mînie dispăruse. Faţa urîtă a realităţii din afara lumii ei fusese ca un şoc. Încerca din răsputeri să reziste acelui mod de viaţă dur.

El o auzi cînd bătu uşor în uşă şi-şi ridică capul de pe pernă. Noaptea trecută îi trebuise mult timp pînă să adoarmă şi acum era de abia ora şase şi cinci.

– Cine este?

– Eu. Kezia.

– S-a întîmplat ceva?

– M-am gîndit că poate ar trebui să ne sculăm.

Astăzi mergeau să-l vadă pe Lucas. Alejandro zîmbi obosit, coborî din pat, îşi trase pantalonii şi se duse să deschidă uşa.

– Kezia, eşti nebună. De ce nu încerci să mai dormi un pic? Era îmbrăcată într-o cămaşă de noaptea albastră şi purta

un halat alb din satin pe deasupra. Picioarele îi erau goale, iar părul negru şi lung, lăsat pe spate. Ochii vii contrastau cu tenul mult prea palid.

– Nu mai pot dormi şi mi-e foame. Te-am trezit?

– Nu, nu, bineînţeles că nu. Întotdeauna mă scol la ora şase dimineaţa. De fapt, sînt treaz de la ora patru. O privi mustrător şi ea rîse.

– În regulă. Am înţeles mesajul. Este prea devreme să-ţi iau ţie o cafea şi mie un ceai?

– Draga mea, aici nu sîntem la „Fairmont" Chiar simţi nevoia să te mişti atît de repede?

Ea dădu din cap.

– Cît de curînd pot să-l văd?

– Nu cred că te vor lăsa să-l vezi pînă la ora unsprezece sau douăsprezece.

Iisuse, oftă el, ar mai fi putut dormi încă patru ore. Alejandro regretă orele pierdute. Era mort de oboseală.

– Ei bine, acum că tot ne-am trezit, am putea să rămînem aşa.

– Minunat. Exact asta voiam să aud, Kezia. Dacă nu te-aş fi iubit atît de mult şi dacă iubitul tău n-ar fi un asemenea voinic, cred că ţi-aş trage un şut în fund, chiar acum.

Zîmbi încîntată.

– Şi eu te iubesc.

El rînji, se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Kezia deja îşi aprinsese una şi el observă că mîinile îi mai tremurau un pic, dar în afară de asta şi de tenul palid şi privirea fixă, arăta mai bine. Ceva din vechea Kezia, plină de viaţă, strălucitoare, se ghicea în înfăţişarea ei. Fata aceasta era o luptătoare.

El dispăru în baie şi se întoarse pieptănat, spălat pe dinţi şi cu o cămaşă curată.

– Vai, ce bine arătăm! Avea chef de glumă în această dimineaţă. O schimbare îmbucurătoare faţă de starea din ziua precedentă. Se simţea mai uşurat.

– Ai chef de scandal în dimineaţa asta, nu-i aşa? Nu ţi-a spune nimeni să deranjezi un om înainte de a-şi bea cafeaua?

– Nesuferitule!

Îi dădu un bobîmac şi ea se amuză de gestul acela copilăresc.

– M-ai scos din patul meu cald, iar tu vei pierde două ore ca să te îmbraci.

– Să zicem cinci minute.

Kezia se ţinu de cuvînt. Se mişca foarte repede în dimineaţa asta, ca un copil care aşteaptă cu nerăbdare prima lui vizită la circ. Se fîţîi nerăbdătoare şi nervoasă, aşa că la micul dejun era deja obosită. Le mai rămăseseră cinci ore pînă să-l poată vedea pe Luke.

Gîndurile lui Alejandro se îndreptau acum spre Luke. Se întreba cum suporta situaţia, oare era bine? La ce se gîndea? Oare se reacomodase cu regimul din închisoare şi adoptase indiferenţa rece a celor fără speranţe, sau rămăsese tot Luke al lor? Şi dacă se transformase din nou în Luke cel de altădată, cît de mare va fi şocul pentru Kezia cînd îl va vedea? Cum se va acomoda ea cu aceste vizite? Alejandro cunoştea atmosfera, ca şi faptul că ea habar nu are de ce e acolo. Vizita la vorbitor, despărţiţi de geamul gros, vorbindu-şi prin microfon, Luke îmbrăcat într-o salopetă galben-oranj, murdară, şifonată, care abia îi va acoperi coatele şi gleznele. Probabil că el stătea în celulă cu încă o jumătate de duzină de alţi bărbaţi, mînca fasole şi pîine mucegăită şi o imitaţie de carne, bea o cafea străvezie şi se ducea la toaletă fără hîrtie igienică. Era un loc pe cinste pentru Kezia, alături de proxeneţi şi tîrfe, hoţi şi mame rătăcite, fete hippy care-şi aduceau copiii jerpeliţi în

braţe sau în spate. Zarvă, putoare şi agonie. Cît va rezista? Şi acum era sub protecţia lui, copilul lui. Alejandro hotărî să aibă grijă de Kezia.

Un ciocănit în uşă îi întrerupse gîndurile. Era Kezia. Îmbrăcată şi gata de plecare.

– Băiete, tare mohorît mai eşti. I se citeau pe faţă gîndurile negre.

– Dimineaţa nu-i partea cea mai veselă a zilei pentru mine. Nu pot spune acelaşi lucru în privinţa ta. Arăţi foarte bine!

Era ca de obicei. Se îmbrăcase elegant, ca de obicei. Faţa ei exprima un optimism care-l enerva. Dacă nu va rezista?

– N-ar trebui să chemăm un taxi? Renunţaseră la limuzină, dînd un bacşiş zdravăn şoferului pentru a-i cumpăra tăcerea.

– Putem merge pe jos. Ştiu eu un loc, la cîteva blocuri de aici.

Se îndreptară spre sud, coborînd pantele abrupte. Alejandro o ţinea de mînă.

– Chiar că este un oraş frumos. Nu-i aşa, Al? Poate mergem mai tîrziu să ne plimbăm.

El spera ca Luke să-i spună să plece imediat la New York. Pînă la sfîrşitul săptămînii el va fi transferat la Quentin şi n-avea nici un rost ca ea să mai rămînă aici. Oricum nu putea să-l mai viziteze pînă nu primea permis, şi asta mai dura cîteva săptămîni. Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să plece acasă. Mai bine mai devreme. Localul din parcarea pentru camioane era plin, dar nu aglomerat, în încăpere era cald şi tonomatul cînta. Aroma cafelei se amesteca cu mirosul de transpiraţie al bărbaţilor obosiţi şi cu cel al fumului de ţigară. Era singura femeie, dar nu atrase privirile celor prezenţi.

Alejandro o sili să comande micul dejun. Ea făcu mutre, dar el rămase neînduplecat. Ouă prăjite, cu şuncă, puţină carne şi pîine.

– Pentru Dumnezeu, Alejandro. Nu mănînc aşa de mult nici la cină.

– Se vede. Eşti piele şi os.

– Ei, nu exagera. Ea mîncă o bucăţică de şuncă şi se juca cu pîinea prăjită, ouăle ochiuri zăceau neatinse.

– Nu mănînci.

– Nu mi-e foame.

– Fumezi prea mult.

– Da, tăticule. Altceva?

– Uite ce este, mai bine ai avea grijă de tine, altfel te spun şefului.

– Mă spui lui Lucas?

– Dacă mă obligi. Îi surprinse în priviri o expresie de îngrijorare.

– Ascultă, Alejandro, vorbesc serios...

– Da? El începu să rîdă văzînd-o că îl ia în serios.

– Nu glumesc. Nu-l mai supăra pe Luke şi cu asta. Dacă vede poza aceea din ziar va fi furios.

Alejandro dădu din cap sobru, nu mai glumea. Amîndoi văzuseră nota din pagina a treia a ziarului „Chronicle", din acea dimineaţă: „Domnişoara Kezia Saint Martin nu s-a întors încă la New York; se presupune că se ascunde undeva în oraş" Se făceau chiar nişte speculaţii cum că ar fi internată în spital pentru o depresiune nervoasă. În fotografii arăta destul de dărîmată. Se afirma că dacă mai este în oraş se va duce să-l viziteze pe Luke, în ziua de vizită, dacă nu cumva va trage sforile pentru a obţine o vizită în particular, numai pentru ea şi domnul Johns.

– Dumnezeule, nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Vrei să încerci? S-ar putea să mai scapi de hîrțuiala presei. Este clar că te vor urmări în zilele de vizită.

– Lasă-i în pace! Mă voi duce în zilele oficiale de vizită, la fel ca toată lumea.

Alejandro ridică din umeri a neputință. Orele care mai rămăseseră pînă la vizită continuau să se scurgă. I se păru că au trecut săptămîni pînă se făcu douăsprezece fără un sfert.

CAPITOLUL 28

Eşti gata?

Kezia confirmă dînd din cap şi-şi luă geanta

– Eşti uimitoare, exclamă Alejandro. Arăta ca o tînără drăguţă ce nu avea absolut nici o grijă Machiajul făcuse minuni, dar era doar o mască după care se ascundea.

– Mulţumesc, domnule. Era încordată, dar frumoasă şi total diferită de femeia îndurerată care-i căzuse în braţe. cu două zile înainte, la judecătorie.

Numai tremurul mîinilor o trăda Alejandro îşi zise că asta însemna să ai clasă. o educaţie solidă, să nu arăţi niciodată ce simţi, de parcă n-ai fi trecut nici un moment prin situaţii disperate. Să-ţi aranjezi părul elegant, să-ţi pudrezi un pic nasul, să arborezi un zîmbet indiferent şi să discuţi calm. Să nu uiţi să spui „mulţumesc" şi „te rog" şi să-i zîmbeşti portarului. Semnele unei bune educaţii. Ca un cîine de circ sau un cal de dresaj.

– Hai, Alejandro, ce faci, nu vii? Se grăbea să părăsească hotelul.

– Doamne, femeie, eu abia mai pot să gîndesc şi tu parcă ai merge la un ceai dansant. Cum de reuşeşti?

– Din obişnuinţă. Este felul meu de viaţă.

– Bănuiesc că nu este prea sănătos.

– Nu este. De aceea jumătate din oamenii de seama mea sînt deja alcoolici. Ceilalţi trăiesc cu medicamente şi, în cîţiva ani, mai toţi vor muri de un atac de inimă. Unii dintre ei deja au murit. Imaginea lui Tiffany îi apăru o clipă în faţa ochilor. Toată viaţa te prefaci, pînă cînd într-o zi explodezi.

– Dar tu? El o urma pe scările prost luminate ale hotelului.

– Sînt bine. Mi-am găsit echilibrul în scris. Şi mă simt eu însămi alături de Luke... şi acum cu tine.

– Cu nimeni altcineva?

– Pînă acum, nu.

– Asta nu e viaţă.

– Ştii, Alejandro, îi spuse ea cînd se urcă în taxi, problema cu prefăcutul toată viaţa este că, pînă la urmă, nu mai ştii cine eşti cu adevărat şi ce simţi. Devii o imagine falsă.

– Dar cum se face că tu ai rezistat? Privind-o, el se cam îndoia de asta. Era înfiorător de distantă şi de rece.

– Datorită scrisului, bănuiesc. M-a ajutat să-mi păstrez curajul. A fost ca un refugiu unde puteam să fiu eu însămi. Cealaltă alternativă, în care eşti nevoit să ţii totul în tine, îţi macină sufletul pînă la urmă. Se gîndea la Tiffany. Aşa păţise ea şi alţii de-a lungul anilor. Două dintre prietenele Keziei se sinuciseseră încă din colegiu.

– Oricum, Luke se va simţi mai bine cînd te va vedea. Şi asta înseamna ceva. Dar Alejandro ştia de ce purta ea acea jachetă din stofă neagră, pantalonii din gabardină şi pantofii negri din piele de căprioară. Nu pentru Lucas. Ci ca să fie sigură că de data asta fotografiile care vor apărea în ziare o vor prezenta într-o ţinută demnă de situaţia ei. Elegantă, sigură pe sine şi distinsă. Nu se va lăsa pradă disperării.

– Crezi că va fi şi presa acolo?
– Nu cred, sînt sigur.

Kezia şi Alejandro au coborît din taxi la intrarea principală din strada Bryant 85. Curtea de justiţie era o clădire gri, neimpresionantă, spre deosebire de primărie. O pereche de ziarişti de la „Examiner" îi pîndeau sosirea. Alţi doi o aşteptau la intrarea din spate. Kezia îi „simţea" pe ziarişti, aşa cum Luke sesiza prezenţa poliţiştilor. Îl apucă strîns pe Alejandro de braţ, deşi dădea impresia că abia se sprijină şi, liniştită, îşi puse ochelarii negri. Zîmbea uşor.

Trecu repede pe lîngă cineva care o strigă pe nume, în timp ce alt reporter vorbea în reportofon. Acum ştiau ce se întîmplă. Alejandro o privi în timp ce un paznic îi controlă geanta şi constată că era surprinzător de calmă. Un ziarist reuşi să-i fotografieze deşi, cu capetele plecate, intrară repede într-un lift din sala cu marmură roz-portocalie. Cînd uşile se închiseră, Kezia îşi zise că zidurile aveau aceeaşi culoare ce gladiolele de la o înmormîntare italienească, şi zîmbi în sinea ei.

Ajunşi la etajul al şaselea, Alejandro o conduse repede spre o uşă ce ducea la nişte scări ciudat de expuse curentului.

– Să fie briza dinspre rîul Stix? În vocea ei răzbătu amărăciunea şi ironia. Se întrebă: oare aceasta era Kezia pe care o ştia el?

O luă de mînă în timp ce aşteptau la rînd. Bărbatul din faţa lor mirosea a gin şi era beat, iar o femeie de culoare, din faţa lui, obeză, plîngea. Puţin mai în faţă, cîţiva copii se smiorcăiau şi membrii unui grup de hippy stăteau rezemaţi de zid şi rîdeau. Aşteptau la rînd să treacă, unul cîte unul, pe la un birou unde se făcea identificarea vizitatorilor, se cerea numele

deținutului și apoi li se înmîna cîte un bilet roz cu un număr ce indica locul și grupul. Ei erau în grupul II. Primul grup fusese deja condus înăuntru. Scările erau aglomerate, dar nu se vedea nici un reporter.

Intrară într-o cameră luminată cu neon, unde se aflau doi gardieni, un birou și trei rînduri de bănci. Dincolo de acestea se vedea o sală lungă, cu geamuri, cu un telefon la fiecare geam și un scaun fără spătar, pe care se așezau vizitatorii. Era penibil și neconfortabil. Primul grup se afla deja la mijlocul vizitei, care dura cinci sau douăzeci de minute, în funcție de dispoziția gardienilor. Femeile cînd rîdeau, cînd plîngeau, deținuții păreau îndîrjiți și hotărîți, ca apoi să se îndulcească la vederea fiului de trei ani. Era un spectacol care-ți sfîșia inima.

Alejandro o privi cu teamă pe Kezia. Părea hotărîtă. Nu-și trăda nici un sentiment. Îi zîmbi și-și mai aprinse o țigară. Și apoi, din senin fură asaltați de ziariști și fotografi. Trei cameramani și doi reporteri și chiar reporterul de la ziarul local „Women's Wear" erau printre ceilalți.

Alejandro simți că se sufocă. Cum va suporta ea asta? Ceilalți vizitători rămaseră surprinși. Apoi unii se retrăgeau, iar alții se înghesuiau să vadă despre ce este vorba. Se creă o adevărată busculadă în jurul Keziei, dar ea rămase neclintită, și nu scoase nici un cuvînt.

– Ești sub influența sedativelor? Ai mai vorbit cu Luke Johns de la audiere? Ești... Ai făcut... Vei... De ce?

– N-am de făcut nici un comentariu. N-am nimic de spus.

Alejandro se simți inutil lîngă ea. Ea rămăsese pe locul ei, plecîndu-și capul, ca să nu-i mai vadă. Apoi, se îndreptă brusc și le vorbi pe un ton calm, scăzut.

– Cred că ajunge. V-am spus că n-am nimic de declarat.

Blitz-urile aparatelor de fotografiat o orbiră şi doi gardieni apărură la timp s-o salveze. Presa trebuia să aştepte afară, căci deranja vizitele. Chiar şi deţinuţii care primiseră vizitatori nu mai vorbeau, ci se uitau la grupul care-o înconjura pe Kezia.

Un gardian o chemă deoparte, la birou, în timp ce fotografii şi reporterii se retrăgeau fără chef. Alejandro o urmă. Îşi dădu seama că nu mai scosese un cuvînt de cînd începuse asaltul presei. Se simţea pierdut. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că vor avea de-a face cu aşa ceva. Dar Kezia se descurcase bine. Asta îl surprindea. Nu-şi pierduse nici un moment cumpătul. Îşi aminti că era obişnuită cu asemenea situaţii.

Gardianul-şef se apropie de ei şi le oferi un paznic să-i însoţească la plecare. Puteau să ia un lift care-i ducea direct în garajul poliţiei, la subsol, unde-i va aştepta un taxi. Alejandro fu încîntat cînd auzi propunerea, iar Kezia acceptă cu recunoştinţă. Era mai palidă decît de obicei, iar tremurul mîinilor se accentuase. Asaltul ziariştilor o epuizase.

– Credeţi că aş putea să-l văd pe domnul Johns într-o cameră separată, undeva pe aici?

Abandonase rapid ideea de a proceda la fel ca ceilalţi vizitatori. Mulţimea curioasă devenise aproape la fel de presantă ca presa. Cererea ei a fost, însă, respinsă. Totuşi, au desemnat un paznic să stea prin apropiere.

O vocea anunţă sfîrşitul primei vizite şi gardienii îndreptară primul grup spre o încăpere unde puteau aştepta liftul, fără să-i deranjeze pe ceilalţi. Unii erau îndureraţi, iar alţii şocaţi şi tăcuţi. Momentul de bucurie se terminase. Femeile ţineau strîns în mînă biletele cu cele solicitate de deţinuţi: pastă de dinţi, ciorapi, numele unui avocat pe care un coleg de celulă i-l sugerase.

– Grupul doi!

Alejandro o apucă de cot. Biletul roz din mîna ei era mototolit, n-au comentat, au verificat numărul locului în care aveau să-l vadă pe Luke.

Erau încadrați de alte persoane venite în vizită, dar gardianul promis stătea în spatele lor. Așteptarea i se păru interminabilă. Zece minute, poate chiar cincisprezece. O veșnicie. Apoi începură să apară, de după o ușă de oțel. Un rînd de salopete oranj murdare, niște fețe nebărbierite, purtînd pe chipuri zîmbete largi. Luke era al cincilea în rînd. Alejandro îl privi și-și dădu seama că se simțea bine. Apoi se uită la Kezia.

Involuntar, Kezia se ridică în picioare cînd îl văzu. Stătea foarte dreaptă, așa mică cum era, și zîmbea vag. Ochii i se însuflețiră. Arăta incredibil de frumoasă. Privirile li se întîlniră și ea aproape că dansă mergînd spre locul ei. În sfîrșit ajunse la telefon.

– De ce stă prostul ăla în spatele tău?

– Lucas!

– Bine, gardianul acela. Își zîmbiră.

– Ca să-i țină la distanță pe curioși.

– Necazuri?

– Fotografii.

Luke clătină din cap

– Cineva zicea că este un star de cinema pe aici și că o grămadă de reporteri o fotografiază. Cred că era vorba de tine, nu-i așa?

Ea aprobă dînd din cap.

– Ești bine?

– Da, sînt bine. Nu la asta se referise, dar ea oricum n-ar fi spus altceva decît „bine", dacă ar fi insistat. Ochii lui îl căutară imediat pe Alejandro, care îi făcu semn cu capul și zîmbi.

– Pozele tale din ziar au fost nişte porcării, iubito.

– Da, aşa e.

– M-am îngălbenit cînd le-am văzut. Se pare că ai avut un atac.

– Nu fi afurisit. Acum sînt foarte bine.

– Prostiile acelea au apărut şi-n ziarele din New York?

Ea aprobă din nou, dînd din cap şi el continuă:

– Iisuse. Cred că ai primit veşti de la Edward.

– Poţi să fii sigur. Dar va supravieţui. Zîmbi cam în silă.

– Dar tu?

Ea clătină din cap pe cînd el îi studia chipul.

– Ce ţi-a spus?

– Nimic deosebit. Era doar îngrijorat.

– Ce porcărie să mai fii nevoită să treci prin toate astea, după tot ce s-a întîmplat. Era ciudat felul în care vorbeau, de parcă stăteau unul lîngă altul pe o canapea.

– Prostii! Lucas, am fost norocoşi cu adevărat pînă acum. Putea să se întîmple mult mai devreme.

– Da, dar puteam apărea în presă în circumstanţe mai bune.

Ea clătină din cap, zîmbind, dornică să treacă la alte subiecte. Aveau aşa de puţin timp!

– Eşti bine, dragul meu? Cu adevărat?

– Iubito, sînt obişnuit cu acest rahat. Mă simt perfect.

– Ştii, domnule Johns, că încă sîntem logodiţi.

– Iubito, ştii că te iubesc!

– Te ador! Întreaga faţă i se lumină, pierzîndu-se în ochii lui.

Au discutat apoi chestiuni legate de judecătorie; el i-a dat o listă cu telefoanele pe care să le dea. În general el îşi rezolvase toate treburile înainte de audiere. Ştiuse mai bine decît ea ce şanse avea.

Restul timpului şi-l pierdură cu banalităţi, tachinări, glume despre meniul închisorii. Luke arăta surprinzător de bine. Era obişnuit cu murdăria de acolo. Vorbi cu Alejandro cîteva minute şi apoi arătă din nou spre Kezia. Ea îşi dădu jos un cercel de la ureche şi luă telefonul, pe cînd Luke se uita peste umăr în direcţia de unde se auzea o voce pe care ea n-o putea auzi.

– Cred că s-a cam terminat.

– Oh! I se întunecă privirea. Luke...

– Ascultă, iubito, vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să te întorci la New York în seara asta. Deja i-am spus lui Alejandro.

– Lucas, dar de ce?

– Ce mai poţi face aici? Să-ţi pierzi vremea pînă mă vor duce la Quentin şi apoi să mai aştepţi încă trei săptămîni pînă să poţi veni în vizită? O oră pe săptămînă? Nu fi neînţelegătoare, iubito. Vreau să te duci acasă.

În plus, era mai sigur aşa. Chiar dacă acum nu se afla într-un pericol iminent. Odată arestat, toate facţiunile adverse se liniştiseră. Kezia nu prezenta interes pentru ei, dar nu voia să rişte.

– Să mă duc la New York şi apoi ce să fac, Luke?

– Ce făceai de obicei, iubito. Să scrii, să munceşti, să trăieşti. Nu tu eşti închisă, ci eu. Nu uita asta.

– Lucas, tu... iubitule, te iubesc. Vreau să stau aici, în San Francisco.

Se încăpăţîna, dar el era şi mai îndîrjit.

– Nu, o să pleci. Vineri mă transferă la Quentin. Voi face cerere pentru tine ca să poţi să vii să mă vezi. Cînd totul se va aranja, poţi să te întorci. Cam peste trei săptămîni O să-ţi dau eu de ştire.

– Pot să-ți scriu?

– Își face un urs nevoile în pădure? Rînji spre ea.

– Lucas! Tensiunea dispăru și ea izbucni în rîs. Să ai grijă de tine.

– Am. Așa să faci și tu. Și spune-i idiotului meu de prieten că ar face bine să aibă grijă de tine altfel, cînd voi ieși, va fi un mexican mort.

– Ce încîntător! Cred că se va bucura să audă asta.

Apoi totul se termină brusc. Paznicul de pe partea lui Luke îl strigă, iar vizitatorii fură anunțați că vizita s-a încheiat. Ea simți mîna lui Alejandro pe braț, cînd Luças se ridică.

– Asta este, iubito. O să-ți scriu.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Întreaga lume părea că s-a oprit la aceste cuvinte. După ce le rosti, el o învălui într-o privire caldă și puse jos receptorul. Kezia îl urmări cu privirea pînă la ușă; de data asta el se întoarse, îi zîmbi și-i făcu semn cu mîna. Ea îi răspunse cu un semn și un zîmbet înflăcărat.

Paznicul care stătuse în spatele lor îi luă deoparte și le arătă drumul spre lift. Un taxi fusese chemat și îi aștepta deja în garaj Nu se vedea nici un reporter. Într-o clipă dispărură în mașină și aceasta se îndepărtă rapid de clădire și de Luke. Acum erau din nou singuri, Alejandro și Kezia, și ea nu mai avea ce să aștepte. Vizita se terminase, dar glasul lui îi răsuna încă în urechi, iar chipul i se întipărise în minte.

Kezia ar fi vrut să rămînă singură cu visele ei din prezent și trecut. Smaraldul îi strălucea pe mîna tremurîndă cînd își aprinse țigara și se luptă din răsputeri să-și păstreze stăpînirea de sine.

– Vrea să ne întoarcem la New York. Îi vorbi lui Alejandro fără să-l privească. Vocea îi era răgușită.

– Ştiu. Se aşteptase ca ea să se opună. Îl surprinse că accepta aşa uşor. Eşti pregătită pentru călătorie? Ar fi fost bine să fie, ca să plece odată de acolo şi să încerce să se refacă la ea acasă, nu la „Ritz"

– Da. Cred că este un avion la ora patru. Hai să-l prindem.

– Va trebui să ne grăbim al dracului de tare. Se uită la ceas.

– Cred că vom reuşi. Vocea ei venea de departe. Pînă la decolare n-au mai schimbat nici o vorbă.

CAPITOLUL 29

Vocea de la telefon îi devenise familiară şi dragă.

– Mi-e foame. Am vreo şansă să mă hrăneşti?

Se întorseseră în New York de o săptămînă. O săptămînă în care Alejandro o sunase tot timpul, o vizitase pe neaşteptate, îi adusese mici buchete de flori, o ajutase să rezolve anumite probleme. O săptămînă în care o înconjurase cu tandreţe, glumind, făcînd mici şotii, scuzîndu-se în anumite situaţii.

– Cred că te pot ademeni cu nişte peşte.

– Asta se serveşte în Park Avenue? La dracu', se'mănîncă mai bine. Dar compania este la fel de bună. Şi, în plus, am o problemă.

– Încă una? La naiba. Serios, dragule, sînt bine. Nu trebuie să vii iar pînă aici.

– Şi dacă aşa vreau eu?

– Atunci mă voi bucura să te văd din nou.

– Ce formală eşti. Şi pe deasupra, mă serveşti şi cu peşte. Ai vreo veste de la Luke?

– Da. Două scrisori lungi şi un formular de completat pentru viitoarea vizită. Aleluia! Încă cincisprezece zile şi pot să mă duc să-l văd.

– Oh, ia stai un pic! Ce altceva a mai spus? Sau numai o grămadă de prostii pe care nu vreau să le aud?

– O mulțime. Și a mai scris că stă într-o celulă cu încă un tip. Pare confortabil, nu?

– Foarte. Alte vești bune? Nu-i plăcu ceva din tonul ei. Amărăciunea începuse să ia locul durerii.

– Nimic important. Mi-a scris să-ți transmit toată dragostea lui.

– Îi datorez o scrisoare. Am să-i scriu chiar săptămîna asta. Și ce faci astăzi? Scrii ceva sexy?

Ea rîse de ideea lui.

– Da, scriu o recenzie foarte sexy la o carte, pentru ziarul „Washington Post"

– Fantastic. Poți să mi-o citești și mie cînd ajung.

Ajunse peste două ore, cu o plantă micuță și o pungă cu castane coapte.

– Cum merg treburile pe la centru? Mmm... oh, ce bune sînt... mai ia una. Decojea castanele fierbinți în poală, stînd în fața focului din cămin.

– Nu prea rău. Au fost vremuri și mai grele.

De fapt, lucrurile nu mergeau prea bine, însă nu voia să vorbească despre asta acum. După cum mergeau treburile, într-o lună sau două va fi nevoit să plece. Dar ea suportase destule schimbări în ultima vreme ca să mai primească și aceste vești proaste.

– Deci, care este așa-zisa problemă pe care voiai s-o discuți cu mine?

– Problemă? Oh! Problema aceea!

– Mincinosule... dar ești un mincinos dulce. Și un prieten de nădejde.

– Bine. Recunosc. A fost doar un pretext ca să te văd. Își plecă fruntea, ca un copil vinovat.

– Linguşeală, dragă Alejandro. Ador linguşeala. Îi zîmbi şi îi mai întinse o castană. El o privi cum stătea rezemată cu spatele de fotoliu şi-şi încălzea picioarele la foc. Zîmbea, dar strălucirea din ochi îi dispăruse. Cu fiecare zi care trecea, arăta mai rău. Slăbise foarte mult, era îngrozitor de palidă şi mîinile încă îi mai tremurau. Nu prea tare, dar suficient ca să se vadă. Nu-i plăcea cum arată: Nu-i plăcea deloc.

– De cînd n-ai mai ieşit, Kezia?

– De unde să ies?

– Nu face pe proasta cu mine, afurisito. Ştii ce am vrut să spun. Să ieşi din casa asta. Afară. La aer curat. O privi în ochi, dar ea se eschivă.

– Oh! De fapt, nu prea de mult timp.

– Cam de cît timp? Trei zile? O săptămînă?

– Nu ştiu. Cîteva zile, cred. De fapt, mi-a fost frică să nu fiu asaltată de presă.

– Prostii. Acum trei zile mi-ai spus că nu te mai sună deloc şi că nici nu mai stau în preajma clădirii. S-a terminat cu povestea asta, Kezia, şi tu o ştii foarte bine. Deci, ce te ţine în casă?

– Letargia. Oboseala. Frica.

– Frică de ce?

– Încă nu-mi dau seama.

– Uite ce, draga mea. Multe lucruri s-au schimbat pentru tine şi într-un mod foarte brutal şi rapid. Dar trebuie să te gîndeşti ce vei face de acum înainte. Ieşi la plimbare, întîlneşte-te cu oameni, respiră aer curat. La naiba, du-te la cumpărături dacă asta te linişteşte, dar nu te îngropa în casă. Ai început să devii verde la faţă.

– Vai ce şic! Glumea, dar înţelese mesajul lui.

– Vrei să mergem la plimbare, acum?

Nu voia, dar ştia că va trebui s-o facă.

– Bine.

S-au plimbat prin parc ţinîndu-se de mînă. Ea mergea cu capul plecat şi abia cînd ajunseră la grădina zoologică vorbi.

– Alejandro, ce-am să mă fac?

– În legătură cu ce? Ştia, dar voia să audă de la ea.

– Cu viaţa mea.

– Mai ai un pic de răbdare pînă te acomodezi cu noua situaţie. Şi atunci o să hotărăşti. Totul este încă prea recent. Într-un fel, eşti încă şocată.

– Chiar aşa mă şi simt. Mă mişc ca în vis. Uit să mănînc, uit dacă a venit corespondenţa, nu pot să-mi aduc aminte în ce zi a săptămînii sîntem. Mă apuc de lucru şi apoi mintea mi-o ia razna şi mă trezesc că au trecut două ore şi n-am terminat propoziţia pe care o băteam la maşină. Este o nebunie. Mă simt ca o bătrînică ascunsă în casa ei, căreia cineva trebuie să-i reamintească să-şi pună şi celălalt ciorap sau să-şi termine supa.

– Încă nu eşti chiar atît de rău. Ai terminat castanele destul de repede.

– Nu. Dar mă îndrept spre o asemenea situaţie. Alejandro, mă simt atît de confuză... şi pierdută...

– Tot ce poţi face este să fii mai îngăduitoare cu tine însăţi şi să ai răbdare pînă te vei regăsi.

– Da, şi între timp mă uit la hainele lui din dulap, mă întind în pat şi aştept să aud cheia în uşă şi mă păcălesc că este la Chicago şi se va întoarce mîine dimineaţă. Simt că înnebunesc.

– Nu-i de mirare. Dar, draga mea, n-a murit.

– Nu. Dar este departe. Şi m-am obişnuit prea mult să mă sprijin de el. În treizeci de ani, cel puţin în ultimii zece de

cînd sînt adultă, nu m-am bazat niciodată pe un bărbat. Dar lui Luke m-am dăruit cu totul, am dărîmat orice barieră dintre noi. M-am lăsat în puterea lui şi acum... mă simt de parcă aş fi alunecat într-o prăpastie.

– Acum? Încerca s-o înveselească.

– Oh, taci din gură.

– Bine, bine. Nu greşeşti pre mult: el este plecat, iar tu te afli aici. Va trebui să-ţi aranjezi viaţa. Mai devreme sau mai tîrziu.

Ea clătină din cap, îşi băgă mîinile mai adînc în buzunare şi continuară să meargă. Cînd îşi ridică privirea constată că ajunseseră la trăsurile cu cai din Plaza.

– Trebuie să fie un hotel grozav, spuse Alejandro. Într-un fel îi aducea aminte de „Fairmont"

– N-ai fost niciodată înăuntru? Nici măcar să arunci o privire? Fu surprinsă cînd el negă clătinînd din cap.

– Nu. N-am avut nici un motiv s-o fac. Nu pot spune că aici sînt chiar în cartierul meu.

Kezia zîmbi şi-l luă de braţ.

– Haide, hai să intrăm.

– N-am cravată. Ideea în sine îl enerva.

– Şi eu arăt jalnic. Dar mă cunosc. Ne vor lăsa să intrăm.

– Sînt sigur de asta. El rîse şi porniră să urce scările de la „Plaza". Arătau ca o pereche care s-a hotărît să cumpere locul acela, doar aşa, din amuzament.

Au trecut pe lîngă văduvele bogate care mîncau paste pe muzica viorilor din Palm Court şi Kezia îl conduse spre sălile misterioase. Au auzit vorbindu-se japoneza, spaniola, suedeza, un pic de franceză, iar muzica îi amintea lui Alejandro de filmele vechi cu Garbo. „Plaza" era mult mai pretenţios decît „Fairmont" şi mai animat.

S-au oprit în pragul unei uşi şi Kezia căuta ceva cu privirea. Sala era mare şi împodobită din belşug cu lambriuri din stejar, de unde venea şi numele hotelului. Era acolo un bar foarte sofisticat, cu o frumoasă vedere spre parc.

– Louis? Ea îi făcu semn şefului de sală pe cînd acesta se apropia zîmbind.

– Domnişoară Saint Martin, ce mai faceţi? Ce plăcere!

– Bună, Louis. Crezi că ne-ai putea găsi o masă discretă? Nu sîntem îmbrăcaţi potrivit.

– N-are nici o importanţă. După felul în care le vorbea, Alejandro era convins că ar fi putut veni şi în pielea goală.

După ce îi conduse la o mică masă din colţ, Kezia îl întrebă pe Alejandro:

– Ei bine, îţi place?

– Este grozav. Părea profund impresionat. Vii des aici?

– Acum nu. Înainte veneam destul de des. Femeile sînt acceptate numai între anumite ore.

– Un bar numai al bărbaţilor?

– Exact. Rimează cu Ea chicoti. Homosexuali, dragule, homosexuali. Cred că este cel mai elegant bar al bărbaţilor din New York.

Alejandro aruncă o privire în jur. Avea dreptate. Erau cîţiva tipi pe acolo, de fapt destul de mulţi, cît se poate de eleganţi. Ceilalţi arătau ca nişte prosperi oameni de afaceri, dar foarte anodini.

– Ştii, Kezia, cînd mă uit în jurul meu, într-un loc ca acesta, îmi dau seama de ce te-ai legat de Luke. Înainte nu înţelegeam. Nu că ar fi ceva în neregulă cu Lucas. Dar mă aşteptam să umbli cu vreun avocat de pe Wall Street

– Am încercat un timp. Era homosexual.

– Iisuse.

– Da. Dar ce ai vrut să spui cu „atunci cînd mă uit în jur, într-un loc ca ăsta"?

– Am vrut să spun că bărbaţii din lumea ta nu mă impresionează.

– Oh! Ei bine, nici pe mine. Asta a fost întotdeauna problema.

– Şi acum ce ai să faci? Te întorci la vechea ta lume?

– Nu ştiu dacă mai pot sau dacă merită să încerc. Cred că îl voi aştepta pe Luke să iasă.

Alejandro nu comentă şi mai comandă un rînd de scotch.

– Şi cum rămîne cu prietenul tău Edward? Te-ai împăcat cu el? Alejandro îşi reaminti vocea aceea disperată, cînd sunase la „Fairmont", după audiere.

– Într-un fel. Nu cred că mă va ierta pentru scandalul provocat. Asta l-a făcut să se simtă un ratat, întrucît, într-un fel, el m-a crescut. Dar cel puţin ziarele s-au calmat. Şi oamenii uită. Mai luă o înghiţitură de scotch. Şi, în plus, oamenii trec peste foarte multe lucruri. Dacă eşti bogat, te numesc excentric şi amuzant. Dacă nu ai bani, eşti considerat un porc pervers şi un nenorocit. Este dezgustător, dar adevărat. Ai fi îngrozit să ştii peste ce lucruri trec prietenii mei, cu mult îngăduinţă. Nimic din toate acestea nu se compară cu legătura mea „ultragiatoare" cu Luke. E o povestea prea banală.

– Te deranjează dacă oamenii se supără pe tine din cauza lui Lucas?

– Nu prea. Mă priveşte pe mine, nu pe ei. Multe lucruri s-au schimbat în aceste luni. Mai ales eu. Şi nu se poate face nimic. Edward, de exemplu, a rămas cu imaginea mea de cînd eram copil.

Alejandro ar fi vrut să spună „Şi eu la fel", dar tăcu. Toţi o priveau aşa pentru că era mignonă şi fragilă ca o fetiţă.

După cel de-al treilea scotch, au plecat cu stomacurile la fel de goale, dar într-o stare de spirit mult mai bună.

– Ştii ce este caraghios? Ea rîdea din toată inima.

– Ce?

– Nu ştiu... totul... Începu să rîdă din nou şi el îi ţinu isonul.

– Hei, vrei să ne plimbăm cu trăsurica?

– Da!

S-au suit într-o trăsură şi Alejandro i-a dat birjarului adresa Keziei. S-au ghemuit sub pătură şi au chicotit tot drumul spre casă, protejaţi de aerul rece şi al scotch-ului băut.

– Pot să-ţi spun un secret, Alejandro?

– Desigur. Ador secretele. O ţinea strîns lîngă el, ca să nu cadă. Era cea mai bună ocazie să o simtă aproape.

– De cînd m-am întors, m-am îmbătat în fiecare seară.

O privi ameţit, la rîndu-i, de scotch şi scutură din cap.

– Asta este o prostie. N-am să te las să-ţi baţi joc de tine.

– Eşti aşa de drăguţ, Alejandro. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

Restul drumului au rămas tăcuţi. Alejandro plăti birjarului şi apoi luară liftul, chicotind ca doi puştani care pun la cale o şotie.

– Ştii ceva, cred că sînt prea beată ca să gătesc.

– Şi eu cred că sînt prea beat ca să mai mănînc.

– Da. Şi eu la fel.

– Kezia, ar trebuit să mănînci...

– Mai tîrziu. Vrei să vii mîine la cină?

– Voi fi aici şi-ţi voi face morală. El încercă să pară serios, dar nu-şi putea controla expresia feţei şi ea izbucni în rîs.

– Atunci, n-am să te primesc.

– Atunci, voi sufla şi voi sufle... amîndoi izbucniră în hohote de rîs şi el o sărută, uşor, pe vîrful nasului.

– Trebuie să plec. Ne vedem mîine. Îmi promiţi ceva?

– Ce?

– Să nu mai bei în seara asta, Kezia. Promiți?

– Eu.. mda... bine. Era o promisiune pe care n-avea de gînd s-o respecte.

Îl conduse pînă la lift și apoi se întoarse în bucătărie, la restul de scotch din noaptea trecută. Fu surprinsă constatînd cît de puțin rămăsese în sticlă.

În timp ce își turna ce mai rămăsese într-un pahar, îi veni în minte înmormîntarea lui Tiffany. Era un mod prostesc de a muri, dar ceilalți lăsau prea multe lucruri încurcate după ce mureau. Cel puțin băutura nu era așa încurcată... nu chiar... nu foarte... sau era? Nu prea îi păsa. Zîmbi și goli paharul.

Telefonul sună, dar ea nu se deranjă să răspundă. N-avea cum să fie Luke. Chiar beată își dădea seama de acest lucru. Luke era plecat în călătorie... în Tahiti... într-un safari... și acolo nu erau telefoane... Dar el se va întoarce la sfîrșitul săptămînii. Era sigură. Vineri. Ia să vedem: astăzi ce zi era? Marți? Luni? Joi! Va veni acasă mîine. Mai desfăcu o sticlă. De data asta era Bourbon. Pentru Lucas. Va veni curînd acasă.

CAPITOLUL 30

Fetiţo, ai slăbit îngrozitor.

– Marina tocmai mi-a spus că arăt „divin de zveltă" Ea şi cu Halpern au trecut pe aici.

Nunta se ţinuse în vacanţa Anului Nou, la Palm Beach.

Edward se aşeză pe banchetă, lîngă ea. Era primul lor prînz împreună după aproape două luni. Kezia era atît de schimbată, încît îl şocă. Avea ochii cufundaţi în orbite, faţa îngozitor de trasă şi inexpresivă. Ce preţ mare plătise! Şi pentru ce? Încă era contrariat de ceea ce făcuse, dar îi promisese că nu vor discuta despre asta. Numai cu această condiţie acceptase invitaţia lui la masă. Şi tare dorea s-o vadă. Poate că mai exista o şansă să recîştige ceea ce pierduse.

– Te rog să mă ierţi că am întîrziat, Kezia.

– Nu-ţi face probleme, dragule. Am băut ceva cît te-am aşteptat. Şi asta era ceva nou pentru Edward. Dar cel puţin îşi păstrase ţinuta impecabilă, părea chiar mai distinsă decît de obicei. Blana de vizon, pe care o purta atît de rar, zăcea aruncată pe spătarul scaunului.

– De ce te-ai îmbrăcat aşa de elegant, draga mea? Te duci undeva după prînz? De obicei, nu dădea atîta importanţă ţinutei, dar apariţia ei cu blana de vizon îl surprinse.

– Încep o nouă viață. Mă întorc la rădăcini, cum se spune.

În scrisoarea primită în acea dimineață, Luke insista să se întoarcă măcar la vechile ei preocupări. Era mai bine decît să stea acasă degeaba – sau să bea. Un obicei de care el nu știa. Se hotărîse să-i urmeze sfatul, așa că acceptase prînzul cu Edward și-și pusese vizonul. Se simțea, însă, groaznic. La fel ca Tiffany. Încercă să-și mascheze prăbușirea cu bomboane de mentă și blană de vizon.

– Ce vrei să spui cu „încep o nouă viață"? Nu îndrăznea să aducă în discuție legătura ei cu Luke Johns. Probabil că s-ar fi înfuriat, și el se temea de asta. Edward îi făcu semn chelnerului să le aducă șampania obișnuită – Louis Roederer. Deși ocupat, acesta le zîmbi în semn că a înțeles.

– Oh, să spunem că încerc să fiu o fată drăguță și să mă întîlnesc cu o parte din prietenii vechi.

– Whitney? Edward părea surprins.

– Am spus că încerc să fiu drăguță, nu ridicolă, dragule. Nu, m-am gîndit doar „să mă întorc" și să arunc o privire în jur. Șampania sosi, chelnerul turnă în pahar, Edward gustă și dădu din cap aprobator. După ce umplu ambele pahare Edward toastă.

– Atunci, dă-mi voie să-ți spun „bine ai venit!" Ar fi vrut s-o întrebe dacă s-a învățat minte, dar nu îndrăzni. Poate că experiența aceasta îi prinsese bine. În orice caz, mica ei aventură nefericită o maturizase. Arăta mai în vîrstă cu cinci ani, mai ales în rochia aceea din lînă liliachie și cu șiragul de perle al bunicii ei. Apoi observă inelul. Se uită la el și făcu un semn din cap.

– Foarte drăguț. Ceva nou?

– Da. Luke mi l-a luat din San Francisco.

Edward se schimbă brusc la față. Amărăciune? Mînie?

– Înţeleg. Nu mai spuse nimic şi Kezia îşi goli paharul dintr-o dată, în timp ce Edward sorbea încet din şampanie.

– Cum merge cu scrisul?

– O să meargă. N-am scris de mult ceva care să-mi placă. Ştii, Edward, dacă ai să continui să te uiţi în felul ăsta la mine, n-ai să rezolvi nimic. Înţeleg la ce faci aluzie. Se săturase de felul în care îşi arcuia sprîncenele. Asta este, dragule, nu scriu atît de bine cum ar trebui. Am slăbit foarte mult de cînd m-ai văzut ultima oară, mă închid în casă să scap de reporteri şi arăt cu zece ani mai în vîrstă. Ştiu toate astea. Amîndoi ştim că am trecut prin nişte clipe grele. Şi de ce. Aşa că nu mă mai privi aşa, al dracului de şocat şi dezaprobator Este absolut plictisitor

– Kezia!

– Da, Edward?

Abia în clipa aceea el îşi dădu seama că băuse mai mult decît îşi închipuise el. Era atît de uluit, încît se întoarse pe jumătate în scaunul lui şi o privi intens.

– În regulă, dragule, acum ce mai este? Mi s-a şters rimelul?

– Eşti beată, îi şopti el.

– Da, sînt, aprobă ea, cu un zîmbet amar pe buze. Şi o să mă îmbăt şi mai tare. Cum ţi se pare?

Edward se rezemă de spătar oftînd, căutînd cuvintele potrivite şi atunci o văzu. Era o reporteră de la „Women's Wear Daily" care îi urmărea cu atenţie din cealaltă parte a salonului.

– Fir-ar să fie.

– Doar atît, dragule? Mă transform într-o alcoolică şi tot ce găseşti de spus este „fir-ar să fie"? Era rea, nesuferită, dar nu se putea abţine. Tresări cînd el o apucă strîns de braţ.

– Kezia, femeia aceea este de la „Women's Wear Daily"

şi ne priveşte. Dacă faci ceva care să-i atragă atenţia sau s-o contrarieze, eu... o să-ţi pară rău. Kezia rîse din toată inima şi-l sărută pe obraz. I se părea amuzant, dar Edward simţea cum îi scapă situaţia de sub control. Ea voia să atragă atenţia tuturor, nu intenţiona să plece acasă. Nici măcar nu mai ştia unde este casa ei. Şi se purta mai rău decît se purtase vreodată Liane. Era mult mai obraznică, mai puternică, mai dură... şi mai frumoasă. Niciodată n-o iubise mai mult ca acum şi tot ce ar fi vrut să-i facă era s-o scuture zdravăn sau s-o plesnească şi apoi să facă dragoste cu ea. Chiar aici, dacă altfel nu se putea. Se sperie de propriile gînduri şi se scuturâ ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea. Constată că Kezia îi mîngîia mîna.

– Nu-ţi fie frică de bătrîna Sally, Edward, n-o să te muşte. Vrea şi ea o poveste, atît.

El se întreba dacă ar trebui să plece chiar atunci, înainte de a lua masa. Dar ar fi ieşit o scenă. Se simţea prins ca într-o capcană.

– Kezia... aproape tremura de frică şi nu fu în stare decît să-i ia mîna şi să o privească drept în ochi, rugîndu-se să nu facă vreo scenă. Te rog!

Kezia îi deslusi durerea din privire şi îşi simţi sufletul pîrjolit. Nu voia să aibă de-a face şi cu sentimentele lui. Nu acum. De abia se descurca cu propriile sale emoţii. Nu mai avea nevoie şi de ale lui.

– Bine, Edward, bine. Se uită în altă parte, potolită şi o observă pe reportera de la WWD, care-şi lua notiţe. Dar povestea ei se încheia aici. Numai atît văzuseră. Nu avea de gînd să facă scandal. Fusese destul. Îmi pare rău, spuse ea, oftînd ca un copil şi rezemîndu-se de spătar. Edward răsuflă uşurat. Redeveni drăgăstos.

– Kezia, de ce nu mă lași să te ajut?

– Pentru că nu mă poate ajuta nimeni. Lacrimile îi tremurau atîrnate pe gene. Încearcă să înțelegi că, deocamdată, n-ai cum să mă ajuți. Prezentul este așa cum este, iar trecutul pierdut. În ce privește viitorul... ei bine, acum, nu mi-l pot închipui prea clar. Poate că tocmai aici este problema. De multe ori se întreba dacă așa se simțise și Tiffany. De parcă cineva îi furase viitorul. Îi lăsaseră inelul cu smarald și perlele, dar îi luaseră viitorul. Îi venea greu să-i explice lui Edward, întotdeauna atît de sigur pe sine. De asta îl simțea și pe el foarte îndepărtat.

– Regreți trecutul, Kezia? Regretă imediat întrebarea văzînd expresia de pe chipul ei. Greșise. Doamne, ce greu era să vorbești cu această fată.

– Dacă te referi la Lucas, bineînțeles că nu regret. El reprezintă singurul lucru decent care mi s-a întîmplat în ultimii zece, douăzeci sau chiar treizeci de ani. Ceea ce regret este revocarea. Nu pot face nimic în această privință. Nu poți face apel în acest caz. Este inutil.

– Înțeleg. Nu mi-am dat seama că ești încă atît de profund implicată în... această problemă. Am crezut că după...

Ea îl întrerupse privindu-l grav.

– Ai gîndit greșit. Și ca să nu mori cînd ai să vezi în ziare, să știi că în curînd mă duc din nou acolo.

– De ce? Pentru numele lui Dumnezeu! Îi vorbea pe un ton scăzut ca să nu-i audă cineva, dar Kezia răspunse cu voce tare:

– Ca să-l văd, evident. Și ți-am mai spus. Nu vreau să discutăm despre asta. Vrei să știi ceva, Edward? Mi se pare inutil să discut așa ceva cu tine, iar acest prînz este insuportabil de plictisitor. Și, ca să fiu sinceră, dragule, cred că-mi ajunge.

Vorbea din ce în ce mai tare şi Edward simţea că începe să-l strîngă gulerul de la cămaşă. Ea îşi goli paharul, se uită în jurul salonului şi, apoi, îl ţintui cu o privire ciudată.

– Kezia, te simţi bine? Eşti cam palidă. Părea teribil de îngrijorat.

– N-am nimic, mi-e bine.

– Să-ţi chem un taxi?

– Da, cred că ar fi bine. Să-ţi spun drept, sînt teribil de încordată. Căţeaua aia de la WWD ne priveşte de cînd ne-am aşezat şi dintr-o dată am avut impresia că toţi oamenii din sală se uită la mine să vadă în ce formă sînt. Plec înainte de a mă ridica în picioare şi a le spune să se ducă toţi dracului.

Edward se albi.

– Nu, Kezia. Nu cred că ar trebui să faci asta.

– La dracu, de ce nu? N-ar fi amuzant?

Se juca din nou cu el şi era foarte crudă. De ce? De ce trebuia să-i facă una ca asta? Nu ştia că ţine la ea? Că i se sfîşie inima văzînd-o în halul ăsta... că nu era din piatră... că cineva exista în interiorul costumului elegant, o inimă... un trup... un bărbat. Lacrimile îi împăienjeniră ochii şi îi vorbi cu severitate, în timp ce se ridică în picioare şi îi oferi braţul. Kezia simţi asta. Jocul se terminase.

– Kezia, acum pleci. Abia îi desluşea cuvintele, dar tonul lui spunea totul. O trimitea acasă ca pe un copil neascultător.

– Te-ai supărat foarte tare? îi şopti ea pe cînd o ajuta să-şi pună blana. Acum era speriată. Nu voise decît să se joace... să... să-l rănească. Amîndoi o ştiau.

– Nu. Numai că sînt foarte trist. Pentru tine. O conduse spre uşă, ţinînd-o strîns de cot. N-avea nici o şansă să facă vreo prostie pe distanţa dintre masă şi uşă. Distracţia se terminase. Şi se simţea ciudat de supusă. El aruncă cîteva zîmbete

înghețate în stînga și-n dreapta în timp ce ieșeau. Nu voia să afle nimeni că ceva este în neregulă, iar Kezia arăta groaznic.

Se opriră o clipă la garderobă, așteptînd-o pe fata care trebuia să-i aducă haina și pălăria.

– Edward, eu... Ea începuse să plîngă și se agățase cu disperare de el.

– Kezia, nu aici. Era prea mult și nu mai putea suporta.

Ea își șterse lacrimile cu mănușa și încercă să zîmbească.

– Unde mergem de aici? Sper că acasă, ca să te culci. Și să pun mîna pe tine, se gîndi el. Nu pronunță aceste cuvinte, dar se citeau în ochii lui cînd își puse pălăria.

– De fapt, ar fi trebuit să mă duc la întîlnirea pentru cu Balul artriticilor, dar nu mă simt în stare.

– Nu cred că ești în formă.

– Da. Dar n-am mai fost acolo de mult timp. Locul lui Tiffany n-a fost ocupat și cineva trebuie să-i preia sarcinile cu băutura... „Să le ia dracu de babe", se gîndi ea. Oh, Doamne, ce-ar fi dacă ar spune... dacă... dacă... Ea simți că o cuprinde un val de căldură, urmat de o moleșeală teribilă și se întrebă dacă va leșina sau va începe să plutească. Ar fi mană cerească pentru reportera de la WWD.

Edward o sprijini de cot și o conduse afară. Aerul rece o învioră. Inspiră adînc și se simți mai bine.

– Ai idee ce înseamnă pentru mine să văd cum te distrugi singură? Și pentru... pentru.. Ea îl privi drept în ochi, dar Edward nu se mai putu abține. Și pentru nimic. Pentru acel... acel... nimeni. Kezia, pentru Dumnezeu, oprește-te acum. Scrie-i, spune-i că nu mai vrei să-l vezi niciodată. Spune-i...

Ea îl opri cu răceală.

– Vrei să spui că asta este o soluție? Stătea nemișcată, privindu-l.

– Ce vrei să spui? Simţi o transpiraţie rece pe spate.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun. Adică am de ales între prietenia ta şi dragostea lui?

„Nu, fetiţo, între dragostea mea şi a lui." Edward nu fu în stare să pronunţe acele cuvinte.

– Dacă la asta te referi... atunci îţi spun la revedere. Îşi trase mîna, înainte ca el să-i poate răspunde şi făcu semn unui taxi care tocmai trecea.

– Nu, Kezia, eu.

– Ne vedem curînd, dragule. Îl sărută uşor pe obraz înainte ca el să-şi regăsească calmul şi se urcă repede în maşină. Nici nu se dezmetici bine şi taxiul deja plecase. Plecase... atunci „la revedere"; cum a putut să facă asta? Fără să şovăie.

Ceea ce Edward nu reuşea să înţeleagă era de ce nu putea ea renunţa la Luke. Pentru nimeni. Nici măcar pentru el. Luke era singurul care o putea ajuta să scape din lumea care o hăituise. Luke îi arătase calea de a evada; acum trebuia să fie lîngă el, alături de el. Nu putea să-i întoarcă spatele. Nici măcar pentru Edward. Îşi dorea să moară. Îl omorîse pe Edward. Era ca şi cum şi-ar fi omorît tatăl, ca şi cînd ar fi omorît-o încă o dată pe Tiffany. În timp ce mergea spre casă, reţinîndu-şi suspinele, se întreba, tristă, de ce trebuia întotdeauna cineva să sufere, şi de ce Edward? De ce el? N-o avea decît pe ea, ştia asta. Dar, cine ştie, poate că aşa trebuia să se întîmple. Ea nu putea să-l părăsească pe Luke şi dacă se punea problema loialităţii... Edward putea rezista. Era atît de puternic. Se acomoda întotdeauna cu orice situaţie. Înţelegea.

Kezia n-avea de unde să ştie că el îşi va petrece restul zilei plimbîndu-se, privind chipurile trecătorilor şi gîndindu-se la ea.

*

Taxiul opri pe Fifth Avenue, la numărul pe care i-l dăduse Kezia. Sosise tocmai la timp pentru întrunire. Se gîndi la chipurile pe care le va revedea, în timp ce îi plătea şoferului cursa... Toate acele chipuri... şi blănuri de vizon... şi safire. Simţi că o cuprinde panica. Prînzul cu Edward o epuizase şi nu se simţea în stare să mai facă faţă situaţiei. Ezită un moment înainte de a intra în clădire. Apoi se hotărî. Privirile iscoditoare de la „La Grenouille" îi fuseseră de ajuns. Cel puţin femeia aceea păstrase distanţa, pe cînd cele din comitet n-o vor face. Vor da buzna cu întrebări false şi batjocoritoare. Bineînţeles că toate îi văzuseră fotografia din ziar, atunci cînd leşinase la Curtea de Justiţie şi mai mult ca sigur că citiseră fiecare cuvînt. Pur şi simplu nu se simţea în stare să dea ochii cu ele.

Zăpada scîrţîia sub tălpile ei în timp ce se îndrepta spre colţ în căutarea altui taxi. Ar fi vrut să zboare. Se întorsese pe negîndite la viaţa pe care o dusese înainte de a-l cunoaşte pe Luke. Chiar şi o singură zi, era prea mult. Dintr-un taxi în altul, de la un prînz la o întîlnire, de acolo spre nicăieri, spre nimic, spre băutură. Se miră singură de ce face.

Ningea şi ea nu avea nici pălărie, nici cizme, aşa că îşi strînse haina de blană în jurul ei, îşi băgă mîinile în buzunare şi continuă să meargă. Apartamentul ei se afla la cîteva blocuri distanţă. În plus, simţea nevoia de aer.

Îşi tîrî picioarele pînă acasă. Cînd ajunse, constată că pantofii ei din piele de căprioară erau îmbibaţi cu apă, părul era ud, iar obrajii încinşi de ger. Picioarele îi erau îngheţate şi înţepenite, dar se simţea trează şi revigorată. Părul lăsat liber pe spate se transformase într-o mantie de zăpadă.

Portarul se repezi s-o protejeze de ninsoare cu umbrela lui pe jumătate ruptă, cînd o văzu apărînd din zăpadă şi întuneric. Văzîndu-l, Kezia începu să rîdă.

– Nu, nu, Thomas. Sînt bine! Se simţea ca un copil şi pantofii uzi n-o deranjau deloc. În copilărie pentru o asemenea performanţă ar fi luat o bruftuluială serioasă. Totie i-ar fi raportat lui Edward o asemenea faptă. Dar Totie aparţinea acum trecutului, ca şi Edward. Astăzi îşi dăduse seama de asta. Acum putea merge prin zăpadă toată noaptea, dacă voia Nu mai conta. Nimic nu mai conta cu adevărat. Cu excepţia lui Luke.

Bine că-i dispăruse zgomotul acela din urechi. Umerii şi-i simţea din nou drepţi şi uşori şi mintea clară. Pînă şi ameţeala de la băutură dispăruse datorită plimbării prin frig şi zăpadă.

Soneria sună exact cînd îşi băgase picioarele în apa fierbinte din cadă. Stătea în dubiu dacă să răspundă sau nu. Se decise să nu deschidă. Probabil că era liftierul cu vreun pachet. Un vizitator ar fi sunat de jos ca să-i ceară permisiunea. Soneria continuă insistent şi, pînă la urmă, îşi şterse picioarele într-unul din prosoapele mari, cu monogramă şi fugi la uşă.

– Da? Cine este?

– Cesar Chavez.

– Cine?

– Alejandro, fraiero.

Kezia deschise, larg, uşa.

– Doamne Dumnezeule, arăţi ca un om de zăpadă. Ai venit pe jos?

– Tot drumul. Părea teribil de încîntat de propria-i persoană. Cred că pînă la urmă îmi place New York-ul. Mai ales cînd ninge. Nu-i aşa că-i grozav?

Ea zîmbi declarîndu-se de acord şi-l invită să intre.

– Speram să faci asta. Am sunat de jos, dar n-ai răspuns. Tipul de la poartă mi-a spus că eşti acasă, şi pentru că arăt ca un om cinstit sau prea îngheţat, mi-a dat voie să urc.

– Curgea apa în cadă şi n-am auzit. Îşi privi picioarele goale, aproape purpurii din cauza apei fierbinţi.

– Şi eu am venit pe jos pînă acasă. A fost grozav.

– Ce s-a întîmplat? N-ai găsit un taxi?

– Nu. Am avut chef să merg pe jos. A fost o zi cam încurcată şi am simţit nevoia să mă limpezesc.

– Ce s-a întîmplat? Părea uşor îngrijorat.

– Nimic important. Am luat un prînz imposibil cu Edward şi încordarea a fost prea mare. A trebuit să suport eforturile nereuşite de a nu părea dezamăgit şi privirile celor din restaurant, ca să nu mai menţionez o reporteră de la „Women's Wear" care ne spiona... Apoi m-au apucat dracii rău de tot. Şi ca să mai adaug ceva, m-am dus la o întîlnire cu scop caritabil şi am plecat de acolo înainte de a intra. Atunci m-am decis să vin pe jos pînă acasă.

– Se pare că aveai nevoie.

– Da. Nu mai pot juca vechile jocuri. Nici măcar o viaţă dublă nu mai pot duce. Felul acesta de viaţă nu mi se mai potriveşte. Prefer să stau aici şi să fiu eu însămi.

– Asta înseamnă că ar trebui să plec?

– Nu fi netrebnic.

Alejandro chicoti, în timp ce Kezia îi agăţa haina leoarcă pe uşa de la bucătărie.

– Trebuie să recunosc că ai avut o zi foarte proastă. Îţi dai seama ce-ar mai fi urmat: „Draga mea, arăţi divin. Nu-i aşa că porţi ultima creaţie a lui Cardin... Oh şi inelul!" Ea ridică mîna pe care purta un inel indian cu turcoaze. „Inelul este David Webb, bineînţeles... noua lui colecţie, nu, draga mea? Şi, desigur, pantofi de la Macy's. Ce idee minunată" Ea făcu o mutră caraghioasă şi-şi dădu ochii peste cap.

– Vreau să spun, Alejandro, cum poate cineva să reziste într-un asemenea rahat?

– Purtînd o mască de gaze?

– Eşti imposibil. Eu vorbeam serios.

– Iartă-mă. El se aşează pe canapea după ce-şi lăsă pantofii în bucătărie.

– La naiba, înainte te descurcai foarte bine, nu?

– Da. Atîta timp cît reuşeam să mă furişez prin metrouri ca să-mi întîlnesc iubitul din Soho, sau să zbor la Chicago să mă văd cu Luke. Şi, în plus, aveam de scris toate aceste „tîmpiţenii" pentru cronica mea mondenă.

– Prostii. Nu „trebuia", şi tu „voiai" să faci asta. Altfel ai fi renunţat.

– Nu-i chiar aşa. În orice caz nu mai vreau să fac ce-am făcut. Şi, în afară de asta, toată lumea ştie că n-am să mai joc jocul ăsta, aşa că de ce să mă mai prefac? Întrebarea este ce vreau să fac cu adevărat? Aici nu-mi găsesc locul, Luke lipseşte şi toate astea îmi creează un sentiment de zădărnicie. Cred că ăsta e cuvîntul. Ai vreo sugestie?

– Da. Fă-mi o cană de ciocolată fierbinte. Apoi îţi voi rezolva toate problemele.

– Ne-am înţeles. Vrei şi nişte coniac în ea?

– Nu. O vreau simplă, mulţumesc.

Nu dorea să-i ofere un pretext ca să-şi pună ceva de băut. Deşi nu prea avea ea nevoie de pretexte. Şi avu dreptate.

– Nu prea eşti o companie grozavă. O să mi-o fac şi mie simplă. Cred că am băut cam mult în ultima vreme.

– Nu zău! Cînd ţi-ai dat seama? După ce te-au sunat cei de la A.A. sau înainte?

– Nu fi nesuferit!

– Ce vrei să fac? Să-mi ţin gura pînă dai în cirozã?

– Sună grozav.

– Iisuse, Kezia, nu-i amuzant deloc. Chiar că mă enervezi! O privi cum dispare în bucătărie.

Apăru cîteva minute mai tîrziu cu două căni de ciocolată fierbinte.

– Şi ziua ta cum a fost?

– Împuţită. Am avut o mică altercaţie cu consiliul de administraţie. Cel puţin ei au considerat-o minoră. Eu aproape mi-am dat demisia.

– Da? Cum aşa?

– Mizeriile obişnuite. Alocarea fondurilor. M-am enervat aşa de tare, încît le-am spus că-mi iau două zile libere.

– Probabil că asta i-a încîntat teribil. Şi ce-ai de gînd să faci în astea două zile?

– Să merg cu tine la San Francisco, să-l văd pe Luke. Cînd plecăm?

– Dumnezeule, Alejandro! Poţi merge? Era încîntată, dar ştia că el cheltuise deja o grămadă de bani cînd fuseseră la audiere.

– Sigur că pot. Dar nu la clasa întîi. Suporţi să stai cu ţăranii, în spate?

– Cred că da. Joci table? Pot să le iau pe cele mici cu mine

– Ce-ai zice de un pocher?

– Ne-am înţeles. Să-ţi spun sincer, sînt bucuroasă că vii... chiar azi-dimineaţă mă gîndeam la asta. Sînt speriată de moarte de această călătorie.

– De ce? Era surprins.

– San Quentin. Sună înfricoşător. N-am mai fost într-un loc ca ăsta niciodată.

– Nu este chiar o călătorie de plăcere, dar închisoarea nu-i chiar oribilă. Totul o să fie bine. De asta mergea cu ea. Luke îl rugase insistent să o însoţească. Şi Alejandro ştia că nu l-ar fi rugat atît de mult, dacă n-avea un motiv întemeiat. Ceva se întîmplase.

– Auzi, ia stai un pic. Vii cu mine numai pentru că mi-e frică singură?

– Nu fi egoistă. Din întîmplare este şi prietenul meu. Ea roşi uşor şi el o trase de o şuviţă de păr negru. De altfel, după ce am văzut că ai suportat atîtea lovituri, cred că-ţi pot zbura gloanţele pe deasupra capului fără să-ţi pese. Ţi-ai aranja cerceii, ţi-ai pune mănuşile şi ai pleca mai departe.

– Sînt chiar aşa de rea?

– Nu rea, iubito – impresionantă. Al naibii de impresionantă. Apropo, vreau să mă prezint pentru un post la un centru de terapie despre care ţi-am vorbit odată.

– Chiar vrei să-ţi cauţi o nouă slujbă?

– Nu ştiu sigur. Dar merită să mă interesez.

– Ei bine, indiferent de motive, mă bucur că vom merge împreună acolo. Iar Luke va fi încîntat să te vadă. Ce surpriză plăcută va fi pentru el!

– Cînd plecăm?

– Cînd poţi scăpa de la centru?

– Cînd vreau.

– Ce zici de mîine noapte? Am primit o scrisoare de la Luke, azi-dimineaţă, în care îmi scrie că voi primi aprobarea de vizită în două zile. Deci mîine noapte va fi tocmai bine, cel puţin pentru mine. Tu ce părere ai?

– Sună grozav.

Se aşezară pe canapea, cu cănile de ciocolată, relatînd tot felul de amintiri şi vorbind despre Luke. Kezia rîdea cum n-o mai făcuse de săptămîni. Pe la miezul nopţii începură să joace zaruri.

– Ştii ce nu mai suport?

– Da, zarurile. Doamnă, joci jalnic.

– Taci din gură. Vorbeam serios.

– Scuză-mă.

– Zău, vorbesc serios. Nu mai pot suporta prefăcătoria. Toată viaţa pe care am dus-o pînă acum este falsă. Nu pot vorbi pe faţă de Luke fără a scandaliza pe cineva. Nu pot arăta nimănui că sufăr. Nici măcar nu mai pot să fiu eu. Trebuie să rămîn onorabila Kezia Saint Martin.

– Asta poate din cauză că eşti cu adevărat „onorabila Kezia Saint Martin" Te-ai gîndit vreodată la asta? spuse scuturînd zarurile în mînă.

– Da, dar nu sînt „acea" Kezia Saint Martin. Nu mai sînt. Eu sînt eu. Şi mă gîndesc cu îngrijorare că n-am să mai rezist presiunii şi am să înjur pe cineva sau am să arunc o prăjitură cu frişcă în capul cuiva.

– Pare amuzant. De ce n-ai încerca? Ea rîse cu lacrimi. Stăteau în faţa focului.

– Într-o zi s-ar putea să încerc. Dar cu asta, prietene, mi-aş juca ultimul act. Marea finală. Îţi închipui articolul din revista „Time"? „Kezia Saint Martin, la petrecerea de vineri, a aruncat cu o plăcintă merenga cu vanilie şi a stropit cinci invitaţi. Victimele crizei momentane de nebunie a Keziei Saint Martin au fost contesa de..." etc., etc.

– La asemenea petreceri se serveşte merengă cu vanilie? Părea foarte curios.

– Nu. Cred că va trebui să folosesc o prăjitură Alaska.

El chicoti la acest gînd şi se aplecă s-o mîngîie pe părul care se uscase la căldura focului.

– Kezia, scumpo, ar trebui să mai pui ceva pe tine.

– Da, ştiu. Îşi zîmbiră cu tandreţe, apoi, cu o sclipire în ochi, el agită bine zarurile, suflă în ele şi le aruncă cu ochii închişi.

– Dublă sau nimic!

Kezia rîse văzînd rezultatul, îl ciupi de nas şi îi şopti la ureche: „În acest caz, domnule Vidal, eşti un nimic. Hei, fraierule, deschide ochii". În loc de asta el o ajunse pe neaşteptate şi o luă de mijloc.

– Ce faci, nebunule? Era atît de aproape de gura ei. I se părea amuzant, însă el era pe punctul de-aş pierde controlul.

– Ce fac? Mă fac de rîs, bineînţeles. Deschise ochii şi-şi luă o mutră de clovn. Verifică zarurile, dădu din umeri, dar ochii îi erau trişti. Cît de rece putea fi? Poate că era mai bine aşa.

Se ridică în picioare şi se întinse încet în faţa focului, privind licăririle ce înconjurau butucii. Stătea cu spatele la Kezia, care încă chicotea.

– Ştii ceva, micuţo? Nici eu nu mai pot suporta prefăcătoria.

– Este o porcărie, nu-i aşa? Părea să-l compătimească, în timp ce ciugulea dintr-o prăjiturică. Era pentru prima oară, de multe săptămîni, cînd nu mai băuse toată seara.

– Da... este o porcărie, „presiunea prefăcătoriei", ce bine ai spus-o. Ea credea că se referă la slujba lui.

– Sînt expertă în acest subiect.Kezia era pusă pe glume. Se simţiseră mult prea bine împreună. Ce te-a făcut să te gîndeşti la aşa ceva?

Vorbele erau amestecate cu bucăţelele de prăjitură. Se uită în sus, dar el rămăsese încă cu spatele la ea.

– Nimic. Aşa... un gînd.

CAPITOLUL 31

Călătoria cu avionul a fost plictisitoare. Kezia văzuse filmul de la video, iar Alejandro îşi adusese cîteva reviste de specialitate pe care le frunzărea. Au discutat doar în timpul mesei, în rest Alejandro a lăsat-o în pace. Ştia cît este de încordată şi, de data asta, nu se mai amuză cînd ea scoase sticla.

– Kezia, nu cred că e bine să bei.

– De ce nu? Arăta aproape jignită.

– Este de ajuns ceea ce se serveşte în avion.

Nu-i ţinea o predică, dar tonul era foarte ferm. Mai mult decît de vorbe se simţi jenată de acest ton şi renunţă să bea. Cînd veni rîndul băuturilor, comandă un scotch şi apoi pe al doilea.

– Eşti mulţumit?

– Nu-i viaţa mea, surioară. E a ta.

Alejandro continuă să citească, iar Kezia se cufundă din nou în gîndurile ei. Îşi spuse că, uneori, Alejandro se comporta foarte ciudat. Independent, pierdut în ocupaţiile sale, iar uneori foarte afectat de ceea ce făcea ea. Era aproape sigură că o însoţise ca să o protejeze, deşi putea să-şi piardă slujba din cauza asta.

Îşi rezervaseră camere la „Ritz" Kezia se simţi teribil de emoţionată în timp ce survolau oraşul. Conturul începu să se zărească, pe cînd avionul lua ultimul viraj şi, dintr-o dată, totul deveni clar. Noua catedrală „Goungh", silueta maronie a băncii americane şi ceaţa ce plana deasupra golfului. Acum îşi dădea seama cît de dor îi fusese de acest oraş. Golful, podul Golden Gate cu Sausalito, Belvedere şi Tiburon, care străluceau ca nişte pomi de Crăciun, cînd ceaţa nu era prea densă. Chiar dacă ar fi fost ceaţă, ea ar fi închis ochii, ar fi inspirat adînc aerul proaspăt şi ar fi ascultat freamătul oraşului. Ştia că atunci cînd va asculta din nou acest freamăt, Lucas îl va auzi şi el.

Alejandro o privea în timp ce mergeau şi îl duru s-o vadă emoţionată, încordată, cercetînd oraşul cu o privire arzătoare, căutînd parcă ceva preţios, pierdut de mult pe acele meleaguri.

– Iubeşti acest oraş, nu-i aşa, Kezia?

– Da, aşa este. Stătea şi-l privea cu plăcere, de parcă chiar ea îl construise.

– Pentru că Luke te-a adus aici?

– În parte, da. Dar mai e şi altceva. Oraşul ăsta are un farmec aparte. Este straşnic de frumos!

– Straşnic de frumos?

– Da, bine, poţi să rîzi de mine. Dar, nu ştiu de ce, aici mă simt fericită. În ciuda lucrurilor neplăcute care se întîmplaseră aici, iubea oraşul. Avea ceva ce nu mai întîlnise la alte oraş. Gîndurile îi zburau din nou la Luke şi nu-şi putu reţine un zîmbet. Ştii, este de-a dreptul incredibil. Am călătorit trei mii de mile, ca să-l văd o oră.

– Ceva îmi spune că ai fi venit şi de la şase mii de mile, dacă era nevoie.

– Chiar şi de la douăsprezece mii.

– Chiar şi de la douăsprezece? Eşti sigură? O tachina din nou; dar o amuza. Era un tovarăş de drum plăcut.

– Alejandro, eşti o pacoste. Dar o pacoste simpatică.

– Şi eu te iubesc.

În San Francisco ceasurile arătau ora unu dimineaţa, dar pentru ei era, de fapt, ora patru. Totuşi nu le era somn.

– Vrei să mergem să bem ceva, Alejandro?

– Nu, aş prefera să ne plimbăm.

– Asociaţia abstinenţilor se află la dispoziţia mea. Ce încîntător! Zîmbi afectat şi apoi izbucni în rîs. Vezi-ţi de treburile tale. După ce lăsăm bagajele la hotel, hai să mergem spre golf.

Închiriaseră o maşină de la aeroport.

– La dispoziţia dumneavoastră, doamnă. Nu cu asemenea formule eşti obişnuită?

– Da şi nu. Un lucru este sigur. Nu sînt obişnuită cu prieteni remarcabili ca tine. Eşti de-a dreptul uimitor. Nu cred să mai fi făcut cineva atît de mult pentru mine, cum ai făcut tu. Nici chiar Edward. El avea grijă de mine, dar cu el nu m-am simţit niciodată aşa de bine. Îl iubesc, dar într-un fel foarte diferit. Întotdeauna a aşteptat prea mult de la mine.

– Ca de exemplu?

– Oh... să-mi păstrez neîntinată condiţia socială pe care am moştenit-o şi altele de genul ăsta.

– Şi asta faci?

– Nu chiar. Computerul cred că mi-a asamblat aiurea trăsăturile de caracter. Unele piese nu se potrivesc după standardul său.

– N-ai înţeles. Ceea ce contează este mintea ta, sufletul şi inima ta.

– Nu, dragule. Tu n-ai înțeles. Nu contează decît petrecerile la care te duci, lucrurile pe care le porți, comitetele în care activezi.

– Ești nebună.

– Nu, nu mai sînt. Am fost. Ea deveni brusc serioasă și discuția se încheie căci ajunseseră la „Ritz" Ernestine, purtînd un halat de un verde pal, le ieși în întîmpinare privind-o pe Kezia dezaprobator, pentru că era cu Alejandro și nu cu Luke. Dar camerele separate, la un capăt și la celălalt al culoarului, o mai liniștiră. Se duse să se culce, iar ei porniră spre mașină.

– La golf! Era tot atît de emoționat ca și ea.

– Mulțumesc, Jeeves.

– Cu plăcere, doamnă. Izbucniră în rîs și Alejandro o luă spre dealurile din Didisadero Street. Parcă erau în roata mare din parc, așa se simțeau în mașină din cauza drumului sinuos.

– Vrei să ne oprim pentru un taco?

Ea îi zîmbi, dar negă clătinînd din cap.

– Eu mă îndrept spre golf, tu te ocupi de taco.

– Și nu se vede nici o pizza la orizont:

– Pe aici nu au pizza?

El se strîmbă.

– Ba da, dar le țin sub un control strict. Nu ca în New York. Într-una din zilele astea, o bandă de adepți ai pizzei vor ataca orașul.

El se prefăcu fioros și ea rîse.

– Ești nebun. Doamne Dumnezeule, uită-te la mașina aceea! Tocmai intrau într-un loc de parcare cu un băruleț, pe Lombard; în fața vitrinei era o mașină cu spatele foarte ridicat.

– Ai impresia că o să cadă în bot.

– Bineînțeles că nu. Ce frumusețe de... maașină! El lungi cuvîntul și zîmbi larg.

– N-ai mai văzut niciodată aşa ceva?

– Nu, din cîte îmi amintesc – şi îndrăznesc să spun că-mi amintesc – poate în vreun film să fi văzut aşa ceva. Ce oroare!

– Oroare? Este o frumuseţe! Bate-te peste gură!

Ea rîdea şi scutura din cap.

– Să nu-mi spui că ai avut şi tu una ca asta! Aş fi şocată!

– Ei bine, da. Am avut, una de mică viteză. Prima mea maşină. După-aceea am renunţat la ea şi mi-am luat un VW la mîna a doua. Dar viaţa mea n-a mai fost aceeaşi.

– Pare tragic.

– A fost. Ai avut maşină cînd erai mică?

Ea scutură din cap şi el o privi uluit.

– Nu?! Iisuse, toţi puştii din California au maşină cînd împlinesc şaisprezece ani. Pun pariu că minţi. Precis ai avut un Rolls. Haide, spune adevărul!

Ea chicoti, dar neagă energic. O luară spre bar cu intenţia să consume un taco.

– Te rog să mă crezi, domnule Vidal, n-am avut un Rolls! O singură dată am închiriat un Fiat vechi, cînd eram în Paris şi asta a fost tot. N-am avut niciodată o maşină a mea!

– Ce ruşine! Dar familia ta avea una, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap.

– Aha, şi era un... El aştepta.

– Oh, doar o maşină. Ştii şi tu, genul cu patru roţi, patru uşi, cu volan şi restul.

– Încerci să spui că era un Rolls?

– Nu era. Ea îi zîmbi şi luă cele două taco care tocmai apăruseră la geamul maşinii.

– Era un Bentley. Dar mătuşa mea are un Rolls, dacă asta te face fericit.

– Mă face. Hai să ne ocupăm de taco. Tu ai venit trei mii

de mile pentru iubitul tău, iar eu pentru acest taco Un Bentley Iisuse! Luă o gură din taco şi oftă extaziat. Kezia se rezemă de spătarul fotoliului şi începu să se gîndească. Se simţea foarte bine cu el; nu era necesar să se prefacă. Putea să fie ea însăşi.

– Ştii ce era caraghios, Alejandro?

– Da. Tu. Era la al treilea taco.

– Vorbesc serios.

– Da? Cum aşa?

– Oh, pentru Dumnezeu, cum mănînci taco cum devii plin de tine.

– Ba nu, capăt gaze.

– Alejandro!

– Ei bine, ăsta-i adevărul. Tu nu ai niciodată gaze? Sau nu intră în educaţia ta?

Ea se înroşi în timp ce rîdea.

– Refuz să răspund la o asemenea întrebare deoarece...

– Fac pariu că le tragi în pat.

– Alejandro, eşti îngrozitor. Spui lucruri total nepotrivite.

– Recunoaşte! Cînd era în toane bune îi plăcea s-o tachineze tot timpul. În avion fusese foarte tăcut, dar acum redevenise vesel.

– Ceea ce încercam să-ţi spun, domnule Vidal, înainte de a deveni obscen.

– Obscen? Ei, poftim! El trecuse de la taco la bere şi luă o înghiţitură sănătoasă.

– Ce încerc să-ţi spun – coborî vocea – că, foarte ciudat, dar am ajuns să am nevoie de tine tot timpul. Nu-i ciudat? Vreau să spun că fără tine mă simt absolut pierdută. Este aşa de bine să te ştiu în preajma mea!

Alejandro tăcu o vreme privind în depărtare.

– Da. Şi eu simt la fel, spuse în cele din urmă. Mi se pare ciudat să nu te văd cîteva zile. Îmi place să ştiu că eşti bine.

– Îmi face plăcere că îţi pasă de mine. Cred că este un sentiment minunat. Uneori, cînd nu mă suni, mă gîndesc cu groază să nu te fi ucis cineva în metrou.

– Ştii, asta îmi place cel mai mult la tine.

– Ce anume?

– Optimismul tău. Încrederea ta în rasa umană... ucis în metrou... zăpăcito. De ce să fiu omorît în metrou?

– Sînt foarte multe cazuri. De ce n-ai fi şi tu unul dintre ele?

– Doamne! Grozav! Ştii ce cred eu, Kezia?

– Ce?

– Că tragi pîrţuri în pat.

– Oh, deci tot acolo ne-am întors, nu? Alejandro, eşti un rahat. Şi pe deasupra, un rahat grosolan şi obscen! Acum du-mă în golf. Şi află că nu trag pîrţuri în pat!

– Ba da!

– Ba nu!

– Ba da!

– Întreabă-l pe Luke!

– Aşa o să fac!

– N-ai îndrăzni!

– Aha! Deci ţi-e frică că îmi va spune adevărul! Deci tragi pîrţuri în pat!

– Ba nu! Să te ia naiba!

Discuţia în contradictoriu continuă pînă ajunseră din nou pe şosea şi se termină cu o explozie de rîs. Continuară să chicotească şi să se tachineze pînă ajunseră la golf. Apoi deveniră tăcuţi. În faţa lor se întindea o mare de apă, de un albastru intens, deasupra căreia plutea un văl de ceaţă,

suficient de sus încît să nu acopere priveliştea golfului. Ceaţa părea suspendată de bolta podului. Luminile de pe marginea ţărmului străluceau.

– Doamnă, într-una din zilele astea, mă voi muta din nou aici.

– Ba n-ai s-o faci. Îţi iubeşti prea mult muncă de la centrul din Harlem.

– Asta crezi tu. Dar tîmpeniile pe care trebuie să le suport acolo au devenit din ce în ce mai agasante. Oamenii de aici nu par chiar aşa de nebuni ca cei de acolo. De fapt, niciodată nu poţi şti cu precizie. Poate că va ieşi ceva din interviul la care intenţionez să mă prezint

– Şi apoi ce vei face?

– Vom vedea.

Ea dădu din cap visătoare, tristă la ideea că el va trebui să părăsească New York-ul. Spera că nu vorbeşte serios. Se hotărî să nu ia de bun ce-i spusese. Era mai bine aşa.

– Cînd mă uit la această privelişte aş dori să pot opri timpul în loc şi să rămîn aici la infinit.

– Fată nebună! Cu toţi am vrea asta. Ai venit vreodată aici, în zori? Ea clătină din cap. Este mult mai frumos atunci. Oraşul ăsta este ca o femeie frumoasă. Se schimbă, are toane, se întunecă şi se încruntă, ca apoi să redevină frumoasă. Şi tot aşa mereu.

– Alejandro, de cine eşti îndrăgostit? Nu se mai gîndise la asta din ziua în care mîncaseră împreună ciocolată la Yorkville. Era aproape tot timpul singur sau împreună cu ea.

– Este o întrebare ciudată.

– Nu, nu este. Există cineva? Vreo veche prietenă?

– Nu, nimic din toate astea. Oh, nu ştiu, Kezia. Iubesc mulţi oameni. Pe mulţi dintre puştii cu care lucrez, pe tine, pe Luke, alţi prieteni, familia mea.

– Prea mulți. E foarte simplu să iubești mai mulți oameni. Mult mai greu este să iubești unul singur. Nu mi s-a mai întîmplat... pînă la Luke. El m-a învățat atîtea în privința asta. Lui nu-i este frică de cea care am fost... Poate că ție îți este. Nu există nici o femeie pe care s-o iubești ca pe o femeie? Sau sînt mai multe? N-avea nici un drept să-l întrebe, dar trebuia să știe.

– Nu. Nu pînă acum. Poate în vreuna din zilele astea.

– Ar trebui să te gîndești un pic. Poate că vei întîlni pe cineva chiar aici.

În adîncul sufletului Kezia spera să nu se întîmple așa. Merita cea mai bună femeie din lume, care să-i dăruiască tot ceea ce oferea și el, care se dăruia total. Dar spera ca el să n-o găsească, încă. Nu era pregătită să-l piardă. Lucrurile păreau atît de bine așezate, așa cum erau acum între ei. Dacă își va găsi pe cineva, îl va pierde. Asta era inevitabil.

– La ce te gîndești, micuțo? Pari tare tristă. Credea că știe la ce se gîndește, dar se înșela.

– Oh, la niște prostii fără importanță.

– Nu-ți mai face atîta griji. O să-l vezi mîine.

Kezia se mulțumi să zîmbească.

CAPITOLUL 32

După o curbă strînsă, în față le apăru San Quențin. O clădire urîtă și umedă, așezată într-un mic golfuleț, stînd de strajă la marginea apei. Kezia o privi fascinată, pînă cînd dispăru din nou. Părăsiseră șoseaua luînd-o pe un drum vechi de țară, cu multe cotituri.

Gigantica fortăreață care era San Quentin apăru din nou și-i tăie respirația. Arăta ca un taur uriaș, ca o creatură rea desprinsă dintr-un coșmar. Te simțeai ca o furnică lîngă zidurile și turnurile clădirii. Ziduri lungi ce nu se mai sfîrșeau, ridicîndu-se spre înaltul cerului, sparte ici-colo de ferestre micuțe. Fusese concepută ca temniță. Nu inspira numai teamă, ci și mînie, teroare, singurătate, regrete și moarte. Garduri de metal prevăzute cu un sistem de protecție din sîrmă ghimpată înconjurau curtea închisorii și, din loc în loc, se ridicau turnuri de pază în care stăteau la pîndă gardieni cu mitraliere. Gardienii patrulau prin fața intrării de unde ieșeau oameni cu chipurile triste, unii ștergîndu-și ochii cu frînturi de batiste. Era un loc pe care nu-l uitai niciodată. Mai exista încă un șanț, altădată cu apă, cu podețe ce se ridicau automat în cazul unui atac împotriva gardienilor din turnurile de control.

Kezia privea întrebîndu-se de ce erau atît de precauți. Cum își închipuiau că un om putea să fugă dintr-un loc ca acesta? Și totuși unii încercaseră. Văzîndu-l, înțelegea de ce se găseau unii care să încerce să scape de aici, înfruntînd moartea. Acum înțelegea de ce Luke făcuse toate acele lucruri pentru a-și ajuta frații, cum îi numea el. La oamenii aflați aici trebuia să se gîndească cineva. Îi părea rău că acest cineva a trebuit să fie Luke.

Apoi remarcă un șir de căsuțe, cu straturi de flori în față, așezate înăuntrul spațiului protejat cu sîrmă ghimpată, la baza turnurilor de pază. Nu era greu de ghicit că acolo locuiau gardienii cu familiile lor.

Locul de parcare era plin de gropi și de gunoaie. Găsiră cu greu un loc unde să lase mașina. La poartă așteptau un lung șir de oameni. După două ore și jumătate ajunseră la poartă. Un control sumar și apoi o altă poartă unde controlul se dovedi mai amănunțit.

Gardienii din foișoarele de observație îi supravegheau cu atenție în timp ce intrau în clădirea principală. Intrară într-o cameră plină de fum, supraîncălzită, care arăta ca o sală de așteptare dintr-o gară. Nimeni nu vorbea, iar liniștea era întreruptă de clinchetul monedelor în aparatul de cafea, de zgomotul șuvoiului de apă de la țîșnitoare sau de sfîrîitul unui băț de chibrit. Fiecare vizitator ține închise în el propriile spaime și gînduri.

La rîndul ei, Kezia se gîndea numai la Luke. Ea și Alejandro nu schimbaseră un cuvînt de cînd intraseră în clădire. Nu era nimic de spus. Ca și ceilalți erau copleșiți, epuizați de așteptare. Încă două ore pe aceste bănci... Și trecuse atîta timp de cînd nu-l văzuse, de cînd nu-i atinsese mîna, fața, de cînd nu-l mai sărutase, nu-l mai ținuse în brațe. Sărutările sînt

cu totul altfel de la distanţă. Diferite. Totul era diferit. Ca şi Luke. Un bărbat pe care putea să-l respecte într-o mie de feluri. Primul bărbat care-i inspirase respect.

După aproape cinci ore de aşteptare i se păru că aude ca prin vis o vocea care-i striga numele la interfon.

– Vizită pentru Johns... Lucas Johns... Sări în picioare şi alergă la uşa încăperii unde avea loc vizita. Luke era deja acolo, umplînd tot spaţiul uşii, cu un zîmbet calm pe faţă. Era o cameră lungă, de un gri dezolant, cu un singur ceas de perete drept decor. La mijloc se aflau mese lungi; pe o parte stăteau deţinuţii şi pe cealaltă vizitatorii. Gardieni înarmaţi patrulau în permanenţă prin spaţiul dintre mase. Puteai să-ţi iei la revedere şi să-l săruţi de bun venit, să dai mîna, dar atît. Totul părea ireal, ca o scenă dintr-o piesă abstractă. Luke era cel care locuia cu ea pe Park Avenue, cel care mînca cu furculiţă şi cuţit, spunea glume şi o săruta pe gît, şi nu Luke, cel de aici. El nu aparţinea acestui loc. Nu avea nici un sens. Chipurile oamenilor din jur erau pline de ură, de mînie, de oboseală şi epuizare. Aşa arăta şi Luke. Ceva se schimbase. Cînd se aruncă în braţele lui, simţi un nod în gît... Erau pierduţi în fundul acestui mormînt... Dar odată ajunsă în braţele lui se simţi în siguranţă. Restul nu mai conta Se pierdu în ochii lui Uitase complet de Alejandro, care stătea lîngă ea.

Luke o ridică în braţe şi îmbrăţişarea lui o lăsă fără respiraţie. O ţinea fără să-şi dea seama cît de tare o strînge. Apoi o lăsă uşor jos, căutîndu-i flămînd buzele. Se simţea o disperare mută în fiinţa lui, iar braţele îi deveniseră mai subţiri. Umerii, acoperiţi înainte de muşchi, erau acum osoşi. Purta jeanşi şi o cămaşă de lucru, iar în picioare avea nişte pantofi grosolani ce păreau prea mici pentru el. Îi trimiseseră pantofii Gucci şi restul lucrurilor înapoi la New York. Kezia fusese acasă cînd

sosise pachetul. Totul din interior era bine mototolit, iar cămaşa ruptă. Şi nu fusese ruptă de un valet, ci de patul armei. Atunci plînsese, dar acum nu mai avea lacrimi. Era mult prea bucuroasă că-l vede. În schimb, lui Alejandro i se umplură ochii de lacrimi. Kezia arbora un zîmbet strălucitor sub care-şi ascundea teama, iar prietenul lui o sorbea din ochi. După un minut, Luke îşi ridică privirea către Alejandro. Se citea în ea recunoştinţa, sentiment pe care Alejandro nu-l mai remarcase niciodată la el. Ca şi Kezia, îşi dădu seama că se întîmplase ceva şi îşi aminti de faptul că-l rugase să o însoţească pe Kezia. Alejandro simţea că se va întîmpla ceva, dar nu ştia ce anume.

Luke o luă de mînă pe Kezia şi o duse la una din mesele acelea lungi. Se aşezară alături. Alejandro luă şi el loc lîngă ea.

– Iisuse, ce bine este să te văd din nou. Oh, dragule, ce dor mi-a fost de tine.

Luke îi zîmbi liniştit şi o mîngîie cu tandreţe pe obraz. Avea mîinile bătătorite de munca grea.

– Te iubesc, Lucas. Pronunţă cuvintele încet, cu grijă, de parcă îi împacheta un dar preţios. Ochii lui străluceau ciudat.

– Şi eu te iubesc, draga mea. Vrei să-mi faci o plăcere?

– Ce anume?

– Dezleagă-ţi părul pentru mine. Ea zîmbi şi-şi trase repede acele din păr. Îi putea oferi atît de puţin, încît fiecare gest avea o semnificaţie aparte.

– Aşa, este mult mai bine. Îi mîngîie părul negru, mătăsos, cu expresia unui om ce-şi trece mîna prin aur şi diamante.

– Oh, dragostea mea, cît de mult te iubesc.

– Te simţi bine?

– Nu-ţi poţi da seama?

– Nu sînt sigură. Alejandro, în schimb, era. El îşi dădea

seama de mult mai multe lucruri decît ei, orbiţi fiecare de imaginea celuilalt.

– Cred că eşti sănătos, dar ai slăbit.

– Uite cine vorbeşte. Arăţi ca dracu'. Dar ochii lui spuneau contrariul. Parcă mi-ai promis că o să ai grijă de ea, Al. Se uită de la unul la altul şi, dintr-o dată, izbucni în vechiul lui rîs. Părea din nou Lucas cel de dinainte.

– Ascultă, omule, nici n-ai ideea cît de greu de mînuit este femeia asta.

– Mie îmi spui! Cei doi bărbaţi rîseră şi schimbară o privire complice. Ochii lui Luke se luminară cînd o privi din nou pe Kezia. O strîngea atît de tare de mîini, încît îi amorţiră degetele.

Era o vizită ciudată, plină de stări contradictorii. Luke simţea o nevoie acută şi pasionată de Kezia. De fapt era o dorinţă reciprocă. Şi totuşi, în fiinţa lui Kezia simţea o reţinere şi nu-şi dădea seama despre ce este vorba. Era ca o ezitare, o retragere. În clipa următoare el spuse ceva şi ea simţi din nou cum li se unesc sufletele.

Apoi constată că ora de vizită trecuse. Gardianul dădu semnalul şi Luke se ridică repede în picioare şi o conduse la uşă pentru a-şi lua la revedere regulamentar.

– Dragul meu, mă voi întoarce imediat ce voi primi aprobarea. Ea se gîndea să plece o săptămînă şi să se întoarcă să-l vadă. Apropierea gardianului îi crea o stare de nervozitate. Alejandro venise lîngă ea. Totul se întîmpla prea repede. Voia să petreacă mai mult timp cu Lucas, iar minutele parcă zburau.

– Iubito.. Ochii lui Luke părea că-i devorează fiecare trăsătură a feţei. Nu te vei mai întoarce aici.

– Te mută în altă parte?

– Nu. Dar nu te mai poţi întoarce niciodată aici.

– Este ridicol. Eu... nu sînt în ordine hîrtiile? Brusc se

simți îngrozită. Trebuia neapărat să se mai întoarcă. Simțea nevoia să-l vadă, nu aveau nici un drept să facă așa ceva.

– Hîrtiile sînt în regulă. Pentru astăzi. Dar diseară te șterg de pe lista mea de vizită. Vorbi atît de încet, încît de abia îl auzi. În schimb Alejandro auzi și înțelese ce voia Lucas să facă. Acum știa de ce insistase să vină cu ea.

– Ești nebun? De ce mă ștergi de pe listă? Lacrimi fierbinți îi ardeau ochii și se agăță de el. Nu înțelegea. Nu făcuse nimic rău și îl iubea.

– Pentru că nu aparții acestui loc. Și asta nu este o viață pentru tine. Iubito, ai învățat multe lucruri în ultimele luni și ai făcut o mulțime altele de care nu te-ai fi izbit niciodată dacă nu m-ai fi cunoscut pe mine. Unele ți-au fost de folos, dar asta nu. Știu ce înseamnă și cît de mult vei suferi. Cînd voi ieși eu, tu vei fi dărîmată. Uită-te la tine cum arăți – slabă, nervoasă... ai ajus o epavă. Întoarce-te înapoi la viața ta. Și trăiește-o cum trebuie.

– Lucas, cum poți să faci așa ceva? Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Pentru că așa trebuie... fiindcă te iubesc... Acum fii fată cuminte și pleacă.

– Nu, nu vreau. Și o să mă întorc. Eu voi oh, Lucas! Te rog!

Luke îi căută privirea lui Alejandro și dădu imperceptibil din cap. Lucas se aplecă repede să o sărute, o strînse de umeri și se întoarse spre gardian.

– Lucas! Nu! Ea întinse brațele ca să-l rețină. El se întoarse cu fața împietrită.

– Termină, Kezia! Nu uita cine ești!

– Sînt un nimeni fără tine. Făcu cîțiva pași spre el și-l privi direct în ochi.

– Aici greşeşti tu. Eşti Kezia Saint Martin, acum ştii cine eşti. Poartă-te ca atare!

Apoi, făcînd un semn spre gardian, plecă. Uşa de oţel îl înghiţi pe omul pe care-l iubea. Nu se întoarse nici măcar o dată pentru a-i spune adio sau la revedere. Nu-i spusese nimic lui Alejandro înainte de a pleca. Nici nu trebuia. Uşoara înclinare a capului de la sfîrşitul vizitei spusese totul. I-o încredinţa pe Kezia. Ştia că va fi pe mîini bune şi asta conta cel mai mult. Era ultimul dar pe care i-l făcea.

Kezia rămăse înmărmurită, fără să-şi dea seama că cei din jur o priveau. Cei care auziseră schimbul de cuvinte dintre ei avuseseră impresia că asistă la o agonie. Bărbaţii erau foarte tulburaţi, iar femeile care veniseră în vizită se albiseră la faţă, gîndindu-se că ar fi putut fi în locul Keziei.

– Eu... Alej... eu... aş putea... Era dezorientată, uluită, pierdută.

– Haide, iubito, hai să mergem acasă.

– Da, te rog. Părea că devenise şi mai mică în aceste ultime minute. Era îngrozitor de palidă. Îşi dădu seama că n-avea nici un rost s-o întrebe cum se simte. Era suficient s-o priveşti.

O scoase repede din clădire şi o conduse la poarta principală. Voia s-o ducă cît mai repede de acolo, înainte de a se prăbuşi O conduse cu grijă printre gropile din parcare şi o ajută să urce în maşină. Era aproape tot atît de şocat ca şi ea. Simţise că ceva nu-i în regulă, dar nu intuise ce va face Luke. Îşi dădea seama cît de greu îi fusese. Lucas avea nevoie de ea acolo, de vizitele ei, de dragostea şi de sprijinul ei. Dar ştia că acest lucru o va distruge. Ar fi trebuit să-l aştepte ani de zile, distrugîndu-se, înecîndu-se în băutură pînă la moarte. Ar fi putut dura la nesfîrşit şi Lucas ştia asta. Kezia avusese dreptate.

Lucas Johns era un om de un curaj ieşit din comun. Alejandro îşi zise că n-ar fi avut curajul să facă aşa ceva. Puţini bărbaţi ar fi fost în stare. Şi mai puţini au trecut prin ce trecea Luke acum. Viaţa lui era în pericol. Avînd în vedere cine era Kezia, ei ar fi putut să ajungă şi la ea. Asta îl teroriza pe Luke. Dar acum se terminase. Totul se terminase pentru Luke.

– Eu... unde mergem? Kezia se uită înspăimîntată la Alejandro în timp ce el porni motorul.

– Acasă. Mergem acasă. Şi totul va fi bine. Îi vorbi ca unui copil foarte mic sau foarte bolnav. Şi chiar aşa era.

– Mă voi întoarce aici, ştii... mă voi întoarce. Ştii asta, nu-i aşa? El n-a vorbit serios, Alejandro! Vocea îi era nesigură. Alejandro ştia că nu se va mai întoarce. Luke se va ţine de cuvînt. Începînd cu acea după-amiază, numele ei va fi şters de pe listă, pentru totdeauna. Nu avea de ales. Nu se va putea restabili în şase luni. Şi pînă atunci multe se puteau schimba. Chiar soarta unui om. Acum şase luni Kezia îl cunoscuse pe Luke.

Kezia nu plîngea. Stătea nemişcată în maşină, apoi în camera de hotel, unde a lăsat-o în grija unei cameriste, în timp ce el se dusese la acel interviu la care se gîndise. Era o zi îngrozitoare. Termină repede şi se întoarse la „Ritz" Îngrijitoarea îi spuse că ea nu se mişcase, nici nu vorbise. Stătuse doar acolo, pe acelaşi fotoliu pe care o lăsase, uitîndu-se în gol.

Presimţind ceva rău, Alejandro rezervă bilete la avion pentru ora şase după-amiază şi se rugă să nu iasă din starea de şoc pînă nu ajungeau acasă şi o va depune în propriul ei pat. Se comporta ca un copil în transă şi el nu voia să se mai afle în San Francisco cînd va ieşi din această stare. Trebuia neapărat s-o ducă înapoi, la New York.

Kezia nu se atinse de nimic de pe tava pe care stewardesa i-o puse în faţă şi dădu din cap absentă cînd Alejandro îi oferi căştile să asculte muzică. I le puse totuşi la urechi, dar peste cinci minute ea le îndepărtă visătoare. Îşi cîntă singură cîteva momente, apoi tăcu. Stewardesa o privea ciudat şi Alejandro dădu din cap zîmbind, sperînd ca nimeni să nu facă vreun comentariu sau s-o recunoască. Se descurca foarte uşor cu ea în starea în care se afla şi nu-şi făcea griji în legătură cu ziariştii. Arăta destul de confuză şi pierdută ca să poată fi recunoscută de cineva. Totuşi ar fi putut s-o trezească din această stare, s-o facă să reacţioneze, confruntînd-o cu realitatea care rămăsese suspendată undeva în adîncul fiinţei ei. Părea drogată sau beată şi un pic nebună.

Astăzi se umpluse paharul şi el se gîndea cu tristeţe la Lucas. De fapt, nutrea aceleaşi sentimente pentru amîndoi.

– Kezia, am ajuns acasă. Totul este în regulă.

– Sînt murdară. Trebuie să fac o baie. Stătea pe un fotoliu, în living, şi părea să nu-şi dea seama unde se află.

– O să dau drumul la apă în cadă.

– O va face Totie. Ea îi zîmbi vag.

El o spălă cu blîndeţe, ca pe nepoatele lui, cu mult timp în urmă. Kezia stătea nemişcată, privind fix delfinii aurii de pe marmura albă. Alejandro se purta de parcă era vorba de un bolnav. Ar fi vrut s-o strîngă în braţe, dar ea nu era acolo, ci undeva, într-o lume îndepărtată, ascunzîndu-se de cea pe care tocmai o părăsise.

O înfăşură într-un prosop şi ea îşi puse cuminte cămaşa de noapte. O conduse în dormitor şi o aşeză în pat.

– Acum ai să dormi, da?

– Da. Unde este Luke? Ochii ei îl priveau şi parcă ceva ameninţa să se spargă şi să umple toată încăperea.

– A ieşit. Nu era pregătită să facă faţă adevărului, şi nici el.

– Oh, asta-i bine. Îi zîmbi absentă şi se băgă în pat, căutînd neîndemînatică, ca un copil, să-şi facă loc cu picioarele printre cearşafuri. O ajută şi apoi stinse lumina.

– Kezia, vrei s-o chem pe Totie? Ştia că îi va găsi numărul în agenda ei, dacă va fi nevoie. Chiar se întreba dacă n-ar trebui să-i telefoneze doctorului, deşi, deocamdată, totul părea să fie normal.

– Nu, mulţumesc. O să-l aştept pe Luke.

– Bine. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine. Voi fi alături.

– Mulţumesc, Edward. Rămase uimit cînd îşi dădu seama că ea nu-l recunoştea.

Se întinse pe canapea decis să vegheze, aşteptînd să-l strige. Dar nu se întîmplă aşa. Se trezi la ora şase şi veni imediat în sufragerie, în cămaşa de noapte şi-n picioarele goale. Nu întrebă cum a ajuns acasă, nici cine a culcat-o. Rămase uluit cînd îşi dădu seama că era absolut lucidă.

– Alejandro, te iubesc, dar vreau să te duci acasă.

– De ce? Nu avea încredere s-o lase singură.

– Deoarece mă simt bine acum. M-am trezit la ora patru şi timp de două ore m-am gîndit la tot ce mi s-a întîmplat. Am înţeles schimbările şi acum vreau să mă obişnuiesc cu situaţia. Şi trebuie să încep chiar acum. Nu poţi sta aici să mă păzeşti, ca pe un invalid. Nu este corect. Ai lucruri mai bune de făcut în viaţă.

Privirea ei demonstra că vorbeşte serios.

– Nu, dacă tu ai nevoie de mine.

– Nu am nevoie... cel puţin nu aşa... uite, te rog, pleacă. Vreau să rămîn singură.

– Vrei să spui că mă dai afară? Încerca s-o ia în glumă, dar nu reuşi. Amîndoi erau mult prea obosiţi pentru a mai glumi. Ea arăta mult-mai rău, deşi el stătuse de veghe.

– Nu. Nu te dau afară şi tu o ştii. Îţi spun doar să te întorci la treburile tale. Şi să mă laşi să mă descurc singură.

– Ce ai de gînd să faci? Era înspăimîntat.

– Nimic dramatic. Nu-ţi face griji. Se lăsă pe unul din fotoliile de catifea şi-şi luă o ţigară. Cred că nu sînt destul de curajoasă ca să mă sinucid. Pur şi simplu vreau să fiu singură un timp.

Se ridică de pe canapea simţind oboseala în fiecare os, muşchi şi nerv.

– Bine. Dar te voi suna.

– Nu, Alejandro. Nu mă suna.

– Trebuie. Să fiu al naibii dacă o să stau acasă şi să mă întreb dacă eşti vie sau moartă. Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine spune-i robotului cum te simţi şi voi vorbi cu el. Se întoarse spre ea cu haina în mînă.

– De ce are aşa mare importanţă pentru tine? Pentru că te-a rugat Luke? Îl privea direct în ochi.

– Nu. Pentru că aşa vreau eu. Poate nu ţi-ai dat seama, dar se întîmplă să ţin foarte mult la tine. Pot spune chiar că te iubesc.

– Şi eu te iubesc... dar vreau să mă laşi singură.

– Dacă fac aşa, ai să mă suni?

– Da, cîteodată. Cînd o să mă mai adun puţin. Cred că în adîncul sufletului meu am ştiut că totul s-a terminat din momentul în care el a ieşit din biblioteca de la Palatul de Justiţie. Atunci ar fi trebuit să rupem toate legăturile. Dar nici unul din noi n-a avut curajul. În ce mă priveşte, e sigur. Iar cea mai mare nenorocire este că încă îl iubesc.

– Şi el te iubeşte, altfel n-ar fi făcut ce a făcut ieri. A procedat aşa pentru că te iubeşte.

Ea rămase tăcută şi se întoarse cu spatele pentru ca el să nu-i poată vedea faţa.

– Da, şi eu trebuie să mă obişnuiesc acum cu ideea.

– Ei bine, dacă ai nevoie de cineva cu care să vorbeşti... tipă. Voi veni alergînd.

– Întotdeauna o faci. Se întoarse spre el şi un mic zîmbet apăru o clipă pe buzele ei.

Alejandro porni spre uşă cu umerii plecaţi, cu valiza de călătorie şi cu jacheta şi haina atîrnîndu-i pe spate. Se întoarse înainte de a ieşi şi o clipă simţi ceea ce trebuie să fi simţit şi Luke înainte de a-i spune să nu se mai întoarcă la el.

– Ai grijă de tine.

– Da. Şi tu.

Dădu din cap şi uşa se închise uşor în urma lui.

Kezia se îmbătă zi şi noapte, timp de cinci săptămîni. Pînă şi îngrijitoarea încetase să mai vină, iar de secretară scăpase din prima săptămînă. Era singură, cu sticlele goale şi cu farfuriile pline de resturi de mîncare, purtînd mereu aceeaşi rochie mizerabilă. Numai băiatul care-i aducea băutura era „un vizitator" permanent. El suna de două ori şi îi punea punga la uşă.

Alejandro nu-i telefonă pînă nu văzu ştirea în ziar. Era nevoit s-o sune. Trebuia să ştie ce face. Era beată cînd o sună şi îi spuse că va veni s-o vadă. Luă un taxi, îngrozit la gîndul că ar putea vedea ziarele înainte de sosirea lui. Cînd ajunse, văzu teancul de ziare necitite zăcînd în hol. Se îngrozi văzînd cum arăta apartamentul ei: sticle goale, mizerie, farfurii, scrumiere pline şi dezordine. Kezia era de nerecunoscut – murdară, clătinîndu-se de beată. Dar nu ştia nimic.

Încercă s-o trezească pentru a fi sigur că-l va înțelege. Abia după a patra cafea, cu geamul deschis ca să intre aerul rece, titlul din ziar reuși s-o trezească complet. Se uită la el fără un cuvînt, dar Alejandro își dădu seama că înțelesese. Știrea nu-i putea face mai mult rău acum. Răul se împlinise.

Luke murise. Înjunghiat în curte, spuneau ei. „O turbulență rasială... bine-cunoscutul agitator, Lucas Johns..." Sora lui ceruse trupul neînsuflețit și funeraliile urmau să aibă loc în Bakersfield, în ziua în care Kezia citea ziarul. Dar nu mai conta. Asta nu schimba nimic. Funeraliile nu erau stilul lui Luke. Și nici surorile. Nici măcar nu-i spusese vreodată că are o soră. Singurul lucru care conta era că murise.

– Știi cînd a murit, Alejandro? Încă mai era ametită, dar vorbea coerent.

– Contează?

– Da.

– Nu știu exact. Dar cred că pot afla.

– Eu știu. A murit atunci la audiere. Ei l-au omorît. Dar în acea zi, în acea zi cînd a murit cu adevărat, a murit frumos, mîndru și puternic. A intrat în sală și a primit sentința ca un bărbat. Ceea ce i-au făcut după aceea nu mai are importanță.

– Bănuiesc că ai dreptate. Lacrimile începuseră să-i brăzdeze obrajii. Pentru ceea ce i se întîmplase lui Luke, pentru ceea ce i se întîmpla ei. Într-un fel, era tot atît de moartă ca și Lucas. Beată, murdară, bolnavă, obosită, răvășită de amintiri și acum de moartea lui. Își reaminti ziua aceea, în bibliotecă, înainte ca Lucas să intre la audiere. Kezia avea dreptate. El păşise mîndru, semeț și ea fusese atît de tare și de puternică alături de el. Ei aveau ceva ce nu mai văzuse la nici un cuplu. Și acum, unul din ei era mort, iar celălalt se stingea ușor. Îi veni să plîngă. Trăia un coșmar: prietenul lui cel mai bun

murise şi el era îndrăgostit de iubita lui. Şi nu putea să-i spună. Nu acum, cînd Lucas murise.

– Nu plînge, Alejandro. Îl mîngîie uşor pe obraji şi îi şterse lacrimile. Apoi îi trecu mîna prin păr. Te rog, nu plînge.

Alejandro plîngea pentru el, pentru ei, dar ea n-avea de unde să ştie acest lucru. Kezia îi ridică faţa spre ea, îl privi în ochi şi apoi, încet, în linişte, se aplecă şi-l sărută pe gură.

– Ciudat este că te iubesc şi eu. Foarte derutant. De fapt, te iubesc de mult. Nu-i ciudat?

Încă se mai afla sub efectul băuturii, iar el nu ştia cum să reacţioneze. Poate că o luase razna din cauza loviturilor primite şi a durerii. Poate că înnebunise – ori el, ori ea. Poate că nici nu-l sărutase... poate că visa.

– Alejandro, te iubesc.

– Kezia? Numele sună ciudat pe buzele lui. Ea îi aparţinea lui Luke. Dar Luke era mort. Cum putea fi Luke mort? Şi cum putea ea să-i iubească pe amîndoi? Totul era o nebunie. Kezia?

– M-ai auzit. Te iubesc. Sînt îndrăgostită de tine.

O privi lung, lung, cu lacrimile încă nezvîntate pe obraji.

– Şi eu te iubesc. Te iubesc din prima zi în care te-a adus la mine. Dar niciodată n-am crezut... eu, pur şi simplu...

– Nici eu n-am crezut. Ni s-a întîmplat exact ca-n romanele acelea proaste. Şi este foarte, foarte derutant.

Îl conduse pe canapea, se aşeză lîngă el şi-şi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi.

– Şi pentru mine este la fel de derutant. O privea cum stătea acolo...

– Atunci ce-ar fi să ne despărţim un timp?

– Ca să te sinucizi cu băutura un pic mai repede?

Vorbise tare şi vocea lui răsună plină de amărăciune în

camera liniştită. Ea îi oferise tot ce el visase, iar acum voia să distrugă totul înainte de a-i dărui ceva. Ce glumă oribilă.

– Nu, ca să pot gîndi.

– Fără să bei?

– Vezi-ţi de treaba ta

– Atunci, du-te dracului, doamnă. Du-te dracului! Se ridicase în picioare şi ţipa. N-am nevoie să te iubesc şi să văd cum mori, cum te sinucizi lent, ca o alcoolică nebună şi patetică. Dacă asta vrei să faci cu viaţa ta, atunci lasă-mă în pace! Oh, Doamne, Kezia... Să te ia dracu'!

O trase spre el, ridicînd-o în picioare şi o zgîlţîi puternic pînă cînd o văzu că se clatină pe picioare. Protestă.

– Termină! Lasă-mă în pace!

– Te iubesc! Nu înţelegi?

– Nu. Nu înţeleg. Nu mai înţeleg nimic. Şi eu te iubesc. Şi ce dacă? Ne ataşăm unul de altul, ne iubim şi simţim că nu putem trăi separaţi şi apoi cerul se prăbuşeşte peste noi. Cine are nevoie de aşa ceva, lua-te-ar dracu' cine are nevoie de aşa ceva?

– Eu. Eu am nevoie de tine.

– Bine, bine, Alejandro şi acum vrei să-mi faci un serviciu şi să mă laşi singură? Te rog? Vocea îi tremura şi ochii i se umpluseră din nou de lacrimi.

– Bine, iubito. De acum, depinde de tine.

Uşa se închise uşor în urma lui. Cinci minute mai tîrziu se auzi un zgomot de sticlă spartă. Ea luase ziarul cu articolul acela urît, de pe prima pagină, şi îl aruncase în fereastră cu atîta forţă, încît trecuse prin geam.

– Să te ia dracu, lume! Să ajungi în iad!

CAPITOLUL 33

La sfîrşitul săptămînii, atît Alejandro cît şi Edward avură o surpriză – fotografia Keziei reprodusă în ziare. Edward o privi cu durere, Alejandro uluit. Edward aflase. Şi „Women's Wear" o publicase. Kezia Saint Martin la bordul unui avion în drum spre Geneva. „Pentru a se odihni după un sezon încărcat de obligaţii sociale" Ziarele uitaseră de aventura ei cu Lucas. Cît de repede uitau oamenii!

Se scria acolo că avea de gînd să se ducă la ski, dar nu se preciza unde. În fotografie Kezia apărea cu pălăria trasă peste ochi, astfel încît Alejandro n-ar fi recunoscut-o dacă nu i-ar fi văzut numele scris. Îi timp ce privea fotografia se minuna încă o dată de absenţa reporterilor în călătoria lor la San Francisco şi înapoi. În starea în care se afla atunci, cu siguranţă că ar fi furnizat un subiect „fierbinte"

Rămase mult timp în biroul lui micuţ, cu zugrăveala scorojită, uitîndu-se la fotografie, la pălăria trasă pe ochi şi la cuvîntul *Geneva*. Şi acum ce va mai urma? Se întreba cînd va mai auzi de ea. Îi stăruia în minte sărutul din ultima lor dimineaţă petrecută împreună, cu numai cîteva zile în urmă. Şi acum plecase. Simţi că îl apasă o greutate imensă de parcă

ar fi fost bătut în cuie pe scaun, lipit de podea, o parte integrantă a acestei clădiri şi că se ducea de rîpă o dată cu ea. Totul se destrăma în viaţa lui. Slujba nu-l mai atrăgea, începuse să urască acest oraş, cel mai bun prieten al lui murise şi el era îndrăgostit de o fată pe care ştia că n-o va avea niciodată. Chiar dacă Luke ar fi dorit asta, după cum Alejandro bănuia că el se gîndise la aşa ceva... Fusese ceva deosebit în felul în care insistase Luke ca el să vină acolo cu Kezia. Luke ştiuse că ea va avea nevoie de ajutor. Dar nu fusese ceva premeditat. El ştia acest lucru şi Kezia trebuia să-l ştie şi ea. Totul era confuz. Va trebui să se lupte să-şi descurce iţele vieţii. Privi din nou acel cuvînt. Îl ura. Geneva.

– Cineva vrea să te vadă, Alejandro. Îşi ridică privirea şi văzu capul unul puşti prin deschizătura uşii.

– Da? Cine?

– Cred că un ofiţer supraveghetor de la Perini

– Spune-i să se ducă dracului.

– Vorbeşti serios? Băiatul părea emoţionat

– Nu, normal că nu vorbesc serios, nătărăule. Dă-mi cinci minute şi apoi trimite-l la mine.

– Şi ce să fac cu el cinci minute?

– La naiba, nu ştiu. Fă ce vrei Dă-i cafea.. nu-mi pasă ce faci. Alejandro aruncă ziarul peste birou, direct în coşul de gunoi.

Hotelul din Villars-sur-Ollon se potrivea perfect scopurilor Keziei. Se afla aşezat într-un orăşel de munte cu multe şcoli. Practic nu existau aici turişti, ci doar cîţiva părinţi veniţi în vizită. Stătea în acel hotel imens aproape nelocuit şi lua ceaiul cu şapte doamne în vîrstă, ascultînd muzică la vioară şi violoncel. Făcea plimbări lungi, bea multă ciocolată fierbinte,

se culca devreme şi citea. Numai Simpson şi Edward ştiau unde este, dar îi rugase să n-o deranjeze. Nu avea chef să scrie nimic deocamdată. Chiar şi Edward îi respecta dorinţa. Îi scria săptămînal şi o ţinea la curent cu situaţia ei financiară. Nu aştepta nici un răspuns, conştient că ea nu-i va scrie. Era mijlocul lunii aprilie cînd se hotărî să plece.

Se duse cu trenul pînă la Milano, petrecu o noapte acolo şi apoi plecă spre Florenţa. Acolo se amestecă cu turiştii de primăvară, făcu turul muzeelor, hoinări prin magazine, se plimbă de-a lungul rîului Arno, încercînd să nu se gîndească la nimic. La fel procedă şi la Roma. Deja se simţea mai bine. Era luna mai. Soarele cald, oamenii plini de viaţă, muzicienii de pe străzi, toate o stimulau şi începu să se întîlnească cu cîţiva prieteni. Luă masa cu ei şi constată că dorinţa aceea de a se ridica în picioare şi de a ţipa o părăsise în cele din urmă. Încetul cu încetul se însănătoşi.

La începutul lunii iunie închirie un Fiat şi conduse spre nord, spre Umbria şi Spoleto, unde mai tîrziu avea să se ţină festivalul de muzică. Apoi trecu Alpii şi, în final, ajunse în Franţa.

În iulie dansa la St. Tropez şi juca la cazinoul din Monte Carlo, îşi petrecea un week-end la bordul iahtului unor prieteni, în St.Jean-Cap Ferrat şi mai tîrziu cumpăra noi valize Gucci la Cannes. Începuse să scrie din nou în timp ce călătorea prin Provence şi petrecu trei săptămîni într-un mic hotel uitat de lume, unde „terrine" era superbă, mai bună decît orice paté pe care-l mîncase vreodată.

Cartea lui Luke o găsi acolo, trimisă, după multe ezitări, de Simpson, împreună cu recenziile. Ea deschise pachetul fără să bănuiască ce se afla înăuntru. Asta se petrecea într-o dimineaţă însorită, pe cînd stătea în cămaşă de noapte şi desculţă, în micul balcon al camerei ei. Privea dealurile şi

cîmpiile ce se aşterneau în faţa sa. Apoi timp de aproape o oră a stat pur şi simplu cu picioarele încrucişate şi cu cartea în poală, mîngîindu-i coperta cu degetele, incapabilă să o deschidă. Coperta era excelentă, iar pe spate era reprodusă o fotografie superbă a lui Lucas. Fusese făcută înainte de a-l cunoaşte ea. Avea şi ea una la fel pe biroul din New York. Fotografia era luată pe o stradă din Chicago, în timp ce se plimba cu impermeabilul aruncat pe un umăr, îmbrăcat într-un pulover pe gît, cu părul negru fluturîndu-i în vînt. Avea o sprînceană ridicată şi se uita sarcastic la aparatul de fotografiat, cu un început de zîmbet pe buze. Ea îi luase fotografia de cum o văzuse.

– De ce dracu' vrei fotografia asta?

– Arăţi aşa de sexy aici, Luke.

– Iisuse. Eşti nebună. Sper că cititorii mei n-or să creadă acelaşi lucru.

– De ce nu? Ea îl privise surprinsă şi el o sărutase.

– Trebuie să arăt inteligent, nu sexy, prostuţo.

– Ei bine, din întîmplare arăţi şi inteligent şi sexy. Pot s-o iau? Făcuse jenat un semn cu mîna şi se duse să răspundă la telefon. Ea luase fotografia şi îi pusese o ramă de argint. Era o fotografie care-l înfăţişa pe adevăratul Luke şi ea se bucura că o puseseră pe copertă. Oamenii trebuiau să-l vadă aşa cum fusese oamenii trebuiau...

Rămase aşa mult timp, cu cartea în poală, fără să-şi dea seama de lacrimile care i se scurgeau pe obraji, înceţoşîndu-i privirea. Privea în trecut, nu la cîmpiile din depărtare.

– Ei bine, iată-ne aici. Pronunţase cuvintele cu voce tare şi zîmbi printre lacrimi, ştergîndu-se la ochi cu mîneca cămăşii de noapte. Aproape că-l vedea în faţa ochilor, zîmbindu-i. Nu avea importanţă unde se afla, ea îl purta tot timpul în inima ei. Se terminse agonia. Acum putea să-i zîmbească.

Acum erau împreună pentru totdeauna. Indiferent că se afla la New York, în Elveția sau Franța. Era o parte din ea. O parte frumoasă.

Își ridică ochii și privi spre cîmpiile ce se pierdeau în zare. Se ridică ținînd încă în mîini cartea și se așeză într-un fotoliu. O voce îi spunea s-o deschidă, ceva o oprea. Cînd privi din nou fotografia i se păru că-l vede mișcîndu-se pe acea stradă uitată din Chicago. Parcă se încrunta, clătinîndu-și capul supărat, spunîndu-i: „Hai, iubito, deschide-o dracului o dată!"

O deschise cu gingășie, cu grijă și aproape ținîndu-și respirația. Simțise ceva, atingînd-o cu degetele, dar acum cînd o vedea era cu totul altceva. Se întrebă dacă va rezista. Trebuia să reziste. Acum voia să vadă și știa că și el ar fi dorit același lucru. El nu-i spusese niciodată asta, dar se simțea de parcă știuse dintotdeauna. Cartea îi era dedicată ei.

Lacrimile îi inundau fața în timp ce citea, dar nu erau lacrimi de tristețe, ci de tandrețe, de gratitudine, de optimism și de dragoste. Acestea erau sentimentele pe care el le dăruia, nu păreri de rău. Luke n-ar fi tolerat niciodată părerile de rău. Fusese prea plin de viață pentru a inspira atingerea morții. Iar părerile de rău înseamnă moarte.

Pentru Kezia, care stă alături de mine oriunde mă duc. Tovarășa mea, mîngîierea mea, prietena mea. Curajoasă doamnă, tu ești raza de soare într-un loc pe care-l căutam de mult și acum, în sfîrșit, sîntem amîndoi acasă. Sper să fii mîndră de această carte. Este darul cel mai de preț pe care ți-l pot oferi. Primește mulțumirile și dragostea mea.

L.J.

„... şi acum, în sfîrşit, sîntem amîndoi acasă." Era adevărat. Era pe la sfîrşitul lui august şi ea mai avea un ultim test de trecut. Marbella. Şi Hilary.

– Doamne, draga mea, arăţi divin! Atît de bronzată şi cu o mină sănătoasă! Unde ai fost pînă acum?

– Pe ici, pe colo. Rîse şi o mîngîie cu privirea. Trecuse mult timp şi duritatea chipului ei se topise. Avea mici riduri la ochi, de la soare sau de la altceva, dar în rest arăta bine. Chiar foarte bine.

– Cît timp poţi să stai? În telegramă nu mi-ai spus mai nimic. Copil neastîmpărat!

Da, se întorsese în acea lume familiară. Draga de ea, mătuşa Hilary. O amuza să fie numită copil neastîmpărat. La naiba, de ce nu? Ziua ei de naştere fusese la sfîrşitul lunii iunie. Împlinea treizeci de ani.

– Voi sta aici cîteva zile, mătuşă Hil, dacă ai o cameră liberă.

– Doar atît? Atît de puţin? Bineînţeles că am loc, ce absurd! Avea întotdeauna loc pentru cel puţin paisprezece persoane, ca să nu mai punem la socoteală şi personalul de serviciu.

– De ce nu stai mai mult?

– Trebuie să mă întorc. Acceptă ceaiul cu gheaţă pe care i-l oferi majordomul. Stăteau în apropierea terenului de tenis, unde jucau o parte din invitaţi.

– Să te întorci unde? Vai, Jonathan şi-a îmbunătăţit serviciul, nu-i aşa?

– Fără îndoială.

– Bineînţeles, vai ce absentă sînt! Nu-l cunoşti Este un bărbat încîntător.

Părea o copie perfectă a lui Whitney. Kezia zîmbi.

– Deci, unde ziceai că vrei să te întorci? Hilary își îndreptă din nou atenția spre Kezia, în timp ce sorbeau dintr-un martini cu gheață.

– La New York.

– În această perioadă a anului? Draga mea, ești nebună!

– Poate că da, dar sînt plecată de aproape cinci luni.

– Atunci ce mai contează încă una?

– Mă întorc pentru că am niște treburi de rezolvat.

– Treburi? Ce fel de treburi? Activități caritabile? Dar, pentru Dumnezeu, nu este nimeni în oraș acum. Și în afară de asta, tu nu lucrezi, nu-i așa? Pentru o clipă, Hilary păru ușor buimăcită. Kezia clătină din cap.

– Ba da. Scriu.

– Scrii? Pentru ce? Era absolut derutată și Kezia încerca să nu izbucnească în rîs. Săraca mătușică Hil.

– Cred că scriu pentru că-mi place. Și chiar foarte mult.

– Este vorba de ceva nou?

– Nu, nu chiar

– Și știi să scrii? Vreau să spun, decent. De data asta Kezia nu se mai putu abține și izbucni în rîs.

– Nu știu. Dar în mod sigur încerc. Obișnuiam să scriu cronica mondenă a lui Martin Hallam. Dar nu erau cele mai bune articole ale mele. Kezia rîdea cu șiretenie. Hilary exclamă surprinsă:

– Ce făceai? Nu fi nebună! Tu... Doamne Dumnezeule, Kezia, cum ai putut să faci așa ceva?

– Mă amuza. Și cînd m-am plictisit, m-am retras. Nu mai fi așa de supărată, n-am spus niciodată nimic rău despre tine.

– Nu, dar tu.. eu... Kezia, chiar că mă uimești. Trimise majordomul după încă un martini și se uita fix la nepoata ei.

Fata aceasta era cu adevărat ciudată. Mereu fusese aşa şi acum, poftim, şi asta.

– Oricum, cred că faci o prostie dacă te întorci acasă în august. Hilary încă nu-şi revenise după şoc. Şi cronica aceea nu mai apare. Kezia chicoti. Era ca şi cum Hilary încerca s-o facă să admită că nu ea o scrisese. Că asta se întîmpla numai în imaginaţia ei.

– Ştiu, dar voi discuta despre apariţia unei cărţi.

– O carte bazată pe bîrfă? Hilary păli.

– Bineînţeles că nu. Este vorba de un subiect oarecum politic. Dar ar fi prea multe de explicat.

– Înţeleg. Ei bine, eu aş fi încîntată să stai mai mult... Atîta timp cît n-ai să scrii nimic nesuferit despre oaspeţii mei. Rîse pe înfundate, dîndu-şi seama că ar putea fi un subiect de bîrfă foarte bun. „Vai, draga mea, nu ştiai că nepoata mea era acel Martin Hallam care scria cronica mondenă?"

– Nu-ţi face griji, mătuşă Hil, nu mai scriu aşa ceva.

– Ce păcat. Al treilea martini îndulcise lovitura. Kezia o privea în timp ce-şi bea al doilea ceai cu gheaţă.

– Te-ai întîlnit cu Edward?

– Nu. Este aici?

– Nu ştiai?

– Nu, nu ştiam.

– Ai fost ruptă de lume, nu-i aşa? Unde ziceai că ai umblat? Hilary îl privea din nou pe Jonathan cum serveşte.

– Etiopia, Tanzania. În junglă. În rai, în iad. Ca de obicei.

– Ce drăguţ, draga mea... foarte drăguţ. Te-ai întîlnit cu cineva cunoscut? Era prea captivată de jocul lui Jonathan ca să asculte ce-i răspunde. Şi nici nu-i păsa. Vino, draga mea. Vreau să faci cunoştinţă cu Jonathan.

Dar Edward apăru în scenă înainte ca Hilary s-o răpească. O salută pe Kezia cu căldură, dar şi cu prudenţă.

– N-am crezut că te voi vedea aici! Era un fel ciudat de a o saluta după atîta timp şi după toate cîte se întîmplaseră.

– Nici eu. Rîse şi-l îmbrăţişă ca-n vremurile bune.

– Cum te simţi, cinstit?

– Cum arăt?

– Exact aşa cum am vrut să te revăd. Bronzată, sănătoasă şi relaxată. Şi trează, gîndi el. Era o adevărată uşurare.

– Exact aşa sînt. Au trecut multe luni.

– Da, aşa este. El ştia că nu va afla niciodată tot ce se întîmplase, dar era sigur că fusese aproape de moarte. Foarte aproape.

– Stai mai mult?

– Doar cîteva zile. Apoi trebuie să mă întorc. Simpson tocmai se ocupă de apariţia unei cărţi.

– Grozav!

– Aşa zic şi eu. Zîmbi fericită, iar el o luă de mînă şi porniră la plimbare.

– Haide, povesteşte-mi. Hai să ne aşezăm sub copacii de acolo. El luă două pahare de ceai cu gheaţă de pe o tavă de argint şi se îndreptară spre un foişor izolat. Aveau multe să-şi spună şi pentru prima oară, de mulţi ani, simţea că-i face plăcere să vorbească. Edward îi simţise lipsa, dar timpul lucrase favorabil şi pentru el. Pînă la urmă înţelesese ce reprezintă Kezia pentru el şi accepta ceea ce nu putea obţine toată viaţa lui. Se împăcase cu sine şi cu cea la care visa, găsindu-şi pacea. Mai mult chiar, înţelesese care-i era rolul şi acceptase, în timp ce trenul vieţii trecea pe lîngă el. Ultimul gentleman rămăsese pe peron.

Pentru prima oară în viaţă regreta că părăseşte Marbella. Scăpase de o mie de fantome în lunile pe care le

petrecuse singură. Nu numai de fantoma lui Luke, ci şi de ale altora. Se eliberase şi de fantoma mamei ei. Acum trebuia să se întoarcă acasă.

În avionul pe care-l luase din Spania, în drum spre casă, îşi aminti de ce-i spusese Alejandro cu mult timp în urmă: „Trecutul face parte din viaţa ta. Nu poţi să-l renegi." N-ar mai fi vrut să-l retrăiască, dar nu mai simţea nevoia să scape de el. Era, în sfîrşit, liberă.

A găsi New York-ul fierbinte, cu un aer înăbuşitor, palpitînd de violenţă. Hilary se înşelase. Viaţa oraşului se derula frenetic chiar şi-n august. Poate că nu era nici o persoană importantă în oraş, în schimb toţi ceilalţi erau prezenţi. Oraşul trăia din plin.

Nu văzu nici un reporter, nimeni care s-o întîmpine. Nimeni, numai New York-ul. Era de ajuns. Avea atît de multe lucruri de făcut. Trebuia să se ducă acasă, să despacheteze, să se spele pe cap. Primul lucru pe care-l va face mîine dimineaţă, va fi să se ducă în Harlem cu metroul. Primul lucru. Venise din Spania pentru cartea ei, dar şi ca să-l vadă pe Alejandro. Sosise clipa. Pentru ea, cel puţin. Plănuise acest lucru de mult timp. Şi era pegătită. Pentru el. Pentru ea. El făcea parte din trecutul ei, dar nu din acel trecut pe care-l dăduse deoparte. Era acea parte pe care o păstrase pentru prezent.

Iar prezentul îi zîmbea şi arăta splendid. Acum se simţea descătuşată, dezlegată de tot şi de toate, fericită şi liberă. Fremătă de emoţie gîndindu-se la ce o aşteaptă... oameni, locuri, o mulţime de lucruri de făcut, cărţi de scris, vechea ei lume îi stătea la picioare şi în zare se iveau noi universuri ce trebuiau cucerite. Avea totul acum. De ce să-i fie teamă? Tocmai în asta consta frumuseţea noii lumi: nu mai era datoare

față de nimeni, față de nici un stil de viață, față de nimic și de nimeni. Kezia îi era datoare numai Keziei și așa va fi întotdeauna.

Zilele petrecute cu Luke fuseseră foarte dragi, pasionante și nu le va uita niciodată, dar zorii unei noi vieți apăruseră... o dimineață albastră și luminoasă. Era loc și pentru Alejandro în noua ei viață, dacă se mai afla prin preajmă. Și dacă nu, își va continua drumul în viață rîzînd și cu capul sus.

Sfîrșit

DANIELLE STEEL

NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE

CĂRȚILE SALE S-AU VÎNDUT ÎN PESTE
200 MILIOANE EXEMPLARE

În curînd vor apărea:

- ÎNTRE DRAGOSTE ȘI DATORIE
- BIJUTERII
- SECRETE
- ARIPI

EDITURA ORIZONTURI
LEI 5000